

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M/ASKE

KÜBRA KAV

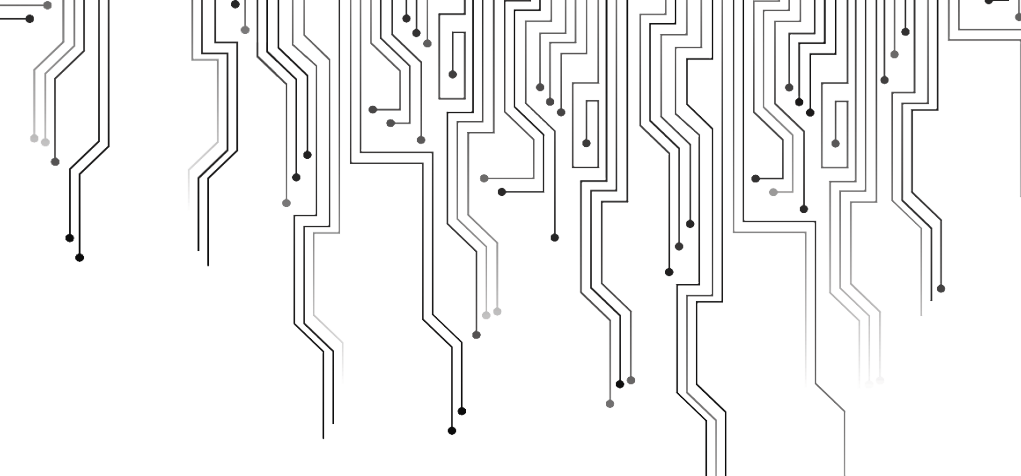

Engin hayal gücü ve yaratıcı kişiliğiyle her daim bana
ilham kaynağı olan babam İsmail Kav'a ithafen,

MASKE İÇİN HAZIRLADIĞIM SPOTIFY
ÇALMA LİSTESİNE KODU TARATARAK
ULAŞABİLİRSİNİZ

Bu kitaptaki kişi, kurum ve olaylar tümüyle hayal
ürünüdür. Gerçek kişi, kurum ve olaylarla ilgili
benzerlikler tamamen tesadüfidir.

1. HACKER

“Asla yapmam,” dediğim hataları yapabilirim.

Geçmiş toz duman altında bırakarak gidebilirim.

Vazgeçebilirim.

Denizin dalgasına rağmen güçlü duran şu gemiler gibi yavaşça solup,

Yok olabilirim.

Düşleyebilirim sular altında kalan geleceği,

Usul usul batarken bedenim.

Kimsenin olmak istemediği bu kişi benim.

Şiirin sonuna geldiğimde bakışlarım deniz manzarasına kaydı. Kaldığım sayfayı kurumuş gülümle işaretleyip ilk defa görmüşçesine kitabı dikkatle incelemeye başladım. Siyah kapağı iç karartıcı görüne de o siyahlığı gölgede bırakan beyaz yaldızlı, karmaşık bir imza vardı üzerinde. Onun dışında başka hiçbir şey yoktu. Ne adı belliydi kitabın ne de yazarı... Köşe başındaki bir sahafta onu fark edince merakıma söz geçiremeyip sararmış sayfalarına göz gezdirdiğimde anlamıştım bir şiir kitabı olduğunu. Gizemli yanı beni kendine çektiği için onu almıştım. İyi ki almışım. Uzun yıllardan beri sadık bir dost olmuştu bana. Her ihtiyacım olduğunda onu açar rastgele bir şiiri okur ve istemsizce uzaklara daldardım. Kitabın içindeki her bir kelime zihnimin dehlizlerini aydınlatıyordu. Daktilodan çıkmış tırnaklı

harflerin işlendiği her bir satıra dokunmanın verdiği hazzı tarih edemezdim. Bu beni zehirli düşüncelerimden arındıran en güzel terapiydi. Onu çantamdan neredeyse hiç çıkarmadığım için de kitabın kenarları yıpranmıştı. Titrek ellerimle kitabı tekrar çantama koyup huzursuz bekleyişime devam ettim. Şehrin en iç açıcı manzarasına sahip bir odada bulunuyor olsam da duvarlar üzerime geliyordu. Sabırlı biri değildim. Bu yüzden beklemek beni rahatsız ediyordu. Saatin üzerindeki ibreler, iblisin dirgeni gibi batıyordu zamana sanki.

Bu, bu hafta içinde katılacağım yedinci iş görüşmesi olacaktı. İlk altısı başarısızlıkla sonuçlandığında hafta ortası bile olmamıştı daha. İçimde yeni bir hayal kırıklığına gebe hisleri dizginlemekte artık zorlanıyordum. Ülkenin en prestijli üniversitelerinden birinden başarıyla mezun olmuş, bununla da yetinmeyip pek çok farklı alanda kendimi geliştirmiş olmama karşın iş dünyasında büyük bir rolü olan yazılım sektöründe tutunacak düzgün bir iş bulamamıştım. Her görüşmede ayrı bir sorun çıkıyordu. İşverenin talepleri bitmediği gibi çalışana sağladığı şartlar asgari düzeyde bile değildi. Patron denilen yaratıklar güzelim şehrin silüetini bozan koca kulelerinde kırbaçlarını şaklatarak modern çağın kölesi biz beyaz yakalılar işe almak için onlarca istekte bulunuyordu ve o aptal isteklerin başına en acımasız maddeyi ekliyorlardı: *En az üç yıllık iş deneyimi!*

Kusura bakmayın ama bizi çok fonksiyonlu ev aletleri gibi ek özelliklerle mezun etmiyorlardı hepi topu dört sene eğitim veren okullardan. Hem ayrıca sen üç yıllık başkası beş yıllık deneyim isterse nasıl iş bulacaktı yeni mezunlar?

İşte böyle aylardır yana yakıla iş arıyordum. Tabi tecrübesiz eleman alan iş yerleri de vardı seçenekler arasına ama onlar da sağ olsunlar iş öğretim bahanesiyle cüzi bile denemeyecek komik ücretler karşılığında eleman alıyorlardı.

Bunları düşündükçe daha çok gerildiğimi fark edip zihnimi oyalamak için hazırladığım CV'ye son bir kez daha göz attım. Pek etkileyici olmadığının farkındaydım. İyi bir üniversitede aldığım lisans eğitimi, bazı aksiliklerden dolayı bıraktığım yüksek lisans ve tasarladığım bazı program bilgileri, staj yaptığım iş yerinden ve sektörde tanınan iyi bir hocamdan referans mektubu,

biri iyi, diğeri orta düzeyde olmak üzere konuştuğum iki yabancı dil için girdiğim uluslararası geçerliliği olan sınavların sonuçları ile üniversite yıllarımda katıldığım birkaç programdan edindiğim bazı sertifikalar vardı içinde. Üniversitedeki zorunlu stajı saymazsak hiç iş deneyimim yoktu. Yasal kayıtlara göre yani. Yoksa ben, yaklaşık sekiz yıldır bu işlerin içindeydim.

Daha doğrusu yeraltı dünyasında.

Yorgun bir savaşçıya benzetiyorum kendimi. Mücadele ile geçen üç yılın sonunda çabalayacak ne gücüm ne de isteğim vardı artık. Ama bu noktadan sonra vazgeçemeyecek kadar da farkındaydım olanların. Her şey bundan üç yıl önce babamın ani ölümüyle başladı. O bu dünyadan göç ettiğinde bizi sadece yalnız bırakmamıştı. Ardında bıraktığı borçlar, bu borçları ne için ve nasıl yaptığı soruları onunla birlikte yok olup gitmişti. Bizim için zor zamanlardı. Babamın ölümünün yarattığı şoku atlatamadan yolumuza nasıl devam edeceğimizi düşünür olmuş-tuk. Bu dünya böyleydi işte. Giden kurtuluyor, asıl yük kalanların sırtına biniyordu.

O yaşarken güzel bir düzenimiz vardı. Evde çalışan tek kişi babamdı. Annem, kardeşim Öykü doğmadan önce çalıştığı işini bırakıp sadece kardeşim ve ev ile ilgilenmeye başlamıştı. Bense büyük emeklerle kazandığım okuluma devam ediyordum. Sevdığım biri vardı.

Peki ya şimdi?

Ailenin çalışan tek üyesiydim artık. Öykü kendi başının çaresine bakamayacak kadar küçük olduğu için annem onunla ilgilenmek zorundaydı. Zaten çalışmak istese kardeşim ile ilgile-necek başka kimsemiz yoktu. İyi gün dostları çok olmuştu bizi terk edeli.

Şimdiye kadar ne yaptıysam layıkıyla yaptığımı inanıyordum. Okulumu okurken aynı zamanda çalıştım. Bunu yapan tek kişi ben değildim nasılsa. Bir yerlerde birileri benim yaşadığım kaderin bir benzerini yaşıyordu, biliyordum. Bu yüzden asla gocunmadım. Aksine daha dik durup geleceği sağlam inşa etmek için planlar yaptım. İlk etapta borçları ödemek için eldeki birkaç gayrimenkulü elden çıkardık annemle. Kalanını taksitlendirip yavaş yavaş ödeyecektik. Düzenimiz de zamanla oturacaktı.

Olmadı.

İşte o zaman tek taşla duvar olmayacağını anladım. Kazandığım para ancak bizi idare ederken borçları ödemem mümkün değildi. Borçlar bitmediği gibi biriktikçe birikti. Bu yüzden becerilerimi paraya dönüştürecek işler yapmaya başladım. Bunlar pek sevimli şeyler değildi tabi. Yine de suç ile aramdaki o ince çizgiyi tam anlamıyla geçmeye cesaret edemediğim için bu da bir sonuç vermedi ve işler başa sardı.

Tüm bu düşünceleri gerilere itip iş görüşmesi için çağırılmayı bekliyordum şimdi. Meraklı gözlerim odanın içindeki diğer insanlar üzerinde gezindi. Çoğunluğu gençlerin oluşturduğu adaylar iş görüşmesi için heyecanlı bir bekleyiş içindeydi. Ben heyecanımı içimde yaşattığım için sakin ama aynı zamanda donuk bir izlenim sergiliyor olmalıydım. Bu kontrollü halimi mülakatı gerçekleştireceğim insanların karşısında da korurdum umarım. Bu son şansımdı. Yasal işler yaparak hayatımı idame ettirmeliydim. Olması gereken buydu.

Yine de ödenmesi gereken borç senetlerini gözümün önüne getirip kara kara düşünmekten alıkoymadım kendimi. Az sonra yapacağım görüşmeden olumlu bir sonuç çıkması halinde bunların ne kadarını ödeyebilirdim, bilmiyorum. Ne kadarını ödeyeceğimi boş verelim. Diğer alacaklıları nasıl çekip çevirebilirdim? Evet. İhtiyacım olan soru buydu sanırım. En iyi ihtimalle şirket yönetiminin başına getirilsem bile -bu sadece uçuk bir hayaldi- beş yıldan önce borçları sıfırlayamazdım. Alacaklılar o kadar sabırlı olmazlardı.

Senetler üzerine hesaplamalar yaparken bekleme odasının kapısı açıldı. İyi giyimli genç bir kadın kapının önünde durup elindeki kâğıtlara kontrol ettikten sonra bakışları bekleyen adaylar üzerinde gezindi.

“Özde Saygın,” diye seslendiğinde ürperdim. Sakinlikten uzak bir sesle “Benim,” dedim. Kahretsin! Daha bu şimdiden sesim titremiştii.

“Sizin sıranız,” dediğinde aceleyle eşyalarımı toparlayıp kadınla birlikte mülakatın gerçekleştirildiği salona gittim. Koridorun sonundaki çift kapılı odanın önünde durduğumuzda kadın kapıyı açıp “Burası, buyurun,” diyerek kenara çekildi.

Derin bir nefes verip sakince içeri girdim. İçeri girmemle kapının kapanması bir oldu. O an nerede olduğumun farkına vardım. Onlarca başarısız denemeden sonra biraz olsun akıllanmış olmam gerekirdi ama hayır, bir hata yaparım korkusuyla elim ayağım zangır zangır titremeye başladı yine. Normalde bu kadar panik ve özgüvensiz biri değildim ama zamanın benim için daraldığını bilmek bütün cesaretimi kırıyordu.

Dikkatle çevremi inceledim. Birisi kadın üç kişi dikdörtgen şeklinde bir masaya oturmuştu. Onların yaklaşık üç metre ilerisinde boş bir sandalye duruyordu. Emin adımlarla sandalyeye doğru ilerledikten sonra sandalyeye oturdum. Ne konuşmam gerektiğini bilmiyordum. Mesela selam vermeli miydim? Bunu münasebetsizce bulurlar mıydı? Moron gibi durmak da mantıklı değildi. Beni kaba biri olarak düşünebilirlerdi.

“Merhaba,” dedim belli belirsiz bir sesle. Karşımdaki üçlü anlaşımlar gibi aynı anda “Merhaba,” dedikten sonra kadın söze devam etti.

“Özde Saygın, değil mi,” diye sordu. Burnunun ucuna kadar indirdiği gözlüklerinin ardından koyu renk gözleriyle beni süzüyordu.

“Evet,” diyerek cevapladım kadını.

“İstanbul Teknik Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği bölümünden derece ile mezun olmuşsun. Aynı üniversitede yazılım alanında katıldığın yüksek lisans programını yarıda bıraktığın yazıyor. Nedenini sorabilir miyim?” Bu soruya hazırlıklıydım. Bu kadar başarılı bir eğitim hayatım varken bir anda ne olduğu herkesi merakta bırakan bir şeydi tabi.

“Bazı ailevi nedenlerden dolayı yüksek lisans eğitimimi bırakmak zorunda kaldım. Bir düzen oturtuktan sonra devam etmeyi planlıyorum,” dediğimde kadın anlayışla başını salladı.

“İyi bir okul geçmişin var, iki dil biliyorsun. Başvuruda bize sunduğun projelerin de ilgi çekici,” dedi kır saçlı ela gözlü adam. Sözleri karşısında gülümsemeden edemedim. Kadın ve onun yanındaki genç adam dikkatle konuşan adamı dinliyordu. Gevşediğimi gören kadın sanki bu anı bozmaya yemin etmiş gibi konuştu. “Dışarıda bu işi almak için bekleyen pek çok insan varken

neden seni seçmeliyiz?”

İşte o can alıcı soru. Gerçekten, neden? Kısa bir süre düşündükten sonra konuşmaya başladım.

“Öğrenmeye aç bir yanım var. Bu yüzden yenilikçi ve gelişime açık biri olduğumu düşünüyorum. Yenilik artık çağımızın bir gerekliliği olduğu için onsuz bir gelecek inşasından söz edilemez. Kendimi geliştirebileceğim, yeni şeyler üretebileceğim bir sektör bu sektör. Sizin de dediğiniz gibi dışarıda bu işi almak için bekleyen insanlar var. Eminim aralarında ciddi başarılar elde edip kendini kanıtlamış kişiler de var. Beni onlardan ayıran özelliğimin yaptığım şeye olan tutkum olduğunu düşünüyorum. Ben bu alanı seçerken sadece bir iş gözüyle bakmadım. Bilişimci olmak bir meslekten de öte benim için. Tıpkı yazarlar gibi yeni bir dünya yaratıyorum. Bu hayalden öte bir evren. Sizin için çalışarak sanal dünyayı daha kullanışlı ve en az gerçek dünya kadar ilgi çekici kılmak istiyorum,” diyerek tamamladım sözleşimi.

“Etkileyici,” dedi genç adam. Ela gözlerinde etkilendiğini belli eden o pırıltıyı görmüştüm. Belli ki idealist biriydi ve beni desteklediğini görmek umut vericiydi.

Mülakatlarda sorulan tipik birkaç soru daha sorduktan sonra “Ekleyeceğiniz bir şey yoksa eğer görüşme burada bitmiştir,” dedi kadın.

“Hayır, bu kadardı,” dedim.

“Birkaç gün içinde mülakat sonucunuzu size mail atacağız. İyi günler Özde Hanım.”

“İyi günler,” dedikten sonra odadan çıktım. Beni karşılayan kadın beni görünce gülümsedi ve çıkışa kadar yine bana eşlik etti. Kafam karmakarışık olmuş bir halde dışarı çıktım. Bir anda parlayan güneş başımı döndürünce kendimi yakınlarda bir kafeye attım. Görüşmenin bittiğine inanamıyordum. Her şey çok hızlıydı. En kötü ihtimalle ret alacaktım. Bu da bir diğer kötü senaryoyu devreye sokuyordu işte. Tekrar yasadışı işlere bulaşmak istemiyordum. Bu düşünceleri başka bir düşünce bıçak gibi yarıp yerine kondu.

Sizin için çalışarak sanal dünyayı daha kullanışlı ve en az ger-

çek dünya kadar ilgi çekici kılmak istiyorum.

Yalanın dik alasıydı bu! Kendi sözlerime kendim inanamıyordum. Sanal dünya sırların üzerini örten bir çarşaf gibiydi ve ben bir makas gibi o çarşafta yamalar açıp diğer insanların bilgilerini gasp ediyordum.

Neyi yanlış, neyi doğru yaptığımı bilemez halde gelen garsondan bir fincan filtre kahve isteyip çantamdan laptopumu çıkardım. Bilgisayarın açılmasını beklerken hâlâ aklımda az önceki mülakat vardı. Muhtemelen onların gözünde vasat biriydim. Artık herkes üniversite eğitimi alıyordu. İkinci bir dil bilmek Allah'ın emri gibi bir şeydi. Onların gözünde diğerlerinden bir farkım olmadığı için elenmem kaçınılmazdı. Ayrıca vasatın altında olan konuşmam cabasıydı. *“Ben bu alanı seçerken sadece bir iş gözüyle bakmadım. Bilişimci olmak bir meslekten de öteydi benim için. Tıpkı yazarlar gibi yeni bir dünya yaratıyorum. Bu hayalden öte bir evren.”* Hiç sahibi değildi.

Bilgisayar açıldığında etrafımda biri var mı diye kontrol ettikten sonra açtığım bahis sitesine girip kazançları kontrol etmeye başladım. 12278 lira. Kısa günün kârı olsa gerekti. Yattığım algoritma sayesinde küçük miktarları katlayıp bahisçileri kazandıklarına ikna ettikten sonra rakam büyüdükçe kazanma olasılıklarını düşürüyordum. Sonunda onlar kaybeden, ben kazanan oluyordum. Sistemi öyle zekice hazırlamıştım ki hiçbir şekilde zarar etmiyordum. Tipik bir toplum mühendisliği stratejisiydi. Kısa yoldan kâr elde etme derdinde olanlar hedef kitlemdi. Onlar küçük miktarlarla kazancın keyfine varıp daha büyük miktarlara oynadıkları anda asıl kazanan ben oluyordum. Kazancımı katlamak için insanları siteme yönlendiren spam reklamları arttırırsam daha iyi kazanç elde ederdim. Şimdilik güvenlik açığı çok olan küçük sitelere koymuştum. Bir süre sonra sitenin icabına bakmalıydım. Site belli bir üye limitine ulaştığı anda algoritmadaki açıklar ortaya çıkıyordu. Bir de lisans problemi vardı tabi. Site yasal yollarla oluşturmamıştım. Bu yüzden siber suçla mücadele biriminin radarına takılmamak için kısa ömürlü sürekli girişimler şarttı.

Son olarak maillerimi de kontrol ettikten sonra bilgisayarımı kapatmak üzereyken “Özde Saygın?” diye seslendi birisi bana.

Bilgisayardan başımı kaldırıp kuşkuyla karşımdaki adama baktım. Bu genç yüzle daha önce karşılaştığımı sanmıyordum. Henüz yirmilerinin sonlarında olsa gerekti. Griye yakın mavi gözlerle sahipti. Kahverengi saçları asi tutamlar şeklinde dökülüyordu alnına. Sportif ama özenli bir giyimi vardı. Yüzünde onu daha önce bir yerlerden tanıyıp tanımadığıma dair emareler aradım ama hayır, yüzü bana tanıdık gelmiyordu. Onu daha önce hiç görmediğime emin olmama rağmen o benim adımlı biliyordu.

“Kimsiniz?” dedim sesimdeki şaşkınlığı gizlemeden. Soruma karşılıksız bırakıp karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Bilgisayarımı kapatıp çantama koyduktan sonra çatık kaşlarla ona bakmaya devam ettim. “Sizi tanıyor muyum?”

“Belki evet, belki de hayır... Ama bunun ne önemi var ki? Ben seni tanıyorum.” Laubali tavrı karşısında üslubumu değiştirip sesime tehditkâr bir ton ekledim.

“Lafı dolandırma da konuş. Kimsin? Beni nereden tanıyor-sun?” Adam oturuşunu düzeltip kollarını masanın üzerinde birleştirdi. Şahin gibi keskin gözleri her hareketimi izliyordu. Ama hâlâ istediğim cevabı vermemişti.

“Onat Ayanoğlu,” diyerek elini uzattı tokalaşmak için. Ona karşılık vermeyince bir süre havada tuttuğu elini geri çekti.

“Seni hâlâ tanımıyorum.”

“Ben seni tanıyorum. Yaptığın işleri de heyecanla takip ediyorum,” dedi Onat denen adam yapmacık bir ilgiyle. Kollarımı bilmiş bir şekilde göğsümde kavuşturup oturduğum sandalyede geriye yaslandım. Neyi ne kadar bildiğini bilmiyordum. Normal şartlarda yolumun düşmeyeceği bir yerde karşıma çıktığına göre beni takip ediyor olmalıydı. Kaşlarım iyice çatıldı. Benden tepki göremeyince konuşmasını sürdürdü. “Bu kadar insanın içinde yüksek sesle dile getirmemi istiyor musun cidden? Eminim ki bu seni riske atar,” dediğinde elektrik çarpmışçasına bir gerilim oluştu vücudumda. Ne iş yaptığımı biliyor olabilir miydi? Hayır, imkânsızdı bu. Ben kimliğimi ustalıkla gizliyordum. Öğrenmesi mümkün değildi.

Öyle değilse neyin özgüveniydi bu?

Endişem yüzümden okunuyor olmalıydı ki “Sakin ol,” dedi

rahat bir tavırla. “Kim olduğunu, ne işler çevirdiğini biliyorum. Senin için bir tehdit değilim. Korkmana gerek yok. Yani en azından beni dinlediğin sürece,” diye ekledi. “Sana ihtiyacımız var.”

“Siz kimsiniz?” diye sordum.

“Senin becerilerine ihtiyacı olan birileri,” dedi üstü kapalı bir şekilde.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” dedim adeta bağırırcasına. Sesim yüksek çıktığı için kafedeki yüzler bir anda bize döndü. Kontrolümü tekrar ele alıp sakinliğimi korumaya çalıştım. Birisi onun ne ima ettiğini anlasa başımın belaya girme ihtimali işten değildi.

“Hadi ama!” dedi Onat sıkıldığını belli eden bir sesle. “Bana güvenebilirsin. Siber polis falan da değilim, endişelendiğin şey buysa eğer.”

“Ne dediğini anlamıyorum. Bir an önce burayı terk etmezsen polis çağıracağım.”

“Yapabilir misin bunu cidden?” diye sordu alaycı bir sesle. Onun rahat tavırları sinirlerime dokunuyordu. “Senin elinde beni şikâyet etmek için geçerli bir kanıt yok. Ama bende senin hayatını bitirecek önemli bilgiler var. Hadi kartlar açık oynayalım,” dediğinde ses tonunu ciddi ölçüde alçalttı. “Yeni yetme bir bilgisayar mühendisinden daha fazlası olduğunu biliyorum. Az önce iş görüşmesinde yaptığın gibi bana rol yapmana gerek yok. O maskenin altında nasıl bir cevher olduğunun farkındayım. Ben onlardan daha fazlasını görüyorum. Sadece başarılarını değil sahip olduğun potansiyeli de görüyorum. Piyasada senin gibi kaç kişi var söylesene? Bizim dünyamızda bir dehasın sen ve bize katılırsan inanılmaz bir servete sahip olacağını garanti ederim. Şöhret, güç ve para... Paraya ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyorum. Seni geçtim küçük kardeşinin ve cefakâr annenin çektikleri yetmedi mi artık? Bu şekilde günü kurtarma çabaların ne zamana kadar sürecektir? Kum saatinde kum kalmadı artık. Zaman aleyhine işliyor.”

“Sen ne dediğini bilmiyorsun,” dedim panikle. Kalbim göğsümün içinde infilak edecek kadar hızlanmıştı. Başım dönüyordu.

“Bugün görüştüğün insanlar seni işe alacak mı sanıyorsun?” dedi Onat. “Onlar o şişkin egolarını tatmin edecek bir uşak istiyorlar. Seni harcayacaklar.”

“Madem kartlar açık oynuyoruz, benim de bir çift sözüm var. Ben seninle iş yapmayacağım. Benden ne istediğini bile bilmiyorum. Nasıl sana güveneyim? Kaldı ki ben bir ekiple değil de bireysel çalışmayı tercih ederim.”

“Hadi ama! Daha açık olamam sanırım. Burada avaz avaz bağırayım mı cidden ne istediğimi?” diye sordu Onat alaycı bir tavırla.

“Cevabım kesin. Hayır.”

“Son sözün bu mu?” diye sordu Onat.

“Evet.”

“Peki,” dedi. “O borçları ödeyemeyip hapse düştüğünde ziyaret günlerinde sana temiz çamaşır ile sigara getiririm artık.”

“Mümkünse bir daha karşıma çıkma,” dedikten sonra masaya içtiğim kahvenin parasını bırakıp çıktım kafeden. Ayaklarım yere basıyordu basmasına ama sanki boşlukta yürüyordum. Dizlerim zangır zangır titriyordu heyecandan. Kalbimin atışını boğazımda hissediyordum. Az önce ne yaşamıştım ben? Başımda yeterince dert yokmuş gibi bu Onat da neyin nesiydi? Koşarcasına caddenin diğer ucuna doğru yürürken takip edilip edilmediğimi anlamak için sürekli tetikteydim. Taksi bulabileceğim bir açıklığa gelene kadar hızımı kesmedim. Şimdi kalabalıktan eser yoktu. Harıl harıl akan trafikten gözüme boş bir taksi kestirmeye çalıştım. Yola dikkatimi vermişken arkadan ince bir kadın sesi duydum.

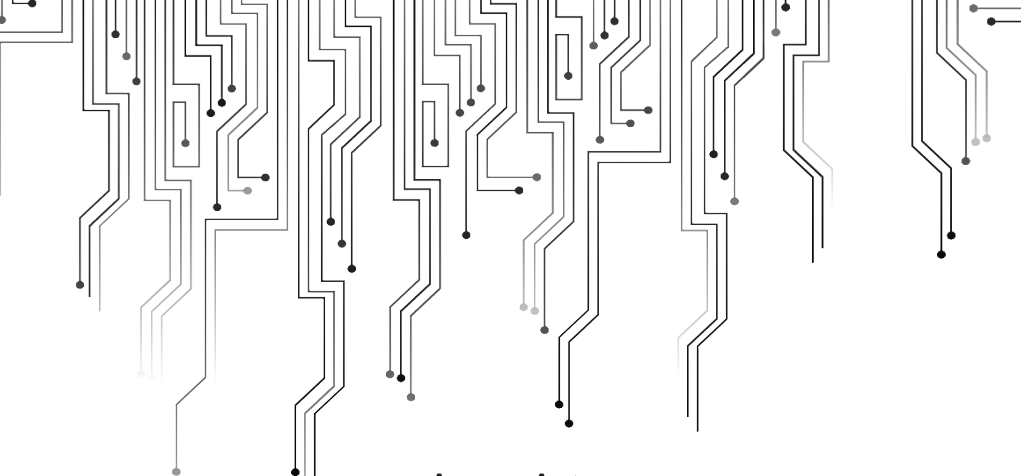
“Bakar mısınız?” Başta umursamayıp bekleyişimi sürdürdüm. Kadın tekrar seslendi. “Hanımefendi bakar mısınız?” Arkamı döndüğümde esmer, uzun ince bir kadınla karşılaştım. Benden birkaç adım ötede elinde bir anahtarlıkla bana bakıyordu.

“Bana mı seslendiniz?” diye sordum.

“Evet.” Elindeki anahtarları daha net görebilmem için havaya kaldırdı. “Bu sizin çantanızdan düştü.” Bir kadının eline bir de ağzını sıkı sıkıya kapattığım çantama baktım. Gümüş rengi bir halkaya geçirilmiş anahtarlar bana ait olamazdı.

“Yanlış gördünüz her halde. O bana ait değil.”

“Sizden düştüğüne eminim bir baksanız?” diye üsteledi kadın. O kadar derdimin arasında onunla uğraşmak istemiyordum. Onların bana ait olmadığına ikna edene kadar kadın peşimi bırakmayacak gibi duruyordu. İsteksizce yanına gidip anahtarları elime aldım. Göz ucuyla şöyle bir inceledikten sonra onu kadına geri uzattım. Kadın anahtarlığı almak yerine koluma yapışıp beni önünde bulduğumuz apartmanın kapısından içeri itip karanlığa doğru beni sürüklemeye başladı. Daha ne oluyor diyemeden, ensemden hissettiğim acıyla çılgık atıp yere yığıldım.

2. ARAYIŞ

Başımın arkasındaki durmak bilmeyen sızı beni huzursuz rüyalarımından çekip aldığında gözlerimi açtım. Yeni yıkanmış çarşaflardan gelen yoğun yumuşatıcı kokusu burnumu gıdıkladı önce. Sırtüstü yattığım yatakta yan dönüp bilinçsizce etrafımı yokladım. Yattığım yer kendi yatağımın aksine daha sertti. Ya bir taşın üstünde yatıyor olmalıydım ya da bu yatak pek kullanılmamıştı. Doğrulmaya çalışırken ensemdaki acı tekrar nükse-dince inleyerek yüzümü buruşturdum. Loş ışıktaki aydınlanmış odaya bir göz gezdirince gerçekler tokat gibi çarptı yüzüme.

Burası evim değildi.

Elimi enseme götürdüğümde anormal bir sertlikle karşılaştım. Ensemden oluşan koca yumru dokunduğum anda tüm sinir uçlarımın uyarılmasına yetti. Acıya dayanamayıp hemen elimi geri çektim. Ne olmuştu bana? Başımı bir yere mi çarpmıştım? Neden bir şey hatırlamıyordum? Yataktan kalktığımda köşedeki gardırobun aynasına vuran aksime takıldı bakışlarım. Üstümde buruş buruş olmuş kolsuz beyaz gömleğim ve lacivert kalem eteğim vardı. Ayaklarım çıplaktı. Babamın yıllar önce doğum günü hediyesi olarak aldığı lacivert Louboutinlerim yoktu. Endişeyle etrafımı aramaya başladım. O ayakkabılar babamdan bana hatıra kalan birkaç şeyden biriydi. Bugün onları bana uğur getirmesi için giymiştim ama günüm hiç de umduğum gibi geçmemişti. Ayakkabılardan umudumu kesince gözlerimi kapatıp neler olduğunu hatırlamaya zorladım kendimi. Onat ile

yaptığım görüşmeden sonra eve gidiyordum. Sonra o kadın... Yapbozun eksik parçaları kendiliğinden yerine oturduğunda ay-nada kendimle göz göze geldim. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama ensemdeki yumrumun sorumlusu o kadındı. Ve burada olmamın da.

Daldığım düşüncelerden kurtulduğumda ilk işim bulun-duğum yeri incelemek oldu. Geniş pencereleri olan büyük bir odadaydım. Hava kararmıştı. Odanın diğer ucunda yan yana iki kapı vardı. Ses çıkarmamak için dikkatli adımlarla yürüye-rek bana yakın olan kapının koluna uzandım. Birkaç saniyelik tereddütten sonra kolu çevirdim. Karavana, diye geçirdim içim-den. Kapı banyoya açılıyordu. Hayal kırıklığıyla ikincisini dene-dim bu sefer. Kol çevrildi ama kapı açılmadı. Belki açılır umu-duyla daha ısrarlı çevirdim. Yine de bir yararı olmadı. Kabul etmek istemediğim gerçek ayan beyan ortadaydı. Kapı kilitliydi.

Hayal kırıklığıyla yere çöktüm. Kaçırılmışımdı ve şimdi de bilmediğim bir yerde hapistim. Neredeydim kim bilir? Annem meraktan çıldırması olmalıydı.

Gözümü döndüren hırsla ayağa kalkıp kapıyı yumruklama-ya başladım. Belki bu şekilde birilerinin dikkatini çekebilirdim. Bir yandan da bağıırıyordum beni bıraksınlar diye.” Açın ka-pıyı! Bu yaptığınız insanlığa sığmaz! Birini alıkoymanın cezası çok büyüktür! Çıkarın beni buradan!” Kapıyı yumrukladıkça hasar gören ben oldum. Berelenmeye başlayan ellerime bakıp iç çektim. Lanet olası sürtük! Onu gördüğüm yerde fena ben-zetecektim.

Tabi buradan çıkmayı başarabilirsem.

Zihnime akın eden düşünceler yüzünden sinirlerim iyice ge-rildi. Elime ne geçtiyse etrafa savurdum. Kesin Onat denen o adi adamın işiydi bunlar. Başka kimin benimle zoru olabilirdi ki? Hayatıma bir anda girip zehir etmeyi başarmıştı.

Elime geçen vazoyu köşedeki cam kapaklı dolaba fırlattım. Cam tiz sesler eşliğinde yeri boyladı. Yatağın nevresimlerini da-ğıttım. Perdeleri indirdim. Kısacası yapılabilecek ne kadar fena-lık varsa yapmaya çalıştım. Çok geçmeden kapının arkasından telaşlı adım sesleri duyuldu. Kapı çarparak açıldığında nefesim

boğazımda düğümlendi desem yanlış olmazdı. Işıklar açıldı-ğındaysa verdiğim zararın bilançosu gözler önündeydi. İçinde beni bayıltan kadının da olduğu gruba döndüm. İki tane sırtığın arasında kaplan gibi keskin gözlerini kısmış öldürecekmişçesine bakışlar atıyordu bana. Ortaya çıkardığım işten memnun bir şekilde sırttım onlara. Tanrım aklımı kaybediyordum! Fakat onlar beni görmezden gelip savaş alanına dönmüş oda hakkında yorum yapmaya başladılar.

“Buranın hali ne böyle?” diye cırladı kadın.

“Maşallah panter gibi pek de hırslı,” dedi James Franco’nun Türkiye şubesi gibi duran esmer adam. Yanındaki kadın ve genç çocuğun aksine eğlenen bir ifade vardı yüzünde.

Çocuk ise inanamayan bakışlarla şaheserimi inceleyip “Benim odamdan başka oda bulamadınız mı bunu koyacak?” dedi. Çok üzgünüm demek isterdim ama bu zavallı oda yerine beni buraya hapseden siz üç serserinin yüzlerini dağıtabilseydim keşke.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye üstüme yürüdü kadın. Boş bulunup gözüne ışık tutulmuş tavşan gibi kaldım önce. Ne tepki vereceğimi kestiremedim. Daha sonra esmer çocuğun bana taktığı sığara yakışırçasına kadının üstüne atladım. Bana yaptıklarının acısını çıkaracaktım hepsinden. Ama öncelik kadınındı. Ensemdeki koca şişliğin hesabını vermeliydi.

“Bırak onu,” dedi kapının önünde dikilen bir başkası. Ellerimi kadının saçlarından çekmeden bana öfkeden kararmış gözlerle bakan mavi gözlü adama çevirdim bakışlarımı. Kimse kusura bakmasın ama bu şartlarda uysal davranacak son insana bulaştınız. Kadının saçını daha sert asıldığımda tiz çılgılığı odada yankılandı. O an başka bir adam bileğimi öyle sıkı kavradı ki acıyla gözüm karardı ve elimi gevşetmek zorunda kaldım. Serbest kalan kadın nihayet sustu ve yere bıraktı kendini.

“Onat’ın böyle biriyle ne işi olur ki?” diye sordu çakma James Franco. Artık bir şeyden emindim. Onat... Ne derdi olduğunu gayet iyi biliyordum ama dillendirmedim bunu. Zorbalığının hesabını ona soracaktım.

Kadının öldürücü bakışlarını üstümde hissediyordum. Az

önce bizi ayıran mavi gözlü adamdan destek alıp doğruldu ve kendini toparladı. “Ne işi olduğunu bilmiyorum ama bunun bedelini ödeteceğim,” diyerek tekrar üstüme yürümeye çalıştı. Çalıştı çünkü mavi gözlü onu zapt ediyordu. Ne komiktir ki herkes birbirine bedel ödetmeye çalışıyordu. Peki, ortada suçlu olan kimdi? Kadının gözleri benimle buluştu tekrar. “Dua et,” dedi. “Dua et ki Onat’ın kesin emri var sana dokunmamam için. Yoksa şimdi canını almıştım.” Sonrasında mavi gözlü adam kızı bırakıp koluma yapıştı ve sürüklercesine odadan çıkardı beni. Diretsem de karşı koymam çok güçtü.

“Bırak kolumu!” diye bağırdım. Umursamadan merdivenlere kadar çekti ve peşinden sürüklemeye devam etti. Basamakları hızlı hızlı inerken bir iki kez düşme tehlikesi geçirdiğimde sonunda uysalca hareket etmek zorunda kaldım. Basamakların sonuna geldiğimizde geniş bir salona ulaştık. Az önce bulunduğum odanın iki hatta üç katı büyüklüğünde soğuk renklerle bezenmiş ruhsuz bir yerdi burası. Koyu renkli mobilyalarla döşenmişti. Duvarları çıplak olan odanın içindeki eşya sayısı minimum düzeyde tutulduğundan bazı parazitler çabuk göze batıyordu. Beni tutan adamın elinden sıyrılıp parazite doğru ilerledim. Onat bana dönüp gülümsedi. Gülümsemesi Kaneki Ken’in¹ maskesindeki yapma gülümseme kadar ürkütücüydü. Aramızda iki metre kala durdum.

“Kafede ne kadar ciddi olduğumu anlamadın sanırım. İşlerin bu noktaya gelmesini istemezdim ama şimdi daha ikna edici olmuştur diye düşünüyorum,” dediğinde öfkeyle yumruklarımı sıktım.

“Sen de benim ne kadar ciddi olduğumu anlamadın galiba?” diye haykırdım. “Kabul etmiyorum! Sana hizmet etmeyeceğim. Nasıl bir pisliğin içindesiniz bilmiyorum ama sizinle birlikte kendimin de dibe çekilmesine izin vermeye niyetim yok!”

“Hadi ama” dedi. “İşleri bu kadar dramatize etmene gerek yok. Bizimle çalışırsan emeğinin karşılığını misliyle alacaksın. Kaybedeceklerini bir düşün.” Sözümden geri dönmeye niyetli değildim. Kesin bir dille verdim cevabımı.

“Hayır! Anlıyor musun hayır! Yapmamı istediklerinin yasa-

1. Kaneki Ken, Tokio Ghoul adlı mangaanın ana karakteridir.

dışı şeyler olduğunu anlamamak için aptal olmak lazım. Kirli işlere bulaşmam ben.”

Ya-lan-cı!

“Bak,” dedi Onat. “Öyle ya da böyle. Bir şekilde dediğimi yapacaksın. İnadinın sebebini de anlamıyorum. Senin yerinde olan herkes bu fırsata seve seve atlardı. Hâlâ işi yokuşa sürmek niyetindeysen sana olacakların bir ön gösterimini yapabilirim. Bir saati bulmaz alacaklıların kapınıza dayanması. Bir düşün bakalım. Gerçekleri öğrendiklerinde küçük kardeşin mi daha çok üzülür, yoksa annen mi?” Dehşetle iki adım geriledim. Böyle bir şeyi yapamazdı. Gözlerine bakarken korku tohumları çoktan ekilmişti zihnime. Hislerimi sezmiş gibi net bir karşılık verdi. “Yaparım!”

“Sen...” Söyleyecek bir sözüm yoktu. Bu kadar ileriye gidebilir miydi cidden? Annem yaptıklarını asla bilmemeliydi. Düşündüğünün aksine yeteneklerimi böyle kirli işler için kullandığımı öğrenirse bir daha yüzüme bakmazdı. Gözlerimin dolduğunu anlamaması için başımı yere eğdim. “Allah belanı versin!”

Onat adi herifin tekiydi. Ne bir polis ne de izimi bulan kurbanlarımdan biri... Hepsinden daha beterdı. Tek derdi çıkarlarıydı ve beni de bunlara alet etmekten çekinmemişti. Ama içimden bir ses ona biat etmemek için adeta haykırıyordu. Sonunda o da bu durumu kabullendiğimi fark etmiş olmalı ki sinsice sırıttı.

“Okan boş bir kâğıt bir de kalem getir. Dora sen de soğuk bir şeyler getir,” diye buyurdu arkadaşlarına. Daha doğrusu *uşaklarına*.

“Git kendin al,” dedi Dora kollarını göğsünde kavuşturup. O an, çok küçük bir an, kadına sempati duydum. Sandığım kadar da emir komuta zincirinin belirgin olduğu sağlam bir bağlılıkları olmayabilirdi.

Yine de çaresizliğim ete kemiğe bürünmüştü. Ağlama isteğiyle dudaklarım titremeye başladı. Akmaması için direndiğim gözyaşlarıma yol verdim. Ne korkunç bir şeydi onun gibi birinin eline düşmek. Yıllar boyunca o kadar kötü işlere karış-

mıştım ama ilk defa sağlam bir duvara tosluyordum. Olacakları endişeyle beklerken parkeleri titreten adımları işittim. Yüzünü görmesem de *mavi gözlünün* varlığı farkındalığıma çarpıyordu. Onat'ın çelik rengi gözleri etrafımda parmaklıklar örerken o usul usul sızıyordu çatlaklardan içeriye. Mavi gözler... Ölümüm o ikilinin elinden olacaktı.

“O neden burada? Ve en önemlisi kim benim haberim olmadan aramıza onu soktu?” Mavi gözlüye kaçamak bir bakış attım. Onda tanıdık bir şeyler vardı ama ne olduğunu çözemiordum. Bir o kadar da uzaktı. Yin-yang gibi iç içe geçmiş zıtlıklar bütünüydü. Bakışları birkaç saniye üstümde oyalandıktan sonra tekrar Onat'a döndü.

“Tanıştırmayı unuttum,” dedi Onat. Kanca gibi kullandığı parmaklarıyla omzuma asılıp beni kendine çekti. “Hazar, bu Özde,” diye tanıttı beni. “Sinem'in keşfettiği kız. Yeni bilişim kurdumuz.”

Sinem adı kalbimin buz tutmaya yüz tutmuş yanına doğru ılık ılık esti. Sonra o ismi az önce duyduğum cümleyle birlikte değerlendirdiğimde daha da soğudu ve tekrar buz küpüne dönüştü. Sinem... Bu isme nasıl bir anlam yüklemeliydim?

Karşı karşıya gelen iki adamın üzerindeydi gözlerim. Nefesimi tutmuş bu yüzleşmeden çıkacak sonuçları bekliyordum. Öfkeyle kısılmış gözlerini Onat'a dikmişti Hazar. Adeta kükrercesine “Kim olduğunu biliyorum seni şerefsiz! Onun neden burada olduğunu bilmek istiyorum,” dedi. Öfkeyle harmanlanmış ses tonu korkmam için yetmiş hatta artmıştı bile. Ben neden hiç kimseyi tanıımıyordum? Onat'tan ses çıkmayınca Hazar sorusunu yineledi. “Ne yapmaya çalışıyorsun Onat? Tanımadığın ve zorla alıkoyduğun bir kıızı nasıl aramıza alırsın? Üstelik bu konuda hepimiz son sözümüzü söylemişken?”

Onat kollarını kavuşturup iki adımda Hazar'ın karşısına dikildi. “Okan! Şu kahrolası kâğıt ve kalemi getirmek iki saat mi sürüyor?” diye seslendi Hazar'ı duymazlıktan gelip. Onat'ın koridora doğru bağırması üzerine adım sesleri bize yaklaşmaya başladı.

“Getirdim.” dedi Okan denilen çocuk. Endişeyle elindeki

kâğıt ve kalemi ortamızdaki sehpayı bıraktı. Taş çatlasa on yedi on sekiz yaşlarındaydı. Belki de daha küçüktü. Bu çocuk yaşında ne işi vardı ki böyle insanların arasında?

Onat kâğıtları aldığı gibi bana uzattı. “Dediklerimi yazdık-tan sonra imzala,” diye emretti. Ne uzattıklarını aldım ne de ters bir tepki verdim. Öylece baktım gözlerine.

Beni kendime getiren “Kes şunu Onat,” diye bağırın Hazar’ın sesi olmuştu. “Yapmaya çalıştığın şey mantıksız. Bunun iyi fikir olmadığına karar vermiştik. Sinem ne dedi hatırlasana?”

“Sinem duygularına göre hareket ettiği için vazgeçti.”

Sinem. Sinem. Sinem.

Aklıma gelen tek bir Sinem vardı ve ona bunu konduramı-yordum. Can dostum dediğin insanın, beni sattığını düşünmek istemedim.

“Bak, tamam...” dedi Hazar uzlaşmacı bir şekilde. “Sinem’in yarım bıraktığı işi biz de bitirmek istiyoruz, öyle değil mi?” di-yerek diğerlerine döndü. Kısa bir sessizlikten sonra onu onay-layan sesler çıktı.” Ama bu kız... Bu kız olmaz. Ya bunun eline teknolojik bir araç veren saniyesinde emniyeti başımıza toplar.”

“Toplamaz. Bunu yapmaması için geçerli sebepleri var. De-ğil mi Özde?” dedi bana yan bir bakış atıp. Onat’ın kendinden emin konuşması karşısında sinir olmamak elde değildi. Elimden gelse iki kaşık suda boğardım onu.

“Ulan kime laf anlatıyorsam,” diye söylendi Hazar. “Ne halt yersen ye! Benim sözümün ne geçerliliği var ki zaten?”

“Bir geçerliliği yok kardeşim,” diye ekledi Onat sinir bozu-cu bir sakinlikle. Sabrı taşan Hazar Onat’a doğru bir iki adım attıktan sonra vazgeçip hışımla kapıya yöneldi. Ortada küçük çaplı bir harp yaşanırken kimseden ses çıkmamıştı. Onlar bir-birlerini öldürse öylece izleyecek gibilerdi.

“Ama unutma bu işin sonu hapiste bitecek ve bu işte ben yo-kum. Bakın başınızın çaresine.” Son sözü herkeseydi. Saniyeler sonra çarpan kapının sesiyle irkildim. Belki de son ümidim de o kapıdan çıkıp beni terk etmişti.

Onat elinde sıkmaktan başka bir faza geçen kâğıtları yere

atıp kolumu kavradı. Neye uğradığımı şaşırmışım ta ki beni çıkışa sürükleyene kadar. “Bırak kolumu,” diye bağırdım. Karşılık olarak keskin bir bakış atıp beni çıkışa doğru sürüklemeye devam etti. Karanlıkta hiçbir şey net değildi.

“Jiletli teller,” dedi uzakta bir noktayı işaret ederek. Şaşkınlıkla ona baksam da o hâlâ telleri gösteriyordu. Yutkundum sadece cevap vermedim. “İki metre yetmiş santim uzunluğunda.” Bakışlarını bana çevirdi. “Bu arazi onlarla kaplı. Özel bir alışım-dan yapıma. Kolay kolay kesilmez. Güvenlik amaçlı yaptırdım. Biraz tuzlu oldu ama değdi doğrusu,” dedi pişkince. “Orta boy-daki bir sıçanın bile arasından geçeceğinden şüpheliyim.”

“Bunları bana neden anlatıyorsun?” diye sordum. Gülüm-sedi. Zoraki bir gülüş olduğunu hissettirmişti. Daha doğrusu içinde bir ima barınıyordu.

“Kaçmaman için. Arazi büyük. Herhangi bir kaçma girişi-minde en fazla yarım saat saklanabilirsin. Tabi benim seni fark etme payımı yok sayarsak. Deneyip de kendini yormaman için sana direktif veriyorum.”

“Beni hâlâ küçümsüyorsun. Boşa gideceğini bilsem bile de-neyeceğimden emin olabilirsin.” Onat çenesini kaşırken dudak-larını büzdü.

“Sen bilirsin. Beni fazla yorma da. Adım başı güvenlik kame-rası var. Alarm sistemini söylemiyorum bile... Neyse, çok uzat-tık. Şu imzayı atsak iyi olacak. Boş geçen her saniye aleyhimize işliyor.” Yüzümü ekşittim.

“Bunu ailem için kabul edeceğim,” dedim rüzgârda savrulan ağaç dallarını izlerken. Neye bulaştığımı bilmesem de tek çıkar yol bu gibi duruyordu.

“Bunu kazanacakların için kabul edeceksin. Sadece birkaç ay ve sonunda seni ve aileni refaha kavuşturacak küçük bir servete sahip olacaksın. İnsanlar bunun için cinayet işliyor be!”

Sessizliğimi korudum.

“Gel hadi,” dedi önden giderken. Ağır adımlarla peşinden gidip çiftlik evinin serinliğinde bıraktım kendimi. Dışarıda ge-çirdiğim beş dakika bile bunalmana yetmişti çünkü. Tekrar sa-lona geçtiğimizde diğer herkesin sessizliğe gömüldüğünü fark

ettim. Bir kenara oturmuşlar öylece bizi izliyorlardı. Ne bir ses ne de bir tepki, hiçbiri yoktu.

Bakışlarım otomatikman ortalarında oturan Dora'yla buluştu. Beni aptal yerine koyduğu anlar gözümün önünden gitmiyordu. Onu gördüğüm süre boyunca da gitmeyecekti. Ayrıca beyaz bir kâğıt ve bir kalem oradaki sehpanın üzerinde hazır duruyordu. Oyalanmadan o kâğıt ve kalemi aldım elime. Onat'ın ne yazdıracağını deli gibi merak ediyordum.

“Sağ alt köşeye yaz,” dedi pürüzsüz bir sesle. “Özde Saygın. Ve bir de imza.”

Başımı kâğıttan kaldırıp ona baktım. Boş bir kâğıda imza atacaktım öyle mi? Böyle bir şey yapacak kadar aptal olmadığımı söylemek üzereyken tekrarladı Onat. “Adını soyadını yaz ve imzala. Aksi halde ailenin canı yanar.”

Ailemin ve benim kaderimin bir mürekkep damlasına bağlı olduğu gerçeğini hazmetmek kolay olmamıştı. Titrek elimle kalemi kavrarken kendimde değildim sanki. Kâğıtta Onat için dünyaları sığdıracak kadar bir boşluk bırakıp bozuk el yazımıyla adımı ve soyadımı yazdım. Altına imzamı atarken kalem başına buyruk hareket ediyor gibiydi. O küçük nesneye bile hâkimiyet kuramayacak kadar aciz olduğumu o zaman fark ettim.

Fırlatırcasına bıraktığım kalem masa üstünde yuvarlandı, yuvarlandı ve yeri boyladı. Doğrulacak kadar zaman kazanamadan bir kâğıt daha bırakıldı önüme. Kısık gözlerle o kâğıdı okumaya çalışırken Onat etrafımdan dolaştı ve bu olanlar çok doğalmış gibi yerdeki kalemi tekrar önüme bıraktı.

“Bu ne?” diye sordum önümdeki yazılı metinden ne olduğunu anladığım halde. Ellerini göğsünde kavuşturup karşıma dikildi Onat.

“Ne olacak, gizlilik anlaşması. Burada olanların burada kalacağını resmileştiren angaryalardan biri işte.”

“Ya uymazsam?” Masanın üzerinden bana doğru eğildi ve önümdeki kâğıdı çekip aldı. Kâğıdı bana doğru çevirip son maddeye dikkat çekmek için işaret parmağıyla o kısma vurdu ve soğuk bir sesle okumaya başladı. “Yukarıda belirtilen şartlara

uymamam halinde gerekli hukuksal işlemlerin başlatılmasını ve iş anlaşmasında kazanacağım miktarın iki mislini mağdur olan tarafa, tarafımdan ödenmesini kabul ediyorum.” diyerek bitirdi. “Bu da bizim kendimizi hukuksal olarak garantiye alma yöntemimiz. Yani Özdeciğim,” dedi midemi bulandıracak bir vurguyla. “Her şekilde elimizdesin. Kaçışın yok.”

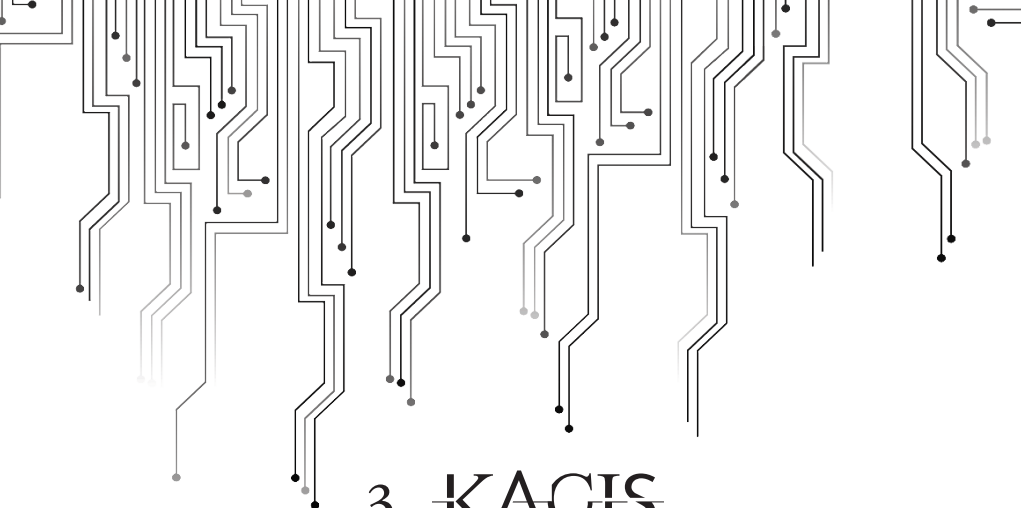
“Yasadışı yaptığınız iş için yasal bir çözüm? Sizdeki bu çelişki ani gelişti galiba. Kendinizi bu şekilde aklayamazsınız.”

“Her şeyi kitabına uyduracağımdan şüphelen olmasın. Sözleşmeyi iyi oku.”

Hışımınla kâğıdı elinden çekip maddeleri inceleyerek okudum ve sonunda da imzamı attım.

“İmzaladım. Evime gitmek istiyorum.”

“O isteğin olmaz bak işte,” dedi Onat önümdeki kağıtları çekip aldıktan sonra. “Artık burası senin evin.”

3. KAÇIŞ

Dilden dökülen zehirli sözlerin mesuliyetini masumlara yükleyen kalpsiz insanlar tanıyordum. Duman dokulu bedenleriyle rüyalarımı işgal eden canavarlar gibi katran karası dillerindeki zehri saçarak süzülüyorlardı dört bir yanımda. Küçük bir çocuk gibi yatağımın kenarına sığınıp başımı dizlerime yasladım. Kulaklarımı tıkadım onların zehirli dillerinden kurtulmak için. Kaçıp kurtulmak istedim ama istemekle kaldım sadece. Elim ayağım bağlıydı, korkuyordum.

Bana sorulursa Onat ne yaptığını bilmeyen bir adamdı. İnsanların canını yakmayı kendine görev edinmiş iğrenç biriydi. Katran karası bir dili yoktu belki ama sahip olduğu zehirli dil, çokça can yakıyordu. Bundan emindim.

“Olmaz öyle şey,” diye itiraz ettim. “Hayatımın tapusunu elinde tutuyorsun zaten,” dedim az önce bana imzalattığı kâğıtları kastederek. “Bir yere kaçamam.”

“Aksini iddia etmedim,” diye karşılık verdi alaycı bir tavırla. Sabrımın son zerresi de tükenince üstüne yürüdüm.

“O zaman bırak da ait olduğum yere gideyim. Evime!”

İstihzayla gülüp başını olumsuzca iki yana salladı. Söylediklerimi kulak ardı edip “Ona odasını gösterin,” dedi.

“Anlama problemin mi var? Ben eve gitmezsem annem ortalığı ayağa kaldırır. Sicilinin temiz olduğunu düşünmüyorum ama üstüne bir de kız kaçırmayı eklemek istemezsin değil mi?” Ona o kadar öfkelenmişim ki canına okumak istiyordum. Bu

isteğimin karşılıksız kalacağını bilmek bir yana işleri daha kötü hale de sokabilirdim.

Onat telefonumu cebinden çıkarıp bana uzattı. “Kimi arıyacaksan ara. Acil bir işinin olduğunu ve bir süre eve uğrayamayacağını söyle.” Söyledikleri karşısında yüzüm öyle bir şekil almıştı ki açıklama yapma gereği duydum. “Kaşlarını hemen çatma canım, nasılsa göreceksin aileni,” dediğinde bir anlığına sadece bir anlığına rahatlamış hissettim kendimi. Ardından gelen cümle bıçak gibi ikiye böldü hislerimi. “Ama bu iş bitene kadar bizimlesin!” Şaşkınlıktan bir tepki vermeyince elindeki telefonu bana uzatıp onu almam için teşvik etti. “Al hadi. Aileni ara sonra da git dinlen. Zombi gibi dolaşan bir hacker işime yaramaz hiç.”

Başka bir seçeneğim olmadığı için telefonu alıp şifresini girdiğimde cevapsız çağrılar ve bir o kadar da soru dolu mesaj ekranda sıralanmaya başladı. Hepsi de annemdendi. Annemin numarasını çevirip beklemeye başladım. Saat de bayağı geç olmuştu. Kim bilir ne kadar merak etmişti beni?

Onat geri çekilip aramızda hatırı sayılır bir mesafe bıraktıktan sonra sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, “Altın kural: burada olan burada kalır,” dedi. Sanki tüm olan biteni anneme anlatacak cesaretim varmış gibi. Annemden cevap beklerken diğerlerine hitaben “Özde işini bitirince alın telefonu,” dedi ve salonu terk etti Onat. Madem onun sözünden çıkmayacağıma adı gibi emindi, şimdi niye korkaklık ediyordu?

“Kızım,” Annemin merak dolu sesi beni düşüncelerimin arasından çekip aldı.

“Nasılsın?” diye sordum renksiz bir sesle. Pot kırmamak için rahat davranmaya çalışıyordum. Tabi bu şartlarda ne kadar rahat olunurdu, o da ayrı bir soruydu.

“Neredesin sen?” diye sordu kızgın bir sesle. “Kaçınıcı arayışım seni? Neden cevap vermedin?”

“Acil bir işim çıktı,” dedim salonu turlarken. Hareket halinde olmam kafamı dağıtmak için yapabileceğim en iyi şeydi. “Saatlerdir toplantıdaydım arama fırsatım olmadı. Meraklandıracağım için özür dilerim.”

“Ne toplantısı bu?” diye sordu şüpheyle. “İşi aldın mı yoksa?”

Ah! Sağlam duvara toslamıştım şimdi. Üstüne bir de kendim vursam o kalın kafamı yine de yetmezdi. Annem hâlâ bugünkü görüşmeden elde edeceğim sonucu bekliyordu. Yalanlarımı değil.

“Evet anne. Geçen gün görüşmeye gitmiştim ya hani. Bugün iş görüşmesinden sonra geri dönüş yaptılar bana. Hemen denemeye aldılar beni. Yoğunluktan sana haber verecek vaktim olmadı, özür dilerim. Eğer buraya ayak uydurursam her şey çok güzel olacak.” Ne yalan ama!

“Çok sevindim senin adına. Akşam oldu. Eve ne zaman geleceksin? İlk günden bu kadar yormasınlar seni.” Canım annem. Bir bilseydi başıma neler geldiğini kim bilir nasıl hissederdi?

“Bilmiyorum anne. Burada küçük bir kriz çıkmış onu çözmeye çalışıyorlar. İş bitene kadar gelemeyebilirim beni merak etme,” diyerek onu geçiştirdim. “Sonra detaylı konuşuruz. Öykü’yü de öp.”

“Sen yoksun diye huzursuzdu bugün. Neyse iyi çalışmalar. Sürekli haber ver bana tamam mı? Geldiğinde konuşuruz. Öp-tüm çok.”

“Ben de seni,” diye karşılık verdim kapatmadan önce.

Elimde telefonla salonun ortasında öylece dikilirken etrafta kimse yoktu. Kendimi konuşmaya öyle kaptırmış olmalıydım ki gittiklerini bile fark etmemiştim. Neyse, en azından annemi atlatabilmiştim.

Bir süre ne yapacağımı düşünürken merdivenlerden cevap niteliğinde adım sesleri geldi. Dikkatimi oraya verdim. Birini beklediğim yoktu ama Dora’yı görünce hayal kırıklığına uğradım. Daha sonra ona beslediğim öfke uykusundan uyanmış köz gibi canlanıp alev alev yükselmeye başladı içimde. O kızı gördükçe onun oyununa kanmasaydım şimdi burada olur muydum diye sormadan edemiyorum kendime. Ama işte... Gerçekler cevap gibi çarpıyordu insanın yüzüne. Yere iki basamak kala durdu. Tepeden bana bakarken göz göze geldik.

Dora’dan hazzetmiyordum, onun da bana bayılmadığını belli eden bir ses tonuyla “Odan hazır gel hadi,” dedi. O merdivenleri ağır ağır çıkarken ben de onu takip ettim. İkinci kata çıkıp ay

ışığıyla aydınlanan karanlık koridorun sonundaki odanın kapısını açıp beni bekledi. Birlikte odaya girdik. Odaya girdiğimde hissettiğim şey ürperti oldu. Oda dekorasyonu bir odanın sahip olacağı tüm imkânları zorlasa da öylesine yabani duruyordu ki! Neyin beni huzursuz ettiği üzerine bir süre kafa yordum ama tatmin edici bir sonuca ulaşamadım. Bu beni daha da huzursuz etti.

“Yatağın üzerine temiz kıyafet bıraktım. Köşedeki buzdolabında su var. Lavabo ve duş sol tarafta. Başka da bir ihtiyacın olmaz herhalde.”

Konuşmadım. Ona vereceğim en iyi yanıtı sessizlik. Aksi halde boğazına yapışıp başımı yine derde sokacaktım.

Bir an önce gitmesini arzu ederken, “Telefonu alayım,” dedi. Varlığını bile unuttuğum telefonumu gönülsüzce ona uzatırken annemin bana söylediklerini Dora ile paylaştım.

“Onu sık sık haberdar etmeliyim. Bana ulaşamazsa huzursuz olur.”

“Gerek yok. Bana şifreni söyle. Arada ona meşgul olduğuna dair mesaj atarım.”

Sıkıntıyla nefes verdim. “147852369”

Dora şaşkınca bana baktı.

“Ne? Hayatında hiç telefon pini kullanmadın mı?” diye sordum.

“Not almam gerek. Bir daha tekrarla.” Esefle şifremi ona tekrar söyledim. Dora emin olmak için şifremi telefonuma girdi. İlk iki girişinde telefon hatalı şifre alarmı verdi. Dora ne çevirdiğimi anlamak için çatık kaşlarla bana baktı.

“Hızlı girdiğin için tuşlara yanlış basıyor olmalısın bir kere daha dene,” dedim.

Şifreyi tekrar girdi. Bu sefer kilit klik sesiyle açıldığında bana sinsice sırıttı. Aslında içten içe eğlenen kişi bendim ama haberi yoktu.

“Telefonuna artık tam erişimim var.”

“Ya kendini çok zeki sanıyorsun ya da Onat’ın mükemmel ekibinde siber güvenlik hakkında bilgisi olmayan tek kişi

sensin,” dedim aşağılayıcı bir tonla.

“Ne demeye çalışıyorsun?” derken üzerime yürüdü Dora. İki adım gerilemek zorunda kaldım.

“Sana öylece özel alanıma giriş yetkisi vereceğimi mi sanıyordun? Az önce kilit sandığın şey bir güvenlik anahtarıydı. Olur da başıma kötü bir iş gelir ya da telefonum çalınırsa diye bu yetenekli parmaklarımın ve zehir aklımın ürünü bir program. Yanlış şifreyi üç kere ısrarla girdiğin için sistem bilgilerimi farklı bir ara yüze aktarıp şifreledi. Telefon istediğin gibi açıldı ama bana ait hiçbir bilgiye ulaşamayacaksın.”

Dora öfkeden kudurmuş bir şekilde üzerime atlamaya hazırlanırken yanımıza gelen Okan’ın müdahalesiyle benden uzaklaştı.

“Seni sürtük!” diye bağırdı Okan’ın çelimsiz kollarının arasından kurtulmaya çalışırken. “Bırak beni Okan.”

“Şimdi yeri değil Dora. Tatsızlık çıkmadan git odana.”

“Okan bırak!” diye ısrarla bağırırmaya devam etti Dora.

Okan hiç de kibar olmayan bir hareketle Dora’yı kapı dışarı edip kapıyı yüzüne kapattı. Okan’a aldırmadan pencereye yaklaşıp rüzgârın uğultusuyla yıkanan geceyi seyretmeye başladım. Bir an önce odayı terk etsin de yalnızlığımın baş başa kalayım istiyordum. “Yaptığın şeye şahit oldum az önce. Çok zekice bir hareketti ama bizimle olduğun müddetçe Dora’yı karşına alman öneririm,” dedi Okan.

“Sence de bunu söylemek için biraz geç değil mi?”

“Dora içimizdeki en hırslı kişidir. Ama aynı zamanda seni anlayabilecek, aramızda bağ kurabileceğin birisi.”

“Yani?” dedim umursamazca.

“Köprüleri yapmak yerine yıkman doğru bir davranış değil. Dora’dan nefret etmeni istemem. Biz burada bir bütünüz. İşe son noktayı o koydu, evet, ama bunu hepimiz adına yaptı.”

“Umurumda değil,” diye araya girdiğimde Okan beni susturdu.

“Sözümü kesme lütfen. Ayrıca umurunda olsun. Bir daha olsa bir daha yapar. Ben de öyle. Olanları şahsi algılama. He-

pimiz çıkarlarımız doğrultusunda hareket ediyoruz. Bir önceki sokakta Eren, bir sonrakinde ise ben bekliyordum seni. Ama sen ne yazık ki Dora'nın alanına girdin ve doğal olarak da iş ona düştü. Bizden nefret ettiğini bilmemek için aptal olmak lazım. Bu şekilde bir arpa boyu yol alamazsın."

"Yani?"

"Yanisi öfkeni kontrol altında tut. Bu şekilde iyi iletişim kurabiliriz."

"Zeytin dalı mı uzatıyorsun?"

"Geçici bir ateşkes diyelim," dedi Okan sevimli bir ifadeyle.

"Geçici..." diye tekrarladım. Okan iri siyah gözlerini kısıp bana dostane bir bakış attıktan sonra odayı terk ettiğinde yalnız kalmıştım nihayet. Yalnız kalmıştım da elime ne geçmişti bilmiyorum. Sessizlik yumru gibi oturmuştu boğazıma sanki. Nefes alamıyordum. Verdiğim karar doğru muydu bilmiyordum. Bana kararımın doğruluğunu sorgulayacak kadar zaman tanımamışlardı. İçimden bir ses hata yaptığımı söylüyordu. Umarım, umarım bu hatanın bedelini sevdiklerim ödemezdi. İşte o zaman mahvolurdum.

Yatağın üzerindeki kıyafetleri bir kenara fırlattıktan sonra oraya uzandım. Başımı yastığa bıraktığım an acıyla inledim. Dora'nın vurduğu yerdeki ağrı şiddetlendi.

"Hadi bakalım." Dedim kendime. "Şimdi kabul et o zeytin dalını."

Gün ağarmadan gözlerimi açtım. Genellikle erken uyanırdım. Ama bugün başkaydı. Yabancı bir yerde, üstelik kurduğum alarm bile olmadan uyanmıştım. Farklı bir histi. Çok sık dışarıda uyumadığım için bana bu duygu yabancı gelmişti. Gözlerimi açıp tavanı seyrettim bir süre. Yeni doğan güneşin hafif kızıllığı pencereden içeri sızsa da içerisi karanlıktı. Kendimi toparlamak için biraz zaman tanıdığımda "Günaydın," diyen sesle irkilerek yerimden sıçradım. Bu beklemediğim bir şeydi. Karanlıkta seçebildiğim kadarıyla Hazar elini çenesinin altında birleştirmiş oturduğu tekli koltuktan bana bakıyordu.

"Ne işin var burada?" dedim öfkeyle.

“Asıl soruyu benim sormam lazım. Senin benim odamda ne işin var?” Odaya girdiğim andan itibaren buranın neden ruhsuz ve ürpertici olduğu üzerine düşünmüştüm. Artık sebebini biliyordum.

“Ben... Yani...” Bir cevap bulamayınca kendime lanet ettim.

“Neyse siktir et bu konuyu. Ben yokum diye belli ki odamı da sana vermişler.”

“Anladım,” dedim camdan dışarıya bakarken. Gökyüzü kıvrıl-siyah karışımı korkunç bir renk almıştı. Ama beni asıl ilgilendiren gökyüzü değil de sessizce odaya girip bir sapık gibi beni uykumda izleyen Hazar’dı.

“Kurtulmak istiyor musun?” diye sordu bakışlarını benden çekmeden. Merakımı cezbeden sorusuna karşılık ona döndüm. Yanlış mı duymuştum yoksa bana, beni kurtarmak istediğini mi söylemişti. Belki de beni sınıyordu?

“Efendim?” diye sordum şaşkınca.

“Buradan kurtulmak istiyorsan hızlı ol. Birazdan herkes uyanır.”

Ciddiydi.

“Ama... İmza... Ben bir kâğıt imzaladım ve ailem...” Yarım yamalak bir cümle kurdum telaşla. Cebinden bir şey çıkarıp bana uzattı. Etraf tam aydınlanmadığı için seçemesem de imzam ince hatlarıyla bana sırtıyordu. Ben şaşkınlığımı üzerimden atamadan Hazar eline aldığı kâğıdı birkaç parçaya ayırıp havaya savurdu.

“İmzalı boş bir kâğıtla başına düşündüğün kadar büyük bir şey açamazdı zaten,” dedi teselli edercesine.

Sabahın erken saatlerinde, yaz sıcağından bihaber esen deniz meltemi tenimi gıdıklarken içinde bulunduğum dünyanın gerçek olduğunu anladım. Hayır, bu rüya değildi. Savrulurken yere düşen kâğıt parçaları zihnimin dehlizlerine saklanmış hayallerimin bir ürünü değildi. Hipnoz edici okyanus gözlü adam da yitirdiğim ümitlerin hayaleti değildi.

“Sorun çözüldüğüne göre acele et hadi!”

“Neden? Neden yapıyorsun bunu?” Sarıya çalan kum rengi

saçlarını karıştırıp derin bir nefes verdi.

“Kardeşimin, yani Sinem’in tek arkadaşını da bulunduğumuz bataklığa çekilmesine izin veremem. Onu ben mahvettim. Seni de edemem. Çünkü o bunu hiç istememişti. Eğer dün olanların iç yüzünü bilseydim seni buraya getirmelerine asla izin vermezdim.” Balkona çıkan büyük pencereyi açıp elini bana uzattı. “Hadî!”

Sinem... Kardeş... Ah! Bir tabunun yasaklı kelimeleriydi sanki bunlar. Ama ben asıl kelimeyi tahmin edemiyordum.

“Bahsettiğin Sinem, Berfu Sinem Önder mi?” diye sordum soruma olumsuz bir yanıt vermesini ümit ederek.

“Evet,” dediğinde ise bütün ümitlerim yediği darbe ile parparça olup üstüme yağmaya başladı.

“Bunların hepsi onun eseri mi yani? Arkadaş ayağına benimle yaklaşıp kuyumu mu kazdı yıllar boyunca?”

“Hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Şimdi oturup bunları konuşursak eğer bir daha asla kurtulma şansın olmaz.”

İhtimalleri tartarken aklım, binlerce soru içinden yalnızca birini cımbızla çekip altın tepside sundu bana.

“Bana değer vermemiş miydi hiç? Nasıl yapar bunu?” Tan ağarmadığı için hâlâ odaya karanlık hâkimdi. Pencereden vuran yarım yamalak ışıkla Hazar’ın yüz ifadesindeki ani değişimi seçebildim. Şaşırmış mıydı?

“Kardeşimi bunların dışında tut,” diye adeta tısladı.

“Ben burada hapisim ve o kim bilir hangi cehennemdeyken dediğini yapabilir miyim sence?” diye tersledim onu. Sözlerim miydi onu bu kadar etkileyen bilmiyorum ama rengi attı birden. Mavi gözlerine hüznün gölgesi çöktü. Onu incitecek kadar kötü bir şey söylememiştim. Sonunda pişman olup hatasının farkına varsa da Sinem’in yaptığı kalleslikti. Bana, en zor zamanımda tutunduğum arkadaşlığımıza ihanet etmişti.

“Bunları konuşmak için doğru zaman değil. Hava tamamen aydınlanmadan önce seni buradan çıkarmalıyım,” dedi Hazar.

“Önce şunu bilmeliyim,” diye itiraz ettim. “Sinem nerede?”

“Yeri değil bunların,” diye üsteledi. “Ama bir şeyi bil yeter.

Sinem sana değer veriyordu. Ve seni bu pis işlere bulaştırmamak için elinden gelen her şeyi yaptı.” Öylesine cansız söylemişti ki bu sözleri, sahnede izleyici olsam ona rolünün hakkını veremeyen, yapmacık bir oyuncu derdim. Öyle ezberden ve duygusuz konuşuyordu ki!

“Ezberle konuşuyorsun. Ayrıca neden o artık yokmuş gibi geçmiş zamanda konuşuyorsun?” dedim bilinçsizce. Bana öyle bir bakış attı ki o beni sokmadan önce, kendi ellerimle yerin dibine girmek istedim.

“Anlaşılan gitmeye niyetin yok senin,” dedi yolunu değiştirip kapıya ilerlerken. Paniğe kapıldım. Karar vermek için saniyelerim vardı. Hatta belki de onu kararından döndürmek için...

“Dur,” dedim panikle. Sesimin diğerlerini uyandıracak kadar yüksek çıktığı için küfrettim kendime. Başını çevirip omzundaki elime baktı. Ateşe dokunmuş gibi geri çektim elimi. Neden böyle yaptım onu da bilmiyorum. Göğsüne zor yettiğim adamı bu şekilde durdurabilecektim sanki. “Onat kameralardan ve alarmdan bahsetti. Ayrıca Etraftaki teller...”

“Onat belli ki sağlam korkutmuş seni. Merak etme. Onat gibi ben de burada yaşıyorum ve seni tehdit ettiği şeylere ondan daha hakimim. Tüm sistem bir saatliğine devre dışı kaldı. Onat bunu fark edene kadar biz çoktan buradan gitmiş olacağız. Gel hadi,” dedi. Balkonı gören cam kapıya dönüp. Kararını değiştirmesi tahmin ettiğim kadar zor olmamıştı. Belki de blöf yapmıştı bana. Neyse ne işte. Verdiğim karar başımda patlamadan gidecektim sonunda.

Peki, ne kadar güvenebilirdim ona?

Koşulsuz şartsız olmasa da sorgusuz sualsiz güvenebilirdim sanırım. Gerçekleri yadsıyarak... Cam kapıyı açıp balkon korkuluklarına tutundu. “Buradan mı atlayacağız?” diye sordum.

“Kısıklı sesle konuş,” diye uyardı beni. “Merdivenleri kullanmak akıllıca bir seçenek değil.” Korkuluklardan destek alıp karşıya geçti. Biraz eski olan korkulukların yamulması halinde düşüş kaçınılmaz olurdu. Korkuyla yutkundum.

“Neyi bekliyorsun?” Balkonun aşağıya sarkan Hazar’a tereddütlü bir şekilde baktım. Saçma senaryoların yazılıp oynandığı

bu yerden kaçıp gitmem için bir fırsat sunuyordu. Neden bu fırsatı değerlendirmek yerine tereddüde düşüyordum? Kas gücünü kullanıp ileri geri sallanmaya başladı Hazar. İkinci katta olmamızın yanı sıra boyundan dolayı avantaja sahipti. Birkaç salınım hareketinden sonra balkonun tam altına denk gelen saksıları es geçmiş, çiçek tarhının ortasına düşmüştü.

Hazar çevik hareketlerle düştüğü yerden kalkıp beline kadar sıyrılan tişörtünü düzeltti. Bir ara aklımdan iyi olup olmadığını sormak geçse de vazgeçtim. Belli ki bir şeyi yoktu.

Hazar, rahat bir atlayış yapmam için balkonun altındaki saksıları kenara çekmeye başladı. İşini en hızlı şekilde bitirip bana baktığında zamanın geldiğini anladım. Korkuluklara biraz daha yaklaşıp aşağıya tereddütle baktım. Hazar'ın boyundan dolayı avantajlı olduğu için atlamak onun için sıkıntı olmamıştı. Bir kadın için orta sayılan boyuma küfrederek sağ bacağımı korkuluktan sallandırdım. Yüksek bir mesafede olmasam da bu durum yapacağım sert düşüşe engel değildi.

“Hadi. Burada yakalanmak mı istiyorsun?” Hazar sabırsız bir şekilde konuştuğunda derin bir nefes aldım. Canının acıyacağını bildiği halde böyle bir aptallığı kim yapardı ki? Cevabı uzakta aramamak gerekiyordu, bendim işte o.

“Kapıyı kullansaydık, daha iyi olmaz mıydı?” Hazar sinirle içini çekti ve öfke dolu mavi gözlerini bana çevirdi. Sabah güneşi yüzünün sol tarafına düşerken hafif karanlıkta kalan diğer tarafı karşımda eşsiz bir manzara yaratıyordu. Hala renk tonunu tam olarak saptayamadığım gözlerine baktım.

“Aptal kız...” diye tısladı. Öfke yüzünden silinip yerini alaya bıraktığında iç geçirdim. Haklıydı. Ağır ağır balkondan atlamaya çalıştığımda içeriden açılıp kapanan kapı sesi geldi. Panik duygusu beni esir alırken rehavete kapılıp korkuluktan sallanır vaziyette bulmuştum kendimi.

“Hey, dikkatli ol! Bir yerini sakatlamaya niyetin mi var senin?” Hazar'ın sözlerine aldırış etmeyip sıkı sıkıya tutunduğum korkuluklardan aşağıyı kontrol ettim. Aşağı yukarı yer ile aramda iki üç metre vardı. Çok bir mesafe olmasa da hala tehlikeliydi. Hazar'a durumum el verdiğince alaycı bir bakış attım.

“Yardım et de düşmeyeyim.”

İçeriden gelen adım seslerini duymamaya çalışıp korkuluklardan kendimi bırakmak için geri saymaya başladım. Hazar kendinden emin bir şekilde kollarını açmış beni bekliyordu. Güvenmem gerekiyordu. Kollarım ağırlığını taşımakta güçlük çektiği için titriyordu. Ellerim terleyince geri sayım işini hızlandırdım. Gözlerimi kapatıp kendimi aşağıya bıraktığımda önce Hazar’ın beni tutmaya çalışan ellerini, sonra da sert bir şekilde yere kapaklanışımızı hissettim. Gözlerimi açtığımda yere oturur pozisyonda Hazar’ı ve kucagında dağılmış bir şekilde uzanan bir ben görmeyi beklemiyordum. Kalbimin ritmi olabildiğince hızlanmıştı. Öyle ki infilak etmesinden korkar olmuştum. Düşmek sarsıcı bir deneyimdi. Hem fiziksel hem de ruhsal açıdan. Bulunduğum rahatsız pozisyondan kurtulmak için ayağa kalktım ve toz içinde kalmış üstümü silkeledim. Hazar da ayağa kalkıp aynısını yaptı. Meraklı gözlerimi ona çevirdiğimde bir sonraki hamlesinin ne olduğunu merak ediyordum. Pencerelere yakın bir yere düştüğümüz için kolumdan tutup giriş kapısının önüne çekti beni. İçeriden bakan birisi şimdi bizi göremezdi

“Atlamadığım halde, sayende ikinci kez adrenalın patlaması yaşadım.” dedi nefesini düzenlemeye çalışarak.

“Seni buna zorlayan olmadı.” Kendimden emin bir şekilde yüzüne baktığımda gülümsedi.

“İşin ucunda Sinem olmasaydı, bu sözüne karşılık seni geri postalarım!” Ona cevap vermek yerine etrafı kolaçan etmeye başladım. Ne kadar oyalandık bilmiyordum ama birilerinin yokluğunu fark etmesi an meselesiydi. Hazar’a sıradaki planının ne olacağını soracağım sırada sol taraftaki pencereleri izlemeye başladı. “Görünürde kimse yok. Acele etmemiz gerek.” Mavi gözlerini gözlerime dikince söyleyecek bir şey bulamadım ve onu onaylar şekilde başımı salladım. Çiftlik evinden ayrılırken evin sol tarafında bulunan çamlık araziye doğru koşmaya başladık. Bir ara gelen var mı diye arkama baktığımda atladığımız balkondan sessizce bizi izleyen Dora ile göz göze geldim. Peşimize düşeceğinden korkusuyla adımlarımı hızlandırdım.

“Hazar Dora balkonda,” dedim nefes nefese.

Hazar hızını kesmeden koşmaya devam etti. “Merak etme bizi ispiyonlamayacak.”

Çiftlik eviyle aramıza hatırı sayılır bir mesafe bırakana kadar nefes bile almadım. Sonunda nefesim kesildiğinde durmak zorunda kaldım. Ellerimi dizlerime dayamış bir şekilde sızlayan kaburgalarıma aldırmadan nefes almaya çalışıyordum.

“Kaçmam için bana yardım ederken umarım bir plan vardı aklında?” diye sordum.

“Var elbette. Her şeyi hazırladım. Sen onu düşüneneğine koşmaya bak.”

“Yapamıyorum. Nefesim kesiliyor.”

“Biraz daha dayan ormana geçtiğimizde dinlenmek için vakit olacak.” Derin bir nefes daha aldıktan sonra doğrulup başımı salladım. Birkaç metre daha yürüdüktan sonra çamların arasına sığındığımızda adımlarımızı yavaşlatıp yürümeye başladık. Ayaklarımdan güç kesildiğinde sağ kolumu ağaca dayayıp destek almaya çalıştım.

“Hazar!”

Dağlara çarpıp yankı yapan gür sesi duyduğumda kanım dondu adeta. Sesin sahibini göremese de ürkek bir şekilde başımı çevirip arkama baktım. O ses ilk defa ne yaptığımı sorgulamama neden oldu. Onat’ın beni ailemle tehdit ettiğini bildiğim halde oyunbozanlık yapmıştım. Kaçmamam gerekirken kaçmıştım.

“Özde!” Duyduğum o sesle kendimi yere bıraktım. Hazar put gibi yanımda dikilmiş Onat’ı dinliyordu.

“Bittin sen! Bu hayatta sahip olduğun kim varsa haritadan sileceğim! Duyuyor musun beni? Mahvedeceğim seni!” Boğazımdan istemsiz bir hıçkırık kaçınca Hazar beni susturmak için eliyle ağzımı kapattı ve ardından yüreğimi ferahlatan o sözleri fısıldadı kulağıma.

“Sessiz ol. Ailene hiçbir şey yapamaz. O adi birisi ama katil değil. Şimdi sakın olmaya çalış. Buradan gidince ilk iş ailenle ilgilenmeye çalışacağım. Tamam mı? Topla kendini, sadece blöf yapıyor.” Başımı olumlu anlamda sallayınca elini çekti. “Şimdi, yapılacak şey basit. İleride bir patika var. Bu araziden çıkabileceğimiz tek yer orası. Yolculuk biraz tehlikeli olacak

ama kıyı şeridine ulaştığımızda bizi bekleyen araçla gideceğiz buradan.”

“Tamam.”

“İyi. Acele et şimdi. Onlar buradan kaçma ihtimalimizi göz önünde bulundurmayacaktır. Seni buraya getirirken kullandığımız yolu kontrol edecekler muhtemelen,” Önüm-den hızlı adımlarla yürürken ihtimalleri değerlendiriyordu aynı zamanda. “Bu durumda en fazla on dakikamız var.” Elimden tutup beni ayağa kaldırdığında ileri görüşlülüğüne hayran bir şekilde ona bakmaya başladım. Sinem’e bu kadar benzemesi garip değil miydi? İkiz miydiler acaba? Uzamış otların arasından zorlukla ilerlerken aklımdaki soruyu sormadan edemedim.

“Sinem’le ikiz misin?” Göz renkleri hariç yüzlerinin her bir detayı aynı gibiydi. Yaşları da aynı olmalıydı.

Hazar bir an duraksayıp yüzüme baksa da tekrar yürümeye devam etti.

“Hâlâ soruma cevap vermedin.”

“Hayır. Sinem ikizim değil. O benden üç yaş küçük.”

“Hmm...” Onun anlattıklarına karşı tek tepkim bu olmuştu. “Onu uzun zamandır görmüyorum,” dedim. Sözlerimde sitem vardı. Hâlâ ihanetini kabul edemiyordum. Hazar bir süre olduğu yerde kaldı.

“Bir ay önce trafik kazası geçirdi,” derken sesi buz gibiydi. Soğuyan tek şey sesi değildi tabi. Onunla birlikte kendi kalbimin de sızladığını hissettim. Durumunun nasıl olduğunu sormak istiyordum ama korkuyordum. Ne olmuştu, nasıl olmuştu, bu kadar kötü olaylar olurken ben neden çemberin dışında kalmıştım? Sinem kimdi? Onat kimdi? Hazar kimdi? Hazar duruşunu bozmayıp anlatmaya devam etti. “Şu anda hastanede.”

“Ben,” diye başlarken konuşmaya boğazım düğüm düğüm-dü.

“Bu konuyu kapatsak iyi olacak. Ama şunu bil. O iyileşecek.”

“İyileşecek,” dedim içimden.

İyileşecek.

Buz gibi olan kalbim sıcığa maruz kalmışçasına çözüldü. O

an Sinem'e karşı ne kadar kin beslediysem hepsi toz olup havaya karıştı. Bu kadar kolaydı işte. Bir kötülük başka bir kötülüğü tüketiyor, sonunda ikisi de kalıcı olmayı başaramıyor ve yok oluyordu.

Ormandan çıkana dek suskunluğumu korudum. Hazar "İşte geldik," dedi denize onlarca metre yüksekten bakan çıplak arazi-yi işaret ederek. O emin adımlarla uçurumun kenarına yürürken sesledim.

"Hey, hey, hey! Aşağı düşeceksin." Panik olmuş bir şekilde ona yaklaşırken Hazar bana döndü

"Gel hadi. Patikayı kullanmadan nasıl aşağı ineceksin?" Fal taşı gibi açılmış gözlerimi uçurumdan aşağı çevirdim.

"Deli misin nesin? Patika dedin bana, uçurumdan atlayacağız demedin," dedim panikle. "Ölmek isteseydim Onat'ın yanına geri dönerdim. Hatta dönüyorum bile." Geri gitmek için hamle yaptığımda Hazar kolumu sıkıca tutup beni önüne kattı. Aşağı uzanan patikaya baktıkça nefesim kesiliyordu. Sözleri gayet netti.

"Sakarlık yapmadığın sürece ölmezsin."

"Ben sakarın tekiyim zaten," dedim kendimden emin bir şekilde. Hazar'ın yüzündeki alaycı ifade silinip ciddiyetle baktığında gözlerimi ondan kaçırdım.

"Emin ol defalarca kez buradan inip çıktım ve bir şey olmadı. Şimdi sen gelmiş, yapamam diyorsun. Yürekli ol biraz." İyi halt yiyormuşsun. Verdiği gazla birkaç adım atsam da tereddütle ona döndüm.

"İşte böyle," diye yüreklendirdi beni. "Hızlı ol hadi. Onlar gelmeden arabaya ulaşmamız lazım. Anayolu kullanmadan gidebileceğimiz en kestirme yol burası." Kendimi zorlayarak birkaç adım daha attım.

Bin bir uğraş sonucu deniz kenarına vardığımızda bizi bekleyen arabaya baktım. Camlarına varana kadar her yeri simsiyah olan arazi aracı tüm albenisiyle karşımda duruyordu. Hazar şoför kapısını açıp bindiğinde vakit kaybetmeden ön taraftaki yolcu kapısını açtı. Yine boyumun dezavantajından dolayı Hazar'ın çevik hareketlerinin aksine birkaç defa tırmanma girişiminde

bulunmuş ve pes edeceğim zaman kendimi içeri attım. Hazar arabayı çalıştırdı. Araba son sürat kumsalda ilerlerken havaya kalkan kumları seyrediyorum yandaki aynadan.

“Şimdi ne olacak? Seni dinleyip kaçtım ama Onat beni polise ihbar edecek. Ayrıca aileme zarar verebilir. Tabi ben kaçtıktan sonra Onat’ın beni tekrar yakalama ihtimali de var,” diye tek tek dile getirdim beni tedirgin eden şeyleri. Bezmiş bir şekilde başımı yolcu koltuğuna yaslayıp bakışlarımı Hazar’a çevirdim. Düştüğüm nehrin ucu bir çağlayana gidiyordu ve ben çırpınıp kurtulmak yerine her şeyi akışına bıraktım. Ailemi göz ardı edecek kadar umursamazlığı ele almıştım.

“Bundan sonrası sana kalmış bir şey,” dedi bakışlarını yoldan ayırmadan. “Daha fazlasını bekleme, yapmam.” Kendinden emin konuşmasının yanı sıra ondan beklenti içinde olduğumu ima etmesi sinirime dokunmuştu. Öyle bir beklentim yoktu.

“Senden bir şey beklemiyorum. Sadece durumumu gözler önüne serdim.”

Anayola çıkınca bir yol ayrımında durduk. Hazar başını direksiyona yaslayıp iç geçirdi. “Onat’ın buraya varması için yedi kilometrelik bir dağ yolunu geçmesi gerekiyor. Bu da nereden baksan on beş yirmi dakika eder. Sana yapacağım ilk ve tek iyilik bu olacak. Seni bıraktıktan sonra ilk iş olarak bizimkilerle konuşacağım. Kararları Onat almış olsa da kimsenin istemediği bir kişi bize katılamaz. Dora zaten baştan karşıydı. Eren de ondan farklı değil. Okan katılman konusunda olumlu düşünse de senin iyiliğin için reddedecektir. Keza ben de aynı fikirdeyim. Şimdi seni Şile yakınlarında bir kasabaya bırakacağım. Oradan bir şekilde şehir merkezine ulaşırın artık.” Eline cebine atıp cüzdanını çıkardı. Hayli çok olan banknotları bana uzattığında ona safça baktım. “Bu kadarı ihtiyacını görür.” Bir şey demeden mavi banknotları alıp cebime koydum.

“Çantam telefonum ve telefonum nerede? Onat el koymuştu onlara.” Telefonum şu durumda işime yaramazdı ama Onat’ın elinde bir tek çöpümün kalmasını bile istemiyordum.

“Onları gözden çıkarsan iyi olur.”

“Peki,” dedim çaresizce. “En azından yok edersen iyi

olur. Onat'ın elinde bana karşı kullanabileceği bir koz olsun istemiyorum.”

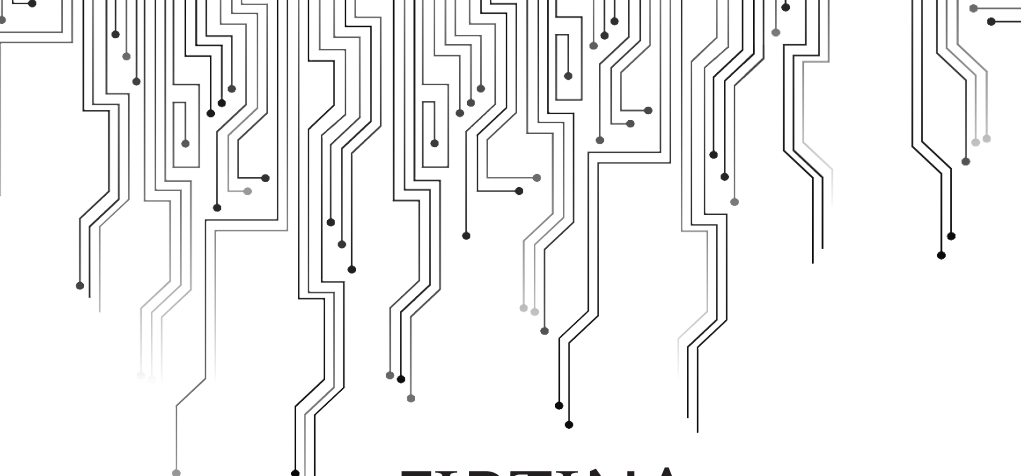
“Halletmeye çalışacağım.”

Arabayı tekrar çalıştırıp yola devam etti. Diken üstünde geçen yarım saatlik yolculuğun sonunda bir kasabanın girişinde yol kenarına çekti arabayı. Neyse ki peşimizde kimse yoktu.

“Bundan sonra kimse seninle hiçbir şekilde iletişime geçmeyecek ama sen de dikkatli olsan iyi olur,” dedi Hazar. “Unutma, hâlâ bir anlaşmamız var. Dün şahit olduğun olayları mümkünse sil aklından. Olanlarla ilgili tek bir kelime edersen Onat’a kalmadan ben mahvederim seni.” Ona ters ters baktım. Hakkında ne kadar iyi düşünceler beslediysem hepsi o anda duman olup havaya karıştı. Bir yabancıya da bu kadar güvenilebilirdi.

“Konuşmayacağım,” dedim.

“İyi,” dedi kapıyı açarken. Zaman kaybetmeden indim arabadan. Kapıyı kapatmadan önce son kez konuştu. “Olur da kendi ayağınla gelirsen aramıza, korkarım ki bir daha dönüşün olmaz. Aklında bulunsun,” dedikten sonra göz kırıp kapıyı kapattı.

4. FIRTINA

Bir fırtına gelir ya aniden. Dalga dalga gelip yıkıp talan eder her yeri, taş üstünde taş bırakmaz. Sonra fırtına geri çekilir ve ardında devasa bir harabe bırakır. Ben de öyleydim işte. Fırtınada darmadağın olmuştum, *canlı bir enkazdım*.

Hazar'ın arabası derinden gelen bir homurtuyla uzaklaşırken cesaretimi toplayıp arkamı döndüm ve giden aracı izledim. Saniyeler ömür gibi uzayıp giderken korktuğumu fark ettim. Sanki Hazar her an geri dönüp bana bağışladığı özgürlüğümü koparıp alacakmış gibiydi. İçimdeki bu hissi bastırmaya çalıştım. Sonra koca Jeep kıvrımlı yolu çevreleyen uzun ağaçların arasında kayboldu ve ben de derin bir nefes aldım.

Son yirmi dört saatime mâl olmuş bir yol vardı önümde. Emin adımlarla, sabırla yürürsem, istediğim istikamete varabilirdim. Ve ben de yürüdüm.

Kasabanın dar sokaklarında ilerlerken güneş sonunda göstermişti yüzünü. Emin adımlarla yürüyordum ama nereye gideceğimi de bilmiyordum. Telefonum olsaydı GPS'i ne kadar işimi yarardı şimdi! Bir meydana çıkmasını ümit ederek sokak boyunca yürüdüm. Saat çok erken olduğu için kimsecikler yoktu dışarıda. Eh, olsa da küçücük kasabada yabancı birini nasıl karşılar o da muammaydı doğrusu. Yaklaşık yirmi dakika boyunca o sokak senin, bu sokak benim gezdikten sonra nihayet bir meydana çıktım. At üzerindeki Atatürk heykelinin ve olmazsa olmaz fiskiyelerin olduğu meydanı görünce adeta çölde vaha bulmuş

gibi sevindim. Tam karşımda iki katlı bir bina belirdi. Üst katı üzerinde yazan tabelaya göre belediye binası, alt katı da küçük bir marketti. Ellerimi cebime sokup Hazar'ın verdiği paraları aldım avucumun içine. Acıkmıştım. Hem şehre giden arabalara nereden bineceğimi öğrenmek, hem de yiyecek bir şeyler almak için markete yürüdüm.

Market kapısının önüne sıralanmış dolapların birinden kutu meyve suyu alıp içeri girdim. İçeri girerken araladığım boncuklu kapı perdesinin sesi üzerine kasadaki orta yaşlı kadının dalgın bakışları bende durdu. Bir süre beni inceledi. Kim bilir ne kadar rezil bir görüntüm vardı ki bakışları uzunca bir süre oyalanmıştı gözleri üzerimde. Kadının donuk bakışlarına karşın sıcak bir ifadeyle konuştum.

“İyi günler,” dedim. Kadın yüz ifadesini bozmadan karşılık verdi incecik sesiyle.

“İyi günler. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Atıştırmalık bir şeyler alacağım bir de...” Söyleyeceklerimi toparlamak için bir süre sessiz kaldım. Bu şekilde kadının dikkatini çekmiş olmalıydım ki yüzüne merak dolu bir ifade yerleşti. Yanı başımdaki bisküvi raflarından rast gele iki paket bisküvi seçip meyve suyumla birlikte tezgâha bıraktım.

“Şehir merkezine giden otobüsler ne zaman ve nereden kalkıyor acaba?” Kadın az önce tezgâha koyduklarımı poşetlerken bir yandan da konuşuyordu.

“Yarım saatte bir kalkıyor kızım. Tee şu köşedeki duraktan,” diye işaret etti. Kadının gösterdiği yöne döndüm. Geldiğim soğanın sol tarafında kalan köşedeki yeşil tenteli bir otobüs durağı vardı. Hayret ettim kendime, koca durağı nasıl görememiştim? “Hemen gideceksen on dakikaya bir tane gelecek,” diyen kadının sesiyle kendime geldim. İçtenlikle gülümsedim tekrar. Bu seferki teşekkür mahiyetindeydi tabi.

“Teşekkürler, borcum ne kadar acaba?” Kadın önündeki hesap makinesiyle bir süre uğraştıktan sonra tutarı söyledi.

“7 lira 25 kuruş.” Cebimdeki banknotlardan birini çıkarıp kadına uzattım. Yüz lirayı gören kadının yüzü düştü. Ne olduğunu sormakla sormamak arasında bocalarken kadın sorulmamış

soruma cevap niteliğinde konuştu. “Bozuğun yok mu?”

“Yok, maalesef, isterseniz...” Sözümlü tamamlamadan kendi kendine konuşmaya başladı.

“Sabah sabah bozukluklarımı erittin be kızım.” Kasadan çıkardığı paraları tek tek sayarken bir yandan da söyleniyordu. “Diğer müşterilerden bozuk para çıksa bari.” Daha şimdiden, gelmemiş müşterisinin tasanına düşmüştü.

“Üstü kalsın o zaman,” dedim konuyu daha da uzatmamak için. Kadın önündeki paraları hesaplarken ters bir bakış attı.

“Biz esnaf insanız kızım. Üçün beşin hesabını yaparız. Sen de öyle yap. Paranı har vurup harman savurma,” diye öğütledikten sonra para üstünü ve poşetlediği yiyecekleri bana uzattı. Bana ait olmayan paranın hesabına dair öğüdümü de dinledikten sonra uzattıklarını aldım. Kadına son kez selam verdikten sonra ağır ağır durağa doğru yürüdüm. Paketini açtığım bisküvilerden birini ağzıma atar atmaz kendime geldiğimi hissettim. Daha kanıma karışmadan glikoz yüklemesi yapılmış gibi enerji dolmuştum. Etrafa bakınarak bisküvimi yerken ilerideki bir sokağın başında bir karaltı görür gibi oldum. Karaltının belirmesi ile geri çekilmesi bir olmuştu. Takip ediliyor olma ihtimalim vardı ve bunu beni ürkütmüştü. Korkuyla sokağın ucuna bakarken eski bir belediye arabası durdu dibimde. Kapısı tıslayarak açıldığında kır saçlı, pos bıyıklı şoförle yüz yüze geldim. İçimdeki kötü hisleri derinlere gömüp “İstanbul otobüsü mü?” diye sordum adama. Başıyla onayladı beni.

“Kaçta kalkıyor peki?” Adam bileğindeki saati kontrol etti.

“On dakikaya hareket edeceğim,” dediğinde otobüse bindim. Önüme gelen ilk koltuğa oturduğumda elim ayağım streslen hala titriyordu. Derin nefesler alıp bir an önce evime varmak için dua etmeye başladım.

Neyse ki korktuğum olmamıştı. Yaklaşık bir saat süren yolculuğun sonunda son durakta durdu otobüs. İndiğimde ilk işim etrafta bir taksi durağı aramak oldu. Taksi durağı bulamamıştım ama yoldan geçen boş bir taksiyi durdurmayı başarmıştım. Taksi şoförüne adresi verip başımı koltuğa yasladım. Her şey o kadar fazlaydı ki gerçekliğini idrak etmekte zorluk çekiyordum. Evi-

me vardığımda bütün bunları unutup dünyanın en mutlu insanı olacaktım.

Bir saatlik otobüs yolculuğuna nazaran dakikalar süren taksi yolculuğundan sonra ücreti ödedim ve koşarak evime gittim. Apartmanın girişinde zile basıp beklemeye başladım. Ait olduğum yere döndüğüm için mutluydum. Şimdi annemin sesini duyacaktım ve bu sabah itibarıyla yaşadığım onca kötü deneyim tarihin tozlu sayfalarına gömülecekti. Heyecanla bir metre karelik alanda volta atarken diafondan annemin sesi yükseldi.

“Kim o?”

“Benim anne,” dedim neşeyle.

“Özde?” diye sordu şaşkınca. Dünkü konuşmamızdan sonra beni beklemediği belliydi.

“Evet anne. Aç şu kapıyı hadi!” Otomatik kapı cızırtıyla açıldığında zaman kaybetmeden içeri girdim ve üstüme başıma çeki düzen verdikten sonra merdivenleri tırmanmaya başladım. Üçüncü kata geldiğimde annem kapının önünde asker gibi dikilmiş beni bekliyordu. Kuşkulu gözlerle beni süzdükten sonra beklemediğim yerden konuya girdi.

“Çantan nerede?” Nerede olduğunu bildiğim halde çantamı arar gibi bir sağ koluma bir de diğerine baktım.

“Tüh,” dedim yalancı bir telaşla. “Çantam Berna’nın arabasında kalmış.”

“Berna kim kızım?” Ben de bilmiyorum ki kim olduğunu. O an aklıma gelen ilk ismi söyleyivermiştim telaşla.

“Kim olacak anne, okuldan arkadaşım.” Bu kadar yalanın üstüne burnum falan uzamasaydı bari.

“Berna ne alaka? Sen işte değil miydin? Hoş, daha ilk günden geceni gündüzüne kattılar. Nasıl işse artık?” dedi kızgınca.

“Berna da o şirkette çalışıyor. Evim yolunun üstünde olduğu için bırakmayı teklif etti ben de kabul ettim. Yolda uyuklarken çantayı unutmuşum arabasında. Biraz dinleneyim gider alırım ondan acelem yok nasılsa,” deyip kendimi içeri attım. Annemin meraklı bakışları arasında odama geçip üzerimde paçavraya dönen kıyafetlerimi değiştirdim. Hazarla o yamaçtan inerken

üzerim hep tozlanmıştı ama arabada akıllılık edip kendime çeki düzen vermişim. Hızlıca bir duş alıp salona geçtim. Annem oturduğu koltukta doğrulup hesap sorarken takındığı otoriter haline büründü. Hadi bakalım. Yalan dedektörü Melike Saygın'ı inandır inandırabilersen.

“Bütün gece bir proje üzerinde çalıştık,” dedim işkillenmesi için. “Yüzümü yıkayacak vaktim bile olmadı.”

“Öyledir kızım ama böyle gecen gündüzün birbirine karışacaksa benim rızam yok bu işte çalışmana. Ben seni köle gibi çalıştırsınlar diye doğurmadım,” dediğinde kalbime doğru sıcak bir şeyler aktı sanki. İyi kalpli meleğim benim. Sana yalan söylerken canım ne kadar acıyor bir bilsen.

“Merak etme anne. İşi bıraktım zaten. Seninle konuştuğumuzda dayanırım diye düşündüm ama olmadı. Bir de iki ay boyunca beni deneyeceklerini ve bu süreçte hiçbir ücret ödemeceğini söylediler. Başvuruyu yaptığımda böyle bir şey yoktu ortada. Ben de bunu duyar duymaz işi bıraktım.” *Tanrı'ya çok şükür.* Konuyu değiştirmek için “Öykü uyuyor galiba,” dedim. Annem başıyla beni onayladı. “İyi bari ben de yatayım. Akşama kadar uyandırma tamam mı annecim, çok yorgunum çünkü.” Mıncıklayıp kızarttığım yanaklarını kocaman öpüp odama geçtim. Yatma hazırlıkları yaptıktan sonra aynadaki aksimi seyrederken buldum kendimi yine. Uykum falan yoktu aslında. Odama kapanıp akşama kadar ağlamak istiyordum. Ancak bu şekilde akıtabılırdım içimdeki zehri. İki gündür yaşadıklarım o kadar ağır geliyordu ki her an buna bir yenisi daha eklenecek diye korkmaktan alamıyordum kendimi. Ya Onat'tan paçayı kurtaramasaydım? Onların paralı askeri gibi ne iş verirlerse yapmak zorunda kalırdım. Ailem konusunda sürekli endişe duyardım. Şimdi bile onun kapıma dayanıp beni tehditlerle yıldırmayacağını bir garantisi yoktu. Plan yapmalıyım. Bir süre buradan uzaklaşmak en güzeliydi. Annemi ve kardeşimi olabilecek her türlü beladan uzak tutmak istiyordum. Elimdeki parayı hesaplayıp annemi ve kardeşimi kimsenin bilmediği bir yerde saklamam gerekiyordu. Aklıma gelen fikirle gözlerim ışıldadı adeta. Bir yer vardı aslında. İşin en zor kısmı annemi ikna etmektir.

Aceleyle odamdan çıkıp annemin yanına gittim. Salonda

bıraktığım gibi oturuyordu. Lafı dolandırma gereği duymadan direkt konuya girdim.

“Anne. Sence birkaç haftalığına bir yerlere mi gitsek? Öykü de çok bunaldı. Bir tatil hepimize iyi gelecek,” dediğimde annem izlediği gündüz programını kapatıp çatık kaşlarla bana baktı. Sarıırım konuya dan diye girerek hata etmişim.

“Durduk yerde o nereden çıktı? Ayrıca borç gırtlığa dayandı, hangi parayla yapacağız bunu?”

“Para işini dert etme,” dedim gülümseyerek. “Hesaplamalarıma göre iki ay daha borçları dert etmeyeceğiz. Hem bunu kendim için değil Öykü için istiyorum. Çocukluğunu dört duvar arasında geçiriyor baksana. Onun için endişeleniyorum. Babamın yokluğunu hissettirmeyelim diye çabaladıkça onu daha da incitiyoruz. Masraflı bir şeye gerek yok hem. Antalya’da oturan bir kuzenin vardı senin, hani eskiden hep gelirlerdi bize.”

“Vildan,” dedi annem.

“Evet, o işte. Onlara gidelim. Ağustos ayındayız. Kemer mis gibidir şimdi. Hem akrabalarını görürsün hem de güzel vakit geçirsin. Anne lütfen,” dedim yalvarırcasına. “Ben de çok yorul-dum. Bir süre her şeyden uzaklaşalım. Özellikle de bu şehirden. Burada geçirdiğim her dakika canımı yakıyor. Katlanamıyorum artık.” Gözyaşlarım usul usul yanaklarımı ıslatırken annem yanıma yaklaşp gözyaşlarımı sildi.

“Ben senin bu kadar dolduğunu bilmiyordum kuzum. Gideriz tabi. Hiçbir şey sizden kıymetli değil. Ama insanlara ne diyeceğiz? Pat diye *‘biz size geliyoruz,’* demek olur mu?”

“Olur olur,” diye geçıştirdim onu. “Vildan teyze misafirper-ver biridir anlayışla karşılar. Hem Seda Sayan gibi demiyor muydu sürekli çıkıp çıkıp gelin diye,” dediğimde annem kıkırdadı.

“Akşam arayp yoklayayım bir onu. Eğer açıkça bir şey demezse açmam konuyu bak,” diye uyardı beni.

“Şimdi ara,” dedim kendimi tutamayarak. “Yarın yola çıkı-yoruz,” de.

“Sen şaşırdın galiba,” diye yükseldi annem. “Milletin tepesi-ne çöker gibi pat diye gidilir mi?”

“Sürpriz yapmış oluruz.”

“Özde katiyen olmaz bu!” Annem bayağı sinirlenmişti ama her şey onların iyiliği içindi.

“Bizim için yap!”

“Gören de hayat memat meselesi sanacak.”

Ah, be anne! Öyleydi tabi. Bir bilsen işin aslını ne kadar üzülürdün kim bilir?

Annemi ikna etmeye çabalarırken zil çaldı. Beklediğimiz biri olmadığına adım gibi emindim. Gelen kişinin Onat olduğunu düşünerek olabildiğince hızlı bir şekilde kapıya doğru koşarken buldum kendimi. Sanki bedenim özerkliğini ilan etmiş gibi üstünde hiçbir şekilde söz sahibi olamıyordum. Kapıya vardığımda kalbimin atışları kulağımda uğulduyordu heyecandan.

Annem “Ne bu acelen,” diye seslendi arkamdan. Kapı deliğinden geleni kontrol ettim. Lacivert üniformalı biri vardı dışarıda. Gelen kuruyeydi.

“Bir şey mi sipariş ettin?” diye sordum anneme. Olumsuzca başını sallayıp “Hayır,” diye karşılık verdi annem. Ben de bir şey sipariş etmiştim. Paranoyak tarafım kapıyı açmamaktan yanaydı ama bu sefer de annem bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı. Derin bir nefes verip kapıyı açtım.

“Buyurun,” dedim tedirgince.

“Özde Saygın siz misiniz?” diye sordu adam.

“Evet,” diyerek onu onayladım. Adam çantasını karıştırıp bana küçük bir zarf uzattı. “Ben posta beklemiyorum. Kim gönderdi acaba?” diye sordum adama.

“Göndericinin bilgileri zarfın üstünde yazıyor hanımefendi. Şuraya bir imza atın lütfen,” diyerek bir kâğıt uzattı. Adamın gösterdiği yere imzamı atıp zarfı aldım. Kapıyı kapatıp salona döndüğümde şüphyle zarfı yokladım. Ne olabilirdi ki içinde? Gönderenin kim olduğunu öğrenmek için üstündeki ismi okudum. Saman rengi kalınca zarfın üstünde sadece benim bilgilerin yazdığı bir etiket vardı.

“Kim göndermiş?” diye sordu annem.

“Kart ekstresi,” dedim alelacele zarfı pijamamın cebine tıktış-

tırırken. “Neyse ben odama gidiyorum.”

Tekrar odama geçtiğimde zarfı çalışma masama koyup bir süre öylece bakiştım onunla. Açıp açmamak arasında kararsızdım. Hatta direkt çöpe atsam hiç fena olmazdı.

Ya zarfı Onat gönderdiyse?

Zarfı kuşkuyla süzerken elimde evirip çevirdim. Alelade bir zarftı. En azından Onat tarafından yapılan olası bir cinayet girişimi olabilir miydi? Yani polisiye filmlerdeki gibi maktulün kim tarafından öldürüldüğü hakkında ipucu vermeyen, kâğıda dökülmüş zehirli bir şey miydi yoksa? Kafamı karıştıran düşüncelerden arındırıp zarfı açtım. İçinden dörde katlanmış bir kâğıt çıktı sadece. Vakit kaybetmeden kâğıtta yazanları okudum. İlk cümle kaya gibi üzerime çöktü. Sanki ilk defa bu dili öğreniyormuş gibi tekrar tekrar okudum cümleyi doğru anlamak için. Değişen hiçbir şey yoktu.

“Babanın bir kaza yüzünden öldüğünü düşünüyorsan dünyanın en aptal insanısın Özde.”

Bu... Bu...

“Öktem Saygın hiç güvenilmemesi gereken kişilere güvendi ve onunla işleri bittiğinde de yüz üstü bırakıldı. Üzülme, biz arkadayız. Babanın katillerini bulmanda sana yardım edecek kişinin adresi burada. Git ve onu bul. Sana yardım edecek. Babanın katilini bulacak.”

Kâğıt parçası elimden kayıp düşerken en az onun kadar ağır bir şekilde yerle buluştu bedenim. Ne biçim bir oyundu bu? Kime ne yapmıştım da böyle bir acı reva görülüyordu bana? Babamın silueti canlandı yüzümün önünde. Olabilir miydi gerçekten? Ölümüne sebep olan şey kaza değil de bir komplo olabilir miydi?

Onun yıllar önce hediye ettiği kolyeye gitti elim. Yıllardır benim bir parçam olan şeye sıkı sıkı tutundum ondan güç almak istercesine.

Gitmezsem içim içimi kemirecekti, gidersem de sonu belirsiz bir kara deliğe çekilecektim.

Kararımı vermeden önce babamın ölmeden önce bana attığı mesaj geldi aklıma. O gün bana normal gelen ama bu mektupla

farklı bir anlam kazanan satırlar aklımı kurcalamaya başladı.

“Eve geldiğimde konuşmamız gereken önemli bir konu var. Lütfen uyuma.”

O gün acımdan mesajın üzerinde durmamıştım. Kaza yerinde yapılan incelemeler de kazanın kasıtlı olmadığı yönünde olunca aklıma cinayet fikri hiç gelmemişti. Babam ölmeden önce yurt dışında yüksek lisans planları yapıyordum. O günlerde tek gündemimiz yüksek lisansın finansmanıydı. Mesajı okuduğumda aklıma direkt bu gelmişti. Babam bana burs ayarlamaya çalışıyordu. Belki o gün ölmeseydi bana güzel haberler verecekti.

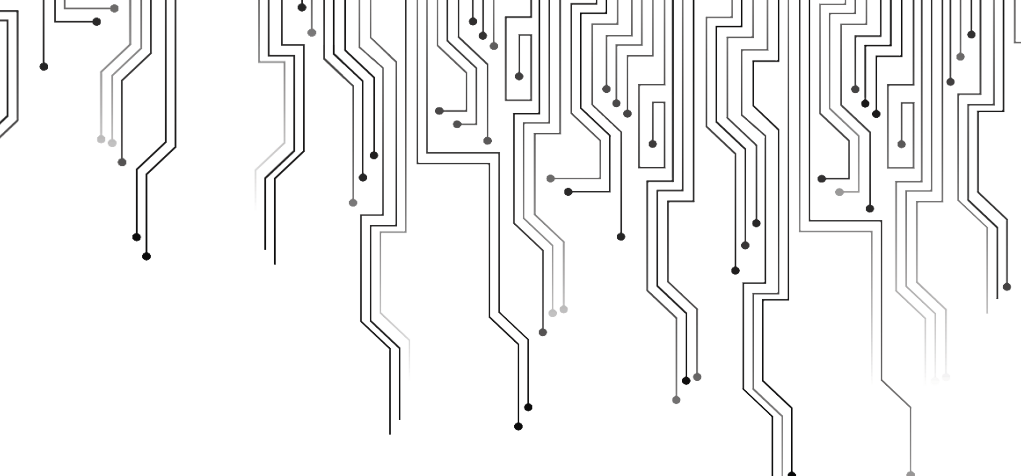
Belki de vermeyecekti.

“Paketi verdin mi?” dedi hattın diğer ucundaki ses. Genç adam başındaki şapkayı çıkarıp kuzguni siyah saçlarını karıştırdıktan sonra az önce çıktığı eve baktı.

“Verdim patron. Balık zokayı yuttu.”

“Güzel. Şimdi kimseye görünmeden buraya gel. Ödülün hazır.”

5. ANLAŞMA

İradem harap olmuş binalar gibi çöküyordu. Her bir moloz parçası düşerken kalbimin üstüne, binlerce parçaya bölündüğümü hissediyordum. Dayanmak zordu.

Hayatım yeterince karışık değilmiş gibi bu mektup da neyin nesiydi? Aşağılıkça planlanmış bir komplotu muydu? Oyunsaydı kim böyle bir şeye kalkışmak isterdi ki? Çıkarı ne olurdu?

Çıkar...

Neden bu kelime bana Onat denilen pislği çağrıştırmıştı? Hazar işini bozduğu için böyle çirkin bir oyunla mı misilleme yapıyordu? Gözyaşlarımı silip yerdeki kâğıda uzandım tekrar. Yazarlar ve verilen adres gayet açıktı. Peki, gidecek miydim? Beynim savunma durumuna geçmiş olabilecek aksilikler halinde kötü senaryoları yazmaya başlamıştı bile. Mantığımın beni götürdüğü ilk kişi Onat'tı. Ben Hazar ile kaçarken öfkeden kudurmuştum. Böyle hain bir oyun oynayıp aklınca benden intikamını bu şekilde alabilirdi. Bu mektubun bir oyun parçası olduğunu sakinliğimi korumamın en mantıklı hamle olduğunu hatırlattım kendime. Bir süre bekledim. İçimde bir yerlerde dizginleyemediğim bir merak baş gösterdi sonra. Kendimi toparlayıp odayı arşınlamaya başladım. Son bir defa ihtimalleri tarttım ve dönmek üzere kararımı verdim. Dolaptan gelişigüzel seçtiğim kıyafetleri giyerken de mektubu itina ile çantama koyarken de yüzümdeki ölgün ifadeyi yalancı bir gülüşle maskelerken de kararım değişmemişti. Madem bir oyunun içinde düşmüştüm,

birileri beni yönlendirmeye çalışmadan önce kontrolü ele almalıydım. Ve ilk hamlem bu mektubu bana göndereni bulmak olacaktı.

Ama nasıl?

Ya birisi, ki bu kişinin Onat olduğuna neredeyse emindim, bana kirli bir tuzak kurduysa? Ya burada yazan adrese giderek kazdıkları çukura düşmemi bekliyorsa? Soruları bir rafa kaldırmak zorunda kaldım. Önce gereken cevaplara bulup gerekli soruyla eşleştirecektim. Yanıma bir miktar para alıp odamdan çıktım. Annem ortalıklarda görünmüyordu. Fırsattan istifade sessizce ayakkabılarımı giydim.

“Anne benim acil bir işim çıktı. Çıkıyorum ben!” diye seldikten sonra alelacele terk ettim evi. Kuryenin getirdiği paket yüzünden yeterince meraklıydı zaten, bir de bunun için hesap veremezdim. Seri bir şekilde sokağın başındaki taksi durağına yürüdüm. Sırada bekleyen taksiye binip taksiciye adresi verdim.

Eğer Onat ve arkadaşlarının, buna Hazar da dâhildi, babamın ölümünde zerre kadar payı varsa ve ben dün olanları polise anlatmayıp onlara arka çıktıysam kahrolurdum. Annemin ve kardeşimin kimsenin yüzüne bakamazdım.

Taksi işlek bir caddede durduğunda etrafıma şöyle bir göz gezdirdim. Lüks sitelerin bulunduğu bir caddeye gelmiştik. Şehrin göbeğinde, elit kesime yakışacak cinsten bir yerd. Burada yaşayan kim yardımcı olacaktı ki bana?

Ücreti ödeyip taksiden indiğimde adresteki apartmanı bulmam zor olmadı. Apartmanın aynalı lüks kapısının önüne geldiğimde karşıdaki yansıma baktım. Yıkılmış birine yaraşacak kadar berbattım. Ağlamaktan şişmiş gözler, taramadan öylesine topuz yapılmış saçlar ve öylesine birbirine uydurulmuş kıyafetler ile rezil bir görüntü sergiliyordum. Hiç şansım yoksa bile bu halime acıyıp yardım ederdi tanışacağım bu kişi.

Tabi eğer niyeti buysa.

Elimden geldiğince kıyafetime ve saçıma çeki düzen verip kapı ziline yaklaştım. Zili çalmalı mıydım? Ya açmazsa kapıyı? Ama yardım etmeyecekse neden adresini verirdi ki?

Ne yapacağımı bilemeyerek kapının önünde dakikalarca

bekledikten sonra kapı içeriden açıldı. Yaşlı bir kadın dışarı çıkarken vakit kaybetmeden kapıyı tuttum ve kapanmadan içeri attım kendimi. Neden böyle yapmıştım bilmiyorum. Apartmanın girişinde beklemek güvenliğim açısından daha mantıklıydı ama mantığım rayından çıkmalı çok olmuştu. Elimi cebime atıp adresin yazılı olduğu kâğıdı çıkardım. Adresin devamında 5. kat Daire:15 yazıyordu. Zemin katta bekleyen asansöre bindim ve beş numaralı düğmeye bastım.

Dairenin kapısına geldiğimde ruhum çekilmiş gibiydi. Son yirmi dört saat içinde yaşadığım şeyler beni tüketmişti. Az sonra yapacaklarımdan pişman olacağımı bilsem de her şeyi göze almıştım. Tek umudum bir oyunun içinde olmamaktı.

Titreyen parmaklarım zili bulduğunda aralıksız zile bastım. Yaptığım şey karşısında karşı taraftaki kişinin homurdanmasını buradan işitebiliyordum. Parkeleri delip geçen adım seslerinin ardından kapı sertçe açıldı.

Hazar'ın şaşkın bakışları arasında mavi gözleri gözlerime kilitlenince ağzımdan bir hıçkırık kaçtı. Ayaklarım takatini kaybetmişçesine çözüldü ve dizlerimin üzerine çöktüm. Bir idam mahkûmunun cellâdının önünde durduğu gibi çaresizce durdum onun önünde.

Nasıl da safmışım! Nasıl da körü körüne inanmışım bir yalana! Hazar daha birkaç saat önce dememiş miydi “kendi ayağıyla gelirsen bu sefer dönüşün olmaz,” diye. Hiçbir çaba sarf etmeden avuçlarına almışlardı beni.

“Özde! Bu ne hal?” dedi Hazar şaşkınca. Nedense anlamsız gelmişti bana bu sahte çıkışı. Hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladığımda beni daha fazla sorgulayıp yanıma eğildi. Bir eliyle sıkıca belimi kavrarken diğer eliyle kolumu boynuna dolayıp içeri girmeme yardımcı oldu. Hayal kırıklığı ve kendime olan öfkem bastırınca Hazar'a ne yapıyorsun bile diyemedim. Güçten kesilen bedenimi koltuğa bıraktığında cenin pozisyonuna gelip küçüldükçe küçüldüm. Hazar seri hareketlerle yanımdan uzaklaştı ve aynı serilikle elinde bir bardak suyla geri döndü. Bardağı bana uzattığında almak için hamle yaptım.

“İçebilecek misin?” Olumlu anlamda başımı sallayıp titreyen ellerimle bardağı uzandım. Bardaktaki sudan birkaç yudum

aldıktan sonra daha içemeyeceğimi anladığımda Hazar bardağı elimden alıp sehpaye koydu. Onun merak dolu bakışlarını üstümde hissederken başımı yere çevirdim. Kafam içinde iki büyük ordu çarpışıyordu sanki. Şu an tek isteğim sessizlikti.

“Sana sormam gereken milyon tane sorum var ama önce hangisinden başlamalıyım, bilmiyorum.” Oturduğu kahverengi deri koltuktan doğruldu ve aramızdaki mesafeyi kapattı. “Bu halde benim evimde ne işin var? Tabi evimin adresini nasıl bulduğun da bir diğer soru.” Bakışlarımı yerden Hazar’a çevirdim. Onun bu halinden bana gelen mektupla ilgisi olmadığı sonucunu çıkarabilir miydim? Eğer öyleyse işler daha da karışacaktı.

“Bana yardım et. Lütfen,” dedim çaresizlikle. Çatallaşmış sesimi düzeltmek için boğazımı temizledim. Hazar yapmacık bir şekilde gülümseyip elini çenesinde sabitledi.

“Demek sana yardım etmemi istiyorsun? Bu şartlar altında çok uçuk bir istek değil mi sence de?” Haklıydı. Neden bana yardım edecekti ki? Daha bu sabah tüm imkânlarını benim için seferber etmemiş miydi? Sonuçta o da bir iyilik meleği değildi. Ondan başka gidecek kapımın olmadığını anlamam zor olmadı. Onu ikna etmek için elimde en cazip teklifi sundum.

“İstedığın birisinin banka hesabını çalabilirim ya da düşmanlarının tüm özel bilgilerine erişebilirim. Ya da başka bir şey... Bu işte benden daha kârlı çıkacaksın. Şimdi, lütfen yardım et. Önemli sebeplerim var ve duyunca sen de kayıtsız kalamayacaksın.” Gözyaşlarıma hâkim olamıyordum. Yüreğimdeki kor tekrar hava bulup parladığında acım ikiye katlandı. Büyüdü, büyüdü ve alev aldı. Hazar teklifimi tartarcasına bana baktı. Daha sonra tokalaşmak için elini uzattı. Bu hareketinden kabul ettiğini düşünmüştüm.

Stresten terleyen elimi pantolonuma silip Hazar ile tokalaşmak için uzattım. Fakat Hazar elini çekip çenemi sıkıca kavrayınca neye uğradığımı şaşırdım. Ani hareketine hazırlıksız yakalanmıştım.

“Ne yapmaya çalışıyorsun sen?” diye bağırdı Hazar. Çenemi sıkıca tutup beni yüzüne bakmam için zorladığında hissettiğim acıyla yüzümü buruşturdum. Ne yapmıştım da bana böyle davranıyordu? Ben sadece ona güvenmek istemiştim. Buna ihtiya-

cım vardı çünkü. Birine güvenmeye ihtiyacım vardı.

“Hazar bırak çenemi, canımı acıtıyorsun,” dedim güçlkle. Hazar’ın büyümüş göz bebeklerine baktım. Mavi irislerine damlatılmış mürekkep gibi yayılıyordu öfke. Böyleyken, dahası mümkünmüş gibi, ürkünç bir hal alıyordu yüzündeki ifade.

“Ne yapmaya çalışıyorsun Özde? Bizi ihbar ettin değil mi? Polisler bir operasyon için dışarıda mı bekliyor?” Hazar’ın sözleriyle afallasam da onun beni sert bir şekilde pencerenin önüne çekmesiyle bu durumdan kurtuldum. Keskin bakışlarıyla etrafı tararken ben de ona uydum ve izlemeye başladım. Buradan görebildiğim tek şey eğlence mekânlarının aydınlatığı karşı sokakta yürüyen neşeli insanlardı.

“Neredeler?” Bakışlarımı pencereden ona çevirdim.

“Kim nerede?”

“Özde salağa yatma! Nerede polisler? Kapıda mı bekliyorlar yoksa?” Hazar kolumu bırakıp televizyon ünitesine ilerledi. Ünitenin yan kısmındaki çekmeceyi sertçe açıp bir şey aldı ve aynı sertlikle kapattı. Yüzünü bana döndüğünde elindeki silah girdi görüş alanıma. Tenim, beni rahatsız edecek şekilde karıncalanmaya başladı o an. Hayatımda ilk defa gerçek bir ölüm makinesi görüyordum. Nefes alışverişlerim hızlandı. Şakağımdaki damarın atışını hissedebiliyordum. Hazar diğer elindeki silindir şeklindeki nesneyi maharetli hareketlerle silahın namlusuna taktı. Bu dehşet görüntünün karşısında yutkunup son bir çabayla konuşmaya çalıştım.

“Ne polisinden bahsettiğini bilmiyorum. Lütfen kaldır şu silahı gözümün önünden. Sana söylemem gerekenler var.” Mantığımın korkunç sesi yerini ürkek fısıltılara bırakmıştı şimdi. Ne yapsam ne söylesem bilemiyordum. Ah o güven duygusu... Şuursuzca gezinen bir ruh gibi Hazar’ın bedeninde can bulmuştu. Neden mantığıma söz geçiremedim de ortada bir sebep yokken güvendim ona? Nedenlerin canı cehenneme! Ben sadece sorularımın cevabını istiyordum.

Hazar ifadesiz bakışlarını üstümden çekmeden silahın horozuna bastı. Bir klik sesiyle şarjördeki mermi namluya yerleşmişti. Tenimin buz kesmesine sebep oldu o tiz ses. Bir anlık titreme

dalgası vücudumu yalayıp geçti.

“Sana söylemiştim. Yaptığım iyiliğe rağmen bizi satarsan sonuçlarının ne olacağını bilmen gerekirdi. Sinem...” Bakışları birden derinleşti. Yoğun bir duygu çökmüştü üstüne. Hüzünlü gibiydi sanki. Elindeki silahı daha sıkı kavradı ve tam iki kaşımın ortasına hizaladı. “Sinem’i de ihbar ettin mi? Eğer...” Lafına birtirmesine müsaade etmeden konuşmaya başladım.

“Paranoyakça davranıyorsun. Kimseyi ihbar ettiğim yok. Ben... Eğer doğruysa, babamın ölümünden sorumlu olanları bulmak istedim sadece. Ben buraya saçma oyuna nokta koymak için geldim.” İçimde parçalara ayrılan hüznün tekrar bir araya geldi ve beni dayanılmazla sürükledi. Biliyorum, hiç gitmeyecekti bu acı ama bir yolunu bulup boğazıma yumru gibi oturması canımı yakıyordu. Sen var olduğun sürece ben de burada olacağım, diyordu sanki.

Yine ayaklarım hissizleşti ve yere çöktüm. Dizlerim zedelenmiş, boynum ölü bir çiçek gibi büküktü. Bakışlarım ahşap zemine dönüktü ama iki santim öteyi göremeyecek kadar yorgundu gözlerim. Ağlamaya başladım. Niye ağlıyordum? Hazar’ın bana zarar verme ihtimaline mi? Sarı bir zarfta sunulan kötü habere mi? Bu hayattaki şanssızlığımı mı?

Hazar’ın omzuma elini koymasıyla buğulu bakışlarımı ona çevirdim. Mavi gözlerini dikmiş öylece bana bakıyordu. Ne öfkeliydi ne de hüzünlü... Usta bir poker oyuncusu gibi ifadesizce bana bakıyordu.

“Nasıl?” diye sordu. Bu sorunun kesin cevabını ben de bilmiyordum. Bildiklerim o kâğıtta yazandan öteye gitmiyordu. Yapmış olduğum aptalca hareketin pişmanlığıyla sustum. Kendimi o kadar yalnız ve çaresiz hissediyordum ki bulunduğum pozisyonun rahatsız olup dizlerimi göğsüme çektim ve başımı yasladım.

Saçmalamıştım gerçekten. Benim ne işim vardı Hazar’ın evinde? Neye cesaretle buralara kadar gelmişim? Aptaldım, aptal! Ne vardı aklımda? İnsanlık tarihine altın harflerle geçecektim. Ve şöyle bir dipnot düşeceklerdi. *‘Dünyanın en aptal insanı. Hem de su katılmamışından.’*

“Özde, cevap ver!” Artık yadırgamadığım sert ses tonuyla konuştuğunda ani bir tepki vermedim. Böyle bir durumda ne denirdi ki?

Son mantık kırıntılarını kullandım ve bu evden uzaklaşmaya karar verdim. Hislerim hiç olmadığı kadar inişli çıkışlıydı şu anda. Bir hareketim diğerini tutmuyordu. Ne istediğimi bile bilmememin üstüne ani karar değişikliklerim de eklenince iyice dengesizleşmiştim. Gitmeliydim. Bana kollarını açmış, gelmemi bekleyen yalnızlığıma sığınmalıyım. Aksi takdirde ya kafayı yiyecektim ya da tutarsızlıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Hazar beni pencereye sürüklediği sırada yere düşürdüğüm çantamı da alıp usulca kapıya doğru yürümeye başladım. Bu lanet evden ve Hazar’dan bir an önce kurtulmak için kapı koluna sertçe asıldım. O sırada Hazar ifadesini bozmadan konuştu.

“Bu kadar kolay gideceğini mi sanıyorsun?” diye sordu. Arından daha yumuşak bir ses tonuyla ekledi. “Bak yaşadığın duyguları anlayamam, tamam, ama...” Bakışlarımı ona çevirdiğimde sakinleşmek için şakaklarına masaj yaptığını gördüm. Sanki ne için sakinleşecekse? “Otur şuraya da ne olduğunu doğru düzgün anlat, konuşacak çok şey var. Böyle yaparak ikimiz de bir yere varamayız.”

“Konuşacak bir şey yok!” diye yükselttim sesimi. “Konuşacak hiçbir şey yok. Benim babam bir hiç uğruna ölmüş olabilir ama benim diyecek hiçbir şeyim yok.” Kapıyı açtığım sırada Hazar benden önce davranıp kapıyı kapattı ve üstündeki anahtarla kilitledi. Şaşırmama bile izin vermeden anahtarı evin bir köşesine fırlattığında şaşkınlıkla bağırdım.

“Baban ne alaka şimdi?” diye sorduğunda omuz silktim. “Katil ya da katiller belli mi peki?” Son sorusuyla yüreğime oturan acıyı yok sayıp başımı olumsuzca salladım.

“Hiçbir bilgin yok. Elimde bir mektup var sadece.” Bugün gelen mektubu çantamdan çıkarıp ona uzattım.

“Bu ne?”

“Oku,” dediğimde Hazar derin bir nefes verip kapının önüne oturdu. Ona dik dik baktığım sırada eliyle oturmam için yeri

işaret etti. Boynumda ağırlık yapan çantamı bir kenara koyup ben de yere oturdum. O mektubu okurken ben duvarı seyrettim. Zaten birkaç cümle bir şeydi. Okumayı bitirip tepki vermesi çok sürmemişti. Safir gözlerinden soğuk kıvılcımlar saçılıyordu.

“Kim gönderdi bunu sana?”

“Bilmiyorum.”

“Nasıl bilmiyorsun?” Kâğıdı bana doğru fırlattı öfkeyle. “Tuzak olabilir mi diye hiç mi düşünmedin? Öylece ayağıma gelirken ne vardı aklında?”

“Hiçbir şey.” Yaptığım aptallığın farkındaydım elbette. Ama en kötü karar, kararsızlıktan iyidir mantığıyla hareket etmiştim. Her halükârda sonuçları göze almıştım.

“Sen insanı kanser edersin,” dedi öfkeyle. Bir süre bu şekilde zaman geçirdikten sonra Hazar pantolonunun arka cebinden sigara paketi çıkarıp bir tane sigarayı iki dudağının arasına sabitledi. Teklif amaçlı paketi bana uzattığında başımı net bir şekilde sağa sola salladım.

“Şansına küs, zaten kalmamış,” dedi alayla. Sigarasını diğer cebinden çıkardığı lacivert silindiri çakmakla yakıp derin bir nefes çekti. Nefes verirken yoğun sigara dumanı karıştı havaya.

“En baştan başla anlatmaya. Kim verdi o mektubu sana?” Bunları söylerken sigarayı tuttuğu elini bana doğru salladı. “Yalan söyleme ya da çarpıtmaya çalışma, anlarım.” Hazar’ın dediklerine karşılık olarak omuz silkemekle yetindim. Şu anda tek isteğim konunun kapanması ve bir an önce bu evden defolup gitmekti. Ama Hazar daha da uzattı ve konuşmam için diretti.

Bir süre sonra onu kulak ardı edemedim ve beni bıraktığı kasabadan başlamak üzere olan biteni tekrardan ona da anlatmaya başladım. Gördüğümü düşündüğüm karaltıdan da bahsettim elbette. Her şeyi ona anlatırken lafımı kesmemiş beni dikkatle dinlemişti. Ben öğrendiklerimi anlatırken o elindeki sigarasından derin nefesler alıp duyduklarını tartıyordu. Ara ara daldığı da gözümünden kaçmamıştı. Hatta bir ara öyle bir dalmıştı ki elinde yanan sigaranın bitip filtre kısmına kadar geldiğini ben uyarana kadar fark etmemişti.

“Birileri oyun oynuyor,” dedi soğukkanlılıkla. “Hedef sen

misin yoksa biz mi, bilmiyorum ama birileri çok kötü şeyler planlıyor.”

“Ne yapacağım peki?”

“Bilmiyorum. Onat’a haber vermeliyim önce.”

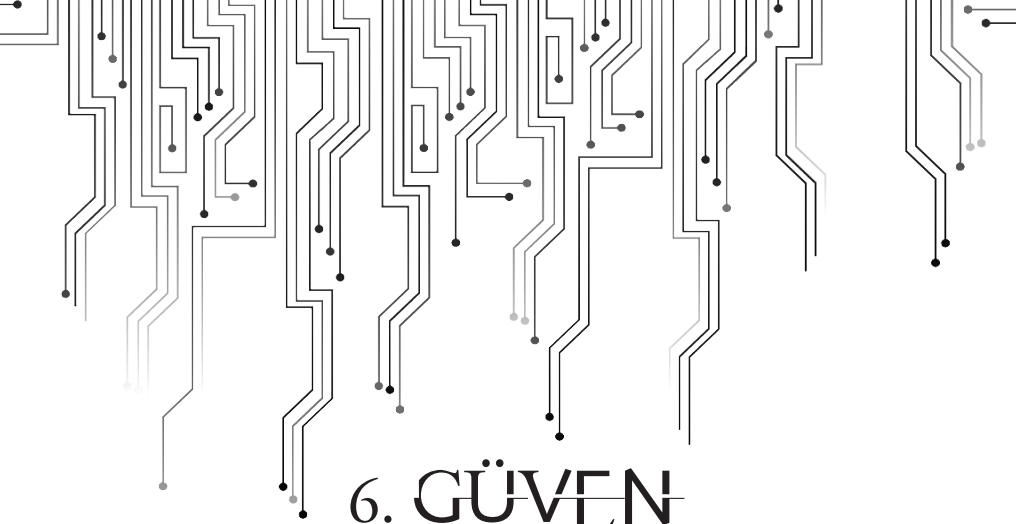
“Ya o yaptıysa?”

“Aptal olma. Onat küçük detaylarla uğraşacak adam değil. Seni istiyorsa neredeyse gider alır. Beni istiyorsa neredeysem bulur, dikilir karşıma. Bu başka bir şey... Onat da bilmeli.”

“Onu aradıktan sonra ne olacak?” Duvara dayadığı bacaklarını toplayıp bağdaş kurdu ve bana döndü. Nedense bu hareketi çok samimi gelmişti bana. Az önceki soğuk ve mesafeli adam değil de yakın arkadaşına planlarından bahseden heyecanlı bir genç gibiydi.

“İşler gittikçe kızışıyor. İhtimal vermiyorum ama ortak bir düşmanımız olabilir. Senin gibi kendi halinde birinin düşmanı ya da düşmanları olacağını sanmıyorum ama...” İçten içe bu tespiti gülmek istedim. Yaptığımla gurur duymuyorum ama başıma bela alacak kadar çok olaya karışmıştım. Neyse ki sanal âlem bir çöplüktü ve bu işlerle uğraşanlar bırak kurcalamayı çöplüklerin yanından bile geçmeyecek tiplerdi. Bu yüzden kimliğim şimdilik açık edilmemişti. Ama eğer işler tersine döndüyse kaçacak bir deliğim kalmadı demekti. İş başa düşmüştü. Hazar’a cesurca baktım. Bugüne kadar kimseyle bu kadar uzun süre göz göze gelmemiştim. “Gerekirse verdiğin sözü tutacaksın,” diye devam etti Hazar sözlerine. “Karşılığında da bu tezgâhı kuranları ve gerçekse eğer, babanı öldürenleri bulmaya çalışacağız. Bu daha sağlıklı bir anlaşma oldu sanırım.”

Ve anlaşmayı mühürlememiz için bu sefer gerçekten elini uzattı.

6. GÜVEN

Hazar Onat'ı arayıp hoparlörü açtı. Çağrı sesi harmonik bir şekilde yükselirken nefes alışverişlerim de o sese eşlik edercesine ritmik ve kesik kesikti. Beklemenin ne kadar sancılı bir süreç olduğunu şimdi anlıyordum. Beklentilerim şiddetlendiği esnada karşıdan Onat'ın sesi duyuldu. Hani bazı tepkiler vardır. Baştan ayağa teninde karıncalanma yaratır, irkilirsin. Onat'ın sesi de öylesine sarsıcı bir etki bırakmıştı üzerimde. Kayıtsızca “Ne var,” deyişi bile tüylerimi diken diken etmişti.

“Bir şeyler oldu,” dedi Hazar bana bakarak. Bakışlarımı ondan kaçırdım.

“Ne oldu?”

“Özde...” dedikten sonra durakladı Hazar. “Bana geldi az önce.” Boğuk bir ses geldi karşıdan. Konuya hazırlıksız girince haliyle Onat şaşırılmıştı. Keşke alıştıra alıştıra söyleseydi.

“Ne diyorsun lan? Ne iş var senin yanında?”

“Mevzu karışık,” diye cevapladı onu Hazar. “Bugün ona bir mektup gelmiş,” dedikten sonra benim ona anlattıklarımı o da Onat'a anlattı. Onat anlatılanları sabırla dinledi. Dinlerken o kadar sakindi ki telefonları bir yere fırlatıp gitmiş olacağından şüphelenmeye başlamıştım. Onu pek tanımasam da böyle durumlarda vereceği tepkinin bu olmayacağını anlayacak kadar iyi gözlemlemiştim onu.

Okyanusun derinliklerine çekilirken kurtarılmayı bekleyen bir insanın çaresizliği kadar acılı bir sessizlik vardı. Onat'ın

sessizliğinin benim üzerimdeki etkisi tam olarak böyleydi. Konuşmanın bir an önce son bulmasını beklerken Onat, “Yanında mı hâlâ?” diye sorunca derin bir uykudan uyanmış gibi şaşkınca başımı kaldırdım. Hazar’la göz göze geldik o anda.

“Evet.”

“Ona ver telefonu,” dedi Onat. Hazar’a bunun doğru olmadığını söyleyen bir bakış atsam da umursamazca omuz silkip telefonu bana uzattı. Telefonu elime aldığımda koca bir közü elime almış ki elimden atmak istedim. Ne diyecektim ki? *Selam Onat! Yine ben.*

“Özde?” dedi Onat kuşkuyla. Hazar’a inanmadığını belliydi. Hoş, adamın vukuatları göz önünde bulundurulduğunda Onat’ın haklılık payı da vardı.

“Efendim,” dedim titrek bir sesle.

“Mektup kimden geldi?” diye sordu merakla. Aramızda hiçbir şey geçmemiş gibi sakindi sesi.

“Bilmiyorum.”

“Bence biliyorsun. Bizi polise şikâyet ettin değil mi? Hazar’ın anlattığı her şey de dümen. Sana nasıl kanabildi anlamıyorum.”

“Hayır,” diyerek reddettim onu. “Ben sadece bana verilen adrese geldim.”

“Karşına neyin çıkacağını bilmediğin halde öyle mi?” diye sordu Hazar gibi o da.

“Evet,” diye tısladım sıkıttığım dişlerimin arasından.

“Sadece senin gibi bir aptal yapar bunu,” dedi kızgın bir sesle. Arkadan tıkırtı sesleri gelmeye başladı. “Hazar beni duyuyor musun?”

“Evet,” dedi Hazar.

“İyi. Kapat hoparlörü bir şey söyleyeceğim.” Hazar telefonu benden alıp hoparlörü kapattı. Onat’ı dinlerken, artık ne anlatıyorsa, gözünü bir saniye bile benden ayırmıyordu. Kısa süren konuşmayı sonlandırıp karşıma dikildi.

“Ayağa kalk,” dediğinde sorgulayıcı bir bakış attım ona.

“Neden?”

“Dediğimi yap sadece.” Ayağa kalktım. Tam ne saçmaladığımı sormak üzereyken işaret parmağını dudağına götürüp sus işareti yaptı. Daha sonra telefonuna bir şeyler yazıp ekranı bana çevirdi.

“Kollarımı kaldır ve ses çıkarma. Üstünde dinleme cihazı olmadığına emin olmam gerek.” cümlesini okuduğumda “Saçmalık bu,” diyerek isyan ettim. Sert bir bakış attı bana. Mavi irislerini çevreleyen siyah şeritler dalgalanmıştı sanki. Öfkelenişinin farkına vardım.

“Pekâlâ. Ama tüm bunlar boşa çıkacak, dedikten sonra kollarımı kaldırıp üstümü aramasına izin verdim. Önce saçlarımdan başladı. Saç tokamdan kulaklarımın arkasına uzandı eli. Oradan enseme ve tişörtümün yaka kısmına kaydı. Ilık elleri tenime temas ederken ürperdim. Dokunuşları ipek gibi hassaslaşınca ise içim titredi. Bunu fark edip etmediğini anlamak için kaçamak bir bakış attım ona. Dudakları sinsî bir tebessümle iki yana kıvrılmıştı. Fark etmişti. Utançla başımı eğdim.

Pantolonumun paça kısımları da dâhil taramadık yer bırakmadıktan sonra temiz olduğuma kanaat getirip geri çekildi.

“Bir şey bulabildin mi bari?” diye sordum alayla. Kızgın bir bakış attı bana. Ona aldırmadan sadede geldim. “Şimdi ne olacak?” Merak dolu bakışlarımı ondan çekemiyordum. Onlar için bir tehlike arz etmediğimi anladıklarına göre bir ihtimal yardımcı olurlardı umarım.

“Onat vakit kaybetmeden seni sepetlememi istedi ama ben onunla aynı fikirde değilim. Daha bu sabah söyledim sana, kendi ayağıyla gelirken dönüşü olmaz diye. Bundan sonra olacıklara hazırla kendini.”

Sözlerine karşı verebileceğim tek tepki kuru kuru yutkunmak oldu.

Her şey çok hızlı gelişti. Mektup olayından yalnızca bir hafta sonra Hazar’ın arabasıyla sonu belirsiz bir yolculuğa çıkarken buldum kendimi. Yine başladığım yerdeydim aslında. Koşa koşa açtığım mesafeyi, tıpış tıpış geri dönerek kapatmıştım. Ne değişmişti peki? Onat’ı mı oyalamıştım yoksa kendimi mi

yormuştum?

Parçalanmakta olan ailemi nasıl toparlayacağımı düşünürken önümde akıp giden yolu izledim. Hazar her ne planlıyorsa arkasında mantıklı bir sebebin olduğuna inanmak istiyordum. Hazar dürüstlüğüyle ve sağlam karakteriyle güvenimi kazanmıştı ve şartlar ne kadar kötü olsa da bir yanım onu dinlememi söylüyordu. Belki de bu güvenimin kaynağı annemin ve küçük kız kardeşimi beladan uzak tutmuş olmasından kaynaklıydı. Bu tehlikeli serüvene katılmadan önce bana söz vermişti. En kısa sürede ailem için gözden uzak güvenli bir yer ayarlamıştı. Ben daha onlara veda edemeden yola çıkmışlardı. Annem kötü şeylerin olduğunun farkındaydı ama Öykü'nün güvenliği her şeyden önemli olduğu için sessizce katlanmak zorunda kalmıştı.

Yol uzadıkça sessizlik büyüdü. Söylenmeyen sözler dilimin duvarlarını yıkmaya çalışıyordu ama ne diyebilirdim ki? Öylesine bir sohbet açamayacak kadar uzaktık Hazar ile birbirimize. Ama ortak bir gayede birleşecek kadar da yakındık. Onun kız kardeşi benim en yakın arkadaşımı bir zamanlar. Bu düşünce içimi ürpertiyordu. En iyi arkadaş, sırdaş, hatta kardeş olarak nitelendirebileceğim bir insan sayesinde tehlikenin tam ortasına düşmüştüm. Belli ki daha fazlası vardı ama Sinem'i tanıyamamış olmak en büyük yaramdı. Yandan kaçamak bir bakış attım Hazar'a. Varlığından hiç haberdar olmasam da o benim hayatımda uzun zaman önce yer sahibi olmuş meğerse.

"Peki, kim bu üçüncü şahıs?" diye sordum. "Kimin hem sizinle hem de benimle sorunu olur? Ben küçük çaplı birkaç bilgi sızdırma ve kaçak bet sitesi kurmak dışında bir iş yapmadım."

"Birkaç küçük iş mi?" diye sordu Hazar şaşkınca. "Sen nelere daha doğrusu kimlere bulaştığının farkında değil misin? Bir düşün bakalım namın bize ulaşacak kadar *küçük* ne işler yaptın?"

Küçük kelimesine yaptığı vurguyu görmezden gelmeye çalıştım ve gerçekten düşündüm. Yıllardır bahsi bile edilmeyecek küçük işler dışında temiz bir hayat yaşıyordum. Sıradan aile yasantısı, iş ve şartlar el verdiği kadarıyla sosyal çevrem vardı. Uzun yıllar boyunca kimsenin tavuğuna kıst bile demedim. Sonra aklıma bu işlere ilk bulaştığım zamanlarda yaptıklarım geldi. Gerçek anlamda kendime hacker diyebileceğim deneyimi kazandığım

zamanlarda bazı kötü tecrübelerim olmuştu tabi. Yavaş yavaş bir aydınlanma geliyordu bana. Hazar da bunu fark etmişti.

“Hatırlaman biraz zor oldu sanırım,” dedi yarı alayla.

“Ama o zaman daha çömezsin tekiydim,” diye isyan ettim. “On sekiz yaşında bile değildim. O köprünün altından çok sular aktı. Hem tek başıma değildim ki ben. Bunca yıl sonra biri suçlu tutulacaksa bu kişi ben olmamalıym.”

“Yeterince akmamış demek ki,” dedi Hazar gözlerini yoldan ayırmadan. “Hangi arı kovanına çomak soktun bilmiyorum ama inan bana bildiğim bir şey var ki o da senin dünyadaki adalet anlayışı ile bu dünyanınkinin yüz seksen derece farklı olduğudur.”

Bakışlarım uzaklara kayarken “Zor yoldan da olsa anladım bunu,” dedim keyifsizce.

“Güzel,” dedi Hazar ortamın gerilimini azaltmak için neşeli bir sesle. “Ayrıca bir ara çömezlik zamanlarında yaramazlık yaparken yanında kimlerin olduğunu da anlatsan iyi olur. Sana dair o kısımlar biraz karanlık. Sinem bile öğrenememiş sır gibi sakladığın arkadaşlarını.” Sinem’in hakkımdaki her şeyi onlara anlattığını öğrenmek kalbimi burktu. Derin bir nefes aldım ve bu gerçeğe yüzleşmeyi sonrası için saklamaya karar verdim.

“Arkadaşlarım değil onlar benim,” diye karşı çıktım. Ses tonum istemsizce yükseldi. Onları hatırlamakta bile güçlük çekiyordum. Kısa bir süre hayatımda bulunmuşlardı ve gitmişlerdi.

“Sen ancak sevdiğin insanları korumak için susacak karakterde birisin. Sevmiyorsan o zaman neden koruyorsun? Bana anlat kim olduklarını. Ne iş yapıyorlar, şimdi neredeler bileyim. Hem bu şekilde ikimizin de ortak düşmanı ya da düşmanları kimler bulabiliriz,” dedi Hazar.

Gergince yerimde kıpırdandım. “Kimseyi koruduğum yok. Sadece onları hatırlamak istemiyorum. Ayrıca onların bu meseleyle ilgisi yok.”

“Bu şekilde kaçarak iş birliğimizi zora sokuyorsun. Birbirimize karşı açık olalım ki bu sorun en kısa sürede çözelim,” dedi Hazar.

“Belki de bu düşman sizin düşmanınız ve bana musallat olup bir şekilde beni işin içine çekmeye çalışıyordur?” diye varsayım-

da bulundum.

Hazar cevap vermedi. Gideceğimiz yere kadar aramızda geçen tek konuşma da bu oldu. Ben konuyu açmamak üzere kapatmıştım. Onun düşündüğünün aksine geçmişimin mevcut durumla hiçbir ilgisi yoktu.

Hazar bu konuda daha fazla konuşmayacağıma kanaat getirmiş olsa gerek beni zorlamayı bıraktı. Ama içimden bir ses eski mevzuları deşmeye devam edeceğini söylüyordu ve kesinlikle haklıydı.

Hazar arabayı şehir merkezine yakın küçük bir mahallede durdurdu. Arabadan indiğinde bana verdiği davetiye ve aceleyle birkaç kıyafetimi tıktırdığım spor çantamı alıp arabadan indim. Daha önce hiç bulunmadığım bu semte göz gezdirdim. Dik yokuşlu, tek tük müstakil evlerin olduğu sessiz bir mahalleydi. Kentsel dönüşüm buraya henüz uğramamıştı belli ki. Her yer plansız ve karmakarışık eski binalarla çevriliydi. Köşe başlarında fısır fısır konuşan gençlerin ve kapı önlerinde çekirdek çitleyen kadınların meraklı bakışları eşliğinde önüne arabayı park ettiğimiz evin demir bahçe kapısından içeriye girdik. Kapının önünde Eren karşıladı bizi.

“Bir süre burada kalacaksın,” dedi Hazar. “Eren ve Dora sana eşlik edecek. Bir ihtiyacın olursa onlara söylemekten çekinme,” diye tembihledi ve Eren’e döndü. “Okan yeni bir araçla sizi almaya gelecek Eren. Özde ne isterse yardımcı ol ve mümkün olduğunca Dora’dan uzak tut onu.”

Eren endişeli bir şekilde alnını ovuşturdu. “Ne zaman dönersin?” Dora’yı zapt edemeyeceğinden endişeleniyordu muhtemelen ama henüz benim içimde yatan Zeyna ile tanışmamıştı. Çirkefleşmeyi sevmesem de birisi bana saldırdığında buna seyirci kalacak biri değildim.

“Birkaç işim var tahmini üç saate dönerim,” dedikten sonra arabasına binip gözden kayboldu Hazar. O sırada Eren ekibin içindekilerin şimdiye kadar göstermediği kadar kibar bir şekilde beni selamladı. Olaylı geri dönüşüm yüzünden Hazar da dahil herkes benimle temkinli bir iletişim kursa da Eren eski bir dostun sıcaklığıyla beni çabucak kanatlanın altına almıştı. Onlarla tanışma şeklimden dolayı hâlâ ciddi kaygılarım vardı fakat

Eren'in insanlar üzerinde kurduğu cazibe büyüğü yüzünden ona karşı koyamıyordum. Beni kalacağım odaya götürürken Dora ortalıkta görünmemişti. Bunun için memnundum. Odaya girip yerleşirken Eren beni yalnız bıraktı. Yeni nevresimler serili olan tek kişilik eski yatağa uzanıp elimdeki kısıtlı zamanı aylaklık yaparak değerlendirmeye karar verdim ama aklıma hücum eden düşünceler buna izin vermiyordu.

Uzun zaman sonra büyük bir mekanizmanın parçası olup diğerleriyle birlikte senkronize hareket edecek olmak beni endişelendiriyordu. Bu benim için yeni bir şey değildi ama bunca yıl sonra yine bir ekip ruhuyla hareket etme fikri midemin bulurmasına neden oluyordu. Hazar'ın sandığının aksine kimseyi korumuyordum. Sadece incinen zavallı kalbimi yıllar önce yaşadığım kötü deneyimlerden uzak tutmak istiyordum.

Yine de bu konuda pek başarılı olduğum söylenemezdi.

Kâbuslarla kesintiye uğrayan huzursuz bir uykunun ardından daha fazla bu işkenceye katlanamayacağıma karar verip yataktan kalktım. Bu şekilde kaç saat geçirdim bilmiyordum ama güneş çekildiği için odaya karanlık çökmüştü. Kapalı perdelerden sızan sokak lambalarının cılız ışığı sayesinde odanın içindeki eşyalar soluk bir silüet şeklinde görünüyordu. Saçıma başıma aceleyle çeki düzen verip odadan çıktım ve karanlık koridorda yönümü bulmaya çalıştım. Koridorun sonunda sarı ışığın sızdığı eski tip geniş çerçeveli kapının arkasından gelen fısıltılara kulak kesildim. Çoğunlukla boğuk erkek sesinin oluşturduğu tartışma atmosferine arada tiz bir kadın sesi ekleniyordu. O an karakterime zıt düşen bir harekette bulunup onları dinlemek istediysem de kapıya çarpan dirseğim yüzünden çıkan tok ses içerideki seslerin kesilmesine neden oldu. Az önce sinsî düşüncelerimin yarattığı tedirgin duruşumu düzeltip özgüvenli adımlarla onların yanına gittim.

Kapıyı açtığımda kutu kadar küçük eski mutfak tıka basa dolduran plastik masanın etrafında dizilmiş beş meraklı yüzle karşılaştım. Zincir restoranlara ait çeşitli sağlıksız yemeğin bulunduğu masanın başköşesinde bir otorite figürü olarak Onat vardı. Diğerleri de kenardaki boşluklara sığmak zorunda kalmış-

tı. Şaşırmış mıydım? Tabi ki hayır. Bol ego patlatmalı güç gösterilerine bayılıyordu Onat. Sebebinin henüz anlamamış olsam da grubun lideri olarak ortalarda dolanıyordu. Buradaki insanları henüz iyi tanıımıyordum ama onlara dair aldığım izlenimlerden biri başkalarının emir komutalarının altında olmayacak kadar özgürlüklerine düşkün olmalarıydı. Peki ama neden Onat'ın bu liderlik merakına katlanıyorlardı? Gerçekten onları destekleyip nizama sokacak birine ihtiyaçları mı vardı yoksa Onat'ı da böyle kabul edip onun sözde *'liderliğini'* görmezden mi geliyorlardı?

Düşünceli şekilde onlara bakarken kapiya en yakın oturan Okan ayaklandı. "Ben de tam kalkıyordum. Benim yerime geçebilirsin Özde," dedi Okan kibar bir ses tonuyla. Onların tuhaf bakışları altında yemek yeme fikri rahatsız edici olsa da açlıktan guruldayan midemi görmezden geledim ve Okan'ın açtığı yere oturdum. Sağ tarafımda oturan Eren bana daha fazla yer açmak için plastik sandalyede iki büküm olan uzun bacaklarını toplamak zorunda kaldı. Bu haliyle portatif kamp sandalyesine benzemişti ve onu öyle görmek beni rahatsız ediyordu.

"Lütfen rahatsız olma," dedim

"Sorun değil," dedi Eren güçlükle. Sonra bana henüz açılmamış karton kutulardan birini uzattı. "Umarım kızarmış tavuk seversin. Onat bugün cimri gününde olmalı. Adana dürüm ya da pide gibi lezzetli seçenekler yerine gidip bunlardan almış."

"Yol üstünde karşıma çıkan ilk yerden aldım. Şükret bunları bulduğuna. Şansına ciğerci de çıkabilirdi," dedi Onat iğneleyici bir ses tonuyla.

Ciğer kelimesini duyar duymaz Eren'in yüzündeki kan çekildi. "Tadım kaçtı sayende çok sağ ol," dedi Eren memnuniyetsizce.

"Sorun değil tavuk severim," dedim ve soğumakta olan paketi açıp bol baharatlı tavuk parçalarını birer ikişer mideye indirdim. Herkes yemeğini bitirdiğinde tüm bakışlar tekrar bana döndü. Bu kadar detaylı incelenirken lokmalar boğazıma diziliyordu. Bu şartlar altında yeterince yemek yediğime karar verip elimdeki plastik çatalı bırakıp hala yarısı dolu olan paketi geri ittim. "Yemek için teşekkürler," dedim kendimden beklenmeyecek kadar kibar bir şekilde. Sanırım artık onların arasında olmayı yadır-

gamıyordum. Evet, hâlâ tedirgindim ama aksi bir şey olmadığı sürece koşarak onlardan uzaklaşmak istemiyordum.

“Bir şey değil,” dedi Onat. “Herkes aramızda olduğuna göre artık bazı konuları konuşsak iyi olacak.”

“Burası çok basık. Salona geçelim,” dedi Hazar.

Onat başıyla onu onayladı.

“Ben burayı toparlayıp geliyorum. Dilersen sen de o sırada bize kahve yap Dora,” dedi Eren. Dora tam karşı çıkmak için ağzını açtığı anda Eren ile göz göze geldi ve sessizce isteğini kabul etti.

Eren ve Dora dışında herkes salona geçti. Benim kaldığım odadan nispeten daha büyük olan salon mutfağın iki katıydı. Salonun dizaynı beni çocukluğuma götürdü. Başköşede eski tüplü bir televizyonun bulunduğu televizyon masası vardı. Bir dönem herkesin evinde bulunan kabarık lacivert koltuk takımı odanın yarısını tek başına kaplıyordu. Yerde havı dökülmüş dokuma bir halı vardı. Duvarda sararmış bir takvim vardı. Dikkat edip hangi tarihe ait olduğuna baktım. 2004. Burada zaman bile geçmişte kalmıştı. Evi inceledikçe detaylar beni daha da şaşırtıyordu. Böyle bir evi nereden bulmuşlardı acaba?

Gözüme kestirdiğim en uzak köşeye gidip oradaki tekli koltuğa oturdum.

Sırayla herkes bir yere oturdu. Okan ve Onat baş başa verip aralarında bir konu üzerine tartışmaya başladılar. Hazar da elindeki telefonda sıkınca bir şeyler yapıyordu.

Dora ve Eren aramıza katılana kadar sessizlik sürdü. Onlar da gelince herkes yaptığı işi bırakıp Onat’ın söyleyeceklerini beklemeye başladılar.

“Hepiniz biliyorsunuz ki Özde’nin bu sefer aramıza gönüllü bir şekilde katılmasına ön ayak olan isimsiz bir mektup var. Gönderenin kim olduğu belli olmadığı gibi o gün mektubu getiren kişinin de kimliğini saklamak için Özde’nin yaşadığı sokaktaki tüm kamera kayıtları silinmiş. Bu mektubu gönderen her kimse bizim ve onun yakından tanıdığı biri olmalı. Bunu yapanı bulmak için Eren ve Okan ile derin bir araştırma yaptık. Son birkaç ayda o sokağa girip çıkan insanları ve araçları araştırdık,”

dedi Onat bana bakarak. Buraya kadar her şey normaldi ta ki son sözünü söyleyene kadar. “Görünen o ki uzun süredir takip ediliyorsun Özde.”

Gözlerimi kocaman açıp Onat’a baktım. “Anlamadım?”

“Düzenli aralıklarla iki adam sizin sokağa girip senin ve evinin fotoğraflarını çekiyormuş,” diye söze girdi Eren. “Mektubu getiren kişinin kaydı yok ama daha eski kayıtları baktığımızda bir şeyi fark ettik. Sen evden dışarı çıktığında sokağın başında park halinde gri bir sedan oluyor.” Eren elindeki tablet bilgisayardan bahsettikleri arabaya zoom yapılmış kamera görüntülerini açıp gösterdi. “Arabanın plakası sahte bu arada. Belirli aralıklarla da plakalar değişiyor dikkat edersen. Sen evi terk ettiğinde araba da uzaklaşıyor. Evinize yakın noktalardaki MOBESE kayıtlarına sızıp daha detaylı bilgilere ulaşmaya çalıştık ama belli ki stratejik noktalardan uzak durup ara yolları tercih ediyorlar kayıt altına alınmamak için.”

“Planlı hareket ediyorlar,” dedim dehşetle Eren’in gösterdiği görüntüleri incelerken. Aylarca takip edildiğimi öğrenmek kanımın çekilmesine neden oldu. İnanamıyordum. Her adımım izleniyordu ve ben aptal gibi hiçbir şey fark etmemiştim. Sanal dünyanın içinde hayalet gibi hareket ettiğime inandırmıştım kendimi ama gerçek hayatta koyun gibi safmışım. Kahretsin, kahretsin!

“Evet. Her türlü tedbiri almışlar. Araba her açıdan kör noktada kalıyor ama köşede inşaat halinde olan spor salonunun kameralarını hesap edememişler,” dedi Eren.

“Onlar nasıl atlamış bu detayı?” diye sordum.

“Spor salonu henüz tamamlanmamıştı. İçinde korunacak bir eşya da yoktu. Okan ile bir ipucu bulmak için sizin sokağa gittiğimizde spor salonunun etrafında bağlantısı olmayan iki kamera tespit ettik. Bunlar muhtemelen salonun önceki sahibine ait olan ıskarta kameralardı. Fakat dikkatli bakıldığında onların hemen yanında yenileri yer alıyor. Boyut olarak daha küçükler ve sundurma sayesinde göze çarpmıyorlar. Algıda seçicilik işte. Kayıtları silenler kabak gibi sırtan eski kameraları görünce önemsememiş olmalılar. Okan fark etmese ben de görmezdim kameraları. Sonra da gece yarısı etrafta kimseler yokken salona

giriş kayıtları kopyaladık. Nihayetinde de onları bulduk.” Eren telefonunun galerisinde kendilerini gizlemeye çalışan iki farklı adamın fotoğrafını gösterdi. “Bunları tanıyor musun?”

İlk fotoğraftaki adam tenis şapkasını burnunun ucuna kadar indirdiği için hiçbir şey seçemiyordum.

“Eren hiçbir şey belli olmuyor bu fotoğrafta,” dedim üzgünce.

“Haklısın.” Daha net bir fotoğrafı bulup gösterdi. Bu sefer adamın yüzü apaçık ortadaydı. Başında şapka falan yoktu. Hatta saklanma gayesi olmadığı belli bir şekilde rahat giyinmişti. Kirli sakalla çevrelenen esmer yüzü inceledim. Bana tanıdık gelebilecek en ufak bir işaret aradım o yüzde ama hayır tanıımıyordum.

“Hayır,” dedim umutsuzca.

Sonra başka bir fotoğraf gösterdi. Bu seferki daha yaşlı ve göbekli bir adamdı. “Peki ya bu?”

Yine hayır dedim.

“Bu adam sana mektubun geldiği gün o gri sedandan indi.” Galeriden bu sefer video bulup açtı. Kamera bizim sokağın girişini gösteriyordu. Görüş alanına ticari bir taksi girdi. Görüntü kalitesi pek de iyi olmayan ekranda yavaşça geçip giden taksinin arka koltuğundan kendimi belli belirsiz seçebildim.”

“Bu,” dedim şaşkınca kendimi işaret ederek.

“Hazar’ın seni evine götürdüğü gün,” diye onayladı Eren. “Devamını izle.” Görüntünün ilerletilmiş halinde az önce fotoğrafta gördüğüm esmer adam arabadan iniyor. Sonrasında arka kapı açılıyor ve o gün gördüğüm lacivert üniformalı adam iniyordu. Esmer adam üniformalı olan adama bir şeyler anlatıyor ve uzakta bir yeri tarif ediyordu. Muhtemelen benim evimi. Daha sonra üniformalı olan adam benim evimin bulunduğu yöne doğru hareket edip kameranın görüş alanından çıktı. Çok geçmeden de esmer olan adam park halindeki arabayı çalıştırıp gözden kayboldu.

“Adamların kim olduğunu bulduk,” dedi Hazar. “Nihat Yalçın ve Siddık Taşdelen. İkisi de para karşılığı kuryelik, delil karartma, tehdit etme gibi milletin pis işlerini yapıyor. Bir nevi maşa görevi görüyorlar. Peşlerine düştük ve başka isimlere

ulaştık.”

“Orkun Altay ile Cemal Yılmaz,” dedi Onat. “Bu isimler tanıdık geliyor mu sana Özde?”

İsimleri tekrar edip düşündüm. Zihnimin en dip köşelerinde gezindim bu iki isme dair bir bilgi var mı diye. Yakınımda öyle kimse yoktu. Ne iş birliği yapmışlığım vardı ne de bana düşman olmaları için bir sebep. Onları tanımadığıma emin olduğumda başımı hayır anlamında salladım. İki isim de bana çok yabancıydı.

Onat yılgin bir bakış atıp elindeki telefonu koltuğa fırlattı. Bunu beklemediğim için korkuyla yerimden sıçradım.

“Sikeyim ya yine başladığımız yere döndük,” diye haykırdı Onat. Ayağa kalktığı gibi karşıma dikilince iyice yerime sindim. “Onu tanıma bunu tanıma. Ne bok vardı da düştün lan o zaman peşimize?”

Hazar araya girip Onat’ı sakinleştirmeye çalıştı. “Onat kendine gel.”

Korkum geçince bu sefer öfkem harlandı. Derin nefesler aldım sakinleşmek için. Utanmadan bir de üstüme geliyordu sanki tüm bunlara sebep olan benmişim gibi.

“Ben mi düştüm peşinize? Şehrin göbeğinde onca insanın önünde beni kaçırın siz değil miydiniz? Şimdi ne oldu da tüm oklar bana döndü?”

“Özde sen de sakin ol,” diye uyardı Hazar. “Bu mesele hepimizin meselesi artık. O mektubu kimin gönderdiğini bulup bu meseleyi çözmeliyiz. Bu şekilde birbirimizin üstüne gidersek sadece onların ekmeğine yağ sürmüş oluruz.”

“Hazar haklı,” dedi Eren. “Sakince konuşup bir karara varalım bu ikisiyle ne yapacağız diye.”

“Onları indireceğiz,” dedi Hazar. “Hem de hiç ummadıkları bir anda.”

Hazar’ın düşünceli bakışları beni buldu. Aklında bir fikir vardı belli ki. Deniz mavisî gözleri zekâ emareleriyle parlıyordu.

“Ne planlıyorsun?” diye sordum açıkça.

“Orkun, Harbiye’de *Sirene* adında bir gece kulübünde ola-

cak. Yarın akşam büyük bir etkinlik var. Çok kalabalık olacak. Biz de orada olacağız.”

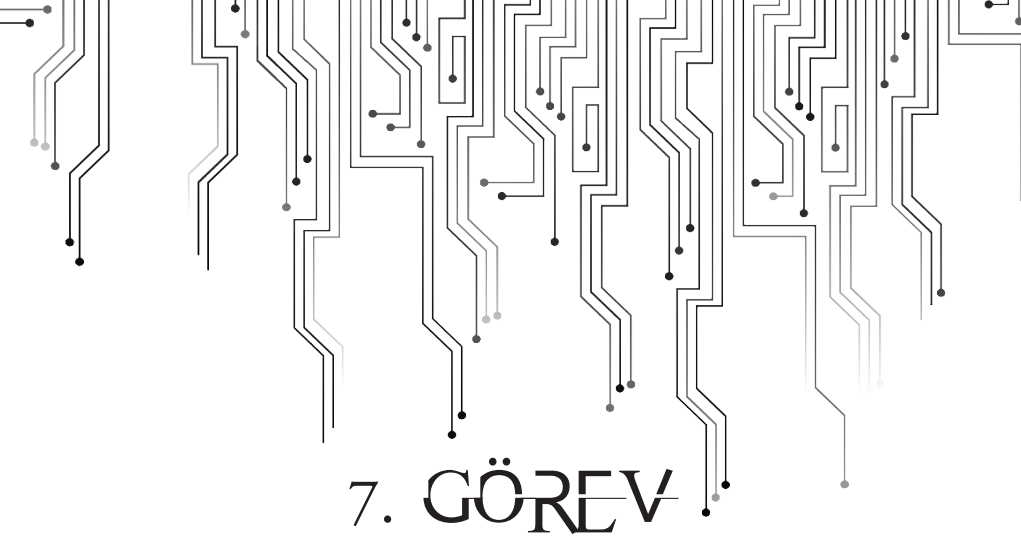
“Mmm. Kaos!” dedi Dora tatminkâr bir sesle. “En sevdiğim.”

Dora’nın psikopatça yaklaşımını görmezden gelip aklımı kurcalayan soruyu sordum. “Bu kadar çok bilgiye nasıl ulaşıyorsunuz?”

“Bağlantılar,” dedi Hazar kendinden emin bir sesle. “Biliyorsunuz ki bilgiye ulaşmanın en kolay yolu güçlü bağlantılardan geçer. Bunu en iyi sen bilirsin.”

Kendince işime atıfta bulunuyordu. Haksız sayılmazdı. Güçlü bağlantılar her türlü bilgiye erişimi sağlardı. Hazar tam olarak bunu yapıyordu. Hem de kimliğini açık etmeden.

“Hazırlıklara başlayın.”

7. GÖREV

Ertesi gün erken kalkıp planın üzerinden geçtik. Hazar ve Onat tüm detayları anlattıktan sonra gerekli ekipmanları toplamak için evden ayrıldı. Geri döndüklerinde ise kulüpte dikkat çekmemek için Hazar’la dış görünüşümüzü baştan aşağıya değiştirecek kıyafetler ve makyaj malzemeleri getirmişlerdi yanlarında. Harekete geçme vakti geldiğinde kıyafetlerin arasından kendime uygun askılı siyah bir elbise seçtim. Gideceğimiz yer düşünülürse ne çok muhafazakâr ne de hafifmeşrep gösteriyordu. Dikkat çekmeyen bir elbiseydi. Elbiseyi giyip Hazar’ın bana verdiği mavi lensleri taktım. Lensler sanatçıların kullandığı kaliteli lensler olmalıydı zira aynaya baktığımda göz rengimin gerçek mi sahte mi olduğunu ben bile ayırt edemiyordum. İşim bittiğinde Dora vakit kaybetmeden kocaman bir çantayla yanıma geldi ve “Hazırsan saçını ve makyajını yapacağım,” dedi. Onu onaylayıp salondaki sandalyeye oturdum. Saçlarımı sıkıca topladı ve başıma bone benzeri bir şey takıp saçlarımı gizledi. Boneyi sabitledikten sonra peruğu taktı ve çeşitli tokalarla ve dikiş ipliyle peruğu iyice sabitledi.

“Başını salla biraz. Peruk sağlam olmuş mu görelim,” dediğinde başımı salladım. “Güzel hiçbir oynama yok,” dedikten sonra hızlı bir şekilde dağılan peruğu düzeltti Dora. Daha sonra çantadan makyaj malzemelerini çıkarıp tahminimce ağır bir makyaj yapmaya başladı. On beş dakika kadar sonra karşıma geçip ortaya çıkardığı şeyi incelemeye koyuldu. Yüzünde tatmin olmuş bir ifade görünce merak edip aynaya baktım. Kendimi ta-

niyamamıştım doğrusu. Dora ince makyaj hileleriyle neredeyse başka bir yüz yaratmıştı. Hafif köşeli çenem daha sivri, kanatlarını hep geniş bulduğum burnum ise usta bir estetik cerrahın elinden çıkmış gibi daha ince görünüyordu. Elmacık kemiklerim belirginleşmişti. Mavi lensler de gözlerimi daha iri göstermişti.

Aydaki akis bana aitmiş gibi gelmiyordu.

“Bu işte çok iyisin,” dedim Dora’ya. Yeteneği su götürmeyecek cinstendi.

“Sahne makyajı ve kostüm eğitimi aldım. Bırak da hakkını vereyim,” dedi Dora kendinden emin bir sesle. Daha sonra Hazar geldi yanımıza. Beni gördüğü an yüzü değişti, soldu. Sanki yeni halimden memnun olmamış gibiydi.

“Bir sorun mu var,” diye sorduğumda anında tepki verdi.

“Yok.”

“O zaman neden öyle memnuniyetsizce bakıyorsun?”

“Kendin gibi değilsin,” dedi Hazar. Amacımız da o değil miydi zaten? Buna neden bu kadar tepki göstermişti anlamıyordum.

“Sen de kendin gibi değilsin,” diye karşılık verdim. Kum rengi saçlarını sprey boya ile kuzguni siyaha boyamıştı. Birkaç günlük sakalı aşına oldum köşeli yüzünü gölgeliyordu ve gözlerindeki koyu kahverengi deniz gibi derin bakan gözlerini kavruk bir çöle çevirmişti.

“Her şey tamamsa çıkalım,” dedi Hazar. “Hava kararıyor.”

“Ben hazırım,” diyebildim sadece. Hazar bana yaklaşıp elbise-min yakasına vericiyi yerleştirdi. Daha sonra peruğa ait olan siyah saçları kulağımın arkasına sıkıştırıp siyah kulaklığı kulağıma taktı. Saçımı düzelterip kulaklığı gizledikten sonra “Kulaklığın görünmemesi için saçlarınla oynamaya özen göster,” diye tembihledi.

“Peki,” dedim.

“Eren vericiyi kontrol et bir sorun olmasın.” Eren bilgisayar çantası büyüklüğündeki gümüş çantayı açıp ortaya çıkan bilgisayarla bir şeyler yaptı.

“Sinyal sorunsuzca geliyor,” dedi Eren.

“İyi,” dedi Hazar ve bana döndü. “Hadi çıkalım.”

Birlikte evden çıkıp dışarıda bizi bekleyen arabaya bindik. Gecekondu mahallesinden şehrin en gösterişli semtine doğru geçekleştirdiğimiz kısa bir yolculuktan sonra Hazar arabayı gece kulübünün önünde durdurdu. Hoş bir kaligrafiyle yazılmış parlak Sirene yazısının altında bekleyen valeye anahtarı verdikten sonra koluma girdi. Kapıdaki görevli bizi durdurup kibar bir sesle “Hoş geldiniz efendim. Davetiyenizi görebilir miyim?” diye sordu.

Hazar cebinden davetiyeyi çıkarıp adama uzattı. Adam davetiyeyi kontrol ettikten sonra kapıdan çekilip bize yol verdi. “Buyurun.”

Kapıdan geçip uzun koridor boyunca yürürken “Bir an bu detayı atladın diye endişelendim,” dedim kısık sesle. Hazar tepki olarak güldü.

“O kadar da değil.”

“Korkuyorum,” dedim ona ait olmayan gözlerle bakarken.

Hazar güç vermek istercesine elimi tuttu. “Az sonra yüzlerce gözün odağında olacaksın. Bu iş çocuk oyuncağı değil. Kendine gel ve hata yapmaktan kaçın. Unutma bu çabaların ailen için.”

Keşke bunu hatırlatmasaydın, dedim içimden. Hazar önüne döndüğünde tekrar yürümeye başladık. Bulunduğumuz geniş koridorun hiç sonu yoktu sanki. Yürüdükçe sesler artmaya başlamıştı ve biraz daha ilerlediğimizde koridorun sonunda ışık deryası gözümü aldı. Vücudum stresten kasılıyordu. Adımlarım havada süzülüyordu sanki yere bastığımı hissedemiyordum.

Şimdiye kadar hiç görmediğim kadar uzun olan bar tezgâhının arkasında dört farklı barmen çalışıyordu. Kocaman bir dans pistinde onlarca insan sabahlar olmayacakmışçasına dans ediyordu. Karmaşadan dikkatim dağılmışken Hazar beni konforlu koltukların olduğu locaya doğru çekip kalabalığın arasından kurtardı. Loca kısmı normal zeminden iki basamak yukarıdaydı ve en dikkatsiz insanın bile dikkatini çekecek konumdaydı.

Locaya oturduğumuzda henüz birkaç kişinin bulunduğu diğer masalara baktım.

“Burası çok büyük,” dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

“Öyle,” dedi Hazar etrafı incelerken.

“Adamları görüyor musun peki?”

“Henüz değil,” dedikten sonra bakışları az önce geldiğimiz yöne çevrildi. “İti an çomağı hazırla,” dedi dişlerini sıkarak. Onun baktığı yöne çevirdim bakışlarımı. Orta boylu kara kuru bir adam ve iki tane manken fizikli kadın duruyordu girişte. Adamın gözlerinin etrafta gezdiğini fark edince onu izlediğimi anlamaması için Hazar’a çevirdim bakışlarımı.

“Bakma sakın,” dedim kısık sesle. “Buraya bakıyor olabilir.” Kahverengi toprağın altında kalmışçasına anlamını yitiren mavi gözlerinde oyalandım bir süre. “Sence beni tanırlar mı?” diye sordum endişeyle. Benim peşimde olan birilerinin arasına bu şekilde sızmaya çalışacak kadar gözü kara mıydım yoksa aklımı mı kaçırmıştım bilmiyorum ama tanınma düşüncesi beni rahatsız etmişti.

“Seni bu halde annenin bile tanıyabileceğini sanmıyorum,” dedi Hazar.

“Annem beni tanır,” dedim kendimden emin bir şekilde. Aneler tanırdı.

Hazar beni duymazdan gelip başka bir konuya geçiş yaptı. “Mavi göz sana yakışmamış,” dediğinde kaşlarımı çattım. Bu neydi şimdi?

“Sana da kahverengi,” diye karşılık verdim.

“Allah aşkına ne halt ediyorsunuz siz,” dedi üçüncü bir ses kulaklıktan. Bunu beklemediğim için hayrete düştüm.

“Kapa çeneni Onat,” dedi Hazar. Bende olduğu gibi Hazar’da da verici vardı. Ne olup bittiğini duyabiliyordu.

“İşinize odaklanın o zaman. Sizin zırvallıklarınızı çekemem,” dedi Onat. Göremeyeceğini bilsem de gözlerimi devirdim.

“Orkun geldi,” dedi Hazar. “Diğeri de damlar birazdan.”

“İyi,” diye karşılık verdi Onat. “Olduğunuz yerden ayrılmayın hemen. Mekân kalabalıklaştığında Cemal’i sıkıştır Hazar. Özde sen de Orkun’u gözünün önünden ayırma. Bir şekilde yanına yaklaşıp konuşturmaya çalış. Kadın düşkünün teki o piç. Bir şekilde seni kabul edecektir.”

“Yuh! Sen benden ne istediğinin farkında mısın?” diye sor-

dum öfkemi dizginlemeye çalışarak.

“Git yatağına gir demedim. Yanına yaklaşıp konuşturacaksın biraz. Flört et yeter, fazlasını istemiyorum senden,” dedi Onat.

“Denerim ama o konularda başarılı olduğumu söyleyemem,” dedim.

“Olmaya çalış o zaman. Bu gece bu iş bitsin istiyorum.”

Cemal’in gelişini beklerken garsonun masamıza bıraktığı içki kadehiyle oynadım. Ciddi derecede sıkılmaya başlamıştım. Hazar ise şahin gibi gözleriyle sürekli bir şeyleri inceliyordu.

“Hadi diyelim plan kusursuzca işledi, ikimiz de üstümüze düşen görevi layıkıyla yaptık. Sonra ne olacak? Buradan sorunsuzca kaçabilecek miyiz?” Hazar’a sorularımı yöneltirken duyulmamak için sesimi asgari seviyede tuttum.

“Her şey gelecek olan komut ile şekillenecek,” dedi Hazar.

“Solda tuvaletlerin olduğu koridorun sonunda yangın çıkışı ve mutfak için iki ayrı çıkış var. Duruma göre ikisinden birini kullanmanız gerekecek. Çıkışta bir araç sizi bekliyor.”

“Ne yani?” dedim şaşkınca. “Biz bu kafes gibi yere geldik ama henüz net bir kaçış planımız yok mu?” Planı anlatırken bu konuları önemsiz bir detay gibi yüzeysel işlediklerinden ben de kaçışımızın hızlı ve rahat olacağını düşünmüştüm ama fakat görünen o ki ihtimaller dahilinde şekillenecekti her şey.

“Sesini kıs,” diye uyardı Hazar. “Kusura bakma güzelim ama burada her şey saat gibi tıkırında işlemiyor. Tutmayacak bir plan yapmamız da anlamsız o yüzden. Biz var olan problemi fırsata çevirerek hareket ediyoruz. Buna da literatürde kriz yönetimi deniyor.” Hazar’ın laf arasında bana güzelim deyişi midemde bir dalgalanma yarattı. Bunu neden bu kadar büyüttüğümü bilmiyorum ama tuhaftı.

“Ne hoş,” dedim iğneleyici bir tonda. “Bunu düşünürken tecrübesiz beni atlamanız da ayrı bir ironi olmuş.”

“Çok lak lak ediyorsun,” dedi Onat kaba bir şekilde. “Bir şeyleri gör diye seni seçtik zaten. Eren ya da Dora da her şekilde üstesinden gelirdi bunun. Maksat senin de bu işte bir rolünün olması.”

“Ben bu işte hacker olarak bir rolümün olacağını düşünmüştüm. Eskort olarak değil,” diye çıkıştım.

Onat sabırsız bir nefes verdi. “Bizim ekibimizde rol dağılımını biz yaparız. Joker gibi nerede ihtiyacımız olursa orada olacaksin.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu,” dedim öfkeyle. Önümdeki içki-den büyük bir yudum alıp arkama yaslandım.

“Cemal geliyor,” dedi Hazar. Merak dolu bakışlarım kapıya çevirdim tekrar. Yanında manken gibi fiziğe sahip bir kadınla orta boylu hafif kilolu bir adam locaların olduğu kısma doğru yürüyordu. Adamın genç yaşına rağmen saçlarının büyük bir kısmı dökülmüştü. Topuklularla birlikte boyu 1.80’e yaklaşan kadının yanında da eğreti duruyordu.

“Hemen mi gideceğiz yanlarına?” diye sordum Hazar’a.

“Biraz bekleyelim. Cemal Orkun ile selamlaştıktan sonra doğruca tuvalete gidecek. Ben ondan önce gidip pusuya yatacağım. Sen Cemal’in gittiğinden emin olduktan sonra Orkun’un yanına git. Güvenliğin için endişelenmene gerek yok. Burada bulunan kimsenin silahı yok. Ayrıca çevrende bizim için çalışan pek çok insan olacak.”

“Hemen tuvalete gideceğini nereden biliyorsun? Müneccim misin sen?” Hazar güldü.

“İnsanların bazı zayıf noktaları vardır ve ben onun zayıf noktasını biliyorum.”

“Onunki neymiş?”

“Beyazın en tehlikelisi,” dedi üstü kapalı bir şekilde. “Tedarikçisi onu tuvalette bekliyor.”

“Böyle bir yerde buna müsaade ediyorlar mı?”

“Sence?” dedi Hazar tek kaşını kaldırıp. Orkun ve Cemal hâlâ konuşuyorlardı. “Ben şimdi gidiyorum. Dediklerimi sakın unutma,” diye tembihledi Hazar gitmeden önce. Başım-la onu onaylayıp gidişini izledim. Hazar ağır adımlarla loş ışıklarla aydınlatılmış koridora doğru yürüyüp gözden kayboldu. Her bir adımı zemine özgüveninden bir parça bulaştırıyordu sanki. Onun duruşundan güç alarak başımı Orkun ve Cemal ikilisine

çevirdim. İki adam da hararetle bir konuşmanın içindeydiler. Laf aralarında duyulan kahkahaları canımı sıkıyordu.

Dikkat çekmeden bir süre onları izledim. Çok değil birkaç dakika sonra Cemal bir şeyler söyleyip Orkun'un yanından ayrıldı. O tamamen gözden kaybolduğunda masadan el çantamı ve yarısı içilmiş kadehimi alıp uygun adım Orkun'a doğru ilerledim. Tüm düşüncelerimi geri plana atıp yapmam gereken şeye odaklandım. Ne kadar zor olabilirdi ki? Birkaç tatlı sözle onu oyalayacaktım yalnızca. Tabi bu yanında üç tane kadın varken ne kadar mümkündü bilmiyorum. Üçü de manken gibi düzgün fizikli ve işveli kadınlardı. Kahkahalarını rahatlıkla duyabiliyordum.

"Onat bu kadar kadının içinde nasıl dikkatini çekeceğini?" diye sordum. Kendi kendime konuşur gibi görünmemek için elimi dudağıma götürdüm.

"Sana bu konuda ders vermemi beklemiyorsun herhalde," dedi Onat.

"Akıl vermen de yeterli. Ben nasıl dikkatini çekerim onun?" Aramızdaki mesafe gittikçe kısalıyordu.

"Orkun'u tanımıyorum ki ben akıl vereyim sana. Ama bildiğim kadarıyla her dişiye yürüme potansiyeline sahip tipik bir abaza. Seksepaliteni kullanıp yap bir şeyler işte."

Verdiği aptalca tavsiye karşısında "Senden akıl isteyende kabahat," deyip duruşumu düzelttim ve Orkun denen adamın tam karşısına geçtim. Orkun, Cemal'in aksine daha uzun boyluydu ve yakışıklı denebilecek bir yüze sahipti. Tavırlarından kadınları etkileyecek kadar hünerli olduğu anlaşılıyordu.

Orkun'un dikkatini çektiğimde adam beni önce baştan ayağa inceledi.

"Merhaba," dedim özgüvenli bir sesle. Belki biraz şuh davranmış olabiliyordim. Onat'ın kahkahası kulaklıktan duyuldu.

"Merhaba," dedi Orkun. Sesi biraz kulağı tırmalamıştı. Çirkin karakteri dışındaki tek kusuru bu olsa gerekti. "Tanışıyor muyuz?" diye sordu beni incelerken. O klişe cümleyi kurmaması için içten içe dua ederek başımı sevimli bir şekilde iki yana salladım.

“Ben de bu yüzden buradayım,” dedim gereksiz bir neşeyle. “Seninle tanışmak için.” Beni dinlerken Orkun göz temasını hiç kesmedi. Kurduğum cümle üzerine kahverengi gözlerinde hınzır bir fırtınanın peyda olduğuna yemin edebilirim.

“Zevkle,” dedi Orkun ve tokalaşmak için elini uzattı. Her şey çok iyi gidiyordu. Performansımın kusursuzluğu beni daha çok motive ediyordu. “Ben Orkun.”

“Ben de Berna,” diye aklıma gelen ilk ismi söyledim. Planı konuşurken bu detayı düşünmemiştik hiç. Kendimi ifşa edecek kadar aptal değildim.

Onat karşı taraftan kısık sesle “Aferin,” dedi.

“Berna,” diye tekrarladı Orkun. “Ne hoş bir isim! Anlamı ne?” Zorla da olsa gülümsemeyi başardım. Anlamı birazdan kafana düşecek ilk bela tanesi, demek istesem de yorumumu kendime sakladım ve yalandan bir şeyler uydurdum.

“Güzel, alımlı demek,” dedim Berna’nın gerçek anlamını bilmediğini umut ederek.

“Tam da seni tarif ediyor desene,” dedi çapkınca.

“Teşekkürler Orkun. Senin ismin de çok güçlü geliyor kulağa. Ailen çok düşünmüş olsa gerek,” diye iltifatta bulundum. Bunun üzerine Orkun adeta hindi gibi kabardı ve aramızdaki mesafeyi kapatan bir adım attı. O an frekans dışı kaldıklarını anlayan diğer kadınlar çil yavrusu gibi başka masalara dağıldı. Orkun gittiklerini fark etmemişti bile. Eh, bu da işime gelmişti.

“Seni hiç görmedim daha önce. Kimin davetlisisin?” Bu soruyu beklemiyordum. Umarım Onat bana yardımcı olurdu.

“Arkadaşına eşlik ettiğini söyle,” dedi Onat. “Senin bir alakan yok.”

“Aslında ben bir arkadaşıma eşlik etmek için geldim,” dedim ve yalandan onu ararmış gibi yaptım. “Ortalıkta görünmüyor. Birilerinin peşine takılmış olsa gerek.”

Orkun güldü. “Anladım,” dedikten sen sonra bana doğru sokuldu. Yakınlığı mide bulandırıcı olsa da rahatsız olduğumu anlamaması için kendimi tuttum. “Çok güzelsin Berna. Esmerleri her zaman çekici bulmuşumdur,” diye fısıldadı kulağıma. Göz-

lerimi kapatıp kulaklığımı fark etmemesi için dua ettim. Ayrıca Onat konuşursa bu mesafeden onu duyması da mümkündü. Ona çaktırmadan aramızdaki mesafeyi açtım.

“Ben de... Yani senin gibi erkekleri çekici bulurum. Güçlüler. Bizi güvende hissettiriyorlar.” Kuşkusuz onun gibi bir erkeğin en zayıf noktası buydu. Çünkü Orkun’un egosu sözlerim karşısında adeta şahlanmıştı.

Toksik masküleniteden zehirlenmeden önce bu işin bitmesini istiyordum artık. Yapmak zorunda kaldığım cinsiyetçi konuşma da cabasıydı zaten.

“Hazar Cemal’i halletti. Orkun’u ikna edip çıkışa getir,” dedi Onat. Korkuyla yutkunmamak için kendimi zor tuttum. Ben bu herifi nasıl ikna edecektim?

“Senin gibi zarif kadınlar yanımızda olduğu sürece biz erkekler her zaman güçlü görüneceğiz güzelim,” dedi Orkun. Onun güzelim deyişi Hazar’da olduğu gibi içim titretmemişti. Aksine hissettiğim mide bulantısını ikiye katlamıştı.

“Burası çok kalabalık. Daha rahat konuşabileceğimiz bir yere gidelim,” dedikten sonra ona konuşma hakkı tanımadan koluna yapışıp peşimden sürüklemeye başladım. Orkun halinden memnun bir şekilde bana eşlik ederken hızlı çıkışımdan dolayı şaşkındı. Oysa ben düştüğüm rezil durum yüzünden sirke küpü gibi ekşi bir suratla yürüyordum. Neyse ki Orkun yüzümü görmiyordu da rahatça tiksintimi dışa vurabiliyordum.

Onu koridora doğru çekiştirdim. Onat bana tam olarak nereye gitmem gerektiğini söylemediği için tuvaletleri es geçip direkt acil çıkış kapısına yöneldim. Orkun işkillenmesin diye çıkış kapısını zorladıktan sonra birlikte dışarı çıktık.

Eren ve Hazar ellerinde beyzbol sopası ve kablo bağıyla karışımızda duruyordu. Jetonu yeni düşen Orkun “Ha siktir lan!” diyerek kaçmak için kapıya yöneldi ama Hazar onu daha bir adım atmadan enseleyip yere yatırdı.

“Doğru dur lan,” diye söylendi Hazar ağa takılmış balık gibi kıpır kıpır kıpırdanan Orkun’a. Erenin rahatça onun elini bağlayabilmesi için Orkun’u sabit tutmaya çalışıyordu Hazar.

“Bırak beni piç kurusu,” diye bağırdı Orkun. Sözlerine karşı

yüzümü buruşturdum. Yüzüne sağlam bir tekme atsam kimse bir şey demezdi. Eren ellerini bağladığı Orkun'u sürükleyerek kaldırımın dibindeki arabaya taşıdı. Hazar ile baş başa kalmıştık. Hazar iğrenç bir şeye dokunmuş gibi elini silkeledikten sonra bana baktı.

"İyi misin?" diye sordu.

"Gayet iyiyim. Sonunda sorunsuzca hallettik her şeyi."

"Evet. Onat söyledi. Oscarlık bir performans sergilemişsin," derken sesi iğneler gibiydi. "Neyse fazla dikkat çekmeden gidelim artık. Daha bunları konuşturacağız." Sessiz bir onayla onu takip ettim. Eren açık camdan bize el salladıktan sonra SUV cinsi aracı çalıştırdı.

"Erenler gitti. Biz ne yapacağız?" diye sordum Hazar'a.

"Bilmem, yoldan bir taksi falan çeviririz," dedi.

"Sen ciddi misin?" diye sordum.

"Tepkilerinin gerçekliğini anlamakta güçlük çekiyorum bazen," dedi Hazar bana bakarken. "Biz karşıdaki siyah araba ile takip edeceğiz onları. Oyalanma da yürü hadi." Yolun karşısına geçip Hazar'ın gösterdiği siyah arabanın yanına geçtim. Göze hitap eden lüks bir arabaya sahipti. Kumandayla kilitli kapıları açtığı anda öndeki yolcu koltuğuna geçip kemerimi bağladım. Hazar da sürücü koltuğuna geçti.

"Ne kadar rahatladım bilemezsin," dedim uyuşmuş bir sesle. "Bir de bu lanet peruktan kısa zamanda kurtulursam benden mutlusu olmayacak." Hazar arabayı çalıştırırken yandan bir bakış attı. 'Ne' dercesine ona baktım.

"Siyah saç sana yakışıyor," dedi.

"Senin kadar olamaz," dedim spreyci boyayla boyadığı saçlarına bakarken. Hazar huysuzca saçlarını karıştırdığında eline siyah boya bulaştı. İkimiz de aynı anda kahkaha attık.

Uzun süren bir yolculuktan sonra Dora ve Okan'ın bulunduğu başka bir eve geldik. Eren ve Onat, Cemal ile Orkun'u başka bir yere götürmüştü. Bir gün için bu kadar aksiyon yeter de artardı bile. Sabahtan beri diken üstündeydim ve artık uykuya ihtiyacım vardı. Ayrıca annem ile konuşmalıydım. Kafasında hâlâ soru

işaretlerinin olduğunu biliyordum. Tehlikede olduğumuzun farkındaydı. Bu yüzden onu ikna etmek Orkun'u ikna etmekten daha zor olacaktı.

Hazar'la vedalaşıp arabadan indim. Geceyi bu şekilde sonlandırmak canımı sıkımişti biraz. Eminim ki ikimizin de söyleyecek çok şeyi vardı. Hızlı adımlarla bahçe kapısından geçip beni bekleyen Okan'ın yanına gittim. Bu seferki ev İstanbul'un dışında bulunan müstakil bir evdi. Etrafta kimse olmadığı için son derece sakin ve huzurlu görünüyordu.

Eve girdiğimde Okan kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledi. Işığın yandığı tek odaya geçtim. Dora normal bir gündeymiş gibi koltuklardan birine kurulmuş televizyon izliyordu. Onun karşısındaki koltuğa oturdum ben de.

Hâlâ ayakta olan Okan yanıma gelip "Bir şey ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler," dedim. Okan çocuksu bir şekilde gülümseyip yanıma oturdu.

"Nasıl geçti?" diye sordu Dora. Sanki merak ettiğiinden değil de zorunluluktan sorarmış gibi bir hali vardı.

"Her şey iyi gitti. Adamların ikisini de yakaladılar."

"Güzel," dedi Okan. "Senin için endişelendik." Dora kumanda olan elini Okan'a doğrulttu aksi bir tavırla. "Sadece o endişelendi."

Okan Dora'ya ters bir bakış atıp bana döndü ve gülümsedi. "Bakma sen ona. Endişeden iki saattir tırnaklarını kemiriyordu."

Şaşkınca Okan'a baktım. "Benim için kimsenin endişelenmesine gerek yok," dedim duygusuz çıkmasına özen gösterdiğim bir sesle. "Ama şu lanet peruktan kurtulmama yardımcı olursanız minnettar olacağım."

"Gel buraya," dedi Dora. Küçük bir çocuk gibi beni önüne oturtup saçındaki fırketeleri çıkarmaya başladı. İşini özensizce yaptığı için biraz canımı acıtsa da tepki vermedim. Belki de bu şekilde benden intikam alıyordu, kim bilir?

Sonunda işi bittiğinde derin bir nefes alıp ayağa kalktım.

"Duş almak istersen temiz kıyafet ve havlu var yan odada,"

dedi Dora.

“İyi olur,” dedikten sonra diğer odaya geçtim duş için ihtiyacım olan eşyaları toparlayıp banyoyu aramaya başladım. Banyoyu bulmak zor olmamıştı. Toplamda üç kapı vardı zaten seçeneklerim arasında.

Suyu ayarladıktan sonra gecenin kasvetinin sindiği elbiseden kurtulup kabine girdim. Alnımı duşun cam yüzeyine yaslayıp sıcak suyun etkisiyle kaslarımın gevşemesini bekledim. Sıcaklık arttıkça gevşeyen tek şey sinirlerim oldu ve ağlamaya başladım. Tanımadığım insanlara güvenmek zorunda olmam beni zedeliyordu. İşin sonu neye varacağı bile belli değildi. Bu ufak tefek işler yapmaya da benzemiyordu. Riski fazlaydı. Atacağım her adımı ikinci kez düşünerek atmam gerekiyordu.

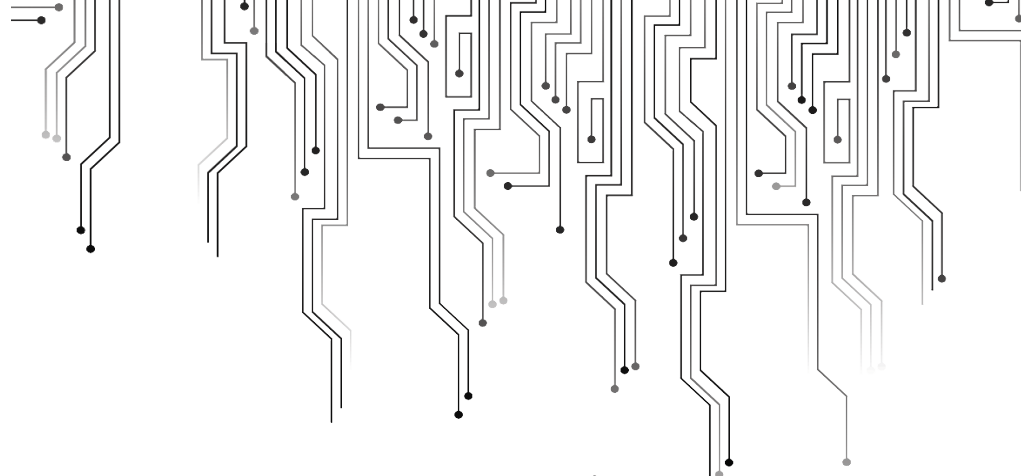
Henüz bana biçilen asıl görevi üstlenmemiştim. Bu gece yaptığım şey benim ilk tecrübemdi. İlklerin de günahı olmaz derler. Ama hackerlik konusunda çuvallarsam her şey boka sarardı. Bunu istemiyordum.

Sıcak suyun altında yeteri kadar vakit geçirdikten sonra sıcak suyu kapatıp tamamen soğuk su akmasına izin verdim. Bu şekilde vücudum küçük bir şok yaşayacak ve aklımı başka konulara verecektim.

Banyonun rafında bulduğum mentollü şampuanla saçımı köpükledikten sonra durulanıp duştan çıktım. Saçımı beyaz havluyla sarıp kurulandıktan sonra kıyafetleri giyip Okan ve Dora’nın yanına geri döndüm.

“Ben yatıyorum. Size iyi geceler,” dedikten sonra salonun bitişiğindeki odaya geçtim. Annemi aramayı bir süre daha ertelemeye karar verdim o anda. Onu ikna edecek gerekçelerim yoktu henüz. Hazırlıklı olduğum bir zamanda onu arayıp bu meseleyi kökten halletmeliydim.

Odaya geçip başımı yastığa koyduğum anda uyku gözlerimi istila etti. Düşünceleri bir kenara itip uykunun güzelliğine kapıldım.

8. TEHLİKE

Duyduğum sesler üzerine gözlerimi açtım. Ne kadar süredir uyuduğumu bilmiyordum ama gözlerim hâlâ uykuya açtı. Yattaktan kalkıp nevresimleri düzenledikten sonra odadan çıktım. Koridorun öbür ucunda bir hareketlilik vardı. Orada neler döndüğünü merak edip adımlarımı oraya çevirdim.

“Günaydın,” dediğimde tüm bakışlar bir anda bana döndü. Bu bana geçen gece yaşadığımız anı hatırlattı ama aradan geçen bir buçuk günde bana karşı olan tavırlarında ciddi bir değişiklik olmuştu. Artık daha sıcak karşılanıyordum.

“Gel bakalım şampiyon,” dedi Eren ve neredeyse hazır olan masayı gösterip. “Dünkü zaferinin şerefine güzel bir kahvaltı et.”

“Aman ne zafer,” diye konuştu Onat aksi bir sesle. Belli ki beni rahatsız etmek için flamayı Dora’dan teslim almıştı.

“Kıza bok atma Onat, ilk seferinde mükemmel bir iş başardı,” diye çıkıştı Eren. Birinin ilk defa beni savunuyor oluşu beni mutlu etmişti.

“Neyse,” dedi gerilimi dağıtmak isteyen Dora. “Masaya otur hadi. Bunlardan bir şey kalmaz yoksa.” Ciddi duruşu yüzünden itiraz etmeden masaya oturdum. Her şeyin önüne gelmesini beklemenin ayıp olduğunu düşündüğüm için masanın ortasındaki demliğe uzanıp boş bardaklara çay koymaya başladım.

“Ben ve Eren demli içiyoruz,” dedi Hazar. Başımla onu onaylayıp diğer iki bardağa daha fazla dem koydum. Dora dilimledi-

ği domatesleri masaya koyduktan sonra eksik bir şey kalmamış gibi görünüyordu. Diğerleri de masaya oturdu. Yemek yenirken herkes sessizliğe gömülmüştü. Ben de ilk defa hırçın yanıma rafa kaldırıp onlara eşlik ettim. Sormam gereken bir sürü soru vardı fakat ben her zaman yaptığım gibi bunu da erteledim. Herkes kahvaltısını yaptığında Okan konuştu.

“Kahvaltınızı bitirdiyseniz eğer artık iş bölümü yapmaya başlayalım,” dedi Onat.

“Bir dakika,” diyerek araya girdim. “Önce dün neler olduğunu anlatın.”

“Asıl merak ettiğin şey adamların konuşup konuşmadığıysa eğer henüz bir şey yok,” dedi Hazar. “Dün de söylediğim gibi kolay kolay konuşmayacaklar.”

“Peki, konuşmaları için ne yapacaksınız?”

“Biz bir şey yapmayacağız, onların dilinden anlayan birilerini tanıyorum. Onlar bu işi çözecek,” dedi Onat. “Konumuza geri dönelim. Özde bugün ilk işini yapacaksın. Biraz zor bir iş bu. O yüzden bizim ayarladığımız bir ekiple çalışmanı istiyorum. Koordinatör sensin. Eren ve Okan da bu ekibe dâhil olacak.”

“Benden ne yapmamı istiyorsun?”

“Mobicell’in sunucusuna sızıp bazı bilgilere erişmeni istiyorum,” diye cevapladı Onat. Mobicell. Ülkedeki önemli GSM operatörlerinden biriydi. Hatta bir numarası desem yanılmış olmazdım.

“Ne tür bilgilerden bahsediyorsun?” diye sordum tedirgince.

“Bazı hissedarların bilgileri, şirketin anlaşmaları vesaire işte.” Kaşlarımı çattım. Onat sanki marketten sakız almamı ister gibi rahatça dile getirmişti bunları ama hem içeriden hem de dışarıdan çok iyi korunan bu şirketin bilgilerini öylece ele geçirebileceğimi sanmıyordum. Hem Mobicell Onat’ın planlarıyla ne ilgisi vardı?

“Bunları ne yapacaksınız?” diye sordum, sorumun cevabını bildiğim halde.

“Ne yapacağımız belli değil mi?” diye sordu Onat. Onun sorusuna cevap arar gibi çevreme baktım. Herkes sessizdi.

Endişeyle ayağa kalkıp volta atmaya başladım. Ortada büyük bir yanlış vardı. Bunu yapmam doğru değildi. Ama burada bulunmamın da bir sebebi vardı. En sonunda durup işaret parmağımı Onat'a doğrulttum.

"Çuvallayabilirim. Teknik detayı çok büyük bir iş bu. Buradaki bir avuç insan üstesinde gelemmez." Duraklayıp derin bir nefes verdim ve hoşuma gitmeyen gerçeği kabullendim. "Bunu başarabileceğimi sanmıyorum."

"Sen orasını merak etme," dedi Onat. "İnanılmaz bir finansmanın olacak bunun için. Ayrıca bir sürü başarılı hacker var ekibe katabileceğin. Hepsi de farklı ülkelerde büyük işlerle adını duyurmuş kişiler."

Bir sürü başarılı hacker demek. "Ee o zaman benim sizin aranızda ne işim var?"

"Hackerların hepsi farklı ülkelerden. İspanyol, Hintli, Japon, Çinli, Yunan ve daha pek çok farklı milletten insanla çalışıyoruz. En büyük sorunumuz onlarla aramızdaki tek dilin para olması. Bizim bizi anlayan derdimize göre hareket edebilen birine ihtiyacımız var. O kişi de sensin. Eskiden bizi Sinem organize ederd. Ama artık o..." Hazar'ın yarım bıraktığı cümleyi sessizlik tamamladı. Yine kardeşini hatırlatan o acılı ifade çöktü yüzüne. Anlayışla başımı salladım.

"Elimden geleni yapacağım. Peki, şu mektup meselesi hakkında başka bir gelişme var mı? Orkun ve Cemal konuşacak mı belli bile değil."

Onat hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Bu işi kim yaptıysa oldukça profesyonel. Cemal ile Orkun da onun maşası belli ki." Düşünceli bir şekilde bakışlarını uzaklara çevirdi. "Bu şekilde zincirin ucunu getiremeyiz. Tam her şeyi çözdük dediğimiz anda işler başa sarıyor. Bizim başka bir şey yapmamız gerekiyor. Cemal ve Orkun'dan ziyade babanın izlerini takip etmeliyiz belki de. Onun kimlerle muhatap olduğunu, ölmeden önce neler yaptığını öğrenirsek istediğimiz kişiye daha kolay ulaşabiliriz."

Dediği şey çok mantıklıydı ama babamın bizden sakladığı gerçekleri öğrenmeye ben hazır mıydım, bilemiyorum.

“Kazanın raporlarına ulaşış tekrar incelenmesi gerekebilir,” dedi Hazar ve kelimeleri doğru seçmek için duraksadı. “Bu işi ben halledeceğim. Şu süreçte sen diğer işlerle ilgilen.”

Kalbimin ortasında bir sızı peyda oldu.

“Eren, Dora ve Okan; siz Özde ile Tarlabası’ndaki laboratuvara gidin,” dedi Hazar. “Onat ve ben daha sonra eşlik edeceğiz size.”

“Tarlabası’nda laboratuvar ha?” diye sordum şaşkınca.

“Evet,” dedi Onat. “İhtiyacımız olan her şey var orada. Ayrıca şeytanın bile aklına gelmeyecek bir yerde,” dedi Onat.

“Senin aklına gelmiş ya, şeytana ne hacet?” diye karşılık verdim. Eren ve Okan bıyık altından sözlerime gülerken Onat’ın yüzü limon gibi ekşidi. O kaşınmıştı.

“Neyse, vakit kaybetmeden yola çıkalım,” dedi Eren. “Nereden baksak yarım saatlik yolumuz var. Bir an önce işe girişmemiz gerek.” Hepsı birden benim bu sözleri bekliyormuş gibi ayaklandı.

Okan, Eren ve Dora öndeki beyaz arabaya bindi. Ben de arabaya bineceğim sırada Hazar kolumdan tutup geri çekti beni. Yaptığı şeye bir anlam veremediğim için şaşkınlıkla yüzüne baktım. Soluk mavi gözleri yüzümde gezindi. Bakışlarındaki melanistik ifade şaşkınlığımı katladı. Onu hiç böyle görmemiştim. Onun arabasının yanına giderek diğerleriyle mesafeyi açtık.

“Korkma,” dedi fısıldar gibi.

“Korkmuyorum,” diye karşılık verdim. Başını onaylamazcasına iki yana salladı.

“Ne zaman doğru ne zaman yalan söylediğiklernii anlayacak kadar tanıyorum insanları. Korkma. Her şey yoluna girecek. Dün geceyi hatırla. Ne kadar da kusursuz bir iş çıkardın. Yine başaracaksın.”

Bakışlarımı yere çevirdim. “Dün gece yapmadığım bir şey yaptım. Hata yapsaydım tecrübesizliğime sığınabilirdim. Ama hackerlık için öyle değil. Şartlar benim lehime ve onu iyi kullanamazsam başımız belaya girecek.”

“Dün... Cemal’in silahı vardı,” dedi Hazar. Şaşkınlıktan

kocaman olmuş gözlerle ona bakarken şimdi neden bu konuyu açtığını anlayamadım.

“Bana yalan söyledin,” dedim hayal kırıklığıyla.

“Sen aksine inandığın için rahat davrandın. Üzgünüm sana böyle bir riskten bahsetmeliydim ama panik yapacağını bildiğim için sana yalan söyledim. Dün gece şimdikinden daha büyük bir riskin altındaydık.”

“Bunu nasıl yapabildin? Hazar biz yaralanabilirdik. Hatta ölebilirdik.” Hazar’ın sorumsuzca davranışı karşısında sinirlerimi kontrol altında tutmam zordu.

“Biliyorum,” dedi Hazar üzgün bir şekilde. “İstihbaratta bazı açıklar oldu ve biz bunu son anda öğrendik. Bilseydik eğer ona göre önlemimizi alırdık ama bunu düşünme şimdi. Elde ettiğin başarıyı düşün. Sen riskleri dahi bilmediğin bir mücadeleyi kazandın. Artık ipler senin elinde. Ailene destek sağlamak için girdiğin işlerde tek başınaydın ve sen hepsini kusursuzca hallettin. Şimdi sana destek olacak birileri de var. Kendine inan ve korkma sakın. Unutma, korku diğer duyguları infilak ettiren bir buton gibi. Ona dokunmak diğerlerini de ateşler.” Yaptığı uzun konuşmadan sonra elleriyle yanaklarını kavrayıp alnına öpücük kondurduktan sonra hızla benden uzaklaşıp arabasına bindi Hazar. Uyuşmuş vaziyette onun beni bıraktığı yerde kalamıştım. Bu neydi şimdi?

Bacaklarım zangır zangır titremeye başladığında vücudumun kendine geldiğini anladım. Arabanın tavanından destek alarak ağır adımlarla beni bekleyen diğer arabaya yürüdüm. Kapıyı açıp arka koltuğa yerleşirken bile şokun etkisi hala üzerimdeydi.

“Vauv,” diyen Dora’ya döndüm. “Sanırım yeni bir aşk filizleniyor.” Hâlâ kendimde olmadığım için olsa gerek yaptığı imayı geç anlamıştım.

“O ne demek Dora?”

“Diyorum ki Özde’cim,” dedi kahkahayla. “Hazar, sana abayı yakmış.”

“Kapa konuyu Dora. Canına mı susadın sen?” diye sordu Eren.

“Bırak konuşsun Eren. Boş yapıyor zaten,” dedim onu umur-

samıyormuş gibi.

Dora kemerini gevşetip ön koltuktan bana doğru döndü. Ellerini birleştirip bana uzattı.

“Bunu külahıma da anlatmak ister misin? Ben gördüm göreceğimi çünkü.” Dişlerimi sıkıp başımı yola çevirdim. Sabrımın taşmasına az kalmıştı.

“Yeter artık Dora,” dedi Okan uyarıcı bir sesle. “Durduk yere tatsızlık çıkmazın.”

“Aman be, içiniz ölmüş sizin,” dedi Dora bezgin bir şekilde. Sonrasında gideceğimiz yere kadar radyoda çalan müzikler dışında başka hiçbir ses çıkmamıştı. Neyse ki!

Eren’in dediği gibi yarım saatte Tarlabası’na vardık. Çoğunlukla iki üç katlı apartmanlardan oluşan bir sokakta durdurdu Eren arabayı. Arabadan inip beton sıvalı iki katlı apartmana girdik. Eren kilidi bozuk olan demir kapıyı omzuyla zorlayarak açtı. Sonrasında sırayla bodrum kata ilerledik. Bodrum katın lambası yanmadığından aydınlatma için telefonların ışığını kullandık.

“Umarım içerisi de böyle değildir,” dedi Dora memnuniyetsiz bir şekilde.

“Sessiz olun. Burada yaşayanların bizi fark etmesini istemiyorum,” dedi Eren. Ardından cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. İçeriye adım atmadan önce eliyle duvarı yokladı ve ışık düğmesine bastı. Tavanda dizilen floresanlar sırayla yandı.

Karşımdaki manzara karşısında şaşkınlığımı gizleyemedim. Bu... Bu inanılmazdı. Hayatımda görüp görebileceğim en donanımlı bilgisayarlar karşımda duruyordu. İçeri girip şöyle bir baktım alıcı gözle. Yapılan işlemleri farklı açılardan takip edebileceğimiz çokça ekran duvarlarda konumlandırılmıştı. Sürümünün en üst işlemcilerine sahip son model bilgisayarlar gözlerimi kamaştırdı. Cihazların modellerine bakıp kafamda küçük bir hesap yaptım. Burası küçük bir servet değerindeydi.

“Birilerinin dibi düştü galiba,” diyen Eren’e baktım. Hayranlığımı gizleme gereği duymadım ve memnuniyetle başımı salladım. Buranın atmosferi bile bir başkaydı.

“Burası harika,” dediğimde Okan gülümsedi. Ben de herhangisi bir yere oturup neler yapabileceğime baktım. Öncelikle bir

toplantı yapıp Mobicell hakkında erişebileceğimiz her türlü bilgiye erişmemiz lazımdı. Binanın planları, kurumsal işleyişi, çalışanların bilgileri ve profillerini bilmeliydik. Bu bilgiler ışığında bir yöntem geliştirebilirdik. Şirket olası bir siber saldırıya karşı kale gibi korunuyor olmalıydı. Hele ki söz konusu milyonlarca kullanıcısının kişisel bilgisi olduğunda yapacağımız şey imkânsız gibi görünüyordu.

Bugün önemli anlar listesine girecek bir gündü. Hayatımda yapacağım en büyük illegal işlerden biri olacaktı. Vicdanım açık bir yara gibi sızlarken yeteneklerimi ortaya çıkarmak için çıldıran diğer yanımla olabildiğince rahattı. Bu işi bitirirsem eğer Maslow'un İhtiyaçlar hiyerarşisinde kendi zirveme ulaşacağım kesindi.

"Beğendiğine sevindim," dedi Dora "İncelemen bittiyse başlayabilirsin."

"Özde'nin bir bilgisayara ihtiyacı olacak," dedi Okan. "Bura da sana ait bir şeylerin olmaması üzücü," diye de ekledi.

"Sorun değil. Bir şeylere bağlı kalmayacak kadar ilerlettim kendimi. Tek korkum zamanımızın kısıtlı oluşu," dedim.

"İşte aradığımız taze kan," dedi Eren ve ardından parmaklarını kütletip yanımdaki masaya oturdu. "Hazırsak neler yapacağımızı tartışalım öyleyse."

Haftalardır oturduğum sandalyeyle bütünleşmiş bir şekilde Mobicell'in sunucusuna sızmak için çalışıyorduk. Kendimi hayattan soyutlamış ot gibi yaşıyordum. Sosyal yaşamım sıfırdı. Uyumak ve yemek dışında bilgisayarın başında geçiyordu zamanım.

Tabi bu süreçte pek çok şey değişmiş kimi şeyler de rutinleşmişti. İlk haftalarım Tarlabası'ndaki evin bodrum katında geçti. Bodrum kattaki devasa laboratuvar da ben, Okan, Eren ve Dora ile elimizdeki imkânlar yettiğince yazılım geliştiriyor ve hatta daha iyisi için beyin fırtınası yapıyorduk. Bana en çok Okan destek oluyordu. Kendimden bile ümidi kestiğim anda onun desteği sayesinde ayağa kalkıyor ve inançla işimi yapıyordum. Sanırım grubun içinde en iyi onunla anlaşıyordum. Kısa zaman-

da güzel bir arkadaşlık bağı kurmuştuk. İşten kalan vakitlerde saatlerce sohbet ediyorduk. Birbirimizi anlıyor ve güveniyorduk. Hazar'a da güveniyordum. Onunla da bir bağım olduğuna inanıyordum ama aramızda bunu güçleştiren görünmez bariyerler vardı. Okan nispeten daha ulaşılabilir bir arkadaştı.

Onat'ı bu eve geldiğim günden sonra hiç görmemiştim. Ama birkaç kez Okan'ın ona telefonda durum raporu verdiğini duymuştum. Onu görmemem iyiydi. Onunla gerekmedikçe muhatap bile olmak istemiyordum.

Hazar ise ayrı bir âlemdeydi. Gündüzleri hiç evde bulunmuyordu. Nerede olduğunu az çok tahmin ediyordum ama hiçbir zaman emin olamadım. Akşamları el ayak çekildiği zaman yanıma gelip paylaşmaya gerek gördüğü bilgileri benimle paylaşıyordu. Bu bilgiler babamın ölümü hakkındaki araştırmaları ve anem ve kardeşimin durumuyla ilgili oluyordu genellikle. İçtiğim sayısız kahveden aldığım kafeinin etkisiyle zihnen uyuşmuş bir şekilde oluyordum o anlarda. Elimdeki işi sorunsuz bir şekilde yapıyordum ama tepki veremeyecek kadar da yorgundum. Bilerek bu zamanları seçiyordu sınıırım. Başka bir zaman olsa onu sorguya çekip benimle paylaştıklarından daha fazlasını isterdim. Hazar insanları iyi manipüle ediyordu.

Kısa bir zaman önce Tarlabası'ndaki evin herkese uzak oluşu ve sürekli yalnız kalmam sebebiyle Hazar'ın benim için ayarladığı yeni yere geçtik. Bu yerin neresi olduğunu öğrendiğimde o تنها eve dönmek için az çabalamamıştım hani. Beni kendi evine getirmişti. Şu an çevremdeki bana oldukça yabancı mobilyalara ve eve hâkim olan erkeksiliğin ortasında eğreti duran kendime bakınca o eski eve koşarak gidesim geliyordu.

Dirseklerimi çalışma masasına yaslayıp yüzümü ellerimle sakladım. Depresyonla sert bir mücadeleye girdiğim saatlerdi bu saatler. Yorgunluk ve stres birleşince üzerime görünmez bir yük biniyordu. Koca bir çukurun dibinde gibiydim. Beni aydınlatan tek şey ayın loş ışığıydı. Elimden tutup beni bu karmaşadan kurtaracak adam ortalıklarda görünmüyordu. Bunu kabul etmek istemesem de Hazar'a bağlanıyordum. Bu bir çiftin arasında oluşan romantik bir bağ değildi tabi ama duygusal anlamda bir çekim yaşadığımızı kabul etmem gerekiyordu. İnsanı anlıyordu.

Önyargısız iyi bir dinleyiciydi. Birisi tarafından önemsenmenin verdiği güveni onda hissediyordum. Uzun zamandır uykuda olan bu hislerin tekrar uyanması güzeldi.

“Geç oldu. Uyu istersen,” diyen sesin sahibine döndüm heycanla.

“Olur.” dedim başımı sallayıp. Masadaki kâğıtları toplayıp özensizce dosyalara yerleştirdim. Sabah onları düzenlemek için bir savaş verecektim, hatta kendime de lanet edecektim.

Yatak odasına geçmeye üşenince rotayı salona çevirdim. Yastık ve nevresime bile gerek duymadan koltuğa attım kendimi. Saatlerdir oturduğum için her yerim kaskatı kesilmişti. Nasıl bir acıydı bu? Uzandığım koltuğun kırlentine aşkla sarılırken Hazar’ın sesi tüm keyfimi bozdu.

“Burada mı uyuyacaksın?” diye sorduğunda yerimden doğrulup tek gözüm açık bir şekilde ona baktım. Elinde kirli kupalardan oluşan bir kuleyle salonun girişinde dikiliyordu. Çöpleri mi toplama bile gereği duymamıştım.

“Uyurum ben burada.” diye cevapladım kendimi tekrar koltuğa bırakırken.

“Peki, aç mısın? Bu saatte yemek iyi değil ama bu ıvır zıvırlarla öğününü geçirmiş olman ürkmeme neden oluyor.” Dedikleriyle kaşlarımı çattım. Buraya geldiğimden beri bu şekilde besleniyordum ben. Bunu şimdi fark etmesi biraz komikti.

“İdare ediyorum ben sen merak etme.” diye geçiştirip sırtımı ona döndüm. Şu an tek istediğim deliksiz bir uykuydu. Hazar’ın bana yaptığı şey ise bir keşin elinden uyuşturucusunu almak gibi kriz geçirecek bir şeydi.

“Bir şeyler hazırlıyorum, uyuma sakın.” dedi. Şaşkınlıkla gözlerimi açıp kapıya döndüğümde gitmiş olduğunu fark ettim. Onun duyabileceği bir şekilde bağurdım.

“Rahat bırak beni! Uyumak istiyorum sadece!”

Dakikalar sonra yemek masasında otururken bir önümdeki tabağa bir de Hazar’a baktım. Oturduğu sandalyede şef aşçı edasıyla kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Suratımı ekşitip tekrar tabağıma döndüm.

“Yumurtalı ıspanak mı? Şaka mısın?” Cidden şaka mıydı? Beni uykumun en güzel yerinde uyandırıp yeryüzünde sevmediğim tek sebze yemeği için mi buraya kadar sürüklemiştin?

“Ne?” diye sorup kaşlarını çatı. “Bu saatte yapabileceğim en basit sağlıklı yemek buydu. Bana öldürecekmiş gibi bakma da ye çabuk. Zaman geçtikçe uykundan kaybediyorsun.” Tabağı bana doğru uzattığında anında ona geri ittim.

“Aslında fena fikir değil.” dedim sinsice sırıtıp. “Ama ben ıspanak sevmiyorum. Ve cidden aç değilim. Sağ olası bu saatte uğraşmışsın benim için ama dışarıdan sipariş versen zahmete girmemiş olurdu.” Hoş iltifatlarda bulunup ufaktan tüymekti amacım. Sandalyemi geri itip kalkacağım sırada Hazar bileğime yapıştı. Gözlerimi belirtip yüzüne dik dik baktım.

“Bana öyle bakınca vazgeçeceğimi mi sanıyorsun?” Boşta kalan eliyle tabağımı işaret etti. “Ye şunu! Hem böylece dikkatsiz beslenmenin cezasını da çekmiş olursun.” Bileğimi kurtarma çabısıyla birkaç hamle daha yaptım. Ama nafileydi.

“Ya sevmi-...”

Tuttuğu bileğimi bırakıp “Ye şunu!” diye bağırır sözümü birtirmeme bile izin vermeden. Klasik zorba erkek tiplemesi işte! İsteddiği bir şey olmuyorsa kaba kuvvet kullanmaktan çekinmiyorlardı hiçbir zaman. Hazar’ı onlardan biri olarak düşünmemiştim ama şu anki tavırları ona karşı edindiğim iyi intibaların hepsini yıkıyordu. Vazgeçmek fiilinin hangi işlevde kullanıldığını bilmiyor muydu acaba?

Tabağıma öylece bakıp vazgeçmesini bekledim. Beni artık tanıdığını düşünüyordum. Ne konuda olursa olsun inatçı bir yapıya sahip olduğumu hâlâ mı fark etmemişti? Sessiz geçen dakikalardan sonra pes eden taraf o oldu.

“Çocuk gibi mızumsuzsın Özde.” Yüz yüze geldiğimizde öfkeyle kaşlarımı çatı. Önümdeki tabağı çatalımı ve yanında çıkardığı hazır ayran kutusunu alıp salona geri döndüm. Kapıyı üstüme kilitleyip cam kenarına oturdum.

“Mızımız çocukmuş. Hah!” Tabağımdan bir çatal alıp ağzıma götürdüm. Çiğnerken midem ağzıma geliyordu sanki. Sevmiyordum işte! Ne diye zorluyordu ki? Ağzımdaki tadın yoğunlu-

ğunu azaltmak için ayrandan büyük bir yudum aldım. “Sanki ben dedim sana, bana yemek yap diye.” Zorla bitirmeye çalıştığım tabağı tırtıklayıp İstanbul manzarasını izlemeye başladım. Dışarısı zifiri karanlık olsa da ışık cümbüşünü aratmayan şehri ikiye ayıran karanlık boğaz bariz belli oluyordu. Şu anda Bebek’te bulunduğumuza göre evim karşı taraftaydı. İç çekerek Anadolu yakasını seyre daldım. Yarın mutlaka evimi görmeye gitmeliydim. Ani gidişim yüzünden her şeyim orada kalmıştı.

Bin bir zorlukla bitirdiğim tabağı sehpayaya koyup koltuğun üstünden bir kırlenti aldım. Yemek yediğim için uyuyamayacaktım madem evimi hayal ederek zaman geçirmek hiç de fena olmazdı. Cam kenarına uzanıp başımı yastık kadar yumuşak olan kırlente koydum. Bir süre öylece izledim dışarıyı. Bir ara içim geçtiğinde kapının sesini duyar gibi oldum. Üstüme bir ağırlık çökmüştü. Gözlerimi bile açamadım. Kısa bir süre sonra ses kesildi sanırım. Sonrasında bilincimi tekrar uykunun insafına bıraktım.

Sabah sırtımı yakan güneş ışığının ve birtakım seslerin eşliğinde uyandım. Gözlerimi açıp ne olduğunu anlamaya çalışırken epey zaman geçirdim. Parkenin üzerinde uyuyakaldığım için her yerim tutulmuştu.

Daha ne kadar tutulabilirse artık?

Yattığım yerden doğrulup sesin kaynağına baktım. Hazar kösedeki berjere oturmuş tahminimce sabah haberlerini izliyordu. Elinde şapır şupur yediği şeye baktım.

Tost muydu o?

Akşam kapıyı kilitlemiştim ben. Nasıl açtı?

Bu da soru muydu şimdi? Karşımda Maymuncuklar Ceheneminin bir numaralı zebanisi duruyordu. Bulmuştur o kendince bir yöntem.

“Uyandın mı?” Yok, ben ruhumu hala yastıkta bıraktım. Öylesine takılıyorum şimdi. Karşısındaki koltuğa oturup endeki tosta baktım.

“Ben de istiyorum.” dedim gözlerimi tostundan ayırmadan. Elindeki tosta bakıp gülümsedi.

“Mutfakta malzemeler var. Kendin yapabilirsin.” Reddedili-

şimle yüzümü asıp mutfığa doğru ilerlerken arkamdan bağırdı. “Bulaşıklarını toplamamı umuyorsan çok beklersin. O iş bir kere olur sadece.” Yarı yoldan gerisin geriye dönüp sehpadaki boş tabağı aldım. Yüzündeki ifade sinirimi bozmuştu. Hiç iyi bir ev sahibi değildi.

Kirli tabağı makineye yerleştirip ne yapacağıma dair bir fikir elde etmek için mutfığa bir göz attım. Sanırım buzdolabı bu konuda bana yardımcı olurdu. Çelik kapılı buzdolabının karşısına geçip kapağını açtım. Sabah kahvaltısı için gereken her şey mevcuttu. Tostun yanı sıra sahanda yumurta ve patates kızartmasında karar kıldım. Dolapta bulduğum hazır doğranmış patatesleri paketinden çıkarıp tavaya koyup üzerine biraz yağ ekledim ve kızartmaya başladım. Çay için de ısıtıcıya su koyup kaynamasını bekledim.

Patatesler kızarınca tostumu yapmak için kolları sıvadım. Yağsız kaşarlı tostumu da kızarmaya bırakıp sahanda yumurta yapmak için daha küçük bir tavaya -sanırım sos tavasıydı, Hazar’ın evinde sahan bulmayı beklemiyordum zaten- biraz tereyağı ekleyip yumurtayı kırdım. Üzerine biraz tuz ve baharat ekleyip tavaya uygun bir kapakla üzerini kapattım.

Kısa sürede minyatür kahvaltım hazır. Hepsi bana yetecek kadardı. Kendime dolaptan servis tabağı, çatal, bıçak ve çay bardağı çıkarıp masaya yerleştirdim. Hazar’ın bu muhteşem kokuya rağmen gelmemesi ilginçti doğrusu. Belki de o küçücük tostuyla doymuştu. Aklımdaki küçük intikam planını ileri bir tarihe erteleyip kahvaltımı etmeye başladım. Çünkü berbat yemeğime karşı bunlar bana cennetten gönderilmiş bir lütuftu.

Yumurtanın sarısına bandırdığım ekmeği afiyetle çiğnerken kendimden geçmişim resmen. Yemek yemek kadar güzel bir şey var mıydı?

“Afiyet olsun.” diye mırıldandı Hazar. Bakışlarımı tabağıma aç bir şekilde izleyen yüzüne çevirdim.

İade-i ziyaret ha? Peki.

“Gel beraber olsun diyeceğim de sen toksundur şimdi.” Kahvaltılıklara göz atıp gülümsedim. “Zaten ikimize de yetmez bu.”

“Doydum zaten.” dedi elindeki tabağı bulaşık makinesine

yerleştirirken. Sen bilirsin anlamında başımı sallayıp ayımından bir yudum aldım.

“Bugün önemli bir işin var mı?” Yemek masasından bir sandalye çekip karşıma oturdu. Normalde hafif dalgalı olan saçları uzamış iyice dağılmıştı. Vereceği cevabı bekleyerek yüzüne baktım.

“Benim her zaman önemli işlerim var,” dedi. Beklentim ay-yuka çıktığı için yüzüm düştü. şimdi nasıl diyecektim ‘beni evime götür’ diye. Ben tabağımla ilgilenirken bir tane patates alıp ağzına attı. “Ne istiyorsun?” diye sorduğunda ağzım kulaklarıma vardı resmen. Bu yüz ifadesinin altından bir cevap çıkıyordu sadece.

Dile benden ne diler sen.

“şey... Yani...” ben bir şey söyleyemeden elindeki telefon çaldı. Sonra söylersin manasında elini kaldırıp aramayı cevapladı.

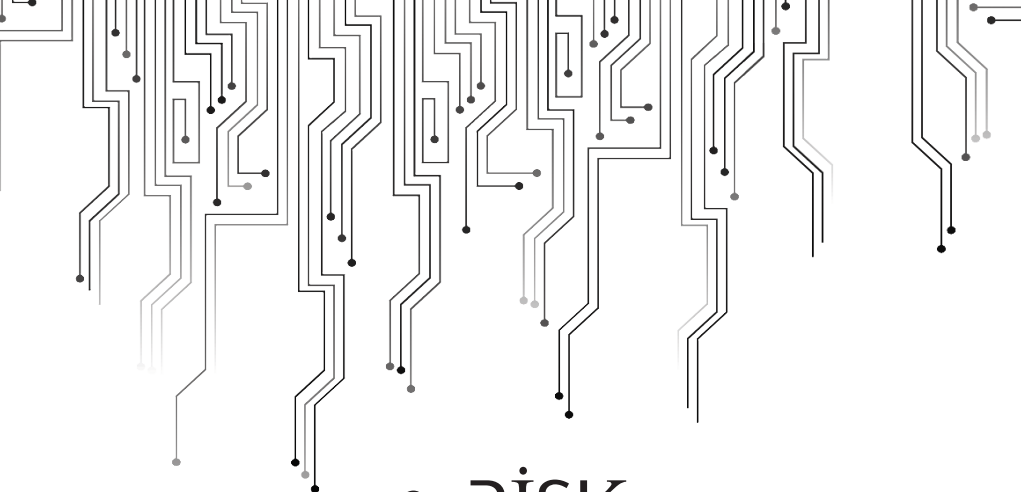
“Efendim?” dedi soğuk bir şekilde.

“Abi kötü bir haberim var,” diyen sesin sahibini tanıdım. Okan’dı bu.

“Ne oldu?”

“Abi, Pilot eskiden iş yaptığımız adamlarla görüşüyormuş. Onları kendi tarafına çekmeye alışıyor. Sanırım bir şeyler planlıyor.” Okan’ın sesi bir süreliğine kesilince Hazar da derin bir nefes verdi ardından masaya yumruğunu geçirmesiyle yerimden sıramam bir oldu.

“Adi piç bu taşın altından da onun çıkacağını biliyordum. Bizimkileri ara hemen, geç kalmış bir hesabı görmeye gidiyoruz.”

9. RİSK

Telefonu kapattığı anda soluğu çalışma odasında aldı Hazar. Aceleyle birkaç çekmeceyi karıştırıp içindeki ıvır zıvırları yere saçtı. Şaşkınlıkla onu izlerken ne aradığını soramadım. Çok öfkelenmişti. Sabrının taşıdığı durumlara birkaç kez şahit olmuş-tum ama bu seferki öyle bir şey değildi. Buz mavisi gözleri bu sefer alev mavisine dönmüştü.

Yandığı kadar yakacaktı.

Aradığını burada bulamayınca yatak odasına yöneldi. Sessizce onu takip ettim. İlk hedefi komodinler oldu. Çekmecelerini kurcalayıp içindekileri yatağın üstüne boşalttı. Aradığı şey neredeyse burada da bulamayınca gardırobunu talan etmeye başladı. Oluşan dağınıklıkla gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı.

“Yardım etmemi ister misin?” Çekinerek sorduğum soruyu kendim bile zor duymuştu ki onun duyması mucize olurdu. Eline aldığı kutuyu sımsıkı tutarak bana baktı.

“Gerek kalmadı.” dedi yatağın kenarına geçerken. Elindeki kutuyu kenara koyup açtı. Kutu derince bir şey olduğu için içinde ne olduğunu göremedim. Beklentiyle onu izlemeye devam ettim. İçinden bir silah çıkarıp beline sıkıştırdı ve tişörtünün eteğini iyice çekerek silahı kamufle etti. Şaşkınlığımı gizleyip onu izlemeye devam ettim. Kutudan bir telefon ve sim kart çıkarttı. Kartı telefona takıp bana uzattığında bir şey demeden aldım. Yatak odasından çıkıp koridora geçtiğinde yine peşinden gidi-

yordum. Vestiyerden anahtarlarını alıp bana döndü.

“Benim ne zaman geleceğim belli olmaz. İşim birkaç saat de sürebilir. Acil bir şey olduğunda bana bu telefonda ulaş,” dedi elimdeki telefonu işaret ederek. “İçinde ihtiyacın olan herkesin numarası var. Sakın ama sakın ev telefonunu ya da sana verdiğim diğer telefonu kullanma. Kapıyı kimseye açma. Ben gittikten sonra kilitle hemen. Birisi geleceği zaman ben sana haber veririm zaten. Şimdi yazılımla falan da uğraşma. Ekipmanları topla ve kendin için kıyafet hazırla. Ben döndüğümde gideceğiz,” dedi ayakkabılarını giyerken.

“Nereye gideceğiz? Sen nereye gidiyorsun?” diye sordum merakla. Ayakkabılarıyla işini bitirince ayağını yere sertçe vurdu.

“Bilmenin bir önemi var mı?” diye sordu kapıyı açarken. Cevap vermedim. Kendi siniri yetmezmiş gibi beni de zıvanadan çıkarmayı başarıyordu.

“Diğer telefonları kullanmak yok, unutma. Sakın dışarı çıkma,” diye emirler yağdırdı ve gitti.

Kapalı kapının karşısında bir süre dikildikten sonra kafamı dağıtmak için mutfığa geçip kahvaltı masasını topladım. Kahvaltılıkaları buzdolabına yerleştirip kirlileri bulaşık makinesine yerleştirdim ve makineyi çalıştırdım. Tezgâhtaki çöpleri de topladıktan sonra mutfakta işim bitti. Çalışma odasına geçip Hazar’ın dağıttığı kâğıtları toplayıp yerlerine yerleştirdim. Hazar geldiğinde gideceğimiz için bilgisayar ve dosyaları çantaya koyup salona taşıdım. Yatak odasına geçtiğimde durum daha vahimdi. Dağınıklığı toplamaya çalıştıkça gözümde daha da büyüyordu. Sonunda pes edip katlamadan her şeyi öylece tıktırdım. Gardırobun gerilerinden bulduğum çantaya kendim için birkaç parça kıyafet koyup fermuarını kapattım.

Salona geçip boş boş oturmaya başladım. Hazar’ın ne zaman geleceği belli değildi. Zaman da hiç geçmiyordu sanki. Televizyonu açıp uygulamadan bir film açıp izlemeye başladım.

Film bittiğinde boş gözlerle çevreme bakarken duvardaki saat fark ettim. Saat öğlen üç olmuştu. Hazar gideli iki saatten fazla olmuştu. Ne zaman geleceğini bilmediğim için biraz tedirgin dim. Boğazımın kuruduğunu hissedince su içmek için mutfığa

gittim. Dolaptan bir şişe su alıp bardağa gerek duymadan kafama diktim. Canlanmış bir şekilde nefes verip suyu dolaba geri koydum. Dolabın kapağını kapattığım sırada masadaki telefon çalmaya başladı. Bir an kaşlarım çatılsa da telefonu elime alıp ekrana baktım.

Aman Allah'ım yirmi beş cevapsız arama. Hepsi de Hazar'dandı. Israrla çalan telefonu açıp aramayı cevapladın. Film izlerken hiçbirini duymamıştım.

"Allah'ın belası yarım saattir neredesin sen?" Hazarın öfkeli sesi titrememe neden oldu.

"Film izliyordum, telefon mutfakta kalmış."

"Başına bir şey geldi sandım. O telefonu neden verdim ben sana?" Hazar'ın sesi endişeliydi.

"Bir şey mi oldu?" diye sorduğumda cevabı gecikmedi.

"Bir şey mi oldu diyor bir de ya? Özde oyalanma da çabuk uzaklaş oradan. Pilot'un adamları oraya geliyorlar. Bilgilerin peşindeler geç olmadan bilgisayarını da alıp git." Duyduklarım karşısında ürperdim birden. Kaslarım işlevini yerine getiremez oldu ve kendimi yere bıraktım.

"Hazar ne diyorsun sen? Pilot kim?" dedim endişeyle. Merakla Hazar'dan cevap beklerken arkadan biri konuştu ve bir gültü köptü.

"Açıklama yapacak vakit yok! Özde bilgisayarını ve flaş belleği hatta Mobicell ile ilgili tüm dosyaları alıp mutfığa getir. "

"Ama neden?" diye sordum ağlamaklı sesimle.

"Özde soru sorma, dediğimi yap." diye bağırdı tekrar. Salona geçip bilgisayar ve dosyaların bulunduğu çantayı alıp çalışma odasına geçtim. Önemli bir şey kalmış mı diye aceleyle kontrol edip mutfığa geçtim.

"Aldım hepsini." dedim nefes nefese.

"Bak şimdi, mutfak tezgâhının sağına geç ve mutfak dolabının arkasına bak. Orada bir boşluk var görüyor musun?" dediğini yapıp dolabın arkasına baktım. Dediği gibi bir boşluk vardı.

"Evet gördüm."

"İyi, bilgisayarını ve diğer şeyleri oraya koy. Boş dolaplardan

birinde oraya uygun bir parça vardı. Onu oraya düzgünce yerleştir.” Çantayı boşluğa itip dolapları aramaya koyuldum. Sadece iki dolap boştu. Birini açıp içine baktım. Dediği parça orada yoktu. Diğerini de açıp fûme rengi dolaplarla aynı malzemenen olan parçayı alıp elimden geldiğince düzgün bir şekilde yerleştirmeye çalıştım.

“Yerleştirdim.” dedim salona geçerken. Hazırladığım kıyafet çantasını omzuma astım.

“Adamlar gelmeden saklanacak bir yer bul. Yoldayız, geliyoruz. Biz gelene kadar idare etmeye çalış.” Arkadan birtakım sesler geliyordu. Hazar endişeyle soludu. “Siteye giriş yaptılar Özde,” dedi Hazar. Onat arkadan “Soktuğumun güvenlik görevlileri ne işe yarıyor?” diye bağırdı. “Bilmiyorum aşmış olmaları bir şekilde onları,” diye cevap verdi Hazar ve tekrar benimle konuştu. “Sakin dışarıya çıkayım deme. Gelmeleri an meselesi.” dediğinde bakışlarımı girişe çevirdim.

Kapıdan tıkırtılar gelmeye başlayınca daha da panikledim. Hazar’ın bana söylediği her şeyi yapmıştım ama hâlâ saklanacak bir yerim yoktu. Elimdeki telefona daha da sarıldım.

“Hazar geldiler galiba.” dedim fısıltıyla. Korku asit misali damarlarımda yayılıyordu. Sona bir adım kalmış gibiydi.

“Sakin ol. Şimdi telefonu kapat ve salonun balkonundan bitişikteki balkona geç.” dedi sakın bir şekilde. Onun sakinliği bana korku ve heyecan olarak geri dönüyordu.

“A-ama neden?” diye itiraz ettim. Dediği hiç mantıklı bir şey değildi.

“Yan taraf Eren’in dairesi. Yakalanmadan dediğimi yap çabuk!” Bu sefer bağırdığında telefonu kulağımdan uzak tutmak zorunda kaldım. Bu yaptığım şeyin bana zaman kazandırmasını umuyordum.

“Hazar. Çabuk gel.” dedim kapatmadan önce.

“Bir şey olmayacak, az kaldı geliyoruz.” dedi. Telefonu kapatıp balkona çıktık. Yan evin balkonu ile aramda yarım metreden fazla vardı. Yere bakmamaya çalışarak adımımı attım ama başarılı olamadım. Ayağımı geri çekerken ayağımdaki terlik diğer balkona düştü. O an aklıma bir fikir geldi. Karşı balkona geçtiğimi

düşünmeleri için diğer terliği de burada bıraktım. Daha fazla dikkat çekmek için balkon kapısını sonuna kadar açık bırakıp çalışma odasına geçtim. Çalışma odası pencerenin önünü kaplayan kitaplıklardan dolayı karanlıktı. En az dikkat çekeceğimi umduğum yere, çalışma masasının altına gizlendim. Minyon tipli olmamın avantajıyla rahatlıkla yerleştim ve sandalyeyi dibime kadar çekip beklemeye başladım.

Kapının duvara sertçe çarpmasıyla çıkan acı ses yüzünden gözümden bir damla yaş frar etti. Tek umudum Hazar gelene kadar fark edilmemektir. Dizlerimi göğsüme daha da çekip başımı dizlerime yasladım.

“Yavaş lan, komşuları başımıza toplayacaksın.” Yabancı ses yakınımından geldiğinde gözlerim kocaman açıldı. Korkudan nefes bile alamadım

“Tamam be, ne bağırıyorsun?” dedi bir diğeri. Vücudum daha da gerildi. Kaç kişi olduklarını bilmemenden dolayı kaygılanmıştım.

“Çene yapma da acele et. Kız ile bilgisayar bulmamız lazım. Sen şuraya geç ben karşıya bakıyorum.” Kısa süreli sessizliği adım sesleri doldurdu. Başımı çevirmeye bile korkuyordum. Kalbim yerinden çıkacaktı sanki. Düzensiz ritimler kulağımı dolduruyordu.

“Kız yatak odasında yok diğer odaya geçiyorum ben.”

Diğer oda! Yatak odası dışında bir tek burası vardı.

Kahretsin!

Kapı menteşelerinin çıkardığı tiz ses odada yankılanınca hüngür hüngür ağlamamak için zor tuttum kendimi. Bu gergin bekleyiş bitiriyordu beni. Adım sesleri yaklaştıkça kalbim ağzıma geliyordu. Adam tam dibimde durdu. Kâğıt hışırtılarından anladığım kadarıyla masanın üstündekileri karıştırıyordu.

“Bir şey buldum buraya gel.” dedi içerideki.

“Ben bilgisayar arıyorum.” Adamın sesi o kadar yakınımından gelmişti ki korkudan gözlerimi bile açamadım. Kalp krizi geçirecektim neredeyse.

“Lan kız olmadan bilgisayarın ne işi var burada? Öylece bı-

rakıp kaçacağını mı sanıyorsun?” diye bağırdı diğeri tekrar. Yanımda bulunan öfkeyle homurdanıp odanın kapısını çarpıp gitti. Kapının çarpılmasıyla yerimden sıçradım. Ağlamam daha da şiddetlenirken bir yandan da hıçkırıklarımın duyulmaması için dua ediyordum.

Kapının kapalı olduğunu bildiğim halde yerimden kıpırdamaya bile cesaret edemiyordum. Acı bekleyişin ardından dakikalar birbirini kovaladı. İçeriden gelen patırtılar hâlâ burada olduklarını işaret ediyordu. Hazar'ın birazdan geleceği umuduyla beklemeye devam ettim.

Çarpma sesleriyle beraber insan sesleri duyduğumda kalbim heyecanla çarpmaya başladı.

Gelmişlerdi.

İçeride sanki kıyamet kopuyordu. Parçalanmış mobilyaların sesini işitebiliyordum. Darbelerin etkisiyle bazı çılgınlıklar duy-dum. Ortam sakinleşene kadar bekledim.

Bütün eve sessizlik hâkim olduğunda masanın altından çıkmak için hareketlendim. Ayağa kalkmak için masadan destek aldığım sırada asıl kıyamet koptu. Silah sesi evin her yerinde yankılandı.

Birinin başına bir şey geldi düşüncesiyle acı bir çığlık koptu benden. Üstümdeki gerginliğin de etkisiyle kaslarım gevşedi ve kendimi yerde buldum.

“Hazar,” kelimesi belli belirsiz döküldü dudaklarımdan. Tüm gücümü toplayıp çalışma odasından koşarak çıktığımda sert bir cisme çarpıp sendelemem bir oldu. Düşmemek için kapı pervazına tutunarak dengemi sağladım. Çarpışma esnasında nefesim kesildiği için göğüs kafesimi zorlayıp nefes almaya çalıştım.

“İyi misin?” diye soran Dora'nın sesini duyduğumda başımı yerden kaldırıp yüzüne baktım. Vermeye çalıştığım nefes akciğere hapsolmuştu resmen. Yediğim lokmanın yemek borumda kalması gibi acı vericiydi. Hissettiğim acıya rağmen nefes alışverişlerimi düzenleyip Dora'nın sorusuna karşılık olumlu anlamda başımı salladım.

“Kim... Vuruldu?” Cevabından korktuğum soruyu sordum. Sormak zorundaydım. Bir tarafım *‘git kendin öğren’* dese de bunu

gerçekleştirecek kadar cesaretli değildim.

En azından şimdilik...

“Kimse vurulmadı. Hazar ile içeriye giren adamlardan biri boğuşurken silah patladı. Karavana yani anlayacağın.” Salona doğru yürüdüm. Etraf savaş alanına dönmüştü. Her yer dağılmıştı. Hazar’ın özenle biriktirdiğini düşündüğüm film ve müzik CD’leri yerlere saçılmış, hatta birçoğu kullanılamaz hale getirilmişti. Duvara sabitlenmiş raflarda duran çeşitli obje ve resimler de keza aynı durumdaydı. Koltuklar bulundukları yerden daha farklı bir dünyadaydı zaten.

Hazar ve diğerleri tabiri caizse paketledikleri adamlara orantısız güç uyguluyorlardı. Yüzleri yara bereden tanınmaz hale gelen adamları görünce içimin burulmasıyla birlikte arkamı dönmem bir oldu. Gözlerimi sımsıkı yumup ellerimle kulaklarımı kapatımdı. Acı dolu iniltilerine daha fazla katlanmak istemiyordum.

“Yeter bu kadar! Silah sesini duyan herkes buraya doluşur birazdan. Özde’yi ve dosyaları alıp gidelim hemen.”

Yerde yatan adamların yüzüne bakmadan bakışlarımı tekrar arkama çevirdim. Hazar’ın bana baktığını fark edince yutkundum. Kaşı patlamıştı. Tişörtünün yakası koltuk altına kadar yırtılmıştı ve yırtık boyunca vücudunda derin sayılabilecek bir kesik vardı. Öfkeden çevresi kıpkırmızı olan mavi gözlerine dikkatle baktıktan bir süre sonra bakışlarımı başka yöne çevirdim. Ona baktıkça ‘korku’ kelimesi içimde bir yerlerde mesken tutmaya başladı.

“Bilgisayarı getir!” diye buyurdu Hazar elindeki silahın kanlı kabzasını tişörtünün eteğine silerken. Tahminimce silahı adamlara vurmak için kullanmıştı, onları vurmak için değil. İsteğine uyup koşar adım mutfığa geçtim.

Bu kadarı fazlaydı.

Çok, çok fazla.

Bilgisayar çantasını sakladığım yerden, mutfak dolabının arkasından alıp yemek masasına koydum. Ellerimin tir tir titrediğini ilk o zaman fark ettim. Dolaptan suyu alıp alalecele kafama diktim. Biraz daha sakinleşince çantayı elime alıp mutfaktan çıktım. Herkes kapıda beni bekliyordu. Zaman kaybetmeden

yanlarına gidip çantayı Onat'a teslim ettim. Neden bunu yaptım bilmiyorum ama Hazar'ın çatılmış kaşlarının altındaki öldürücü bakışlar anında pişman olmama neden oldu. Evin dış kapısı açılır açılmaz kapının önüne etten duvar örmüş korkulu yüzlerle karşılaştım. Silah sesini duyan gelmişti.

"Hazar Bey, silah sesini duyup geldik. Bir sorun yok umarım?" dedi üzerindeki üniformalardan güvenlik görevlisi olduğunu anladığım adam. İki kişiydiler, ikisi de merakla Hazar'a bakıyordu. Hazar üzerindeki kanlı tişörtten kurtulmuştu ama yüzündeki yaralar ve ellerindeki lekeler hala duruyordu. Tam bir şeyler söyleyeceği sırada Onat öne atılıp konuşmaya başladı.

"Hazar Bey ile kişisel problemi olan iki zanlı evine girmeye çalışmış. Onları etkisiz hale getirdik. Suçluları gözaltına almak üzere bir ekip yolda zaten. Rahatsızlık için özür dileriz. İşimizi rahatlıkla yapabilmemiz için evinize dönün lütfen." Karşımızdaki meraklılar ordusu şaşkınlık nidaları atarken dağılmaya başladılar. Ama iki güvenlik görevlisi hâlâ yerinde duruyordu.

"Polis gelene kadar bekleyelim biz." dedi diğer görevli. Onat derin bir nefes verip bakışlarını kararttı ve cebinden bir şey çıkarıp güvenlik görevlilerine gösterdi.

"Her şey yolunda beyler. Daha fazla suça mahal vermemek için görevinize dönün lütfen. Sonra da bu adamların göz göre göre siteye nasıl girdiğiyle ilgili yetkililere savunma da vereceksiniz." Onat'a takdir dolu bir bakış attım. Oyunculuğu şapka çıkarılacak cinstendi. Adamların biri bir şey demek için ağzını açtı ama vazgeçip diğerine döndü. Hazar'a geçmiş olsun dileklerini ilettikten sonra gözden kayboldular. Herkes rahatlamış bir şekilde nefes verip asansöre doğru ilerledi. Sadece Onat adamların yarattığı kargaşayı düzeltmek için geride kaldı. Silah patlamasaydı daha kolay halledilebilirdi ama sestten dolayı apartmanın ayağa kalkması işimizi zora sokmuştu.

Eren ve Dora gelen asansöre bindiğinde ben de binmek için hamle yaptım fakat Hazar tarafından durduruldum. Hazar Okan'a geçmesi için bir bakış attı.

Asansör kapısı kapanırken bekledim. Hazar tekrar çağrı düğmesine bastı. Ona ne diyeceğim hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Yaptıklarının nedeni sorgulamayı bir an önce bırakma-

lıydım artık.

“Çantayı neden Onat’a verdin?” Hazar’ın sorusuyla vücudum gerildi. İkimizin de yüzü asansör kapısına dönük olduğu için onu göremiyordum. Bir süre asansörün çelik kapısına yansıyan bulanık görüntüsünü inceledim. Kaşları çatılmıştı.

Tam arkamdaydı.

“Özde?” diye yineledi sorusunu. O an aklıma gelen en basit cevabı verdim.

“Grubun lideri o değil mi? Yanlış mı biliyorum?” Beni kendine çevirdiğinde korkuyla yüzüne baktım. Ne oluyordu bana? Neden başkalarının iradem dışında beni yönlendirmesine izin veriyordum.

“Cevabının ne kadar mantıksız olduğunun farkındasın değil mi? Onu senden ben istedim.” Asansör bulunduğumuz katta durduğunu belirten bir ses geldi. Kapıların açıldığını anladığımda Hazar bakışlarını benden çekip arka tarafa çevirdi.

“Ne yani? Ona teslim etmem suç mu?” Onun tarafından omzumdan sıkıca tutulup asansöre geri geri itilmemle gözlerimi sonuna kadar açtım. Ellerini üzerimden çekip O’ya bastı. Asansör katların arasında usulca hareket ederken üstümdeki şaşkınlığı atmaya çalıştım. Hazar’ın hareketleri tuhaftı. İnceceğimiz sadece beş katken gergin tavırlar sergiliyordum. Sürekli hareket halinde olması canımı sıkmaya başladı.

“Asansör korkun falan mı var?” diye sorduğumda kollarını göğsünde kavuşturup yüzüme dik dik baktı.

“Hayır.” Kapa çeneni, dese bu kadar koymazdı doğrusu.

“Neden gerginsin o zaman?” sorum karşısında başını geriye yatırıp gözlerini kapattı. Elleri durdurma butonuna gittiğinde hemen müdahale ettim. Ama çok geçti. Asansör biraz sarsılıp iki kat arasında durdu.

“Neden yaptın bunu şimdi?” Mavi gözlerini gözlerime odakladığında korkuyla yutkundum. Bana doğru bir adım attı.

Bir adım daha attığında dip dibeydik. Vücudum kaskatı ke-silmeden, beynim fonksiyonlarını durdurmadan önce butona tekrar bastım. Asansör hareket ederken Hazar yapabileceği en

garip hamleyi yapıp bana sarıldı. Olduğum yerde öylece kaldım. Onu itme çabalarına da girişmedim. Sarılışına karşılık da vermedim. Başını omzuma yaslayıp söyleyebileceği en garip şeyi söyledi bana.

“Yetişemeyeceğim diye, *sana* bir şey olacak diye çok korktum. Sinem’in acısını tekrar yaşayacağım diye... Çok korktum.” Gözlerimi yaşadığım duyguların yoğunluğuyla sımsıkı kapattım. Sağ tarafımda Hazar’ın kalp atışlarını hissetmek de bana hiç iyi gelmiyordu. Asansörün kapısı kayarak açılınca ilk etapta kalabalığın uğultusu doldu kulağıma. Sonra birden sesler kesildi. Gözlerimi açtığımda karşımda beliren görüntüyle tekrar kapattım. Hazar’ı kendimden uzaklaştırıp yanından geçip gittim.

Şaşkınlar ordusunun yüzlerini bakamadığım için bakışlarımı yere çevirdim. Hazar da yanımıza gelip bizi kapıya yönlendirdi. Sitenin girişine alelacele park edildiği belli olan arabalara yerleştik. Yoldaki konuşmalardan anladığım kadarıyla Onat’ın bir işi olduğu için o diğer arabayla tek gitmişti. Biz de Hazar’ın beni çiftlik evinden kaçırdığı gün kullandığı jeepe bindik. Sürücü koltuğunda Hazar, öndeki yolcu koltuğunda Dora, arkada Eren ve Okan ortalarında ise ben vardım. Yolda hızla ilerken üstümdeki gerginliği yavaş yavaş atmaya başladım. Bugün ne kadar çok uyumuş olsam da başımı Okan’ın omzuna yaslayıp kendimi uykuya teslim ettim.

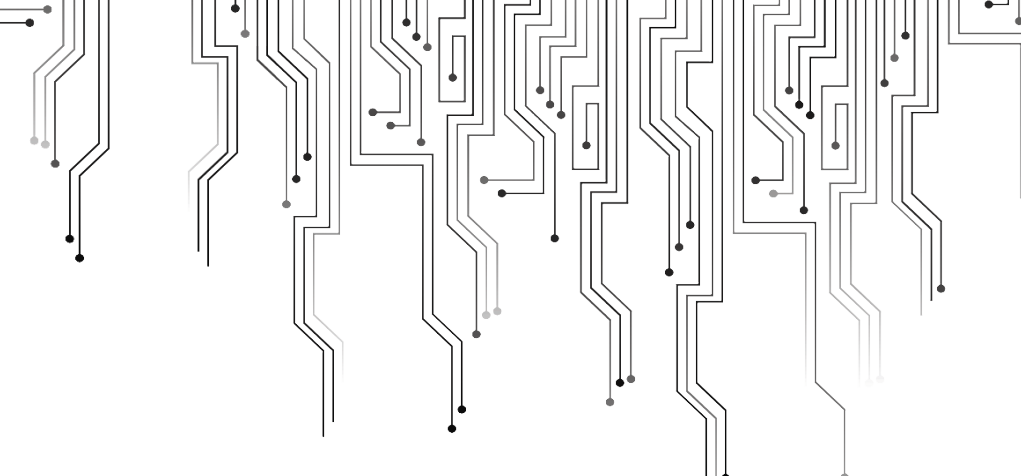
Gözlerimi açtığımda çiftlik evindeydim. Buraya ikinci gelişim olsa da yoğun ahşap kokusu ve sade döşenmiş mobilyalarından anlamıştım nerede olduğumu. Yataktan kalkmak için doğrulduğumda sıcacık yatak tarafından mıknaş gibi çekilmemle kendimi tekrar yumuşacık nevresimlerin arasına bıraktım.

“Uyan hadi sabahtan beri bir şey yemediğine eminim.” Hazar’ın derinden gelen sesiyle açtım gözlerimi.

“İstemiyorum,” diye karşılık verdim. Adım seslerini duyduğumda mesajımı alıp gittiğini düşündüm. Yüzüme vuran, abajurun ışığının yerini karanlık alınca gözlerimi sıkıca kapattım. Hazar’ın varlığı her yere sinmişti. Şu anda tam karşımda olduğunu gözlerimle görmeme gerek yoktu. Keşke şimdi kış mevsiminde olsaydık da yüzümü battaniyenin altına saklaya-

bilseydim. Bu şekilde onun öldürücü bakışlarından kurtulmak daha kolay olurdu.

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Ellerimle yüzümü kapatıp “Git!” dedim kısaca. Bu sefer dediğimi yaptı ve gitti. İsteddiğim buyken gidişi neden bu kadar canımı yakmıştı? Bugünkü kanlar içindeki görüntüsü gözlerimin önünden gitmiyordu. Onu daha önce hiç bu kadar dehşet verici bir halde görmemişim. Bu yüzden bir süre ondan uzak durup kendimi toparlamam gerekiyordu.

10. KORKU

Çiftlik evi son zamanların takım çalışmalarının en ateşlisine ev sahipliği yapıyordu. Büyük çabalarla geliştirdiğimiz muhteşem planın son rötuşlarını atarken ekipteki herkes takım çalışması adına elinden geleni ardına koymuyordu. Sonbaharın en güzel zamanında çiftlik evine hapsolmamız dışında her şey neredeyse mükemmeldi. Yarın gece düzenlenecek olan parti için hazırlıklar tamam sayılırdı. Bu partiyi Mobicell'in ortaklarından biri olan Salih Hisarlı düzenliyordu. Parti onlar için bir gövde gösterisiyken bizim için Mobicell'in önemli verilerine ulaşmamız için bir fırsatı.

Hazar, Onat ve Eren bir yerlerden edindiği evin krokisi üzerinde plan yapıyorlardı. Plan oldukça basitti. Bir kısmımız ev sahiplerini evden uzak tutarken diğerleri sessiz sedasız şirket bilgisayarına ulaşip son noktayı koyacaktı.

Yazılımın üç tane kopyasını alıp farklı üç flaş belleğe atmıştım. Her ihtimale karşı Hazar ve Okan için de bir kopya gerekiyordu.

Elimdeki pizza dilimini yerken Dora'nın zemin kattaki odasına geçtim. Güçlü ve cesur bir kız olmasının yanı sıra çok yetenekli, hatta dahi denecek bir tasarımcıydı. Bu yüzden da işin en kaymaklı kısmı ona düştü. Maskelerden, erkeklerin papyonuna kadar her şeyi ince ince en güzel şekilde ayarlamıştı.

Yatağın üstündeki elbiseyi askısından tutup kaldırdım. Şimdiye kadar giyeceğim en görkemli elbiseydi. Simsiyahtı. Uzun

bir eteği, dekolte ve omuz kısmını kapatan siyah tülleri vardı. Onu denemek için ilk giydiğimde çıkarmamak için çocuklar gibi yalvaracaktım Dora'ya neredeyse.

“Çek o pis ellerini elbisenin üstünden.” Elbiseyi aldığım yere dikkatli bir şekilde koyarken Dora'ya mahcup bir gülümseme gönderdim. O da bana gülümsedi. Burada geçirdiğimiz zamanın bana en büyük etkisi de Dora'yla aramızdaki buzları eritmek olmuştu. Can ciğer kuzu sarması değildik belki ama eskisi gibi mesafeli de değildik.

Bu da bir şeydir sonuçta.

“Çok güzel ama.” dedim iç çekerek. Beni koridora sürükleyip kapıyı arkamızdan kapattı.

“Bence de güzel. Ama şimdi senin yemeğini yiyip gidip dinlenmen gerekiyor. Yarın önemli bir gün. Erken kalkacağız, Onat bizi ayakta görürse öldürür. Hem de zevkle.” Annesinden azar işiten suçlu çocuklar gibi başımı sallayıp salondan pizza tabağını ve kolamı alıp merdivenlere doğru ilerledim. Odama gitmeden önce Dora'ya dönüp bir dilim pizza uzattım. Başını olumsuz anlamda sallayıp gülümsedi.

“Bu saatte yemek yemeye karşıyım. Hem donmuş gıdalar pek bana göre değil,” dediğinde yüzümü asıp yukarı çıktım. Dağın başına fırından çıkmış sıcacık pizza sipariş edemeyeceğim için donmuş gıdalara kalmıştık maalesef.

Boş tabağı çalışma masasına bıraktım. Banyoda işlerimi hallettikten sonra yatağa geçtim uyumak için ama aksi gibi tıka basa dolu midem yüzünden uyku tutmuyordu. Gözlerimi kapatıp düşüncelere daldım bir süre. Avuçlarımın arasından kum taneleri gibi kayıp giden ailemi düşündüm. Nasıl bir fırtınaya tutulduysak hepimiz farklı yerlere dağılmıştık. En uzağa giden babam olmuştu. Belki sonsuzluğa, belki de hiçliğe... Bunu hayattayken asla bilemeyecektim. Onu hep özlüyordum. Hatta bazı zamanlar unuttur gibi oluyordum. Yüz hatları siliniyordu gözlerimin önünden. Sonra ona ait bir şeylere dokunup tekrar onunla bağ kuruyordum. Sık sık rüyalarımnda beni ziyaret ediyordu.

Tutmaya çalıştıkça akan gözyaşlarımı silip tekrar gözlerimi açtım. Güç almak istercesine babamın hediyesi olan kolyeyi sı-

kıca tuttum. Babamın hatırası ellerimin arasındaydı. Yüzü tekrar işleniyordu zihnime. Bir yabancı değil de tekrar benim babam oluyordu.

Babamla hayali bir dertleşmem oldu. Ben ona bu olanları sordum o bana kendince sebeplerini anlattı. Yalanlar uydurdum o haklı çıksın diye. Sonra biraz huzur buldum ve uykunun kollarına teslim ettim kendimi.

Okan “Acele et biraz,” diye ikinci kattan seslendiğinde ben iki tonluk elbisemle mücadele veriyordum. Zar zor birkaç adım atıp olduğum yerde durdum. Bu gece bu iş bitmeden yakalanırsak eğer sorumlusu bu elbiseydi.

“Elbisenin eteği ayakkabılarıma takılıyor Okan, yürüyemiyorum.” Merdivenin en üst basamağında dikilip yüzüme baktı.

“Çıkar onları o zaman Özde,” dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. Düşmemek için merdivenin korkuluklarından destek alıp ayakkabılarımı çıkarmaya çalıştım. Hantal elbisem yüzünden bırak ayakkabılarımı çıkarmayı eğilemiyordum bile. Düşme tehlikesi geçirdiğim birkaç denemeden sonra nihayet çıkmışlardı. Halime acıyan Okan da yanıma gelip elbisemin eteğini tuttu.

Merdiveni sağ salım çıktığımda aptalca sırtıma başladım. Bu işi gözümde o kadar büyüttüm ki başıma bir şey geleceğine emindim. Okan’ın yönlendirmesiyle uzun bir koridoru geçip sondaki odaya girdik. Adım sesleri iştimmle başımı arkaya çevirdim. Siyah smokini ve onunla uyumlu siyah sade bir maske takan Hazar zarif ama bir o kadar da hızlı adımlarla peşimizden geliyordu. Odadan içeri girip kapıyı açık bıraktım. Okan bilgisayar bulmak için elindeki fenerle etrafı tarıyordu. Elbisemin kemerine sıkıştırdığım flaş belleği çıkarıp beklemeye başladım. O esnada Hazar da içeri girip kapıyı kapattı.

“Boşuna arama orada değil,” dedi Hazar dolaplarını karıştıran Okan’a. Pencerenin kenarına geçip büyük saksı bitkisini kaydırdı ve parkeyle bütün olan bir kapağı açtı. Bilgisayarı eliyle koymuş gibi bulup Okan’a verdiği anda şaşkınlıkla gözlerimi pörtlettim. Bu çocuktan korkulurdu.

Okan bilgisayar çalışma masasına koyup daha önceden ezberlediğimiz yirmi iki haneli şifreyi girdi. Birkaç dosyayı elindeki

boş flaş belleğe kopyalayıp bana döndü. Sandalyeye oturup ellerimi ovuşturdum. Hazar ve Okan'a bakıp derin bir nefes verdim.

Şimdi benim sıramdı.

En iyi anti-virüs programının bile fark edemeyeceği yazılımımı kurduktan sonra sisteme sızdım. Geliştirdiğim programın yüklenmesini beklerken bilgisayar dondu. Birkaç tuşa basıp sorunun çözülmesini bekledim. Bilgisayar programı kaldıramamış mıydı acaba? Korku dolu gözlerle Hazar'a baktım. Bakışları *'Ne oluyor?'* der gibiydi.

"Sanırım... Programı..." durumu açıklamaya çalışırken bilgisayardan bir ses geldi. Tekrar arkamı döndüğümde bilgisayarın ekranından bir tanımadığım bir adamın bulanık görüntüsü belirdi.

"Ah Özde! Bilmeden giriştiğin işler yüzünden başına nasıl bir bela aldın? Sen orada çakal sürüsüne eşlik ederken bak burada neler oluyor?" Kamera başka bir yöne döndüğünde kadrāja Öykü ve annem girdi. Başımı sağa sola sallayıp geri çekildim.

"Olamaz!"

Ekranı işaret edip Hazar'a döndüm. Bir şey söylemedi. Ne demekti bu? Bilgisayarı kapatmak üzere hamle yaptığında önüne geçip onu engelledim.

"Sakın!" Ekranı odaklanıp izlemeye devam ettim. Hazar sesini çıkarmadı. Adamın soluk silueti tekrar ekranda belirdi.

"Bu video muhtemelen günler sonra eline geçecek. Şimdi izle de bu çakalların çıkarları uğruna senden sakladığı gerçekleri öğren." Adam kenara çekildiğinde tekrar annemi ve kardeşimi gördüm. Hırpalanmışlardı, korkuyorlardı. Aynı anda iki el silah sesi duyulunca kendimi yere attım. Boğazımı yırtarcasına iki kelime çıktı sadece ağızımdan.

"ANNE! ÖYKÜ! "

Uykumdan çığlıklar eşliğinde uyandığımda hâlâ gördüğüm kâbusun etkisindeydim. Yaşadığım korku iliklerime kadar işlemişti. Terden sıırıslık olmuştı saçlarımı toparlayıp derin nefesler alıp verdim. Kendimi biraz daha iyi hissettiğimde başucumda bulunan kristal sürahidenden bardağıma biraz su doldurdum. Sudan birkaç yudum içebildim zor bela. O sırada odamın kapısı

çarparak açıldı ve Hazar endişeli bir şekilde içeri girdi. Onu takip eden saniyeler sonrasında diğerleri de geldi.

Hazar yanıma oturduğu sırada kâbusun da etkisiyle onunla arama mesafe koydum. Anlam veremediği bu hareketimle kaşları çatılsa da bir şey söylemedi. Dora da diğer yanıma oturdu.

Sırtımı sıvazlarken “Kâbus mu gördün?” diye sorduğunda evet anlamında başımı sallamakla yetindim. Kalbim hâlâ şiddetle çarpıyordu. Bakışlarımı ellerimden çekip karşımdakilere çevirdim. Hava karanlıktı, hepsi de benim çılgınlıklarına koşup gelmişlerdi. Biraz daha rahatlamak ve yüzümü yıkamak için yaktan çıktım.

“İyiyim ben. Boşuna uykunuzu bölmeyin siz de.” dedim ufak ufak gitmelerini ima ederken. Uyku sersemi olan Eren ve Onat itiraz etmeden dışarı çıktılar. Okan da peşlerinde gittiğinde Dora’ya da daha fazla direktmemesi için ısrarcı bakışlarımdan birini gönderdim. Hazar ile baş başa kalmayı umut ederken o da Dora’nın peşinden kapıya doğru yöneldi.

“Hazar, sen kal bir dakika,” dediğimde Hazar olduğu yerde durup merakla bana baktı. Meraklı bakışlarını es geçip parmağımı bir dakika anlamında kaldırıp lavaboya koştum. Elimi, yüzümü yıkayıp kuruladıktan sonra doğruca odaya geçtim. Hazar çalışma masasının yanında duran tekli berjere oturmuş beni bekliyordu. Çalışma masasının sandalyesini çekip karşısına oturdum. Onunla konuşmak için aklımdakileri toparlamaya çalışırken biraz zaman öldürdüm. Beklemekten sıkılan Hazar esnedi.

“Umarım rüyada ne gördüğünü anlatman için bu saatte uykumdan olmuyordur.” Terden vücuduma yapışmış tişörtün yakasını çekştirirken onunla göz kontağı kurdum.

“Kismen,” dedim. Sıkıntıyla iç geçirip ayağa kalktı. Gitmek için zaman kolluyor oluşu canımı sıktı biraz. “Otur oturduğun yere,” diye uyardım çenemle az önce kalktığı berjeri işaret edip. Önce kaşları şaşkınlıkla havalansa da çok geçmeden öfkeden çatıldı. Kısılmış mavi gözleriyle uyarı mesajı veriyordu.

Yüce Hazar’ın egosu sarsıldı. Tüh!

“Oturdum,” dedi yerine geçerken. Tabi o esnada ters ters bakmayı da ihmal etmemişti.

“Yarınki partiden önce annemi ve kardeşimi burada istiyorum.” Hazar şaşkınlıkla yüzüme baktı ilk önce. Ciddiyetimi tartıyordu sanırım. Bedenini bana yaklaştırdı. Mavi gözlerine gölgeler düşürüp derinden gelen sesiyle konuştu.

“Yarın sabah arar konuşursun.” dedi oturduğu yerden tekrar doğrulurken. Bu sefer kalkmasına mâni olmadım. Son sözümü söylemeden önce aramıza biraz mesafe olmasını bekledim. Eli kapı koluna değdiği an bombayı patlattım.

“Ben telefonla konuşmak istemiyorum. Yarın partiden önce annem ve kardeşim burada olmazsa bu işi unut.” dediğimde Hazar’ın kapı kolunu tutan eli kasıldı. Yüzü de hâlâ kapıya dönüktü.

Söylediklerimi umursamayıp “Dediğim gibi, yarın sabah arar konuşursunuz,” dedi sözlerimi duymazdan gelerek. Kapıyı açıp çıkmadan önce sesimi daha a yükseltip bağırırcasına konuştum.

“Arkamdan ne işler çevirdiğinizi bilmiyorum ama eğer annemle kardeşim yarın akşama kadar burada olmasın... Elinizde bir hiçle kalırsınız sadece.” Hazar omzunun üstünden bana ters bir bakış atıp bekledi. Kapı kolunu tutan elini çekip yumruk yaptı. Mesajımı alıp gitmesini beklerken çevik adımlarla bana doğru gelmeye başladı. Korkuyla banyoya doğru ilerlesem de omzumdan sertçe tutulup duvara yapışmam bir oldu. Acıyla inleyip omzumu sıkın kollarını itmeye çalıştım. Kollarımı vurmak için kaldırdığımda bile farklı bir acıyla tanışıyordum. Ayaklarımın onu tekmelerken omzumu sıkmayı bırakıp sol kolunun tersiyle beni duvara sabitledi.

“Sen bunu çocuk oyunu mu sanıyorsun? Rüyanda ne gördün de böyle saçmalıyorsun bilmiyorum ama bu mantıksız davranışlarına bir son vermezsen kötü olacak.” Boşta kalan eliyle çeneme dokunup yüz yüze gelmemizi sağladı. “Aklını başına al Özde! Kimsenin hayrına yapmıyorsun bu işi. Bir daha böyle saçmalıklarla karşıma çıkma.” Sesi o kadar şiddetliydi ki o konuştuğuş gözlerimi kırıştırmak zorunda kalıyordum. Nihayet sustuğunda gözyaşları içinde sırtımı duvardan kaydırıp yere oturdum. Bacaklarımı kendime çekip korunmaya muhtaç çocuklar gibi başımı dizlerime yasladım.

Hangisi kötüydü? Gururumun ayaklar altına alınması mı?

Yoksa bunu yapanın Hazar olması mı?

“Onlar ölmüştü...” dedim fısıltıdan farksız sesimle. “Ve siz bunu bildiğiniz halde bana söylemediniz. Çıkarlarınız için beni kullandınız.” diye devam ettim. Ağladığım için sesim boğuk çıksa da Hazar’ın dediklerimi kelimesi kelimesine dinlediğine emindim. “Onları yanımda istiyorum. Çünkü... Siz bunu yaparsınız. Neden yapmayasınız ki? Size muhtaç çaresiz biriyim ben. Her halükârda gözden çıkarılabilirim. Görmüyor musun?” dedim odanın dışını işaret edip. “Aramızdaki hava yumuşasa da ısınmıyor. Ne ben size her anlamda güvenebiliyorum ne de siz bana...” Sakin kalmak için kendimi o kadar sıkımtıym ki kendimi rahat bıraktığımda hıçkırık krizine girdim. Sakin kafayla düşündüğümde herkesi, her şeyi bırakıp kaçmak o kadar cazip gelmişti ki!

İç çeke çeke ağlarken Hazar’ın kolunu sırtımda hissettim. Ne yapmaya çalıştığını anlamayarak irkilsem de diğer kolunu dizlerimin arkasında geçirdiğinde huysuzca hareketlendim. Yerden havalanmamla daha da panikleyip hareketlerimi şiddetlendirdim.

“Ne yapıyorsun sen? İndir beni.” Beni bırakması için çabalasam da bir fayda etmedi. Balkon kapısına doğru yürüyüp zaten aralık olan kapıyı ayağıyla itip açtı. Vakit kaybetmeden hasır bahçe koltuğuna beni oturttu. Sehpa görevini gören pufun üstündeki çiçekleri alıp bir kenara koyduktan sonra pufu koltuğun dibine çekip yanıma oturdu ve ayaklarını pufa uzattı. Hiçbir şey olmamış gibi davranmasından rahatsız olup kalkmak için hareketlendim. Fakat Hazar’ın misillemesiyle kıpırdamadan oturmaya devam ettim.

“Hava al biraz diye buraya getirdim seni. Otur oturduğun yerde.” Emir buyurmaktan vazgeçmese de ses tonu az öncekine göre daha yumuşaktı. Kollarımı göğsümde kavuşturup yanaklarımı şişirdim.

“Sağ ol ya! Ben acizim zaten, yürüyemiyorum tek başıma.” diye kinayeyle konuştum. Aslında daha çok çemkirdim. Sıkıntıyla iç geçirdi.

“Çocuk gibi davranan insanları sevmem. Hatta nefret ederim. Kendilerini ilgiye şımartıp insanların vicdanlarını sömürür-

ler.” Cümlesini bitirdiğinde kulaklarıma inanamadım. Ne yani beni böyle mi görüyordu?

Hiddetle ayağa kalktım. Artık yalvarsa da burada bir saniye bile durmazdım yanında. Bileğimi tutup beni durdurmaya çalıştığı anda ondan önce davrandım ve diğer elimle eline vurup onu uzaklaştırdım.

“Bir şımarık olmadığımı kalmıştı, sayende onu da oldum.” dedim kırgın bir şekilde.

“Öyle demek istemediğimi biliyorsun,” dedi.

“Hadi oradan!” diye bağırıp odama geçtim. Karşıdaki yatağa bir bakış atınca bu saatten sonra gözümle uyku girmeyeceğini anladım. Odadan çıkıp merdivenlere yöneldim. Salonu ve koridoru geçip girişe geldim ve kapıyı açıp dışarı çıktım. Benim Haza’dan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Kapıyı arkamdan sessizce kapatıp yürümeye başladım. Hava daha aydınlanmadığı için dışarıyı serindi. Bahçe lambasının aydınlatdığı çardakta birinin oturduğunu fark ettim. Sırtı bana dönük olduğu için kim olduğunu seçemiyordum. İçtiği sigara dumanı aydınlatmanın etrafında yayılarak yükseliyordu. Okan sigara içmediği için aklıma iki isim geldi. Çardağa doğru ilerlerken seslendim.

“Eren?” çardağa biraz yaklaştığımda orada oturan kişi yüzünü bana doğru döndü. Eren değildi.

“Elimizde bir adet Onat kaldı sadece. İşini görür mü?” dedi Onat gölgelerin arasından. Çardağa geçip tam karşısına oturdum.

“Komik değilsin,” dedim kaşlarımı çatıp. Sigarasını içine çekip bir nefes verdi.

“Bence de değilim,” diyerek beni onayladı. Sırtımı bahçe sandalyesine yaslayıp gözlerimi kapattım.

“Benim yüzümden mi uyandın?” diye sordum gözlerim hâlâ kapalıyken. Onat güldü.

“Hayır, o sırada burada oturmuş sigara içiyordum. Evdeki lerin sözleşmiş gibi aynı anda ışıkları açmasıyla geldim.” dedi. Gözlerimi açıp yüzüne baktım. Bakışları donuktu. Kumral saç-

ları uzamıştı. Birkaç günlük kirli sakala sahipti. Yarın sabah bu halinden kurtulup tamamen farklı bir adam olacaktı.

“Sana güvenmiyorum.” dedim bakışlarımı elinde ileri geri çevirdiği sigara paketine bakıp. Durduk yere söylenecek bir laf değildi bu ama söylemek istedim. Onat’ın eli durdu. Elindeki sigara izmaritini küllüğe bastırıp söndürdü.

“Güvenme de zaten. Aksi ihtimali ikimize de bir şey kazandırmaz.” Öylesine söylediği sözlerle karşılık bakışlarımı elinden çekip yüzüne baktım. Dediklerine karşılık aklıma ona söyleyecek bir şey gelmedi. Paketten yeni bir sigara daha çıkarıp dudaklarının arasına sabitledi. Sigarasını yakmadan önce paketi bana uzattığında kaşlarımı çattım.

“İster misin?” diye sordu Onat. Paketle bir süre baktım. Aptallığıma doymadığım lise günlerinde birkaç kere sigara içmiştim. Hiçbir zaman bağımlı olacak kadar çok içmediğim için üzerimde bir tesiri olmamıştı tabi. Kendimle aramda geçen vicdan muhasebesinden sonra kararımı verip paketten bir tane aldım. Ben aptal aptal elimdeki sigaraya bakarken Onat çakmağı uzattı ve sigaramı yaktı. Yavaş yavaş yanan sigarayı dudağıma yaklaştırıp bir nefes çektim. İlk etapta ağzıma art arda dört tane Espresso shotı tek seferde içmişim gibi acı bir tat verdi. Duman ciğerlerime yayıldığında ise...

Kahretsin!

Öksürük krizine girdiğimde sigarayı masaya atıp ellerimi boğazımı sardım. Acıdan gözlerim yaşarmaya başladığında Onat kılını bile kıpırdatmadı. Havaya aç kalan ciğerlerimi doyurmak istercesine derin nefesler alıp verdim. Kendime geldiğimde acıdan yanan gözlerimi ovuşturup Onat’a baktım.

“Ne biçim sigara o öyle? Ölüyordum az kalsın,” dedim masada halen yanmaya devam eden sigaraya bakarak. Onat sinsice sırıttı.

“*Camel Brown*,” dedi elindeki paketi gösterip. “Kısacası sigaranın köpek öldüreni.” Bu halimden keyif alan ifadesini görünce yüzümü buruşturdum. Ömür israfıydı resmen. Ciğerimi yaksa da bitirmek istediğim sigaraya uzandım. Onat bileğimi tutup beni durdurdu ve sigarayı alıp söndürdü. Şaşkınca ona baktım.

“Bir insanın kendine yaptığı kötülüğü diğer insanlar bir araya gelse yapamaz,” dedi Onat sigarayı tutan elini bana doğru sallayarak. “Al sana tecrübelerle tasdiklenmiş bir hayat dersi. Kafan karışmış belli ki. Ama çareyi hiçbir zaman dengeni bozacak şeylerde bulamazsın. Bu sigara olur, alkol olur, beyaz olur, hatta kötü bir arkadaş ya da sevgili; her neyse artık. Şimdi vaktin varken git uyu.” Sonra eğlenen bir sesle ekledi. “Uyandığında hâlâ yeni tecrübeler edinecek hevesin olursa ben burada olacağım.” Ona son kez baktıktan sonra ayağa kalkıp evin yolunu tuttum. Giriş kapısının önüne geldiğimde anahtarı almadığım için kendime küftüm. Kapıyı çalıp diğerlerini rahatsız edemezdim. Bugün bu ikinci olurdu ve bu sefer beni kesin öldürürlerdi.

Aklıma Hazar’ın hâlâ balkonda olma ihtimali geldi ve geriledim. Karanlıkta yüzünü göremesem de sigarasının parlamayıp sönen alevi orada olduğunu belli ediyordu.

“Hazar!” diye seslendim duyabileceği bir tonda.

Ses gelmedi.

“Hazar!” dedim tekrar şansımı deneyerek. Yine ses gelmedi. “Kapıyı açar mısın? Anahtar yok bende.” deyip beklemeye başladım. Çocuk gibi inatlaşacağını düşündüm ama kapı önündeki meraklı bekleyişim kısa sürdü. Hazar açtı kapıyı. Geçmem için kenara kayınca ona bakmadan içeri girdim. Dar koridordan salona doğru ilerlerken kapının kapanma sesini duydum. Merdivenin ilk basamağını çıktığım sırada Hazar beni durdurdu, yine. Yüzünü bana iyice yaklaştırıp derin bir nefes aldı ve kaşlarını çattı

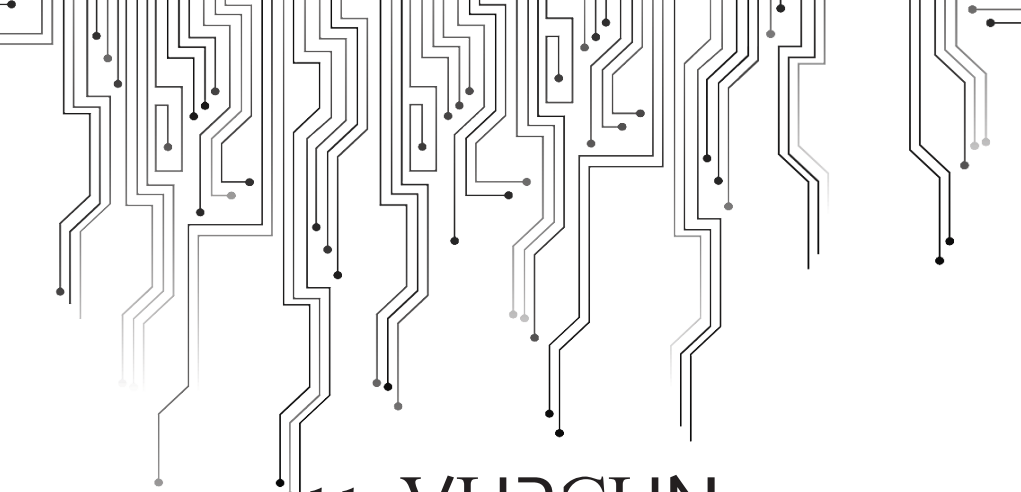
“Ve Özde kötü kız olur... Kısa süre sonra uyuşturucuya da başlarsın artık,” dedi yapmacık bir tebessümle. Yaptığı saçma espri güldürmek bir yana sinirlendirmişti beni. Onat veya başka birisi yapsa tamam ama bu söz kesinlikle ona yakışmamıştı. “Bayağı da keskin bir kokusu var. İlk sigaranı içerken çok zorlanmamışsındır umarım. Ya da...” derken ellerini göğsünde kavuşturdu. “Ciğerlerin yandı, hem de öksürük krizi geçirecek kadar. Ama ne kadar nefes alıp versen de o tatlı acıyı hiçbirinde hissedemedin öyle değil mi?”

“Tatlım ben mazoşist değilim!” dedim bakışlarımı ondan kaçırıp. Onu geride bırakıp merdivenleri çıkarken başka bir şey

söylemedim. O da söylemedi. Odaya girdiğimde direkt yatağa yöneldim. Bu saatten sonra uyku tutmayacağını biliyordum. Benimkisi zaman öldürmekti.

Nasıl uyuyabilirdim ki? Ailemin iyi olduğuna emin olmalıydım. Gördüğüm kâbustan arta kalan görüntüler bozuk plak gibi dönüyordu zihnimde. Kesif bir korku sardı içimi. Hazar'ın dediği gibi; korku diğer duyguları infilak ettiren bir buton gibiydi.

Ve benim parmaklarım o butonun üzerinde geziniyordu.

11. VURGUN

Sabah erken saatlerde odadan çıkıp hızlı adımlarla aşağıya indim. Dora her zamanki gibi mutfakta kahvaltı hazırlamaya çalışıyordu. Ona günaydın deyip diğer kahvaltılıkları buzdolabından çıkarıp bahçedeki masaya götürmek için tepsiye yerleştirdim. Ama önce servis tabaklarını yerleştirmeliydim. Dolaptan tabak çıkarırken Dora beni engelledi.

“Okan masayı kurdu kahvaltılıklarla çay gidecek sadece,” dediğinde ona gülümseyip tepsiyi elime aldım ve bahçeye geçtim. Benim dışımda herkes uyanmış ve masaya oturmuştu. Kahvaltılıkları masaya yerleştirip boş sandalyelerden birine geçtim.

Bugün büyük gündü. Konuşulacak çok şey olmasına rağmen sessiz geçen kahvaltının ardından hepimiz salonda yerimizi aldık. Toplantıya Barış diye birisi daha geldi. Ekipten değildi ama yabancı gibi de değildi. Herkes çocuğa sıcak davranıyordu. Uzun süredir ekiple birlikte çalışıyor olmalıydı.

Hazar ortadaki sehpa gideceğimiz evin detaylı bir krokiğini koyup Onat’la karşımıza dikildi.

“Planı kabaca herkes biliyor, öyle değil mi?” diye sordu Hazar. Herkes evet anlamında başını salladığında konuşmaya devam etti. “Biliyorsunuz ki bu son toplantımız. Bu akşam istediğimiz gibi giderse çok büyük bir iş başarmış olacağız. Planın tıkır tıkır işlemesi için herkes üzerine düşeni yapmalı. Zaman yönetiminizi yapmalısınız. Hepimizin kaderi saniyelere bağlı. Kısacası herkes ne yaptığına dikkat edecek ve en ufak detayı bile

atlamayacak. Bu işteki kilit nokta sizsiniz. Dikkat edeceksiniz, dikkat çekmeyeceksiniz. Anlaşıldı mı?” diye sorduğunda hepimiz onu onayladık.

“Parti saat sekizde başlıyor. Bilmeyeniniz yoktur herhalde,” diye Hazar’ın bıraktığı yerden konuşmaya devam etti Onat. “Yapılacağı yeri de biliyorsunuzdur ama ben tekrar hatırlatayım. Salih Hisarlı’nın yalısının bahçesinde yapılacak. Adamın evi en iyi güvenlik sistemleri ve korumalarla korunuyor ama bu bizim için çok da önemli bir detay değil. Sonuçta bugün o ev her türlü insana açık olacağı için zafiyet oluşma riski had safhada. Tabi karşımızda sürekli gördüğümüz içkiden uyuşmuş genç insanlar değil de toplumda söz sahibi olan bilinçli insanlar var. Haliyle daha çok dikkat çekeceğiz. Biliyorsunuz, ben ve Dora iş adamı İlhan Merter’i temsilen orada olacağız. Okan, Eren ve Barış da Mobicell’in kurduğu genç girişimci istihdamı programındaki girişimciler sıfatıyla orada olacaklar. Hazar ve Özde...” dedi Onat ikimize de imalı bir bakış atıp. “Siz de artık kendinize ne ad koyarsanız koyun,” dediğinde Hazar’a baktım. Onat’a ukalaca bir bakış attı ve bana bakıp göz kırptı.

“Hazar Önder olarak orada bulunacağımı biliyorsun Onat,” dedi Hazar yılgın bir sesle.

Bu detayları daha önce de konuştuğumuz için sıkıntıyla iç geçirdim. Sıkıntımın bir sebebi de bu yaptıklarımız hakkında zerre kadar bilgi sahibi olmayışımıydı. Mobicell’i neden yok etmeye çalışıyorduk ya da Salih Hisarlı denen iş adamının evindeki şahsi bilgisayardan neden belge çalmaya alışıyorduk, bilmiyordum. Ayrıca herkes hayali bir kimlik sahibiyken Hazar neden kendisi olarak geliyordu? Ekip de benden bu bilgiyi esirgemeye yemin etmişler gibi konu hakkında bilmem gerekenden fazlasını vermemek için üstün bir çaba gösteriyorlardı. Artık varlığından şüphe duymadığım aramızdaki güvensizlik duvarına bir sıra daha tuğla dizilmişti.

Düşüncelerin arasında sıyrıldığımda baygın bakışlarım hâlâ konuşmakta olan Onat’a kaydı.

“Evde toplam altı güvenlik görevlisi var. İki ana giriş kapısında diğerleri de evin farklı kesimlerinde bulunuyor. Bu akşam için takviye olarak beş kişi daha gelecek. Ana girişte dört, tam

olarak sayısı bilinmiyor ama muhtemelen bahçede dört ya da beş kişi olacak evin içini koruyan kimse yok. Bu da bizim için iyi. Ana girişteki korumalar ilk etapta bizim için bir sorun teşkil etmiyor. Tek sorun bahçedekiler. Onlara yakalanmadan işi halledersek evden çıkarken de bir sorun yaşamayacağız. Bu yüzden korumaları oyalayacak olan kişilere büyük iş düşüyor.” Bir süre sessiz kalan Onat’a bakıp merakla bekledim.

“Ama sizin için bu da düşünüldü. Evin asıl korumaları en önemli noktada, yani ana girişinde olacağı için diğer korumalar takviye ekipten olacak. Şansa bakın ki takviye ekip de bizim adamlarımızdan oluşuyor,” dedi ve gülümsedi Onat.

“İçeri girdikten sonra yapacaklarımızı biliyorsunuz. Eren içeri girdiğimiz anda en kötü ihtimale karşı kapıdaki araçta bizi bekleyecek,” dedi Hazar. Dora, Barış ve ben partidekiler ile ilgileneceğiz; Özde, Okan ve Onat da içeriye sızıp Hisarlı’nın şahsi bilgisayarına girip Mobicell’i çöktürmek için gerekli bilgilere ulaşacak. Dikkat etmemiz gereken önemli noktalar krokide işaretli. Kırmızıyla işaretli yerleri iyi inceleyin ve hazırlıklara başlayın,” dedi Hazar.

Herkes sorgulama gereksinimi duymadan Hazar’ın komutuyla üzerlerine düşen görevleri yapmak üzere etrafa dağıldı. Ne yapacağımı bilemediğim için salonda bekledim bir süre. Sadece on dakikacık süren toplantı aptal gibi olmama neden oldu. Teoride her şey mükemmeldi ve bize engel olacak bir şey yoktu ama... Cevaplayamadığım bazı sorular içimi kemiriyordu Dalgın bir şekilde düşüncelerle cebelleşirken görüş alanıma Hazar girdi. Soru sorarcasına yüzüne baktım bir süre.

“Dora ve Okan seni bekliyor,” dedi ve gitmek üzere arkasını döndü. Artık bazı şeyleri konuşmamız gerektiğini düşünerek onu durdurdum.

“Hazar bekle!”

Hazar kararsız bir adım attıktan sonra durdu ve bana döndü. “Bir sorun mu var?”

Tam da anını yakalayan bir soruydu. Bir değil pek çok sorun vardı.

“Seninle konuşmam gerek.”

“Ne hakkında?”

“Dün gece olanlardan başlayabiliriz.” Hazar bunu beklemiyor olacak ki şaşkın bir bakış attı bana. Sonra aceleyle kendini toparlayıp umursamaz bir edayla elini havada salladı. “Unut gitsin dün geceyi. İkimiz de ergen veletler gibi aşırı tepki gösterdik.”

“Unut gitsin öyle mi?”

Hazar teslim olmuş gibi ellerini yukarı kaldırdı. “Tamam ben haksızım. Ailen senin hassas noktan. Bu konuda seni huzursuz etmemeliydim ama inan bana ailen çok iyi. Konuşmak istersen ara konuş şimdi. Bu akşam sana çok büyük bir görev düşüyor ve hiçbir şeyin motivasyonunu kırmasını istemiyorum. Beni anlıyorsun değil mi?” dedi mavi gözlerini kocaman açarak.

“Anlıyorum. Dün gece için de affettim seni. Fakat Hazar söyler misin bana, ne zaman bitecek bu aramızdaki mesafe? Bunu kabul eden kişinin ben olması utanç verici ama bu ekibin dışında kalamayacak kadar yakın oldum size. İş dışında da paylaşımlarımız oldu. Beni ne zaman içinizden biri gibi görüp bu olanların sebebini anlatacaksınız? Anladım Pilot denen bir herife düşmanlık besliyorsunuz. O da yetmezmiş gibi Serhan Tekin diye ülkenin en zenginlerinden olan bir iş adamını mahvetmeye çalışıyorsunuz. Söylesene sebebi ne? Bak ben sorularını hasıraltıttım artık. Ama bu işi neden yaptığımı bilmem gerekmiyor mu?”

Tiradımın ardından Hazar bana donuk bakışlarla bakıyordu. Mavi irislerinin etrafına buz tabakası örtülse bu kadar olurdu.

“Şunu bilmelisin ki Serhan Tekin ile Pilot aynı kişi,” dedi Hazar. Sesi yumuşar gibi olmuştu. “Biri kariyerinin zirvesinde saygın bir iş adamı dığeriyse bazı politikacıların ve mafyatik iş adamlarının arkasını kollayan, sayısız yasadışı işte parmağı olan iğrenç bir insan. Şimdiye kadar bir sürü insanın canını yaktı. Biz de onlardan bazılarıyız. Pilot’un seçtiği son kurban da Sinem oldu. Aslında hedef bendim,” derken bakışları uzaklara kaydı. Sorularımın cevap bulması konusunda oldukça hevesliydim ama Hazar’ın bu kadar çabuk çözüleceğini tahmin etmemiştim. “Sinem yanlış zamanda yanlış yerde olduğu için ölümün kıyısından döndü. Bu akşam da onu yok etmek için gerekli adımı atacağız. Önce gücünü elinden alacağız. Sonra da...” Cümlesini

tamamlamadan evden çıkıp gitti. Söylenmeyen sözlerin altında gizli anlamı keşfettiğimde ürperdim.

Sonra da canını alacaktı Hazar.

Hazar'ın ardından kapıyı kapatıp odama doğru ilerlerken hissettiğim boşlukla yutkundum. Dalgınca merdivenleri çıkarken elinde çantalarla merdivenin ucuna gelen Dora ile yüz yüze geldim.

“Aldım ben çantanı hadi gidelim,” dedi Dora aşağı inerken. Hazar'ın yarattığı yıkım yüzünden bu kısmı tamamen unutmuş-tum ben. Çıktığım basamakları geri inip evden çıktık. Bahçede çalışır durumdaki arabanın yanına gelip arka kapıyı açtım. Yeri-me yerleşip kapıyı kapatmamla yolculuğumuz başladı.

Dora'nın haftalar öncesinden ayarladığı güzellik salonuna geldiğimizde Okan centilmenlik yapıp kıyafetleri bizim için taşıdı. Salona girdiğimizde salondakiler hemen bizimle ilgilendiler. Dora bana seçim hakkı tanımadan bir saç şekli belirledi. Bu meselelerle uğraşacak kadar ilgili olmadığım için seçimi onun yapmasından memnundum. Görevli kadın hemen işe koyulup istenilen modeli yapmaya başladı.

Saç ve makyajımız tamamlandığında hazır bir şekilde salonunun önünde Dora ile beklerken görev dağılımıyla ilgili konuşmaya başladık. Bu sırada Hazar'ın siyah spor arabası tam karşımızda durdu.

“Okan'ın bizi almaya geleceğini sanıyordum,” diye fısıldadım Dora'ya. Dora bilmiyorum dercesine dudaklarını büktü. Hazar arabasından inip yanımıza geldi. Üstündeki siyah smokini detaylı bir şekilde incelerken kendimin de aynı şekilde incelendiğimi fark ettim. Maruz kaldığım tepkiden hoşnut olmayınca yaptığım şeyin de iyi bir şey olmadığını anladım ve bakışlarımı yere çevirdim.

“Hazırsan gidelim Özde.” Bakışlarımı Hazar'a çevirdim.

“Dora gelmiyor mu?” Dora'ya baktığımda başını olumsuz anlamda salladı. Neden ben Hazar'la gidiyordum ki şimdi?

“Okan onu almaya geliyor. Acele et hadi,” dediğinde fazla diretmeden arabaya doğru ilerledim. En son itiraz girişimim hiç de hoş sonuçlanmamıştı.

Hazar'ın sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırmasını izledim. Son model arabasını park ettiği yerden çıkardı ve trafiğe karıştı. Aramızda hâlâ sessizlik hâkimdi. Bunun en büyük sebebi de birkaç saat önce gerçekleştirdiğimiz konuşmaydı. Sıkıntıyla nefes verip dışarıyı izlemeye başladım. İnsanlar hayatın getirileri yüzünden fazlaca telaşlıydı. Herkes aceleyle bir yerlere yetişmeye çalışıyordu. Kimi dalgındı, kimileri neşeli, kimileriye bezgin... Sessiz sinema gibiydiler. Ne söylediklerini duyamasam da herkesin yüz ifadesinden farklı anlamlar çıkarabiliyordum.

“Sinem’i görmeye gittim bugün.”

Şaşkınca ona baktım. Planları arasında bu yoktu. Ne diyeceğimi bilemeyerek duraksadım ve kor gibi içimi yakan soruyu sordum.

“O iyi mi?”

“Toparladı kendini. Yakında taburcu olacak,” dediğinde içime su serpildi. Ona kızıyor olsam da asla kötülüğünü istemezdim. “Ona her şeyi anlattım,” dedi Hazar fısıltıdan farksız boğuk bir sesle. “Bilmesi gerekiyordu,” diye devam etti. Sormak istediğim soruyu yuttum. “Belki de gerekmiyordu, emin değilim ama bu yükün omzumdan inmesini istedim yalnızca. Ben de beni en huzurlu hissettirecek şeyi yaptım ve ona söyledim. Şimdi benimle konuşmuyor ama bu durum fazla uzun sürmez.” Konuşurken, vurguları ve ses tonundan bunu yaptığına pişman olduğunu anladım. Belki bir nebze rahatlamıştı ama fazlasıyla da üzülmüştü. Umursamamayı tercih ettim. Duygularımı ön planda çıkardıkça mutsuz oluyordum.

Sessizce yolu seyrederken araba yavaşladı. Salih Hisarlı'nın görkemli malikânesi ufukta görünmüştü. Hazar arabayı misafirler için ayrılmış park yerine park edip arkasına yaslandı.

“Onat’ları mı bekleyeceğiz?” diye sordum. Başını hayır anlamında salladı.

“Geldiler zaten,” dedi çenesiyle sağ tarafı işaret ederek. Hepsi maskelerini takmış geldikleri araçtan iniyordu. Bakışlarımı tekrar Hazar’a çevirdim.

“Bizim maskelerimiz nerede?” Soruma gülümsedi. Arka koltuğa uzanıp bir kutu aldı eline. Kutunun kapağını kaldırıp bana

uzattı. Yan yana iki maske vardı. Biri beyaz son derece pırıltılı dantel işlemeli bir maskeydi. Diğeri ise mat, siyah, gösterişten uzak bir maskeydi.

Maskemi almak için uzandığımda Hazar kutuyu çekip benden uzaklaştırdı. Bakışlarımı ağır ağır yüzüne çevirdim. Hınzırca gülümsedi.

“Gerçek kimliğini saklamadan önce bir şans öpücüğü almadan olmazdı,” dedi ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Dudakları dudaklarıma değdiği anda bende ipler kopmuştu.

Neydi bu şimdi? Kalbim neden bu kadar hızlı atıyordu? Öyle bir atışı vardı ki bir an infilak etmesinden korktum. Gözlerimi de açamıyordum. Yüzü yüzüme yaklaştı, dudakları dudaklarıma değdi. Yalnızca değdi.

Yalnızca hissettim.

Bir gayret gözlerimi açıp ona baktım. Beni izliyordu. Önce bir duygu akışı geçti aramızda daha sonra uyuşmuş duyguların yerini nefret aldı ve öfkeden çenem seğirmeye başladı. Telaşla dışarı bakıp birilerinin bizi görüp görmediğini kontrol ettim. Neyse ki görünürdü tanıdık kimse yoktu.

“Neden böyle bir şey yaptın?” diye sordum fısıltıdan farksız sesimle. Tepkilerim bile bağımsızlığını ilan etmişti. Yüzüne baktığımda bakışlarını benden çekip dışarıya çevirdi. Sessizdi.

Cevap versene neden yaptın bunu Hazar?

İçimde kabaran öfke dalgasıyla ona vurmak için elimi kaldırdım. Ani bir refleksle elimi havada yakaladı. Öfkeli yüzümün yansımasını onun göz bebeklerinde gördüm ve kendimden utandım.

“Neden yaptın?” diye sorumu yineledim. İçten içe kendimi sakın kalmak için telkin ediyordum. Ama çabalarım boştu. Öfkeliydim. Ve bir de... Ah! Aklıma gelen saçma düşünceyle başımı sağa sola salladım.

Duygusal hiçbir şey hissetmedim.

Hissetmiyorum.

Peki. Tamamıyla yalandı. Kalbimi çıkarıp futbol sahasına atışlar da bir sürü insan top gibi sağa sola fırlatıyordu sanki.

Gözyaşlarımla sıcaklığını ta derinlerde hissediyordum. Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Duygularım kontrolünü kaybetmişti. Biri beni yöneten uzaktan kumandayı almış da kafasına göre kurcalıyordu düğmeleri sanki. Bu his çok tuhaftı. Kutudaki maskeyi çekip aldım ve ikinci kez yüzüne bakmadan arabadan indim. Bu hikâyede dengesiz olan bendim. Alışılmamış, saçma şeyleri de ben yapardım. O değil.

Ama ben onu öpemezdim ki!

Bizi bekleyen gruba doğru hızla ilerlemeye başladım. Bu olanlara birisi dur demeliydi.

Jeepe yaslanmış zift ve zehir ile harmanlanmış berbat sigarasını içen Onat'ın karşısına dikildim. Üstündeki bordo yeleği, füme rengi pantolonu ve siyah kuyruklu ceketle son derece şık bir görüntüye sahipti.

Beni fark ettiğinde sigarasından bir kez daha nefes çekip dumanı havaya üfledi. Gözlerini kısıp kıyafetimi incelemeye başladığında gergin bir şekilde enseme kaşıdım. Ama o beğeni ifade eden bir ıslık çalarak gerginliğimi zirveye taşıdı.

“Gözlerim kamaştı doğrusu. Bizim *kötü küçük kızımızın* içinde ne cevherler saklıymış.” Ona çenesini kapatması için ters bir bakış attım. Oysa Onat geri adım atmayıp yanına gelen Hazar'ı da tatlı (!) sohbetimize dâhil etti. Kolunu Hazar'ın omzuna atıp gevşekçe sıırttı.

“Sence de bu güzelliğin narin dudaklarına bir de Davidoff Slims Gold² yakışmaz mı Hazar?” Kaşlarımı çattım. Hazar'ın ne yaptığını görmüş müydü yoksa? Mümkün oldukça Hazar'a bakmamaya çalışıyordum. Bulunduğumuz bahçe duvarının arkasından müzik sesi yükselirken Okan'ın maskesini bağlamakla uğraşan Dora'nın yanına gittim. Dora ve Eren çoktan maskelelerini takmıştı. Dora şık kırmızı elbisesiyle aynı tonda bir maske takmıştı. Sade maskeye sağ tarafından yükselen ısıltılı kırmızı tüyler hareket katıyordu. Okan'ın üstündeki koyu lacivert smokin diğerlerinin gibi kuyruklu değildi. Okan'ın maskesi de Hazar'ınki gibi mat siyahtı. Eren... Eren'in mat gümüş maskesi ise üstündeki smokinin yeleğiyle uyumluydu. Okan'ın smokininden bir ton daha açık renkliydi smokini. Belindeki 2. Uzun ince bir sigara türü.

siyah kuşağı ve yakasındaki beyaz gül detayıyla gecenin en şık ismi oydu bence. Bu gece, bütün kadınların ilgisi kesinlikle onun üstünde olacaktı. Partideki eşine şimdiden sabır diledim.

Dora'nın Okan'la işi bittiğinde mahcup bir şekilde bir ona bir de elimdeki maskeye baktım. Yanıma gelip muzip bir şekilde gülümsedi ve elimdeki maskeyi aldı. Arkama geçip saçımı bozmamaya gayret ederek bağlamaya başladı. İşini bitirince buklelerimi düzelterip bana döndü.

“İşte bu kadar.” Dora'nın arkasından bana dik dik bakan Hazar'ı görmezden gelip ona gülümsedim.

“Umarım bu kadar uğraştan sonra elimiz boş dönmeyiz,” diye söyledim sıkıntıyla.

“Şimdiye kadar karavana atmadık. Bugün de öyle olacak. Dert etme,” dedi güven verici bir şekilde. Başımı sallayıp içeri girmek için hazır bekleyen erkeklere baktım. Bu gece noktayı koymalıydık. Haftalardır verdiğim emeğe değmeliydi.

Takılıp düşmemek için elbisemin eteğini tutarak Hazar'ın yanına gittim. Güvenlik kontrolüne kadar yakın bir mesafede yürüdük. Kontrole geldiğimizde kolunu uzattı. İsteksiz bir şekilde koluna girip yürümeye devam ettim. Güvenlik görevlileri elimizdeki davetiyeleri kontrol edip bizi güvenlik taramasından geçirdi. Sorunsuz bir şekilde içeriye girdiğimizde aklıma gelen şeyi Hazar'ın kulağına fısıldadım.

“Silahını yanına almadın mı?” Sorum yüzünden şaşkın bir şekilde bana baktı.

“İçerideki adamlardan alacağım. Yanıma alsaydım, gördüğün üzere yakalanırdım,” dedi. Bir şey demeden yürümeye devam ettim. Bir yandan Hazar'ın hızlı adımlarına eşlik etmek bir yandan da uzun eteğimle baş etmek çok zordu. Daha erken olduğu için az olan insan topluluğuna bakıp derin bir nefes verdim. Zorlukla da olsa Hazar'ı yavaşlatıp durmasını sağladım. Kaşlarını çatıp bana bakarken öldürücü bakışlarını atmayı da ihmal etmemişti. O bakışları aynen iade ettim ona.

“Bakma öyle! Bu şekilde hızlı yürüyemiyorum. Sen de yardımcı ol biraz.” Sert bakışlarını bir süre sonra yumuşatıp yürümeye devam etti. Bahçedeki boş masalardan birine geçip etrafı

izlemeye başladım. Onat ve Dora bahçe girişine yakın bir yere; Eren, Okan ve sonradan dâhil olan Barış ise evin girişine yakın bir yere geçmişti. Hazar ve benim bulunduğum yer iki tarafa da oldukça uzaktı. El çantamı kokteyl masasına koydum. Hazar sürekli bir yerleri izlemekle meşguldü.

“Parti bitene kadar diğerleriyle iletişim kurmayacak mıyız?” diye sordum. Bakışlarını yavaşça yüzüme çevirdi. Mavi gözleri kısılmıştı.

“Dikkat çekmememiz için evet. İşaret gelmedikçe çok konuşmayacağız.” Anladığımı belli ederek başımı salladım. Hava yavaş yavaş kararıyordu.

Misafirler de gelmeye başladığında Hazar yanımdan ayrıldı. Sıkıcı kalabalığı izlemeye başladım. Bir süre sonra boş masa dahi kalmamıştı. Soluma dönüp sonuna kadar açık olan çift taraflı kapiya baktım. İnsanların gözü önünde içeri sızmak kolay olmayacaktı. Birileriyle konuşan Onat ve Dora’ya baktım. Ortama rahatlıkla ayak uydurmuşlardı.

Yılların deneyimi var tabi.

Hazar elinde iki kadehle karşıma geçti. Daldığım düşüncelerden sıyrılıp kendimi toparladım. Bir ona bir de kadehe baktım. Uzun ince şampanya kadehini bana uzatıp gülümsedi.

“Alkolle problemin var mı bilmiyorum ama hafif bir aroması var şampanyanın, rahatsız etmez seni. Denemeni tavsiye ederim,” dedikten sonra aramızdaki mesafeyi en aza indirip fısıldadı, “Bu insanlara ayak uydurmazsan etçil bitkiler gibi sindirirler seni. Sen de büyüleyici kokusuyla sarhoş olduğunla kalırsın.” Yaptığı benzetmeye gözlerimi devirip uzattığı kadehi aldım. Bol köpüklü şampanyamdan bir yudum aldım. Kuruyan boğazıma iyi gelmişti. Hafif ekşi aroması yüzünden gözlerimi kıstım ve tadını çıkardım. Artık Hazar’ın üstünde nasıl bir etki bıraktıysam artık yıllarca susuz kalmış gibi şampanyasından büyük bir yudum aldım.

“Tadı inanılmaz. Hisarlı davet için fazlasıyla bonkör davranmış,” dedim beğeniyle.

“Öyle. Aman ipin ucunu kaçırayım deme. Benim sana ayıkken ihtiyacım var,” dedi Hazar. “Şimdi Salih Hisarlı ve eşinin

yanına gidip onlara selam vereceğiz. Sonra tanıdık bir iki sima var onların yanına da uğramamız gerek. Ben kısa bir muhabbet açtıktan bir süre sonra fenalaşmış gibi yap. Lavaboya götürme bahanesiyle içeri sokacağım seni.” Masadaki çantayı elimine alıp Hazar’ın yanına geçtim. Ağır adımlarla etrafını insan kalabalığının sardığı çifte doğru yürüdük. Hazar elini belime koyup Salih Hisarlı’nın karşısına geçti. Bu onu ilk görüşümdü. Onat planı anlatırken sayısız kez adamın farklı açılardan yüzünü görmüş olsam da onu canlı kanlı ilk görüşümün baskısını hissettim. Ben biraz sonra bu adama ait önemli bilgileri çalacaktım.

“Salih Bey nasılsınız?” diye sordu Hazar ve tokalaşmak için elini uzattı. Adam uzattığı Hazar’ın elini sıkıp tereddütle bizi süzmeye başladı. O an bir şeyleri sezmiş olduğunu düşünerek irkildim ama neyse ki düşündüğüm gibi değildi.

“Ooo Önder,” dedi neşeli bir sesle Salih Hisarlı. “Şu zımbırtılar yüzünden tanıyamadım seni,” dedi yüzündeki maskeyi kastederek. Adam beni kısaca süzdükten sonra tekrar Hazar’a döndü. “Bugün seni beklemiyordum.”

Hazar elindeki kadehten bir yudum alıp konuştu.

“Haklısınız. Normalde babam katılır bu tür davetlere ama kendisinin bazı işleri olduğu için ona vekaleten benim gelmemi rica etti. Davetli listesinde son derece kıymetli insanların olduğunu öğrenince bu fırsatı değerlendirmek istedim,” dedi Hazar gülümseyerek. Her türlü iddiaya girerim ki o gülümsemenin altın çok derin imalar saklıydı. Yüz ifadesini net olarak seçemesem de bunu Hazar’ın gerginliğini kaskatı duruşundan hissedebiliyordum.

Salih Hisarlı huzursuz bir nefes verdi. “O bugün bir iş bağlamak üzere Polonya’ya gitti. Normalde sever böyle organizasyonları, bilirsin.”

“Bilmez miyim?” dedi Hazar alaycı bir tonla. “Sizi daha fazla meşgul etmeyeyim. Erkan Beye bir selam versem iyi olacak,” dedi Hazar. “Bu güzel davet için teşekkürler.”

Salih Hisarlı hafif bir baş işaretiyle Hazar’ın iltifatını kabul edip bana gülümsedi. Onunla göz göze geldik. Bana tuhaf bir bakışı vardı. Bir an acaba planladığımız şeyden haberdar mı diye

şüphelenmeden edemedim. Bu düşünceyi Hazar’la da paylaşmak isterken bir kokteyl masasının önünde durduk. Orta boylu kır saçlı bir adam ile maskeden anlayabildiğim kadarıyla genç duran zarif bir kadına selam verdi Hazar.

“Merhaba Erkan Bey. Nasılsınız?”

Erkan denen adam Hazar’ı hemen tanıdı. “Merhaba Hazar,” dedi Hazar’la tokalaşırken. “Nasılsın?”

“İyiym teşekkür ederim. Siz nasılsınız?”

“Ben de iyiym.” Sonra adam yanındaki genç kadına döndü. “Hayatım bu delikanlı London School of Economics’ten arkadaşım Sinan’ın oğlu. Bu yanındaki genç hanım da...”

“Yeni ortağım Özde,” dedi Hazar. Erkan Bey ve eşiyle selamlaştım. Hazar ve adam iş hakkında konuşmaya başladı. Ekonominin durumundan ve yeni yatırım planlarından bahseden ikiliden sıkılan kadın bana yaklaşıp kısık sesle “İki erkeğin bir araya gelince futbol ve paradan başka bir şey konuşmaması ne sıkıcı değil mi?” diye sordu. Kadına katılmıyordum bu konuda. Onun aksine ben Hazar’ın bu yönünü ilk defa keşfettiğim için konuya hâkim bir şekilde konuşmasını ilgiyle dinliyordum.

“Öyle,” dedim. Kadının bu düşüncelerine katılmıyor olsam da aksini söyleyip yeni bir tartışma konusu başlatmak ilgimi çekmemişti.

Kadın cevabımdan güç almış olacak ki daha çok konuşmaya başladı. “Ne görkemli bir davet değil mi?” dedi çevremizdeki kalabalığı incelerken.

“Evet. Düşündüğümünden daha büyük bir organizasyon olmuş.”

“Nezihe böyledir. Her şeyin abartılmasına bayılır. Bu maskeli parti işi de onun başının altından çıkmıştır kesin. Cemiyette İbiza’da katıldığı etkinlikleri anlatarak başımızı şişirdiği yetmiyormuş gibi kendi yaptığını anlatır şimdi ballandıra ballandıra.”

Kadının memnuniyetsiz tavrının altındaki çekememezliği görmezden gelip onu onayladım. Ne yapabilirdim ki? Ayrıca Nezihe kimdi?

Kadınla geçirdiğim her dakika eziyete dönüşmeye başlamıştı.

Tam pes edeceğim esnada Hazar işaret parmağıyla elime ritmik bir şekilde vurmaya başladı.

1-2-3-4, 1-2, 1-2-3-4

Bu daha önceden belirlediğimiz bir işaretleşmeydi. Ne yaptığını anlayınca belli belirsiz başımı salladım. Elime Mors alfabesiyle yani telgraf diliyle S-O-S yazdı. Elimdeki kadehi masaya koyup başıma giren yalancı ağrıyla gözlerimi kapayıp elimi alnıma götürdüm. Kadın sağ olsun tam olarak yalancı bir ağrı da sayılmazdı hani. Düşecek gibi biraz sarsılınca Hazar elini belime doladı. Gözlerimi açmaya çalışıyormuş gibi kırıştırdım. Yanımızdakiler endişeli sesler çıkarmaya başladı. Hasta rolünü abartmamak adına gözlerimi açıp doğruldum.

“Özde iyi misin?” diye sordu Hazar. Sesi endişeli çıkıyordu. Yaman oyuncuydum vesselam.

“İyiym ben. İçki çarptı sanırım,” dedim kısık sesle. Hazar beni düşecekmişim gibi daha sıkı tuttu.

“Rengin attı birden. Gel bir yüzünü yıkayalım,” dediğinde onu onaylayıp başımı salladım. Eve doğru yürümeden önce Erkan Bey’e döndü.

“Kusura bakmayın. Daha sonra görüşelim mutlaka. Müsaa-denizle Özde’ye yardımcı olacağım.” Adam babacan bir tavırla gülümsedi.

“Kusur ne demek Önder. Genç hanım daha da kötü olmadan yardım et hadi,” dedi. Adamla son defa tokalaşıp eve doğru yürümeye başladık. Yürürken daha inandırıcı olmak için başımı Hazar’ın omzuna yasladım. Arkamıza baktığımda bize doğru gelen Eren ve Okan’ı gördüm. Dora ve Onat ayrı köşelere dağılmış etrafı kontrol ediyordu.

“Eğer sen işaret vermeseydin gerçekten bayılıp düşecektim orada. O nasıl bir gevezeliktir öyle?” dedim bezgin bir sesle.

“Tamam geçti,” dedi Hazar.

Çift taraflı kapıdan geçip emin adımlarla evin içinde yürümeye başladık. Tam merdivenlere yöneleceğimiz sırada karşımıza bir garson çıktı.

“Bir şey mi istemiştiniz efendim?” diye sorduğunda Hazar’a

baktım. Garson da mı onlardan birisiydi?

“Hanımefendi biraz rahatsızlandı da lavaboya götüreceğim,” diye cevap verdi Hazar. Adam şüpheyle bana baktığında başımı Hazar’ın omzuna daha da yasladım.

“Tabi efendim. Ben size yolu göstereyim.” Garson önümünden yürümeye başladığında arkamızda bir gürültü koptu. Merakla sesin kaynağına döndüğümde gri yelege ve papyonuyla elindeki servis tabağını devirmiş garsonu andıran Barış’ı gördüm. Maskesi ve ceketi yoktu. Garson bir Barış’a bir de bize baktı. Hazar adamın omzunu sıkıp Barış’ı işaret etti.

“Önümde durup hanımefendinin daha çok fenalaşmasına sebep olacağına git arkadaşına yardım et. Salih Bey işlerin akamasından nefret eder.” Adam tereddütle bize bakınca Hazar derin bir nefes verdi. “Salih Bey için çalışıyorum, evi bildiğim için yol tarifine ihtiyacım yok. Çekil karşımdan.” Adam korku dolu gözlerle Barış’ın yanına gittiğinde fark ettirmeden Okan da yanımıza geldi.

Hazar “Benden şimdilik bu kadar. Dışarıda göz önünde olsam iyi olacak. Onat da geldi zaten,” dedi. Onu arkamızda bırakmak beni tedirgin ediyor olsa da gitmesine müsaade ettim. Onat’ın da bize yetişmesiyle elimizi çabuk tutmaya baktık. Basamaklardan hızla çıkarken ayağımdaki yüksek topuklular yüzünden sendeledim. Granit basamaklarda da fazla ses çıkardığı için ayakkabıları çıkarıp çıplak ayakla yürümeye devam ettim. Yaşadığım olay hayal meyal hatırladığım rüyamı hatırlattı bana. Rüyamdakinden tamamen farklı olan bu mekânda olayların da farklı olmasını diledim. Spiral şeklindeki merdivenler aynı değildi. Çalışma odası da koridorun sonunda değildi. Kuruntularımı içime atıp Onat’ın odanın kilitli kapısını açmasını bekledim. O işini hallettiğinde odaya adımımı attım. Onat ve Okan da arkamdan geldi. Onat çalışma masasının çekmecesinden bulduğu laptopu çıkarıp açtı. Okan da elindeki kâğıtta yazan parolayı bilgisayara girip doğruladığında çantamdaki flaş belleği çıkarıp laptopa taktım. Önemli bulduğum belgelerin hepsini diske kopyalamaya başladım. İşlemin olabildiğince hızlı olması gerekiyordu. Saniyelerle mücadele ediyorduk. Dakikalar sonra belgeleri yüklenince portföy çantamdaki ruja benzeyen

küçük flaş belleği çıkarıp bilgisayara taktım ve casus yazılımın kurulması için bekledim. Bu işlem sayesinde Mobicell'in sunucularına sızmak için gereken bilgilere erişebilecektik. İşlem tamamlandığında Okan "Eren bağlantıyı kurmuş. Her şey tamam," dedi. Zafer sarhoşluğuyla gülümseyip Okan'a sarıldım.

"Biz buradan salına salına giderken Hisarlı'nın yüz ifadesini görmek istiyorum," dedi Okan gülerek. Bir an soğuk bakışlı adamın yüz ifadesini zihnimde canlandırdım. Hazar bizi tanıştırdığında olacaklardan habersizce misafirleri ağırlamakla meşguldü.

"Bunu buradan ayrıldıktan sonra düşün," dedi Onat. Acele edip buradan çıkmamız lazımdı. Bildiğim kadarıyla Eren güvenlik sistemine sızıp kameraları bir süre devre dışı bırakmıştı. Hızlı davranmazsak fark edilebilirdik. Bir iz kaldı mı diye tekrar etrafi kontrol edip aşağı inmeye başladık. Mutfaktan servis için içki taşıyan garsonlar dışında içeride kimse yoktu. Temkinli adımlarla evden çıktığımızda Onat sağ tarafta Dora'nın bulunduğu kokteyl masasına doğru hareketlendi. Adrenalin tavan yapmışken bir anda kalabalığın içinde bulunca kendimi gözüne ışık tutulmuş tavşana döndüm ve olduğum yerde sendeledim. Uzaklardan Hazar temkinli adımlarla yanıma gelip koluma girdi.

Elinin baskısını omzumda hissedince rahatladım.

Hazar kulağıma doğru eğilip "Çıkmamız gerek," diye fısıldadı.

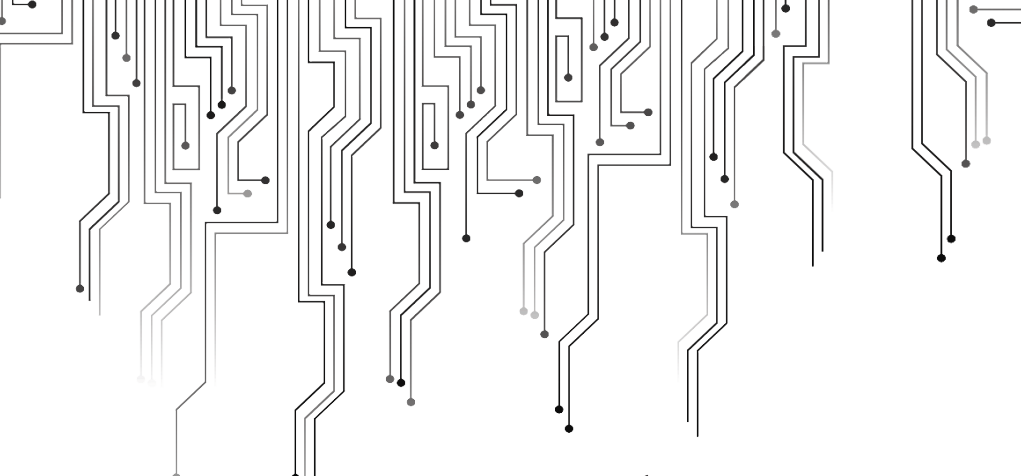
"Peki."

Ay ışığıyla yıkanan denize uzaktan bir göz attıktan sonra beni yalının bahçesinin dışına doğru çekeştiren Hazar'a uyum sağladım. Onat ve Dora bizden erken davranıp yalıdan dışarı çıktı. Biz de insan güruhunu yararak kapıya kadar geldik. Buzdan heykeller gibi kapının önünde dikilen ifadesiz korumaları atlattıktan sonra Onat az ilerimizde durup, maskesini çıkarıp yere attı. Henüz güvenli bir konumda değildik bu yüzden neden durduğunu merak ettim. Onun baktığı yöne bakıp olduğum yerde kaldım. Hazar yürümem için beni sarsınca tepki bile veremedim. Nereye baktığımızı fark edince ondan da bir şaşkınlık nidası yükseldi. Kaskatı kesilen bedenime aldırmandan *ona* doğru yürümeye başladım.

Bu gece için pek çok felaket senaryosu yazmıştım kafamda. Planın elimizde patlamasıyla ilgili her türlü kötü ihtimali düşünmüştüm. Ama bu aklımın ucundan dahi geçmemişti. Aylar sonra onu bu şekilde göreceğimi düşünmemiştim. Karşı karşıya geldiğimizde onun gerçek mi yoksa yanılsama mı olduğuna emin olmak istedim. Elimi uzatıp ona dokunacağım sırada yanı başımda Hazar'ın nefesini hissettim.

Eminim ki ikimizin de aklından aynı şey geçiyordu.

Sinem'in burada ne işi vardı?

12. KIRGIN

Gördüklerim bir yanılsama olmalıydı.

Sinem buraya kadar nasıl gelmişti?

Süremiz kısıtlıydı ama hiç kimse yerinden kıpırdamıyordu. İlk Onat attı üzerindeki şaşkınlığı. Hızlı adımlarla yürüyüp tam onun karşısında yerini alırken diğerlerimiz sancılı bir bekleyişin içine girmiştik. Hazar bile hasta haliyle buralara kadar gelen kız kardeşine tepki veremiyordu. Nasıl verebilirdi ki?

Sinem'in canlılığını yitirmiş mavi gözlerine, renksiz zayıf yüzüne bir süre daha baktıktan sonra dayanamayıp, yanı başımda duran Hazar'ın omzuna dokunup onu sarstım.

Bakışlarını bizden Onat'a çeviren Sinem'i süzdüm tekrar. Üstündeki şatafatlı gece mavisi elbisesini bile hastalık derecesindeki zayıf vücudunu gizleyememişti. Eskiden basit bir kotla tişörtü bile zarafetle taşıyan kusursuz hatlarından eser yoktu şimdi. Kolları ve bacakları incecik kalmış, kürek ve elmacık kemikleri derisine batar gibi meydana çıkmıştı. Onu bu şekilde görünce içim burkuldu.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı Hazar da sonunda üzerindeki şaşkınlığı atınca. Ellerimi Hazar'ın omzundan çekip Okan'ın yanına geçtim.

"Gidelim buradan," dedim kısık bir sesle. Okan beni onayladığı anda şaşkınca kenarda dikilen Dora'yı da yanıma katıp Eren'in bizi beklediği yere doğru yürüdük hep birlikte. Onat, Hazar ve Sinem gerimizde kalmıştı ama onlar ne yapacaklarını

bilirlerdi.

Dora'yla arka koltuğa geçtim. Okan'a Hazar'ı aramasını söyleyip tekrar Dora'ya döndüm. Şaşkınlığını üzerinden atmıştı.

“Onun ne işi var burada?” diye sordu Dora gergin bir sesle. İnce kaşları öfkeyle çatılmıştı.

“Bilmiyorum. Hadi Okan arasana şunları,” dedim hâlâ tepkisiz duran Okan'a bakıp. Okan telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. Arama sesi eşliğinde gergin bir şekilde beklerken hattın ucundaki telefonu cevapladığında Okan'ın elinden çekip aldım.

“Ne var Okan!” dedi Onat sert bir şekilde.

“Benim Özde. Neden hâlâ oradasınız? Fark edilmeden gelin artık.” Aceleyle cümlelerimi sıraladığımda Onat'ın tepkisi sert olmuştu.

“Sen kimsin ki bana emir veriyorsun?” dedi öfkeyle.

“Onat seninle tartışmayacağım, sadece çıkın artık oradan.”

Onat uyarılarımı duymazdan gelip “Eren'e sizi Tekirdağ'daki yazlığa götürmesini söyle,” dedikten sonra telefonu yüzüme kapattı. Sinirden kudurmak için yanlış bir zaman olduğunun farkında olarak Eren'e gideceğimiz konumu söyledim ve kafamı arabanın koltuğuna yaslayıp derin nefesler aldım. Eren arabayı çalıştırıp dönüş yoluna girdi. Onat'a karşı beslediğim kinim sakladığım yerlerden birinden çıkıp vücut buldu tekrar. Ondan nefret ediyordum. İliğimle kemiğimle nefret ediyordum hem de.

Bir ömür kadar uzun süren yolculuğun sonunda deniz kenarında gözlerden uzak iki katlı bir yazlığa geldik. Pek sağlam bir eve benzemiyordu. Dökülmekte olan ahşap dış cephesi ve rüzgâr estikçe gıcırdayan eski panjurları bana korku filmlerindeki tipik perili evleri hatırlatan eski bir yerdi. Zaten Şile yakınlarındaki o görkemli çiftlik evi dışında doğru düzgün bir yere gitmemiştik hiç. Sürekli adres değiştirdiğimiz için konforu ikinci plana atıp işimizi görececek yerler bulmaya odaklanmıştık.

Eren arabayı evin önünde durdurduğunda araçtan indim. Hantal elbisemle taşlı yolda yürümeye çalışırken Okan'ın yardımıyla kapının önüne kadar gelebilmişim. Eren kapıyı açınca hepimiz teker teker içeri geçtik. İçeri karanlık olduğu için bir iki adım atıp kenarda beklemeye başladım. Birden

ışıkların açılmasıyla gözlerim kamaştı. Gözlerimi kısıp ışığa alışmasını bekledim bir süre. Sonra da içeriye göz gezdirdim. Bilardo masası ve oyun konsolları olan geniş salon tam bir eğlence yeri idi. Tekirdağ'da yazlıklar bu şekilde mi oluyordu acaba, diye düşünmeden edemedim. Burası bir yazlıktan çok gençlerin buluştuğu bir kulüp evine benziyordu.

Etrafı incelerken Dora elindeki çantayı zarif bir şekilde koltuğa atıp bana döndü. “Şu fazlalıklardan kurtul bence. Gel sana rahat kıyafetler vereyim,” dedi üst kata çıkan merdivenleri çıkarırken. Elbisemin el verdiğince hızlı bir şekilde peşinden yürümeye başladım.

Çatı katındaki karşılıklı iki odadan soldakine girince ben de girdim. Çift kişilik yatak ve gardırop dışında odanın pek bir olayı yoktu. Olmasını da beklemezdim zaten, yaklaşık on metre karelik odaya sığmış olmaları bile başlı başına bir mucizeydi. Çift kişilik yatağa oturup Dora'nın gardıroptan bana kıyafet seçmesini izledim.

“Buraya sürekli geliyorsunuz galiba? Rastgele yerleştiğimiz diğer evlere benzemiyor.

Dora bana lacivert bir eşofman takımı ve siyah bir badi uzattı.

“Yazları kaçamak yapmak için geliriz ara sıra.”

“Anlıyorum,” dedim elimdeki eşofmanları huzursuzca incelerken. Sinem konusunu ikimiz de açmaya çekiniyorduk. Ama onun gözlerinde bir şeyleri konuşmak için can atan ifadeyi yakalamıştım.

“Şimdi ne olacak?” diye sorduğumda Dora'nın düşünceli bakışları uzaklara daldı.

“Bilmiyorum,” dedi durgun bir sesle.

“Sinem neden geldi sence?”

“Bilmiyorum ama ilgilenmiyorum da.”

Verdiği yanıtı şaşırmadım hiç. Dora'nın umursamazlığı Onat'ın ete kemiğe bürünmüş egosu gibi yadırganamayacak bir paçasıydı.

“Ne kadar garip değil mi? O kadar zaman iyileşmesini beklerken birden karşımızda bitiverdi,” dedim belki ondan bir tepki

alabilirim diye. Yakalanma korkusuyla önceliğim Salih Hisarlı'nın evinden uzaklaşmak olduğundan o an Sinem ile konuşmayı aklımdan bile geçirmemiştim ama yakın bir zamanda bu konuyla tekrar ilgilenecektim.

Sinem...

Hayatımın bu kadar hızlı rota değiştirmesinde en büyük faktördü kendisi. Babamın belirsiz geçmişi gibi onun geçmişinde de büyük boşluklar vardı. Umuyordum ki en kısa zamanda onunla konuşup bu boşlukları dolduracaktım.

Yüzüme boş boş bakan Dora'yı es geçip adımlarımı koridora yönlendirdim. Koridoru geçip merdivenleri inerken dış kapı çarpılarak açıldı ve Hazar ve Onat içeri girdi. Ne kadar hızlı geldikleri konusuna odaklanamadan Hazar'ın öfkeden kararmış bakışlarıyla karşılaştım. Hazar'ın öfkeden kızaran yüzü bu açıdan bile net bir şekilde görülüyordu. Şahin gibi etrafı tarayan gözleri bana odaklandı. Öfkeli adımlarının tok sesi koca salonu yankılandığında korkuyla yutkundum. Aşağı inmekten vazgeçip dikkatli bir şekilde merdivenleri tırmanmaya başladım. Kriz anlarında kaçmak hiç benim huyum değildi ama Hazar'ı ilk defa böyle görmüşken içgüdülerim beni buna itti. Bu gergin halinden ve bana attığı sert bakışlarından bir anlam çıkarmaya çalıştım. Bir hata, bir sebep aradım kendimce. Bana mı kızmıştı? Olamazdı çünkü bunun için bir sebep yoktu elinde. O zaman o bakışlarda neden mavi kıvılcımlar titreyordu?

"Sen..." dedi Hazar, aramızdaki mesafeyi hızla kapatırken. "O şerefsizler ile iş birliği yaptın. Bizimle çalışıyormuş gibi yapıp aramıza sızdın. Aklınca kendi silahımızla vurdun bizi. Kaçabileceğin kadar uzağa kaç Özde. Elime ne kadar çabuk düşersen öfkemden o kadar çok nasibini alacaksın." Ne dediğini anlamıyordum. Hayır, anlamak istemiyordum. Dakikalar içinde ne olmuştu da o böyle bir düşünceye kapılmıştı? Gözlerinde kıvılcımları harlayacak kadar kesif bir öfkeyle doluydu. Onun zihnini böyle saçmalıklarla kirletenin kim olduğunu bilmiyordum. Adımları hız kazandı. Merdivenleri koşar adım çıkmaya başladığında çılgık atıp koridora sığındım. Burası çıkmazdı. Kaçıp sığınabileceğim bir delik yoktu. Kendimi koruma iç güdümlerimde koşarken savunma yapacak durumda değildim. Hazar da dinle-

yecek durumda değildi zaten.

Adımlarımı az önce çıktığım odaya yönlendirip kapıyı kapattım. Kilitleyebileceğim bir anahtar yoktu. Önümde engel gibi duran Dora'yı itip balkonun cam kapısını iterek açtım. Balkona doğru geri geri yürürken Hazar da kapının önünde belirdi. Kendimde konuşacak gücü bulamadığımdan öyle bir şey yapmadığımı, onlara ihanet etmediğimi anlatabilmek için başımı iki yana salladım. Beni kiminle iş birliği yapmakla suçladığından bile bilmiyordum. O bana doğru tereddütsüz ilerlerken ben de geriledim. Birkaç adım sonra balkon korkuluğuna yaslandığımda ağlamamak için nefesimi tuttum. Hazar'ın yüzünden saniyelik bir ifade geçti. Oldukça soğuktu.

"Neyle suçluyorsun beni bilmiyorum ama ben yapmadım. Size ihanet et-..." bağırarak sözümü kesti Hazar. Kaçacağım bir delik olmadığında kendimi iyice balkon korkuluğuna yasladım.

"Kes... Baban Serhan Tekin ile iş birliği yapıyormuş. İsim tanıdık geldi değil mi? Serhan Tekin yani Pilot. Ve bunu öğrendikten sonra bir de ne göreyim? Bizi Mobicell'in sistemine girdiğimizi inandırıp bizi yanlış yönlendirdin ve yapmaya çalıştığımız şeyi ortaya çıkardın sen!"

Bana iyice yaklaşırken kendimi savunamadım. Ben yapmadım diyemedim. Beni suçladığı şey çok ağırdı. Sözleri çok ağırdı. Korkuyla olduğum yere sindim. Balkonun ahşap korkuluğu arkamda çatırdayarak parçalandı. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşti. Bedenim ağırlık merkezini kaybedip geriye doğru devrilirken Hazar'ın eli koluma uzansa da tutamadı. Sırtüstü yere çakılmam kaçınılmazdı. Yere çarptığımda kırılan kaburgalarımın gelen o korkunç sesi duyduğumda ciğerlerimi yırtarcasına bir çığlık koptu boğazımdan. Acıdan gözüm karardı.

Bedenim yer ile buluştuğunda kaburgalarımın hissettiğim feci acı ve akabinde yeri göğü inleyen çığlık bana ait değildi sanki. Acı, darbe aldığım bölgeyi vantuz gibi sömürürken her şeye lanet ettim. Ağaç dalına çarpıp parçalanan elimden ve ensemdeki yarıktan sızan sıcak kanın sıcaklığı gecenin soğuluğuna karıştı. Uyku ile uyanıklık arasındaki o boşlukta toprağı döven adımları ve onu takip eden sesleri duydum. Kendimi bilinmezliğin kollarına atarken dudağımdan dökülen belli belirsiz bir söz oldu.

“Yalan...”

“Şimdi sırası değil Hazar. Hastaneye gelene kadar çok yıprandı, bırak da biraz dinlensin.” Dora’nın şefkatli ama bir o kadar da ısrarcı sesini duyduğumda gözlerimi açmak istedim. Omzumda ve vücudumun çeşitli yerinde hissettiğim sızıyla bilincim uyandığında beklediğim son şey Hazar’ın yanı başımda olmasıydı. Heyecandan hızlanan nefes alışverişimi kontrol altına alıp uyuma numarası yaptım.

“Ne zamandan beri onu korur oldun?” diye yüksek sesle sordu Hazar Dora’ya. Sesi çok yakınımından geliyordu. Numaramı anlamaması için düzenli şekilde nefes alıp vermeye devam ettim. Araya giren kısa süreli sessizliğin ardından derin bir nefes verip devam etti Hazar. “Anlayamadın mı hâlâ? Bizi bitirdi o. Elimizdeki en iyi fırsat onun yüzünden kaçtı. Kim bilir hangi sırlarımızı ifşa etti Pilot’a?” Hazar daha konuşacakken Okan’ın sesi araya girdi. Çevremde başka kimin olduğunu bilemediğim için merakla beklemeye devam ettim.

“Yeter artık! Elinde somut bir kanıt olmadığı halde ondan bundan duyduğun şeylere inanıyorsun. Kız az daha canından oluyordu be, hem de senin yüzünden!” Okan’ın ve Dora’nın beni desteklediğini bilmek içimi biraz da olsa rahatlatmıştı. Hazar’ın sakin olduğu bir anda onunla konuşup yaptığımız iş birliğine bir son verecektim. Bundan sonra onların yanında olamazdım.

“Okan haddini bil! Karşında çocuğun yok senin,” diye adeta kükredi Hazar. Korkuyla gözlerim açıldı. Anında kapatmadan önce gördüğüm tek şey sırtı bana dönmüş vaziyette olan Hazar ve endişesi yüzünden okunan Dora’ydı. Gözlerimi tekrar açmaya cesaret edemediğim için beni fark ettiğini belli etmemesi için Dora’ya hitaben başımı sağa sola salladım. Tek umudum mesajımı alıp ağzını kapalı tutmasıydı.

Odanın sert kapısı çarparak kapandığında giden kişinin Okan değil de Hazar olmasını diledim. Ama dün gece çok iyi anladığım bir şey varsa o da Hazar’ın tanıdığım, en azından tanıdığımı sandığım Hazar ile uzaktan yakından alakası olmadığıydı. Beni dün gece öpen, önceki günlerde başıma bir şey geldiğini düşünüp endişelenen adam ile bu adam aynı adam değildi.

“Senin söyleyeceğin bir şey var mı?” diye sordu Hazar. Sesindeki alaycı ton kendini bariz belli ediyordu. “Çekinme Dora. Dök eteğindeki taşları sen de. Herkes kendini belli etmeye başladı nasılsa.” Hazar’ı yönlendiren şey öfkesiydi. Onu tanıdığım süre boyunca kendini bu kadar kaybettiğini görmemiştim.

“Konuşmayayım diyorum ama sabrımı taşıyorsun. Ne duyduysan ne gördüysen herkesten sır gibi saklıyorsun ve bizden koşulsuz, emrine itaat etmemizi bekliyorsun. Allah aşkına söyler misin, biz gittikten sonra ne oldu? Kimden öğrendin bunları? Dora’nın ortaya atığı sorular aklımdan geçenleri dile getirir nitelikteydi. İlk defa Hazar’a karşı gelmekten korkuyordum. İlk defa sonunu düşünmediğim adımlar atmaktan korkuyordum. Ve yine ilk defa mantığım ile duygularım arasındaki köprüünün orasında kalıp bir felakete uğramaktan korkuyordum. Yapmadığım bir şeyle suçlanmak ne kadar da acı vericiydi. Diğer türlü hatalarımın utancıyla boynumu eğer sonuca katlanırdım.

“Sorularının hepsini buradan gidince cevaplayacağım. Ama şu köstebeğin yanında olmaz. Önce bir kendine gelsin itiraf ettireceğim yaptıklarını.” Hazar’ın söyledikleriyle soluğum kesilirken ikinci bir kapı çarpışıyla bedenim yataktan havalandı. Hazar’ın diğer yüzünden ve ondan gelecek gazaptan korktum. Boğazımda hapsedtiğim acı çığlıkları tutmaya çalıştıkça bana gözyaşı olarak dönüp canımı yakıyordu. Dora yanıma oturup beni sakinleştirmeye çalışınca kollarına yapıştım. Sesimi duyup gelmemesi için kendimi sıkıyordum.

“Dora yardım et! Yardım et, öldürecek o beni. Yemin ederim dediği hiçbir şeyi yapmadım. Kimseye ihanet etmedim. Kimseye köstebeklik yapmadım. Lütfen yardım et bana.” Vücudumu ele geçiren panik hissi yüzünden ne kendimi doğru düzgün ifade edebiliyor ne de korkumu dizginleyebiliyordum. Beklediğim aksine Dora’nın hareketleri güven doluydu. Boynuma sarılışında bile bir yabancıнын değil de ablanın şefkati gizliydi. Başımı omzuna gömüp ağlamaya devam ettim. Bu hareketimle kırılan kaburgama keskin bir acı saplandı ama katlanmak zorunda kaldım. Şu an istediğim tek şey biraz şefkatti.

“Hişt,” dedi bir bebeği pırpışlar gibi sırtıma hafif hafif dokunurken. “Yakında derdi neymiş öğreniriz. Merak etme sakın.

Eren'in de Okan'ın da benim de güvenim tam sana. Hatta Onat'ın bile. Hazar kimden ne öğrendiyse gerçekleri göremeyecek kadar kör olmuş ama biz senin yanındayız ve arkanda duracağız.” Ona sarılmış iç çeke çeke ağlarken aklıma gelen şeyle doğrulup yüzüne baktım.

“Sinem... Kesinlikle Sinem bir şey söyledi. Orada olmasının ve sonrasında Hazar'ın bu hale gelmesinin başka bir sebebi yok çünkü.” Aklıma gelen ihtimalleri vicdanım savuşturuyordu. İhtimal dahi vermek istemiyordum ama Sinem'den başka sürpriz kart yoktu bu oyunda. Dora kaşlarını çatıp beni onaylamazcasına başını salladı.

“Elinde somut bir şey olmadan sonuca varma. Bu şekilde senin de Hazar'dan farkın kalmaz. Yakında öğreneceğiz zaten olanları.” Dora'nın haklı sözleri karşında sustum. İhtimaller canımı yaksa da bir yanım Sinem'in bu konuyla ilgisinin olduğunu söylüyordu.

Bir süre daha öyle durup kendimi toparlamaya çalışırken kapı açıldı. Gelenin Hazar olduğunu düşünerek oraya dahi bakmadan Dora'nın arkasına sindim.

“Çık saklandığın yerden küçük köstebek.” Duyduklarımın yüzümüzü buruşturup sesin sahibine baktım. Olan o kadar şeye rağmen Onat'ın yüzündeki alaycı sırıtış hâlâ yerini koruyordu. Ona ters bakışlarımı atmaya devam ederken sonunda teslim olmuşçasına ellerini kaldırıp yanımıza geldi.

“Tamam, kızmayın hanımlar, Hazar sana o kadar çok köstebek dedi ki dilime dolanmış artık,” dedi ziyaretçi sandalyesini yanımıza çekip.

“Köstebek mi?” diye tekrarladım yüzümü ekşiterek. “Cidden mi?”

Onat bir elini havaya kaldırdı. “Sana kötü sözler söyleyemediği için olsa gerek. Siniri harlandıkça köstebek deyip durdu.”

Dora da kaşlarını çatıp “Neden söyleyemiyormuş ki, buraya gelip kıza demediğini bırakmadı maşallah,” diye çıktığında Onat az önce verdiği tepkiyi verdi.

Sağlam kolumla yastığı destek gibi arkama koyup yaslandım. Kaburgamdaki sızı saatler önce çektiğim ve bundan katbekat

daha acılı ağrısı hatırlatıyordu bana. O korkuyla çürük balkon korkuluğuna yaslandığımda kendimi sırt üstü yatar vaziyette yerde bulmuştum. Kaburgamdaki hayati bir noktada olmayan kırık ve birkaç ezik dışında bir şeyim yoktu neyse ki. Belli yerlerdeki mordan çok yeşile çalan çürükler de cabasıydı tabi. Ağaç dalları yüzünden parçalanmış sol elim de sargılıydı.

“Buradan ne zaman çıkacağım?”

“Hastanelik bir şeyin kalmadı artık. Ağrı kesicinin etkisi geçip uyandığın vakit taburcu olabileceğini söyledi doktorun. Görüyorum ki maşallahın var. Kim derdi ki bu kız saatler önce elim bir kaza sonucu balkondan düşüp kendini yaraladı diye?” Onat’ın gülererek dile getirdiği gerçekler benim ürpermeme neden oldu. Acıdan sayıklayarak ağladığım anlar aklıma geldi. O anki acizliğimi ifade edecek bir kelime yoktu henüz lügatimde.

“Hazar kimden ne duydu da böyle davranıyor?” Onat bir süre boş boş yere bakıp yüzünü bana döndü. Alaycı ifadesinin yerini daha düşünceli bir ifade aldı.

“Bilmiyorum.” Dedi saniyesinde. Düşünmeden verdiği cevap işkillenmeme neden oldu.

“Neden neşelisin peki?” İkinci soruma cevap vermek için biraz bekledi. Önce yüzündeki ifade çözüldü. Kaşları bir anlığına çatıldı ama şaşkınlıkla havalanması geç olmadı.

“Neden mi mutluyum?” diye yineledi sorumu dirseğini sandalyenin kenarına yaslayıp yüzünü bana doğru yaklaştırırken. “Bir gecede başladığımız noktaya geri döndük. Bütün emeklerimiz kuş olup uçtu. Ama mutluluğumun asıl sebebi bu değil tabi ki. Şerefsizin biri *“bir gün tam da buraya, sıfır noktasına”* geleceğimi söylemişti. Onu haklı çıkardım. O yüzden mutluyum.” Cümlesini bitirir bitirmez gözlerinin Dora ile buluşması dikkatimden kaçmamıştı.

“Benim küçük bir işim var. Çıkمام gerek o yüzden. Evde görüşürüz,” dedikten sonra Okan gitti. Onat ve Dora ile baş başa kaldım. Yataktan kafamı kaldırıp pencereden kararan gökyüzüne baktım. Dün gecedən beri uyuyor olmalıydım. Düşükten sonra bilincimin kapandığını ve ara ara sesler duyduğumu hatırlıyordum ama sonrası koca bir boşluktan ibaretti.

“Ben çıkış işlemlerini halledeyim. Dora sen de Özde’nin hazırlanmasına yardım et,” dedi Onat ve odadan çıktı. Dora’nın yardımıyla üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup yenilerini giydim. Nefes alıp verirken ve ani hareket ettiğimde sol tarafıma şiddetli bir ağrı saplanıyordu. İşimiz bittiğinde Dora’nın yardımıyla hastaneden çıktım. Asansörle otoparka inip bizi bekleyen gri Passat’a bindiğimde biraz başım dönüyordu. Etkisini yitiren ağrı kesiciler yüzünden ağrılarım artmıştı. Sürücü koltuğundaki Onat arabayı çalıştırdı. Şimdi neredeydik, nereye gidiyorduk bilmiyorum ama yoldaki tabelalardan anladığım kadarıyla Tekirdağ’daydık. Kazadan sonra beni buldukları ilk hastaneye getirmiş olmalıydılar. Yaptıkları karşısında minnet mi duysam yoksa kızsam mı bilemedim. Salih Hisarlı fiyaskosundan sonra peşimizde birileri olabilirdi. Bu ihtimale rağmen göz önündeydik hepimiz. Onat şehir merkezinden çıkıp İstanbul’a dönmek üzere Avrupa Ottoyoluna girdi. Yolumuz uzun olduğu için başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Uzun yol insanı olamamıştım hiçbir zaman. İstanbul trafiğinde bir saat geçirmek bile beni anksiyete krizine sokardı. Kutu gibi bir aracın içinde saatlerce hareket halinde olmak sevdiğim bir şey değildi.

Henüz Silivri’ye varmamışken artan ağrılarım yüzünden yol kenarındaki bir benzin istasyonunun dinlenme tesisinde gereğinden uzun bir mola vermek zorunda kaldık. Yine Dora’nın yardımıyla bir şeyler atıştırıp ağrı kesicilerimi yuttum. Onat söylenerek birkaç telefon görüşmesi yaptı ve tekrar yola çıktık.

Arabanın yanıp sönen saati gece yarısını gösterdiğinde yolculuğumuz Hazar’ın evinin önünde son bulmuştu. Ne güzel! Dünyada görmek istediğim son kişinin ayağına kadar gelmiştik. Beni çiğ çiğ yerdı artık öfkesi dinmediyse. Beni üstüme atılan yalanlarla mı tüketirdi yoksa sade mi tercih ederdi acaba? Önce damak tadına uyacak bir kıvama gelmem için iyice hırpalardı belki de?

Bulanan aklımı düzeltmek için başımı sağa sola salladım. Asansörle çıkarken demir destekliklere tutunup biz yükseldikçe değişen rakamları izlemeye başladım. İneceğimiz katta durduğumuzda çelik kapı kayarak açıldı. Onat cebindeki anahtarı çıkarıp kapının kilidine yerleştirdi ve kapıyı açtı. Geçmemiz için bize yol verdiğinde Dora içeri girdi ama benim ayaklarım geri geri

gidiyordu. Kapının önünde gereksiz oyalandıktan sonra Onat'ın ısrarıyla içeri geçtim.

“Bir sebebim olmadığı halde sana güveniyorum,” dedi Onat koluma girip bana destek olurken. “Eğer Özde, eğer bu akşam Hazar haklı çıkar da her şey tek tek ortaya dökülürse... Andım olsun Hazar'a bırakmadan seni ben gebertirim. Kimsenin de gıkı çıkmaz.” Duyduklarımı sindirmeye çalışırken sinirlenip kolunu bıraktım.

Eve girdiğimde koridorda Eren ve Okan ile karşılaştım. Okan'ın hastanede söyledikleri aklıma geldi ve gülümsedim. O da anında kocaman bir sırıtışla karşılık verdi. Eren biraz durgundu ama düşman gibi bakmıyordu bana. Onu selamlayıp salona geçtiğimizde dikkatimi çeken ilk şey salonun girişine zıt, boğaz manzarasına karşı konumlandırılmış tekli berjerde bir eli dizinde diğer eli şakağında, elini destek yaptığı ayağıyla sabırsız bir ritim tutturan Hazar oldu. Kumral saçları aydınlatmanın ışığında parlıyordu. Işığın vurduğu pencereye yansıyan keskin bakışları benimle kesişti. Korku ve heyecanla nefesimi tuttuğum halde ısrarcı davranıp bakışlarımı çekmedim. O da çekmedi.

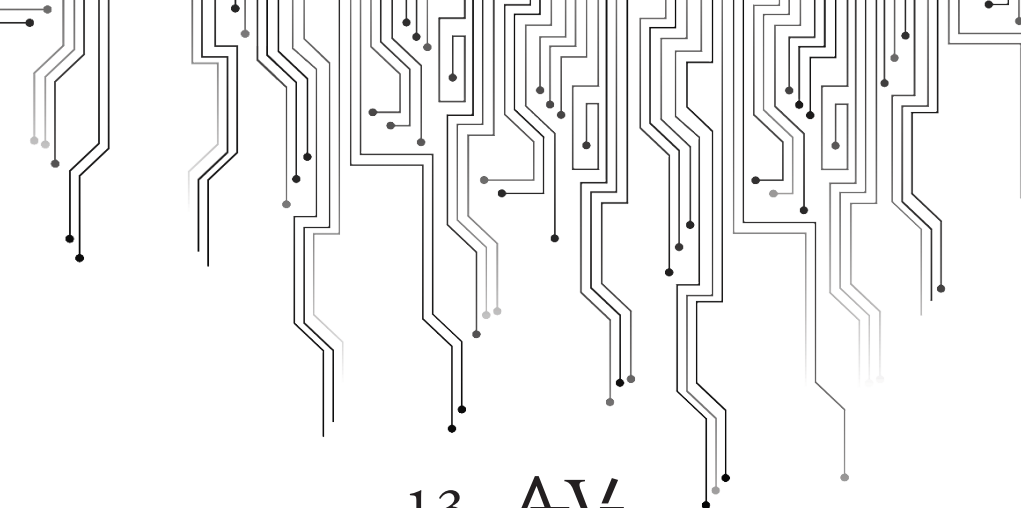
Ne düşündüğünü ne anlatmak istediğini anlamaya çalışırcasına yüzüne baktım. Göz kontağımız bir süre devam etti. Ta ki canlı gözlerle ve içten gülümsemeye sahip olan üçüncü bir şahısla karşılaşana kadar. Sinem de buradaydı. Fakat şimdi ilgilendiğim tek şey Hazar'dı.

Hiçbir acı yoktur ki darbeyi seven ruhumuza değmeyegörsün. Ben o an Hazar'ın bakışlarında köşeye sıkışmış üçüncü bir duygu gördüm. Bastırılmaya çalışılmış... Harabeden farksız...

Hazar üzgündü. Hem de çok üzgün.

O an farkındalıkla aydınlandı her şey ve kendimi saçma bir gerçekliğin içinde buldum. Benim korktuğum Hazar değildi. Benim korktuğum maskesiydi. O, benim yanımda hiçbir zaman kendi olamamıştı. Her zaman bir şeyleri gizleme gereği duymuştu.

Peki, ama neden?

13. AV

Tek kelime etmeden Hazar'ın yanından geçip ona en uzak olan koltuğa oturdum. Aramızdaki mesafe bile onun delici bakışlarına engel değildi. Onunla göz teması kurmaktan kaçınıp başımı başka yöne çevirdim. Sinem ihmal edilmiş olduğu için başını eğip yerine oturdu. Gözlerindeki o heyecanlı pırıltı kaybolmuştu. Bu konuda ne yapacağım hakkında fikrim yoktu. Saniyeler akıp giderken gerginliğin hüküm sürdüğü ortamda bekleyenler kervanına kendimi de dâhil ettim ve salonu incelemeye başladım. En son bıraktığımız halinden daha iyiydi şimdiki hali. Yıpranmış mobilyalardan duvardaki kurşun izine kadar her şey gitmişti ve tüm eşyalar yenilenmişti. Gözlerimi kapatıp aklıma hücum eden anıları yok etmeye çalıştım. Ne kadar başarabildiysem artık.

Gözlerimi tekrar açıp Hazar'ın yüzüne bakma cesareti gösterdiğim sırada Sinem aramızdaki mesafeyi kapatıp aniden boynuma sarıldı. Ne tepki vereceğimi bilemiyordum, beni hazırlıksız yakalamıştı. Hazar ile göz temasımı kesmediğim için onun tepkilerini de net bir şekilde izliyordum. Sinirden çatılmış kaşları şaşkınlıkla havalandı önce. Ama kendini kısa sürede toplayıp umursamazca başını başka yöne çevirdi. Hıh! Hiç umursamıyordu sanki!

“Neden benimle konuşmuyorsun? Kızgın mısın bana yoksa?” Sinem benden ayrılıp beklentiyle yüzüme bakmaya başladı. Öylece bakmakla yetindim. Tepki veremeyecek kadar güçsüz

hissediordum kendimi.

Elimi iki elinin arasına destek verircesine alıp gülümsedi. Yine de ifademi bozmadım.

“Ben biliyorum, yapmadığın bir şeyle itham ediliyorsun. Senin olduğu kadar benim de canım yanıyor. Bir de...” Bakışlarını benden kaçırıp yere sabitledi. “Gösterdiğin cesarete rağmen ihanetle suçlanmak canını yakıyor. Ben senden...” Sustu. Yarım bıraktığı cümlesine karşı zehir zemberek sözler döküldü dilimden.

“Nedense herkes her şeyi biliyor ama birisi de gelip açıklama nezaketinde bulunmuyor. Yeter! Tüm bu saçmalıklara doydum ben. Size de çetenize de tahammülüm kalmadı artık. Bir an önce şu meseleyi halledelim de defolup gideyim buradan. Sen de dâhil hiçbirinizin yüzünü görmek istemiyorum Sinem.” Bağırarak dile getirdiğim gerçekler suskunluğa sebep oldu tek bir kişi dışında.

Hazar hiddetle ayağa kalktığında Eren ve Okan onu zor durdurdu.

“Bırakın bakalım ne yapacak!” diye bağırdım öfkeyle. “Sen bu musun Hazar? Bana saldıracak kadar canavar mısın?”

“Özde sakın olur musun?” dedi Hazar’ı engellemeye çalışan Eren sarf ettiği efor yüzünden güçlkle.

“Ben sakınım. Sadece ne yapacak görmek istiyorum.” Akan göz yaşlarına engel olamadım. Bu sefer korku değildi gözyaşlarının sebebi. Onun bana zarar verecek kadar gözünün dönmüş olmasıydı. Eren ile Onat ona engel olmasa bana yapacaklarını düşünmek kalbimi yaralamıştı. Bu kafamdaki Hazar imajıyla zıt bir görüntüydü.

Hazar anlayamadığım bir şeyler geveledi ağzında. Benim kadar sakın olmasa da diğerlerinin ısrarıydı onu yerinde tutan. “En baştan anlatmaya başla Özde. Bana gelmeden önce aldığın şu gizli mektuptan itibaren anlat. Bize anlattığından daha fazlasının olduğunu biliyorum.” Hazar cümlesini bitirdiğinde ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. Ben ne konuştuyum Hazar’a bir bir aktarmıştım. Daha fazlası yoktu. Olsa bile atlamış ya da unutmuş olmam söz konusu değildi. Birileri onu buna inandırmıştı.

“Olan her şeyi noktası virgölüne anlattığım sana. Unuttuysan tekrar edeyim,” dedim soğukkanlı bir şekilde. Hazar sakın-

leştiğinde Eren ve Okan onu bıraktı. Hazar sorun yok dercesine iki elini kaldırıp yerine oturdu.

“Sabrımı zorlama. Bana anlattığın senaryoydu. Aslını bilmek istiyorum.” Kelimeleri tane tane söylerken kendini sıktığı o kadar barizdi ki! Onun başlattığı savaşı devam ettirip konuşmaya devam ettim.

“Sakladığım bir şey yok.” diye direttim. “Asıl sen babamın o herifle iş birliği yaptığı fikrine nasıl vardın? Onu anlat.” Hazar’ın bakışları daha da sertleştiğinde bir umut diğerlerine baktım. Hepsi suskunu. “Yahu neden susuyorsunuz? Hani arkamdaydınız? Ben size ihanet etmedim. Hayatıma siz girdikten sonra olanlara bir bakın. Her şeyi siz başlatmadınız mı? Beni kaçırdınız! Zorla bir anlaşma imzalattınız. Ama yine de her şeye rağmen size sığındım, sizden yardım umdum. Bu mu sizin yardımınız?”

“Kendini acındırma!” dedi Hazar. Duyduklarımın ağırlığıyla titredim. Gözyaşlarıma dur diyemiyordum artık. Dediklerini inkâr etsem bir yararı olmayacaktı. Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip dinlemeye devam ettim. “Baban yıllarca Pilot için çalışmış. Hatta onun sağ kolu desek yanlış olmaz. Düşmanımın sağ kolunun kızına neden güveneyim ben?”

“İmkânsız,” diye bağırdı Sinem. “Özde böyle bir şey yapmaz! Unuttunuz mu onu ben keşfettim. Ortada bir suçlu varsa o da benim,” dedi Sinem. Sonra hiddetle abisine döndü. “Sen de suçlusun Hazar! Ben canımla uğraşırken bana verdiğin sözünü bozdun. Özde’yi bu olayların içine çekmeyecektin! Bunların hiçbirisi olmayacaktı. Kendi hatanı onun üzerine yıkma!” Öfkeli bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi Sinem. “Siz de öyle. Burada hatalı olan sizlersiniz. Beni dinlemediniz. Sizden hayatım boyunca tek bir şey istedim ama hiçbiriniz beni dinlemediniz. Bu olanlar kötü bir tesadüften başka bir şey değil.” Bombayı patlatmadan önce derin bir nefes aldı Sinem. “Olaylar bildiğiniz gibi değil. Ben Öktem Saygın’ın kim olduğunu biliyordum ama yemin ederim ki Özde’nin Pilot ile bizim kadar bile bağı yok,” dediğinde herkesten bir hayret nidası çıktı. En çok da benden. Sinem’in sözlerini yanlış anladığımı düşünmek istedim.

“Sinem sen ne diyorsun?” dedim hayal kırıklığıyla.

“Böyle öğrenmeni istemezdim ama anlatmam gerek. Ben de

çok sonra öğrendim olanları Özde. Yemin ediyorum seni korumak için sustum.” Sinem bakışlarını diğerlerine çevirdi. “Biliyorsunuz Özde ile arkadaşlığımdan dolayı sık sık onlara gidiyordum. Bu süreçte Öktem amcayı sık sık gözlemleme fırsatım oldu. Adam paranoyaklık derecesinde mahremiyetine düşkün biriydi. Özde babasına konduramadığı için mi bilmiyorum ama babasının tuhaf tavırlarının farkında değildi.” Sinem derin bir nefes olup üzgün bakışlarını bana çevirdi. “Öykü’nün ilk yaş gününe davet etmiştin beni hatırlıyor musun Özde?” Sinem’in dediği zamanı düşündüm. Küçük kardeşimin ilk yaş günü benim için unutulmayacak bir zamandı. Evimizin yakınındaki bir kafeyi o gün için kiralayıp yakınlarımızla büyük bir parti yapmıştık orada.

“Hatırlıyorum,” dedim kafam karışmış bir şekilde.

“O gün video kamerayı evde unutmuştun ve ben gitmiştim evden onu almaya.” Hatırlayıp hatırlamadığımı anlamak için bana baktığında başımı sallayarak hatırladığımı belirttim. “Ben kamerayla evden dönerken kafenin az ilerisinde baban son model bir Rolls Royce’dan indiğini gördüm. Yanlış anlamamı istemem ama babanın sosyal çevresi düşünüldüğünde Rolls Royce gibi ultra lüks bir aracı kullanan kiminle ilişkisi olabilirdi? Ayrıca şüpheli davranıyordu. Benim onu izlediğimi fark etmedi ama tedirgince birinin onu görüp görmediğini anlamak için etrafına bakarak yürüyordu. İşte o gün babandan kesin olarak şüphelendim ve onu araştırmaya başladım. Nereye gidip geldiğini anlamak için takip ettim. O tam bir profesyoneldi. Ardında hiçbir iz bırakmıyordu. Sosyal medya ve maillerine girmeye çalıştım ama hiçbir şeye ulaşamadım.” Sosyal medya hesabı yoktu babamın. Ölesiye nefret ederdi teknolojiden. Bilgisayar teknikeri olmasına çok şaşıırıyordum bu yüzden. “Babası ailesini korumak için işlerini gizlilik içinde yürütmüş yıllarca. Özde babasının kim olduğunu bilmiyordu. Kızının babasının gerçek işinden haberi bile yok. Adamı alelade bir bilgisayar teknikeri sanıyordu,” dedi Sinem diğerlerine hitaben.

“Öyle zaten,” dedim Sinem’in babam hakkındaki asılsız iddiaları duymazdan gelip.

“Onun yardım ettiği adam yüzünden sen ölüyordun be! Sen-

ce böyle bir tesadüf söz konusu olabilir mi?” diye sordu Hazar Sinem’e.

“Hayret bir şey ya!” dedi Sinem abisinin kalın kafalılığı karşısında. “Özde kimseye yardım etmedi. Sadece bir kazaydı.” Hepimiz nefesimizi tutmuş ikili arasındaki hararetili atışmayı dinliyorduk. “Özde benim yıllardır arkadaşım. Kötü bir niyeti olsa anlamaz mıydım sanıyorsun? Babası tüm ailesini bir illüzyonun içinde yaşattı. Gerçek işini ve kimliğini sakladı. Ama sen babanın kızısın Özde. Nasıl oldu da onun gerçek yüzünü görmeden izinden gittiğini bilmiyorum ama baban ile aynı yolu seçtin. Tek fark o bir bataklığa çekilmişti ve ailesini bundan uzak tutmaya çalışıyordu. Ölene kadar her şeyi sakladı sizden. Baban Pilot ile yıllardır çalışıyordu. Bunu öğrendiğimde senden de şüphelenmiştim. Koskoca şehirde bir bilgisayar korsanı ararken Pilot ile bağlantısı olan biriyle karşılaştığımı öğrenince dünyam başıma yıkıldı,” dedi Sinem üzgün bir sesle. Asıl dünyası başına yıkılan biri varsa o da bendim. Sinem’in dediklerine inanmak istemiyordum.

“Peki bunu bizden neden sakladın?” diye sordu Onat ölüm-cül bir sakinlikle.

“Çünkü suçsuz bir kızın tepesine çökmenizi istemiyordum tam da şu an yaptığınız gibi.” Sinem’in bakışları uzunca bir süre Hazar’ın üstünde durdu. Öyle bir durumdaydım ki dokunsalar incecik bir cam gibi parçalanıp dağılacaktım şuracıkta. Hazar’ın sözlerinden sonra daha ne kadar kötü olabilir diye düşünürken Sinem asıl bombayı patlattı. “Özde’nin babasının yaptıklarını bilip bilmediğine emin olana kadar bekledim.” Sonra bana döndü Sinem. “Sana söyleyemediğim için çok üzgünüm. Ama anla beni lütfen. Sen olsan söyler miydin bunu bana? Normal bir hayat sürdüğünü düşünürken birden her şeyin mahvolmasını istemedim. Zaten bu yüzden uzak tutmaya çalıştım seni. Arkadaşlığımız güçlendikçe seni bizden ve diğer kötülüklerden korumak için elimden geleni yapmaya çalıştım. Senin güvende olman için dostluğumuzdan vazgeçtim.”

“Kimi kimden korudun be sen?” diye çıkıştım. “Ben babamı kaybettim. Bunları bilseydim belki de olacakları durdurabilirdim. Babamın ölümüne mâni olabilirdim! Allah’ım nasıl

aptalmışım! Nasıl da yaşamışım koca bir cam fanusun içinde!” Sakinleşmek için biraz süre tanıdım kendime. Ama olmuyordu. Sonunda hışımla yerimden kalkıp “Daha fazla tahammül edemeyeceğim. Gidiyorum ben” dedim. Kaburgamdaki keskin sızıyı görmezden gelip kapıya doğru yürümeye çalıştım.

Sinem beni durdurdu.

“Özde yapma bunu. İyi değilsin hem. Sakinleşip tekrar konuşalım bu konuyu.”

“Tartışacak bir şey kalmadı. Hiçbirinizi hayatımda istemiyorum artık. Özellikle senin gibi bir yalancıyı. Biliyor musun, aramızdaki bağı koparmak şimdiye kadar verdiğin en doğru karar olabilir. Bundan sonra da kararının arkasında dur ve karşıma çıkma.”

Askıdan aldığım montu sırtıma geçirip fermuarı boğazıma kadar çektim. Okan yanıma geldi. Bir süre birbirimize baktık. Sessizce veda sözcükleri döküldü dudaklarımızdan. Bana her zaman destek olmuştu. Onu öylece yok sayamazdım. Aldığım kararın sonucunda da en çok bu yüzden sarsılacaktım. Kardeşim kadar yakın birisini unutmak kolay değildi.

Bakışlarım Okan’ın arkasında sırık gibi dikilen Eren’e kaydı. Sonradan öğrendiğim üzere yaş olarak grubun en büyüğüydü. Ağabeyiydi. Grubun sempatik yüzüydü. Onu böyle hatırlayacaktım. Kırık kaburgam yüzünden sarılamadım ikisine de. Aralarında en az kızgın olduklarım onlardı.

“Dora hepimizin numaralarını bir kâğıda yazdı. Hoş, sen bizi görmek istemesen de yine de bulunsun, lazım olur diye düşündük.” Eren’e mahcup bir gülümseme gönderip kâğıdı aldım. Kapıyı açıp dışarı çıkacağım sırada Eren’in elinin cebime gitmesiyle kaşlarımı çattım. Düşündüğüm şeyi yapmamıştı umarım. Hareketime gülümseyip çattığım kaşlarımın arasına fiske attı.

“Çatma o kaşları. Boğazı yüzerek geçmeyi düşünmüyordun herhalde?” Elimi cebime atıp parasını geri vereceğim sırada bu sefer o çattı kaşlarını.

“İyi yolculuklar Özde.” İhtiyacım olmasına rağmen neden gurur yaptığımı da bilmiyordum.

Kapıdan çıkmadan önce Dora’yla göz göze geldik. İlk za-

manlar birbirimizden pek hazzetmesek de şimdi daha iyiydik. En azından bana göre öyleydi. Onunla da vedalaştıktan sonra elindeki dörde katlanmış kâğıdı bana uzattı. Kâğıdı alıp cebime koydum. Vedalaşmalardan pek hazzetmesem de onları geride bırakıp kapıyı açtım. Eren eve kadar bırakmayı teklif etti ama kesin bir şekilde onları reddettim. Beni kapıya kadar geçirmelerini bile istemiyordum.

Eren'in şakayla karışık dile getirdiği gibi, artık onları görmek istemiyordum. İki taraf da bağlantıyı ne kadar çabuk koparırsa o kadar iyiydi. Yoksa yeni alıştığım, hatta kısa zamanda ailem gibi görmeye başladığım insanlardan kopamazdım. Zemin kata inmek için asansöre bindiğimde cebimdeki kâğıdı çıkardım. İçimden bir an onu yırtmak geldi fakat kâğıtta yazanları gördükten sonra bunu yapamayacağımı anladım.

Kâğıdın ön yüzü Onat ve Hazar da dâhil hepsinin telefon numarasını içeriyordu. Onlara bir süre göz attıktan sonra arkasına göz attım. Burada mürekkebin rengi ve el yazısı değişiyordu. Dört satırlık notu okuduktan sonra kendimi tutamadım.

“Senin canını yaktığı kadar onun da canı yandı. Sana böyle bir şey yakıştıramadığı için tepkisi bu kadar büyük oldu. Gerçekleri öğrendiğinde kendini affettirmek için kapıda köpek olacak Özde.”

Notu Dora'nın yazmadığı açıktı ama kimin yazdığını da kestiremiyordum. Kâğıdı yırtmaktan vazgeçip tekrar katlayıp cebime koydum. O sırada asansörün kapısı kayarak açıldı. Apartmandan çıkıp sitenin girişine geldiğimde yüzlerine aşına olduğum güvenlik görevlilerini görünce zoraki gülümsedim.

“İyi günler bana bir taksi çağırabilir misiniz acaba?” dediğimde başını sallayıp önündeki telefonun ahizesini kaldırdı ve bir numara tuşladı. Karşıdaki kişiye adresi verdikten sonra telefonu kapatıp bana döndü.

“Taksiniz beş dakikaya burada olur.” dediğinde adama teşekkür edip dışarıya çıktım ve demir kapının önünde beklemeye başladım. Kısa bir süre sonra taksi kapının önünde durunca arka kapıyı açıp koltuğa yerleştim. Ellili yaşların ortasında olduğunu tahmin ettiğim adam dikiz aynasından bana baktı.

“Ümraniye'ye.” dediğimde park halinde olan aracı ana yola

soktu.

Puslu havanın üstüne lanet gibi çöktüğü bu şehrin, bana ne kadar da uğursuz geldiğini fark ettim. Verdiğim karar ne kadar doğrudu bilmiyorum ama Hazar ve diğerlerinden daha uzaklara gideceğim bir gerçektir. Annem ve kardeşim geldiğinde Merisin'e teyzemin yanına giderdik belki. Orası hem güvenliydi hem de yeni bir hayat kurmak için idealdi. Burada daha fazla kalırsam çıldırırdım yoksa. Eve gittiğimde ilk işim annemi arayıp bu konulardan bahsetmek olacaktı.

Taksi apartmanın önünde durduğunda ücreti ödemek için elimi cebime attım. Eren'in bana verdiği banknotları çıkardığımda düşündüğümde daha fazla olduğunu fark edince yüzüm asıldı. Bu kadar cömert olmasının lüzumu yoktu hiç. Taksimetrede yazan parayı şoföre uzatıp taksiden indim. Anahtarım olmadığı için birilerinin dışarı çıkacağını düşünerek bir süre bekledim. Saat de geç olmuştu. İçeriye girmem için kapıyı açacak biri olmayınca karşı komşumuz Leyla Teyze'nin zilini çaldım. Uzunca bir süre sonra diafondan Leyla Teyze'nin endişeli sesini duydum. Gecenin bu saatinde zili çalındığı için endişelenirdi tabi.

"Leyla Teyze benim Özde. Çok özür dilerim bu saatte rahatsız ediyorum ama anahtarım yok kapıda kaldım. Rica etsem kapıyı açar mısın?" Leyla Teyzenin tamam cevabı üzerine otomatik kapı mekanik bir ses eşliğinde açıldı. Merdivenlerden üçüncü kata çıktığımda Leyla Teyzenin evinin kapısının açık olduğunu gördüm. Üzerine sabahlık geçirmiş uykudan kızarmış gözlerle bana bakıyordu. Karşı karşıya geldiğimizde Leyla Teyzenin gözleri korkuyla büyüdü.

"Kızım ne oldu sana?" diye sordu bana. Şaşkınlığının sebebi ni hatırlayınca sesli bir nefes verdim.

"Endişelenme Leyla Teyze, küçük bir kaza geçirdim sadece. İyiyim." Kadın bana inanmamış bir şekilde başını sallayıp yanıma yaklaştı. "Öyle diyorsun da endişelenilmeyecek gibi değil be yavrum. Yara bereyi geçtim yüzün çökmüş ruh gibi de bembeyaz olmuşsun."

"İyiyim ben gerçekten. Sende bizim yedek anahtar vardı değil mi? Anahtarımı düşürdüm bulamıyorum," diye yalan söy-

ledim. Annemin her ihtimale karşı ona bir tane yedek anahtar verdiğini hatırlıyordum.

“Var kızım. Bir dakika bekle getireyim,” dedikten sonra evine girdi ve elinde nazar boncuklu anahtarla geri döndü.

“Al kızım.”

“Teşekkür ederim. Gece gece kapıda kalmaktan kurtuldum.”

“Ne olacak canım. Anahtar olmasa bizde kalırdın. Yabancı değiliz sonuçta.”

“Çok sağ ol.”

Leyla Teyze ayakta duracak halimin olmadığını anlayıp “Hadi geç evine de dinlen sen. İyi geceler.” deyip evine geçti. Tam kapıyı kapatacakken bir şey hatırlamış gibi geri döndü.

“Haa bu arada, yarın kahvaltıya bize geliyorsun.” İtiraz etmek için ağzımı açmışken işaret parmağını azarlar gibi salladı. “İtiraz istemiyorum. Hem annenler neden yangından mal kaçırır gibi gitti? Sebebini öğrenmek istiyorum.” Balyoz etkisi yaratan son sözleri kapatılan kapıdan gelen tok sesin eşliğinde daha da etkili oldu. Anahtarı kapı kilidine yerleştirirken yarın onun için nasıl bir senaryo yazabilirim diye düşünüyordum.

Kilit sesi eşliğinde kapı açılırken derin bir nefes verdim. Uzun zamandır uğramadığım için evimi özlemiştim. Kapıdan içeri adım attığımda evin tozlu havası ciğerlerime doldu. İki ayı aşkın bir süredir kimsenin uğramadığı için her yer toz olmuştu. Düşünceli bir şekilde salonun ışığını açtığımda gördüğüm ilk şey aile resmimizdi.

O an beynimden vurulmuşa döndüm. Gözyaşları eşliğinde yere çökerken kaburgamın acısını bile unuttum. Sessizce bir süre ağladıktan sonra başımı kaldırıp televizyon ünitesinin üzerindeki çerçeveye tekrar baktım. Ayvalık’a tatile gittiğimizde çekindiğimiz bir kareydi. Babam, bir kolunun altına beni diğerine de annemi almış gülümsüyordu. Daha bebek olan Öykü annemin kucağındaydı. Çok sevdiği güneş gözlüğünü tişörtünün yakasına tutturmuş üstünde çok nadir gördüğüm yazlık şortunu giymişti. Çocukları kışkandıracak kadar içten gülümsüyordu. Biz onunla aynıydık zaten.

Çocuk ruhluyduk.

Ona bakarken hislerim dile geldi.

“Hiçbir şey doğru gitmiyor. Sen gittikten sonra dağıldık. Cevapsız sorular biriktikçe birikti. Aile içi güven dersinden sınıfta kaldık galiba? Ne dersin baba? Hepsi senin yüzünden! Nasıl bir belanın içine soktun bizi? Sinem’in dedikleri doğruysa eğer gerçeklerle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. İnsan bir iz dahi bırakmadan çekip gider mi? Ne kadar da gaddarmışsın! Hiç mi bizi düşünmedin?” Gözyaşları eşliğinde kinimi kusuyordum. En son başımın ağrısı nüksedince oturduğum yerden koltuğa dayanarak kalktım ve aksak adımlarla odama ilerledim. Vücudum uyuşmuş gibiydi. Doğru düzgün hareket edemiyordum. Bir şeyleri vurup kırma isteğimi zapt ettikten sonra saçımı tarayıp dişlerimi fırçaladım. Odama geçtiğimde gardıroptan yeni nevresim ve kıyafet çıkarıp yatağa koydum. Yatağa geçirilmeyi bekleyen nevresimle kaç dakika bakıştığımı ben bile bilmiyordum. Nevresimleri değiştiremeyecek kadar yorgundum.

Yine de hepsini bir kenara bırakıp yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım. Yorgun ve hırpalanmış bedenim ağrılarımı baskın geldi ve gözlerimi son zamanlardaki en huzurlu uykuya kapattım.

Sabahın köründe beklediğim en son şey, yalnız kaldığım evde biri tarafından dürtülerek uyandırılmaktı. Bilincim açıldığında çılgılık atarak kendimi geri attım.

“Bağırma benim.” Elimin ayasıyla gözlerimi ovuşturup gördüğüm kişinin gerçek mi yoksa rüya mı olduğunu anlamaya çalıştım. Fakat gerçek kanlı canlı karşımdaydı.

“Ne işin var senin benim evimde?” diye bağırdım bana tepeden bakan Hazar’a. Bana karşı takındığı davranışlarından sonra onu bir daha evimde görmeyi bırak aynı gezegende soluk almayı bile istemiyordum. Bağırışıma karşılık eliyle yatakta destek dalıp bana daha da yaklaştı.

“Bağırma!” dedi durgun bir sesle.

“Sana bağırمامı istemiyorsan defol evimden!” dedim tepki olarak gözlerini kapatıp derin derin nefes alıp verdi. “Ayrıca ne işin var senin burada? Bu sefer düşmeme göz yummak yerine ge-

lip kendin mi balkondan aşağı atacaksın ölümümü garantilemek için?” dediğimde Hazar’ın bakışları değişti.

“Ben senin düşmene göz yummadım,” diye tıslarcasına söylediğinde tutumumu korudum.

“Kesin öyle olmuştur.”

Hazar pişmanlıkla yatağın kenarına çöktü. “Çok büyük eşeklik ettim biliyorum. Hakkım yok buna ama yapmazsam pişmanlıktan ölebilirim. Özür dilerim Özde. Beni anlamanı beklemiyorum ama bir anda bir kez olsun kendini benim yerime koy. Tam sana güvenmişken bütün emeklerimiz çöpe gidiyor. Bu da yetmezmiş gibi babanın can düşmanımıyla iş birliği içine girdiğini öğreniyorum. Sen ne düşünürdün bu durumda?”

“Ben senin işini bozmadım. O gece gerekeni yaptım. Nasıl oldu da fark edildik bilmiyorum ama ben yanlış bir şey yapmadım. Diğer konuyu konuşmak dahi istemiyorum. Şimdi evimi terk et yoksa polis çağıracağım.”

Hazar neşeden yoksun bir şekilde güldü.

“Pilot ile gerçekten alakan yok.”

Kelimeler fısıltı gibi dökülmüştü dudaklarından. O uğursuz adamın adı ve Hazar’ın geç kalan farkındalığı kötü bir kombinasyon oluşturmuştu. Sol elimi alnıma bastırıp bakışlarımı tavana çevirdim. Olan onca şeyden sonra gerçekleri bu şekilde fark etmesi ne kadar gülünçtü. Ayağa kalktım ve son zamanların hırsını geçirmek istercesine bağırmağa başladım.

“Bunu neden bu kadar geç fark ettin? Bir şeyleri anlamaman için beni harabeye çevirmen mi gerekiyordu?” Durgun bir deniz gibi bakan gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu. Bir de ağlayacak mıydı? “Kahretsin, bakma bana öyle! Sen pişman olamazsın, çıkar şu maskeni!”

“Beni aradı,” dedi Hazar fısıltı gibi bir sesle. “Kendi kazdığımız kuyuya düştüğümüzü söyledi.” Bu da ne demekti? Anlamsızca yüzüne baktığımda devam etti. “O, bizim seni bulduğumuzu değil de oyunlarla senin bizi bulduğunu söyledi.” Dediklerinden hâlâ bir şey anlamıyordum.

“Hazar kafamı karıştırıyorsun. Bu da ne demek?”

“Bu bir oyundu. Sen bir avdın. Sinem’e yardım edecek diğer olaylarda bize destek olacaktın. Yazılım ve teknoloji konusunda ki yeteneklerin ve fedakâr kişiliğinle bize yardım edecektin. Bilirsin hackerler yalnızdır ve emir altında olmayı sevmezler. Pilot bizim böyle bir arayış içinde oldu-...” Gerisini otomatik olarak tamamladığımda duyacaklarıma tahammülüm yoktu.

“...böyle bir arayış içinde olduğumuzu bildiğinden seni bize yem gibi göstererek aramıza avcıyı soktu. Seni kullanmak isterken biz kullanıldık.”

“Sus!”

“Bana yalan söyledi. Beni senin bir casus olduğuna inandırdı. Başta inanmamıştım ama sen o gün benim yanıma gelmeden önce yaşananları farklı şekilde anlattı.”

“Hazar sus!”

“Sinem’in kazasını öne sürdü. O lanet olayı hatırlattığında gözüm döndü.” Dakikalardır durdurmaya çalıştığım gözyaşlarım akarken son çare konuştum. Daha fazla onu dinlemek istemiyordum.

“Yeter. Sus diyorum sana! Sus!” Oturduğu yerden kalkıp tam karşıma geçti. Mavi gözleri taşkın çıkarırcasına büyüyordu.

“Özde sakın ol!”

“Sus o zaman,” diye bağırdım. İkimizde yaşadığımız karmaşayı kaldıramayacak kadar dağılmıştık. Ama bunu bildiğimiz halde birbirimize tolerans gösteremiyorduk. “Bunlar bana yaptığın haksızlığa karşı bir gerekçe değil. Sen her defasında beni dinlemeyi reddettin.”

“Baban da işin içindeydi, ne yapabiliyordun?” Babamın adı böyle bir olayda geçtiğinde donakaldım.

“Ne demek istiyorsun?”

“Dün gece Okan bana bir dosya getirdi. Ona üstüne vaziye olmayan işlere karıştığı için kızıp dosyaya bakmayı reddettim. Bana içeriği hakkında biraz bilgi verince merak edip inceledim.” Bir an duraksadığında merak duygum baskın geldi ve konuşması için direttim. “Bu gerçeği kaldıramayabilirsin ama sana söylemezsem vicdan azabından ölebilirim.” Derin bir nefes

aldı. “Özde her şeyi öğrendim. Babanın katilinin kim olduğunu öğrendim.” Bir an damarlarımda kan değil de asit aktığını hissettirdi. Vücudumu ise buz tabakası kaplamış gibiydi. “Pilot her şeyin sorumlusu. O yaptırmış. Babanın ölümüne sebep olan kazayı o düzenlemiş, tıpkı Sinem’in olayında olduğu gibi. Daha doğrusu cinayeti.” Duygusal olarak çektiğim acı fiziksel olarak da kendini gösteriyordu. Omzuma tonlarca yük binmiş gibi iki büklüm oldum.

“Hazar. Bu... Bu...”

“Okan’ın getirdiği bilgileri teyit ettirdim. Hepsi gerçek. Pilot olayın üstünü kapatmaya çalışmış ama görüldüğü üzere pek başarılı olamamış. Baban çok kötü işlere bulaşmış Özde. Bir süre Pilot’un emri altında çalışmış ama buna dair hiçbir resmi kayıt yok. Başta Mobicell için çalıştığını düşündük. Öyle olsaydı onu tanırdım ama baban hayalet gibi kimseye yüzünü göstermeden Pilot’un yanında varlığını sürdürmüştü. Fakat biraz daha araştırınca işin iç yüzünü öğrendik. Baban Pilot’un yasadışı işlerini yürütüyormuş. Onun lojistiğini sağlamış, yeraltındaki bazı adamlarla olan işlerinde ara buluculuk yapmış, pek çok şirketin ve kamu kurumunun sistemine sızıp bilgi çalmış. Bunun gibi bir sürü işte parmağı var. Muhtemelen Sinem ile olan bağlantısını uzun süredir biliyordu tıpkı Sinem’in babanla onun bağına bildiği gibi.” Cebinden birkaç tane fotoğraf çıkarıp önüme attı Hazar. Babam son derece lüks bir restoranda yanında üç tane iyi giyimli adamla yemek yiyordu. Her şey normal görünüyordu bu fotoğrafta. Tabi babamın annemle evlilik yıl dönümlerini kutlamak için bile gitmeyeceği derecede lüks duran bir restoranda alelade bir öğle yemeğindeymiş gibi yemek yiyor oluşu dışında. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı. Bakışı duruşu aşına olduğum rahat adamdan ziyade ciddi ve donuktu. Peki o zaman yıllar boyunca her sabah çalıştığını söylediği bilgisayar şirketinin logosunun olduğu polo tişörtüyle nereye gidiyordu? Gözlerimizin içine baka baka bizi kandırmıştı. Merakla diğer fotoğrafa baktım. Yine aynı zamanda çekilmiş başka bir kareydi. Bu sefer yemek yemek yerine sert bir ifadeyle karşısındakine bir şeyler anlatıyordu. Sonra diğer fotoğrafa geçtim. Kır saçlı bir adamla el sıkışıyordu. Adamın yüzü bana çok tanıdık geldi ama çıkaramadım kim olduğunu. Sonra farkındalıkla aydınlandı zihnim.

“Ben bunu tanıyorum,” dedim heyecanla. Hazar fotoğrafa bakıp kaşlarını çattı.

“Nereden tanıyorsun?”

“Ben lise son sınıftayken babam beni okuldan almaya gelmişti. Yanında bu adam da vardı. Birlikte yemek yemiştik. O zamanı pek net hatırlamıyorum ama beni huzursuz eden bir duruşu vardı. Adı da şeydi. Şey...” Adamın adını hatırlamaya çalışırken çok zorlanmadım zira Hazar kim olduğunu söyleyiverdi.

“Serhan,” dedi Hazar donuk bir sesle. Şaşkınlıkla yüzümü kapattım.

“Kahretsin!”

“Allah bilir ne planlıyorsa yıllar önceden başlamış olmalı ince hesaplar yapmaya,” dedi Hazar. Onu duymazdan gelip elimdeki fotoğrafa verdim tüm dikkatimi.

“Bu olanlara inanmak istemiyorum.”

“İster inan ister inanma ama o şerefsizle bir geçmişin var ve bundan kaçarak bir yere varamazsın. Hiçbirimiz güvende değiliz. Bu meseleyi ittifak kurarak çözebiliriz ancak. Bu yüzden birbirimize kenetlenip ona karşı durmalıyız. Bu çıkar ilişkisinden daha fazlası Özde. Artık her anlamda yanımızda olmalısın.”

Daha düne kadar canıma okuyan adam mı söylüyordu bunları?

“Daha fazlasını duymak istemiyorum.” dediğimde o ısrarla devam etmeye çalıştı. Kendi bilirdi, sabaha kadar konuşsun isterse. Ben duyacağımı duymuştum. Bundan fazlasını bilmek daha çok acı çekmekten başka bir şey değildi.

“Defol Hazar! Sen de arkadaşların da siktir olup gidin hayatımdan. Benim hayatım bitti ve senin de bunda payın var. Bunca şeye rağmen yüzün kızarmadan karşımda dikilip tekrar ittifak kuralım diyorsun. Hayatı bana zindan edip ölümle burun buruna getiriyorsun. Beni kırıp aynı zamanda öpüyorsun. Öfkeyle hareket edip sonra pişman oluyorsun. Sinem’in yalanlarından bahsetmiyorum bile. Git. Sen de kıymetli ekibin de yakamdan düşün artık.”

“Ne yapsam bir fayda etmeyecek değil mi?” diye sordu piş-

manlıkla.

“Etmeyecek tabi. Zamanı geriye alabilir misin? Eski hayatımı geri verebilir misin? Eğer cevabın evet değilse benden yardım beklemenin anlamı yok.”

“Özde, yapma...” dedi Hazar üzgün bir şekilde. Üzülüyor muydu? Bana bunları yaşattıktan sonra acı mı çekiyordu bir de? Hışımın yerimden kalkıp onu kolundan çekti. Ne yapmaya çalıştığımı anlasa da karşılık vermek yerine bana ayak uydurdu. Holü geçip dış kapıya geldiğimizde kapıyı açıp onu dışarı ittim.

“Karşıma çıkmayın. Hiçbiriniz, özellikle de siz iki kardeş... Yüzünüzü görmeye bile tahammülüm yok. Sen, o, hatta diğerleri de öldünüz artık benim için. Ve ne yap ne et annemle kardeşimi buraya getir. O pisliği tek başıma bulup cezasını vereceğim. Sonra da sizden olabildiğince en uzak yere gideceğim. Bu yer cehennemin dibi de olsa bile.”

Hazar’ın “Özde...” diye başlayan konuşması kapıyı suratına çarpma ile son buldu. Sonrasında odama geçip kendimi yatağıma attım. İçimdeki zehirden arınmak istercesine ağlarken gürlütüyle vurulan kapı ve ona karışan zil sesi buna izin vermiyordu. Sabahki olayın tekrar etmemesi için kapının sürgüsünü çekip alttaki kilit ile tekrar kilitledim. Ben bu işlemi yaparken Hazar kapıyı yumruklamayı kesmişti. Kilidi kontrol edip geri döneceğim sırada sesini duydum.

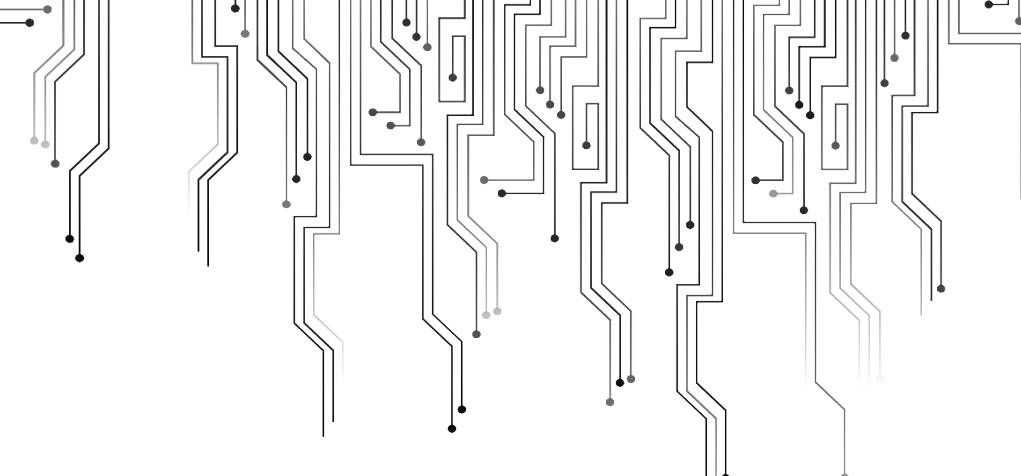
“O kilitlerin işe yarayacağını mı sanıyorsun?” dediğinde bir adım geri çekildim.

“Evimden uzak dur. Polis çağırırım.” dedim. Amacım göz kokutmak değildi. Açıkça tehditti. Geri adım atmazsa onu gözümü kırpmadan adalete teslim edecektim. Cevap vermesini bekleyip bir süre kapı önünde dikildim. Ses gelmeyince kapı deliğinden kontrol ettim. Görünürde yoktu. Salonun camı Hazar’ın arabasının olduğu bölgeyi gördüğü için hızlı adımlarla camın önüne geçtim. Gidip gitmediği anlaşılacaktı şimdi. Merakla beklerken Hazar görüş açımı girdi. Arkasına dahi bakmadan arabasına bindi ve gözden kayboldu. Rahat bir nefes verip odama geçtim.

Elimde aile fotoğrafımızla kaç saattir o şekilde duruyordum bilmiyordum. Bir yanım olanları sorgulamaya çalışıyordu ama zorladıkça kendimi boşlukta buluyordum. O an tek yapabildiğim bir hiç yüzünden parçalanmış ailemin geç de olsa yasını tutmak olmuştu. Hazar ve Pilot denen o piçin arasında ne olduğu beni zerre kadar ilgilendirmiyordu. Ama nasıl olduysa bu noktaya kadar gelmişlerdi. Tüm bu olanların merkezinde benim ve parçalanmış ailemin olması kaldıramayacağım türde bir işkenneydi. Ne günah işlemiştim de bedelini bu şekilde ödüyordum? Yaptığım sahtekarlıklar desem, iş bundan eskiye dayanıyordu. Belki de babamın günahlarının bedelini ödüyorduk her birimiz. Onun yaptığı yanlış seçim şimdi bizi bu noktaya getirmişti. Yine de onun hayatta olmasını yeğlerdim. Suçlu bir çocuk gibi onu karşıma oturtup bu yaptıklarının gerekçelerini bir bir anlatsın isterdim. Annem onun için bir ceza belirlerdi. Bu konuda hep yaratıcı bir insan olmuştur zaten. Sonra babam ne sebep gösterirse gösterecekti onu affederdim. Tüm bu kötülüklerden kaçmak için sığındığım kucağına sığınırdım. O kucağı ne çok özlüyordum şimdi. Ama ondan geriye sadece bıraktığı yaralı anılar kalmıştı elimde.

Hazar'ın gidişinin ardından saatlerce ağladım belki de. Bir noktadan sonra zaman algım kopmuştu. Hava kararmıştı. Hem mental hem de zihinsel açıdan bitkindim. Yemek yiyecek kadar bile güçlü hissetmiyorum kendimi. Yeme isteğim olmasa da ilaçlarımı içmek için biraz yemek yemeliydim. Dışarıdan bir şeyler söylemek üzere ayağa kalktığım anda kapı zili çaldı. Gecenin bu saatinde kim olabilirdi ki? Pilot gelmiş olabilir miydi? Hâlâ Hazar'a karşı kullanabilecek kozları vardı. Ya da polis? Salih Hisarlı meselesinde izleri takip edip bana ulaşmış olabilirlerdi. Tabi böyle bir dava varsa. Temkinli bir şekilde kapıya yaklaşmış delikten gelenin kim olduğunu kontrol ettim.

Okan gelmişti.

14. ROTA

Benden cevap bulamayınca zili çalar çalar, sonra da gider diye düşündüm. Sırtımı portmantoya yaslayıp beklerken de böyle düşünüyordum. Nitekim düşündüğüm gibi olmadı. Okan'ın ısrarcı çalışmalarının üzerine bir de ısrarcı sesi eklendi.

“Özde oradasın aç hadi kapıyı! Konu acil inat etme hadi! Burayı acilen terk etmemiz gerek!”

“Ben bir yere gitmiyorum.”

“Özde peşindeler. Gitmen gerek buradan,” dediği anda endişe bulutları zihnimi puslandırdı. Okan'ın blöf yapıp yapmadığını düşünecek kadar bile kendime vakit tanımadan kapıyı açtım. Okan'ın esmer kaşları endişeyle çatılmıştı. Gözlerindeki korku dolu ifade içime işledi.

“Kim peşimde?”

Bana cevap vermeden içeri geçip uygun adım sokağı gören balkonun camına ilerledi. Perdeyi aralayıp dışarı baktığında sert bir küfür savurdu.

Koşar adımlarla tekrar yanıma geldi vestiyerden montumu aldı ve telefonunu çıkarıp bana uzattı. “Al bunları. Bizimkiler sana ulaşacaktır. Beni adeta çekeleyerek evin dışına itti. “. Pilot'un adamları. Arabadan iniyorlar. Arkana bile bakmadan çıkman lazım buradan. Apartmandan acil çıkış var mı?”

“Yangın merdiveni var,” dedim aceleyle.

“Koş o zaman Özde.”

“Sen?”

“Ben burada kalıp onları oyalayacağım. Gidebildiğin kadar uzağa git. Hazar ile Barış gelmek üzere.”

Kapıyı üstüme kapattığımda afallamıştım. İtiraz edip kapıyı yumruklamak istesem de adım adım yaklaşan sesler kendime gelmemi sağladı. Titreyen ellerimle eşyaları tutarken panik duygusu içimi kemiriyordu. Holde merdivenlerin aksi yönüne koşup acil çıkış kapısından yangın merdivenlerine çıktım. Umarım Okan’a bir şey olmazdı. Onu tek başına bırakıp kaçmak vicdanımı rahatsız ediyordu.

Baş başa kaldığım gecenin ayazı iliklerime kadar işliyordu. Vakit kaybetmeden temkinli adımlarla demir basamaklardan inmeye başladım. Yağmur suyu yüzünden kayganlaşmış basamaklar yürümemi güçleştirse de inmeyi başardım. Şimdi önümde iki seçenek vardı. Ya apartmanı çevreleyen kaldırıma geçip apartmanın giriş kapısının bulunduğu ana caddeye çıkacaktım ki Okan kapının önünde birilerinin olduğundan emindi ya da çokça terk edilmiş evin ve toplumdan aforoz edilmişlerin meskeni olan geceden daha karanlık arka sokağa girip gidebildiğim en güvenli yere gitmeye çalışacaktım.

Sırtıma duvara yaslayıp sakinleşmeye çalışırken apartmanda çığlıklar koptu. Çıkan sesle beraber diğer dairelerin de ışığı teker teker yanmaya başladı. Korkuyla yutkundum.

“Kız kaçmış. Fazla uzaklaştığını sanmıyorum. Sen bu civarları araştır ben arka tarafa bakıyorum.” Duyduğum sesle yaslandığım yerden doğrulup koşmaya başladım. İleriye bakmadan ara sokağa dalarken artık etrafı aydınlatan lambaların olmadığını fark ettim. Her yer zifiri karanlıktı. Elimdeki ayakkabılarla montu bir kenara atıp beni arayan adama görünmemek için ciğerlerim patlayacak raddeye gelene kadar koştum. Ayaklarımdaki ev terlikleri ben daha iki adım atmışken ayağımdan fırlayıp çıkmıştı. Ayağıma batan çakılları ve diğer şeyleri umursamamaya çalışıp koşmaya devam ettim.

Tüm çabalarım köşeye sinmiş bir adamın ağzını kapatarak bulunduğu karanlığa beni çekmesiyle son buldu. Çığlık atmaya çalıştığımda sadece boğuk bir inleme döküldü dudaklarımdan. Hareket dahi edemedim adam tarafından sürüklendim. Burası

caddeye yakın olduğu için cılız da olsa etrafa biraz ışık saçıyordu. Kurtulmak için çırpındım. Pes etmemeliydim. Yürüdükçe adamın yüzü aydınlanıp netleşmeye başladı.

“Barış?” dedim boğuk bir sesle. Barış eli ağzımda bir süre bekledikten sonra elini çekti.

“Özür dilerim. Korkacağını tahmin ettiğim için seni en sessiz şekilde oradan uzaklaştırmalıyım. Arabam az ileride oraya gidelim,” dedi ve kolumdan tuttuğu gibi caddede yürütmeye başladı. Şokun da etkisiyle olsa gerek itiraz edemedim. Caddede yürürken etrafta bulunan tek tük insanlar hayretle bize bakıyordu. Nedeni kar tanesi desenli çoraplarım olmalıydı. Bir anlığına bakışlarımı ayaklarıma indirdiğimde kenarlarının kırmızı lekelerle kirlendiğini fark ettim. Şimdi bunu umursayacak durumda değildim.

“Okan’ın başı dertte. Yardım etmeliyiz.” Barış bir şey söylemeden beni yolcu koltuğuna oturtup sürücü koltuğuna yerleşti. “Neden bu kadar kayıtsızsın? Ya ona bir şey yaparlarsa?” Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmaya başladı. Barış elimi omzuma koyup yüzüme baktı. Nasıl desem, onun yüzünde de acı çeken bir ifade vardı. Diğer eliyle bir yönü işaret etti. Görüş açımı bulanıklaştıran gözyaşlarımı silip işaret ettiği yere baktım.

“Yapma Özde. Hazar abiden sana göz kulak olmak için talimat aldım. Biliyorum, benim de elimden bir şey gelmiyor ama işleri zora sokma lütfen.”

“Barış ben iyiyim, Okan’ın yardıma ihtiyacı var. O adamlar öldürür onu.” Tüm yalvarışlarıma rağmen Barış tüm ısrarlarıma rağmen motoru çalıştırdı. Arabayı park ettiği yerden çıkarırken karşıdan gelen polislerin dikkatini çekmemek için ilk yol ayırımından sağa döndü. Evimin iki sokak iki sokak ilerisindeki ana caddeye çıkmıştık. Mesafe uzadıkça Okan’a ulaşma umudum da tükeniyordu. Onun beni kurtarmak için böyle bir şey yaptığına inanamıyordum.

Sahil yoluna döndüğümüzde Barış telefonu tutucuya yerleştirdikten sonra bir numarayı tuşladı. O vesileyle ben de ekranda büyük harflerle yazan HAZAR ÖNDER ismini görmüş oldum. Hazar sanki bu aramayı bekliyormuş gibi telefonu cevapladı.

“Barış n’aptın?” diye sordu endişeyle. Arka planda siren sesleri yankılanıyordu.

“Özde’yi buldum. Güvenli bir yere götürüyorum onu.”

Hazar “Telefonu ona verir misin?” diye sorduğunda Barış ile göz göze geldik.

“Şu an seni duyuyor abi.”

Karşıdan Hazar’ın nefes alıp verişini duydum. “Özde?” dedi şüpheyle. Sanki Barış’a inanmıyor gibiydi.

“Efendim?” diye karşılık verdim.

“İyi misin?”

“Şartlar izin verdiği kadarıyla.”

“Kaçarken seni fark ettiler mi?”

“Sanmıyorum. Okan tam zamanında yetişip çıkardı beni.” İsmimin ağırlığı gülle gibi inmişti kalbime. “Okan’a ulaştın mı?”

“Henüz değil. Pilot’un adamları gitmeden önce onu hırpalamışlar.”

Derin bir sessizlik oldu.

“Yaşıyor değil mi?” diye sordum korkuyla.

“Evet. Şimdi ambulansa bindirdiler, hastaneye götürüyorlar onu. Polisler var. O yüzden yanına gidemiyorum ama Eren ve Onat mesele ile ilgilenecek.”

Çok şükür.

“Barış,” dedi Hazar. “Takip edilmediğinize emin olduktan sonra aracı güvenli bir yere çek. Özde’yi almaya geliyorum,” dedi Hazar.

Barış “Tamam abi,” dedikten sonra telefon kapandı. Barış etrafta birkaç tur atıp çevreyi yokladıktan sonra sahil kenarındaki yürüyüş parkının önünde arabayı durdurdu. Telefonuyla birine bir şeyler yazdıktan sonra bana baktı. Muhtemelen Hazar’a yemimizi söylemişti.

Camı indirip bir süre dalgaların sesini dinledim. Gecenin karanlığında denizin üzerine çarşaf gibi yayılan ayın yansımalarını izledim bir süre. Aklımda hâlâ Okan vardı. Kim bilir ne haldeydi şimdi? Çok fazla acı çekmemiş olmasını dilemekten baka bir şey

gelmiyordu elimden.

On beş dakika kadar sonra bir araba selektör yaparak arkamıza park etti.

Arkadaki aracın kapısı açıldı. Hazar benim olduğum tarafa kadar gelip kapımı açtı. Ben daha ne oluyor diyemeden beni dışarı çekip belime sıkıca sarıldı. O kadar çok sıkıyordu ki kırılan kaburgamın varlığını unutmuş gibiydi.

Acıyla inledim.

Hazar durumu hatırlayıp tutuşunu gevşetti ama bana sarılmayı bırakmadı. Ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Fakat çıkacakmış gibi hızlı hızlı atan kalbimin söylemek istediği çok şey var gibiydi.

“Sana bir şey olması düşüncesi bile aklımı kaçırmama yeterdi. Buraya kadar nasıl dayandım bilemiyorum.” dedi Hazar hüzünlü sesiyle. Tepkisiz, denizi izlemeye devam ettim.

“Senin maskenin altından çıkan bu sözler, benim zırhıma işlemiyor Hazar,” dedim kırıcı bir tonla.

“Sen ne dediğini bilmiyorsun,” dedi beni tutan ellerini geri çekip. Çatılmış kaşlarımın altından ona baktım.

“Anlat da öğreneyim o zaman Hazar Bey.”

“Kes şunu,” diye tısladı sinirden sığıttığı dişlerinin arasından.

“Hay hay efendim. Siz emredersiniz de ben susmaz mıyım?”

“Özde, kendine gel!” dedi bu sefer. Sabrı taşmak üzereydi.

“Kendimdeyim ben. Size itaat ediyorum işte pis işlerinizde kullandığınız bir maşa gibi. Olmamı istediğin kişiylim işte.” Ses tonumdaki alayı gizlemedim. Onun böyle tepkiler vermesi içimdeki kötü duyguları uyandırıyor. Her bir zerremen çekmeye mahkûm olduğu acıyı ona ve hatta diğerlerine, bin katını çek-tirmek istiyordum.

“Bu davranışlarını şu anki psikolojine veriyorum ve susuyorum.” dedi Hazar bileğimi kavrayıp arabasına sürüklemekten önce. Zaten yaralı olan çıplak ayaklarım, hızlı adımlar attığım için daha çok acıyordu. Hazar arabasının kapısını bir hışımla açıp, beni içine tıktığında fark etti ayakkabılarımın olmadığını. Kan olmuş çoraplarıma acı dolu bir bakış attıktan sonra kapımı

kapattı ve direksiyona geçti. Arabayı çalıştırıp hincını çıkarırmış gibi gaz pedalına abandı. Her zaman yaptığımın aksine çenemi kapalı tutup nereye gittiğimizi sorgulamadım. Kısa sürede suskun İstanbul'u geride bırakıp tek şeritli dar bir yola girdik. Çevreden araba dahi geçmiyordu. Belli mesafelerle yola yerleştirilmiş sokak lambaları arabanın içini bir aydınlatıp bir karartıyordu. Yaklaşık yirmi dakikası böyle geçen sessiz yolculuğun ardından başka bir yol ayrımına girdik. Önümüzde devam eden anayolun sol tarafından ayrılan bir orman yolu vardı. Hazar yolu kontrol ettikten sonra direksiyonu sola kırdı ve üstüne asfalt dahi dökülmeyen çakıllı orman yoluna girdik.

Yol bozuk olduğu için hızımız düştü. Etrafı aydınlatan araba farı dışında etraf karanlıktı. Arabanın tabanına vuran çakıl taşları dışında ses yoktu. Araba kıvrımlı yolda ilerledikten sonra yokuş yukarı çıkmaya başladı. Eğim bayağı fazla olduğu için motorunun zorlandığına dair sesler çıkıyordu. Az ileride arabanın ışığından kaçan bir tilki gördüm. Araba ilerledikçe İstanbul'un keşmekeşliğe karışmış medeniyeti arkamızda kalıyordu.

Aramızda hala sessizlik hüküm sürüyordu. Arabanın farlarından aydınlanan yüz hatlarını inceledim. Yerine göre şekil alıyordu sanki bu yüz. Öyle bir an oluyordu ki çocuksu gelirdi bana ki bu anı yakaladığım çok nadirdi onu tanıdığım süre boyunca. Erkeklikten uzak, daha çok sempatikti. Kimi anlar gelirdi ki öfkeli mavi gözlerinin eşliğinde şekilli bir çene ve küfretmeye hazır erkeksi dudaklar yer alıyordu. Şaka yapmıyordum. Kastettiğim de değişen yüz ifadesi değildi ayrıca. Belki de mimiklerinin etkisiyle farklı yönleri dikkat çekiyordu. Kim bilir?

"Nereye gidiyoruz, Hazar?" diye sordum merak duygum ağır bastığında. Çenem de bu kadar dayanabiliyormuş ben ne yapabilirim?

"Beladan uzak bir yere, Özde" dediğinde gözlerimi baydım. 'Onun için önce senden uzak olmam lazım.' demedim ne yazık ki. Diyemedim. Nefesimi sesli bir şekilde dışarı verip camdan, ay ışığıyla aydınlanan ormanı izledim.

"Nasıl öğrendin Pilot'un adamlarının geldiğini?" diye sorduşumda Hazar sikkince nefes verdi.

"Pilot'un adamlarından biri bize bilgi sızdırıyor. O haber ver-

di.”

“Neden Okan’dan önce sen gelmedin? Sen gideli çok olmamıştı?”

Hazar acı çekiyormuş gibi baktı bana. “Çünkü salakça bir işin peşindeydim,” dedi pişmanlıkla. “Bunlar yaşandığı için üzgünüm. Sen kovsan da kapından ayrılmamalıydım.”

Bu konuda başka bir şey demedim ve yolu izledim.

Araba ahşap çitli bir avcı kulübesinin bulunduğu düzlükte durdu. Arabanın motoru susmuştu ama açık olan kontak sayesinde hâlâ farlar yanıyordu. Işığın aydınlattığı kadar görünen kulübeyi gözlerimi kısarak inceledim. Küçük bir kulübeydi. Eski gibi dursa da korunaklı bir yere benziyordu. Kulübeyi incelemeyi bırakıp emniyet kemerini çözdüm ve inmeye hazırlanan Hazar’a baktım. Kapıyı açtığında içeriye dolan soğuk havayla irkildim. Oturduğum yerden pozisyonumu bozmadan onu izledim. Arabanın arkasına geçip bagajı açtı. Arkadan poşet sesleri gelmeye başladı. Kısa süre sonra Hazar elinde çokça poşet ve bir takım eşyayla camın önünde belirdiğinde korkuyla yerimden sıçradım.

“Bekle beni burada,” dedi.

Hazar poşetleri kulübenin kapısının önüne bırakırken onu izliyordum. Geri dönüp açık olan bagajı kapattı. Kısa bir süre sonra elinde yakıt bidonları, battaniyeler ve birkaç poşetle tekrar görüş açımaya girdi. O kadar çok eşyayı tek seferde taşımasına şaşırarak onu izledim.

“Ben sobayı yakana kadar arabada bekle. Burası normalden birkaç derece daha soğuk. Arabanın içi sıcak nasılsa, içerisi ısınana kadar bekle burada,” dediğinde onu onayladım. İçeri girmek üzere harekete geçtiğinde tekrar geri döndü. “Korkmazsın değil mi?”

“Hayır.” Yüzüm bana ihanet edip beni yalancı çıkarırcasına kızardı. Korkuyordum tabi ki! Onun varlığı bile bu duyguyu yenemiyordu. Resmen hiçliğin ortasında baş başa kalmıştık.

“Pekâlâ,” dedi ellerini montunun cebine sokup. “Ben her ihtimale karşı perdeleri açıp işim bitene kadar arada camdan seni kontrol edeceğim. Korkarsan ya da bir şey görürsen, ki sanmı-

yorum, kornaya bas. Ben hemen gelirim.” O arkasını dönüp kulübeyle aramızdaki on metrelik mesafeyi kat ederken ben camı tekrar kapatıp ısınmaya çalıştım. Hazar içeri girdikten kısa bir süre sonra cılız bir ışık sızdı kulübenin camından. Çok güzel. Elektriğimiz bile yoktu.

Hâlâ içerisini izlerken camın önünde bir ileri bir geri giden Hazar’ı gördüm. Bir yandan sobayı yakmaya çalışırken bir yandan da dediği gibi beni kontrol ediyordu. Çatının bana bakan yüzündeki bacadan dumanlar yükselmeye başladı. Çok geçmeden de Hazar yanıma gelmişti. Bulunduğum yerdeki kapıyı açtığına gelen soğuk bedenimi esir aldı. Dışarı çıkmak için bacağıma ileri attığımda Hazar beni kucağına aldı. Beni kulübeğe taşıırken. “Canın yanıyor mu?” diye sordu.

“Çok az. Neredeyse hissetmiyorum bile,” dedim. Kulübenin kapısına vardığımızda Hazar kapıyı açıp beni içeri soktu. Beni kulübenin ortasındaki eski çekyata oturtacağını düşünürken başka bir kapıyı açıp beni banyoya soktu. Beni eski bir plastik tabureye oturtup duşa kabinin kapısını açtı. Bir kucak dolusu şampuan, duş jeli ve benzeri bir kenara bırakıp beni tekrar kucakladı ve az önce taşıdığı şeyler için ayrıldığını düşündüğüm taş bölmenin üzerine oturttu. Hissettiğim soğukla irkilsem de belli etmedim.

Çoraplarımı çıkardığında kuruyan kan yüzünden derime yapışan kumaş canımı acıtmıştı. “Şanslısın ki sular kesik değil,” dedi Hazar duş başlığına uzanırken. Musluğu açıp soğuk suyu ayaklarıma tuttuğunda buz gibi su yüzünden yerimden sıçradım. Hazar’ın geri çekilmesi için ellerimle omzundan tutup onu itmeye çalıştım. Çabalarım taşa etki eder gibiydi, Hazar yerinden dahi kıpırdamadı. Ama bu onu yıldırması olmalıydı ki dışlarının arasından tısladı.

“Doğru dur. Yaraların arınmazsa mikrop kapabilir. Daha pansuman yapacağım.”

“Bu kadarına gerek yok. Kendim halledebilirim,” dedim içinde bulunduğum durumu hatırlayıp.

Nihayet Hazar işini bitirdiğinde beni tekrar kucağına aldı. İçinde düşmemek için omzuna tutundum. Hazar beni sobanın bulunduğu kısma götürüp sobanın dibindeki berjere oturttu.

Salonun köşesindeki vitrinin yanına gidip oradan küçük bir şişe çıkardı. Şişeyi ortadaki sehpaı bırakıp lavabonun yanındaki diğer kapıyı açıp içeri girdi. Gürültü eşliğinde içeriı karıştırdıktan sonra elinde bez parçası ve fenerle geri döndü. Yere bağdaş kurup oturdu ve feneri yaktı. Etraf daha da aydınlandığında Hazar'ın buruşturduğı yüzüne baktım.

“Mükemmel görünmüyor ama neyse ki ufak tefek çizikler var. Antiseptik sürmemiz yeterli olacaktır.”

Elindeki bez parçasına sehpanın üzerinden aldığı şişedeki solüsyondan döktü. Solüsyonu dikkatli bir şekilde sürerken hafif bir sızı hissettim ama hemen geçti. Sonra Hazar ile içinde bulunduğumuz garip durumu fark edince yanaklarım biraz kızardı.

Hazar işi bittiğinde salonun köşesindeki küçük Amerikan tarzı mutfağı ilerledi. Az önce dışarıdan getirdiğı poşetleri boşaltıp dolaplara yerleştirmeye başladı. O an aklıma takılan bir şeyi sorma gereğı hissettim.

“Sana bir şey soracağım,” dediğimde Hazar bana döndü. Loş ışıktı parlayan gözleri kısıldı.

“Sor.”

“Ne ara bu kadar alışveriş yaptın? Barış ile konuştuğunda Okan'ın yanındaydın.”

“Uzağında,” diye düzeltti beni Hazar. “O durumda yanına gidemezdim.”

“Tamam, uzağında” dedim takıldığı önemsiz detayı geçiştirircesine. “O konuşmadan sonra yarım saatin vardı. Aradaki mesafeyi de düşününce yarım saatte bunları yapmam mümkün değil.” Sonra aklıma gelen şeyle gözlerim kocaman açıldı. “Okan'ın yanına gitmedin mi yoksa?”

“Okan'ın yanına gittim,” dedi Hazar sıkınca. “Bunların hepsini sen beni evinden siktir ettikten sonra aldım. Seninle ilgili küçük bir planım vardı ama Pilot piçi yüzünden küçük değişiklikler oldu.”

“Konuşmana dikkat et,” diye uyardım onu. “Ayrıca ne planından bahsediyorsun?”

“Seni dağı kaldıracaktım,” dediğinde dudaklarına sindi bir

gölüş yerleşti. “Pilot araya girip işlerimi mahvetti ama yine de amacıma ulaştım.”

“Belki de Pilot hiç gelmedi. Sen beni istediğin gibi götürebilmek için numara yaptın?”

“Böyle iğrenç bir plan yapmam. Seni omzuma atıp götürmem daha insanca olur.”

“Senin gibi İstanbul beyefendisinin bulunduğumuz vahşi hayata ayak uydurabiliyor olması son derece ironik.”

“İroni benim işim,” deyip uğraşına geri döndü. Eşyaları yerleştirme işini bitirdikten sonra raflardan iki tabak indirip bir şeyler yapmaya başladı. O kadar karmaşık bir ruh halindeydim ki onu takip etmeyi bıraktım. Tıkırtılar bir süre kesilmedi. Daha sonra elinde tepsile yanıma geldi. Önüme bir soğuk sandviç ve kutu meyve suyu bıraktı. Kendi önünde de bir kâse fıstık ve 70’lik votka şişesi ile bardak koydu.

“Bu durumda içecek misin gerçekten?” diye sormadan edemedim.

Hazar çatık kaşlarının ardından ters bir bakış attı bana. “Hava soğuk. Canım sıkkın. İzin verirsen birkaç kadeh içip hem kafamı dağıtmak hem de ısınmak istiyorum.”

Sıkıntıyla saçlarımı karıştırıp bakışlarımı tavana çevirdim. “Çok zor bir adamsın cidden. Seninle uğraşılmaz.”

Sözlerim üzerine Hazar’ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Dikkatli bir şekilde üzerinde kaz figürü bulunan şişeyi açtı. İlk gördüğümde o figürü güvercin sanmıştım ama sonra anladım votka markasına adını veren gri kaz ikonunu olduğunu. Hazar bardağına içki doldururken dikkatle onu izlediğimi fark etti.

“Sen de içer misin?” diye teklif ettiğinde düşünme gereği bile duymadan reddettim.

“Hayır.”

“Haklısın içmesen daha iyi. İlaç kullanıyorsun sonuçta. Yine de sandviç yesen iyi olacak.”

Henüz bir lokma bile almadığım sandviçi ona doğru ittim. Ayrıca en son aldığım ilacın üzerinden yirmi dört saatten fazla zaman geçmişti. Yemek yemediğim için ilaç da alamamıştım.

Yine de iştahım yoktu.

“Aç değilim.”

“Son zamanlarda kendine dikkat etmiyorsun ye lütfen.” İşkisinden bir yudum aldıktan sonra iki tane fıstığı yuvarladı.

Midem aılıkla guruldasa da iştahım kaımıştı. Kusura bakmasınlar ama ben arkadaşım hastanelik olduktan sonra hayatıma hiçbir şey olmamış gibi devam edemiyordum.

Sanki aramıza perde inmiş gibiydi. Ben kendi tarafımda zihnimi dışıncelerle boğarken o kendi tarafında başka şeylerle uğraşıyordu. İkimiz de birbirimizle ilgilenmiyorduk. Ben sobanın deliğinden tavanı aydınlatan alevleri izliyordum o boşalan bardağını tazeliyordu. Onunla iletişimimizin gıçlı olduğunu iddia edecek değildim. şu anki halimiz genel durumumuzun bir özetiydi aslında. Coğunlukla sessiz bir onaylama ya da dolaylı mesajlarla iletişim kurardık. Bu iletişim şekli çokça yanlış anlaşılmalara meyilliydi. Onunla yanlış anlamalar ya da önyargılar olmadan en son ne zaman sohbet ettiğimi dışındım ama bulamadım. Konuşmamıza son noktayı koyan şey ikimizden birinin yanlış anlaması olmuştu her zaman. Yine de bir şekilde onun yörüngesine çekiliyordum. Belki de konuşamadıklarımız bizi çekiyordu birbirimize. Belki de bir zamanlar, bu yüzden onu kendime yakın hissediyordum.

Ani bir kararla Hazar’ın masaya bıraktığı boş bardağı önüme çekip doldurdum ve koca bir yudum aldım.

Artık konuşma zamanıydı.

Hazar beni dikkatle izlerken ne yapmaya çalıştığımı sorgulamadı. Onun yerine mutfaktan ikinci bir bardak getirip bana eşlik etti.

İçerken de sessizdik. Girişiminin fiyasko çıktığını dışınerek şişenin dibini gördüm. Hazar ise benim aksime hâlâ yarısı dolu olan bardağından hafif yudumlar alıyordu. Alkolün iletişimizi hızlandıracak bir katalizör görevi görmesini ummuştum ama yine aynı noktadaydık ve ben de biraz sarhoştum. Midem boş olduğu için normalden daha çabuk etkilenmiştim. Başımı koltuğun arkalığına yasladım. Etrafı daha berrak görüyordum ama ani hareket edişimde görüntü kıpraşıp beni zora sokuyordu.

“Ben tamamım,” dedim ağlamaklı bir sesle. “Ama bu sefer sarhoş olmak işe yaramadı. İlginç bir şekilde fiziksel acılarım geçti ama ruhumdaki yaralar sızlıyor. Hatta kanıyor olabilirler. Bakmak ister misin?” diye sordum eğlenen bir sesle. Komik olan neydi bilmiyorum.

“Sarhoş olmak bizim gibi acizlerin sığınacağı bir liman olur ancak. Acıları söküp atmanın tek bir çaresi vardır. Onu yapmayı da bizim götümüz yemez,” dedi gülerek.

“Neymiş o?”

“Ölmek,” dedi Hazar. “Ölürüz ve bu dünyaya dair her şey geride kalır. Sevinçler, hüznler, korkular ve de acılar...”

Vay, vay, vay. Sandığımın aksine Hazar’ın dili çözülüyordu.

“Ama onun da sonu belirsiz,” dedim iç çekerek. “Cehenneme de gidebiliriz, cennete de.”

“Belirsiz,” diye beni onayladı Hazar. “Belki bir hiçliğin içinde bile bulabiliriz kendimizi.”

“Belki de hiçliğin ta kendisiyizdir.”

Hazar ondan beklemediğim kadar gür bir kakhaha attı sözlerim üzerine. Onu bu kadar eğlendirecek ne demiş olduğunu anlamaya çalıştım.

“Bu ne içindi şimdi?”

“Dedem bana sarhoşlarla felsefe sohbetleri yapmamam gerektiğini söylemişti,” dedi Hazar. Hâlâ gülüyordu. “Onu hatırladım.”

“O nedenmiş? Pek çok büyük filozofun düşüncelerini bastırmak için içtiğini biliyorum. Düşünmek onları deliliğin eşiğine getiriyordu.”

“Bak işte mesele de o,” dedi Hazar votkasını tuttuğu eliyle beni göstererek. “Onlar düşüncelerini bastırmaya çalışıyor, senin ise dilin çözülüyor.”

“Konuşmak kötü bir şey değil ki,” diye isyan ettim.

“Değil.”

“O zaman konuşalım Hazar. Hep susuyoruz. Artık konuşma vakti değil mi?”

Hazar gözlerini ovuşturup bana baktı. “Üzgünüm ama dedemin tavsiyesini dikkate alıp sessiz kalmayı seçeceğim.”

Elimdeki yarısı dolu olan bardağı şiddetle masaya vurdum. “Felsefe yapmayız biz de o zaman. Gözümüzün önünde olanı sorgularız: Gerçeği.”

“*‘Gerçek diye bir şey yoktur, sadece yorumlama vardır,’* demiş Nietzsche,” dediğinde Hazar’a anlamayan gözlerle baktım. Beni geçiştirircesine elini havada salladı. “Sarhoşların idrak kabiliyetinin körleştiğini unutmuşum, boş ver. Peki o zaman. Konuşalım bakalım şu *gerçeği*.”

“Bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Kim olduğunu, ne yaptığını, şu yere göğe çıkmayan grubunun nasıl oluştuğunu, Pilot ile olan geçmişinizi; kısaca her şeyi anlat.”

“Neden anlatayım sana bunları?” diye sordu tedirgince.

“Bana bir açıklama borçlusun çünkü. Önce beni paramparça ettiniz. Sonra bir araya getirdiğiniz. Sonra sen beni öptün. Paramparça ettin ve öylece bıraktın.” Dilim uyuşmuş gibi bazen konuşurken anlamsız sesler çıkarsam da nihayetinde cümlelerimi toparlamayı becermiştim.

“Anlatınca ne olacak?” diye sordu Hazar. Mantıklı bir cevap arayışına girdim hemen. Cevap aslında çok basitti.

“Seni tanımam gerek.”

“Neden?”

“Nedeni yok.”

“Olmalı.”

“Peki,” dedim onu ikna etmek için. “Bunu bir tür arınma olarak say. Ben de senin istediğin soruları cevaplayacağım ve üzerimizdeki manevi yüklerimizden kurtulacağız.”

“Ya ben halimden memnunsam?”

“Oyunbozanlık etme.”

“Cidden Katolik Hristiyanlar gibi günah mı çıkaracağız?”

“Düşününce mantıklı geliyor,” dedim gülerek. Duruşumu ciddileştirdim. “Anlat evladım, dinliyorum seni.”

“Anlamsız şeyler bunlar Peder,” diye directti Hazar.

“Sen beni öptüğünde yaptığın şeyin bir anlamı var mıydı?” Neden dönüp dolaşıp konuyu o öpücüğe getiriyordum. Düşününce pek öpücük gibi de değildi zaten. Anlık bir temastı.

Fakat Hazar beni şaşırtıp “Vardı,” diye sorumu cevapladığında öylece kaldım.

“Nasıl vardı?”

“Vardı işte,” dedi bu sefer kendinden eminince. Umarım kafam iyice uçmuştur da hayal görüyordumdur.

Sıkkin bir ifadeyle yüzüne baktım. Okan, Pilot ve diğer önemli konuları geride bırakıp sadece buna odaklandığım için vicdanen kendimi rahatsız hissettim ama dikkatimi Hazar’dan gelecek olası bir itiraftan alamıyordum. “Açık konuşur musun?”

Hazar aramızdaki mesafeyi birkaç santime inecek kadar bana yaklaştı. Aramızda koca bir masa ve boş bardakların oluşu bile engel değildi. Birbirimizin nefes alışını hissedecek kadar yakındık. Biraz daha yaklaşırsak dudaklarımızın teması kaçınılmazdı.

Gördüğüm en güzel mavi tonuna sahip gözleri gözlerime kitlendi.

“Çok mu sarhoş oldun sen?” diye sordu yarı ciddi yarı alaycı bir tonla.

“Dilim biraz dolanıyor olabilir ama bana anlattığın her şeyi anlayacak ve hatırlayacak kadar berrak zihnim.”

Dudaklarının kenarları kıvrılıp hilal şeklini aldı. İçim titredi.

“Tamam ama bir şartım var. Benim hikayeme karşılık senin hikayen. Her şeyi detaylıca anlatacaksın. Anlattıkların yüzeysel gelirse ya da beni geçiştirmeye çalışırsan benden cevap alamazsın.

“Anlaştık,” dedim heyecanla.

“Öncesinde sobaya biraz odun atıp koru tazeleyeyim,” diyerek ayağa kalktı Hazar. Aramızdaki mesafe de açılmış oldu bu şekilde. Üzerimdeki gerginliği atıp derin bir nefes aldım.

Hazar işini bitirdikten sonra mutfağa gidip yeni bir şişeyle geri geldi. Elinde bu sefer küçük bir viski şişesi vardı.

“İçmeye devam edecek misin?” diye sordum şaşkınca.

“Sabahı edeceğiz gibi görünüyor. Elimiz boş kalsın.”

Hazar boş bardağının neredeyse yarısına kadar viski ile doldurdu. Kehribar rengi sıvı göz alıcı bir mücevher gibi göz alıcıydı ama daha fazla içecek takatim yoktu. Şu an midemdeki içkiyi bile güçlükle tutuyordum.

“Başla bakalım,” dedi Hazar.

En basit soruyla başladım. “Sen kimsin?”

Hazar’ın kaşları çatıldı sanki soru sormamışım da ona hakaret etmişim gibi baktı bana. Dilin en güçlü ve en zayıf tarafı da buydu işte. Sadece yapılan vurguyla farklı anlamlar çıkarılabiliyordu.

“Ben Hazar Önder. Sinan Önder’in piçi. Sinem Önder’in abisi. Esra Önder’in üvey oğlu. Hülya Karataş’ın terk ettiği oğlu. Kötü bir arkadaş ve kirli bir yaşantısı olan adamım. Peki sen kimsin Özde Saygın?”

Şaşkınca Hazar’a baktım. Bu oyunun bu kadar zor olabileceğini düşünmemiştim. Duyduklarım hiç hoşuma gitmemişti zira.

“Özde Saygın ben de. Yeryüzündeki en yalancı baba olan Öktem Saygın’ın ve hayatı boyunca koca bir fanusun içinde yaşamış vefalı bir anne olan Melike Saygın’ın kızı, tatlı bir kız çocuğunun ablasıyım. Hayatında hiç doğru bir iş yapamamış bir beceriksiz ve bir o kadar da korkak bir kadınıym.”

“Sen ne korkaksın ne de beceriksiz,” dedi Hazar.

“Bulunduğum durum düşünüldüğünde ne fark eder?” dedim umursamazca. “İkinci sorum. Aile geçmişinde neler var? Oldukça karışık görünüyor.”

Hazar güç aşılacak ister gibi bardağı kafasına dikti. Hafif yüz ifadesi burulsa da yine poker ifadesini takındı.

“Ne kadar eskiyi bilmeyi istiyorsun?”

“Çok değil. Annen, baban ve sen ile ilgili olan kısımları anlatsan yeter.”

“Çok değilmiş gerçekten,” dedi istihzayla. “Öz annem Sinan Önder’in hastanesinde çalışan bir hemşireydi.”

“Hastane derken?” dedim şaşkınlıkla.

“Önder Medikal Hastanesi.”

Yok daha neler!

“Orası sizin mi?”

“Bizim değil, Sinan Önder’in,” diye düzeltti beni Hazar sertçe. Bu konuda bir yarası olduğu belliydi. İlerisi için bir sorum daha olmuştu. Belki acımasızca davranıyordum ama bu fırsat elime geçmezdi. “Beni evlatlıktan reddettiği için onun mal varlığında iddiada bulunamam. Bulunmam da zaten.”

“Anladım. Devam eder misin?”

“Annem hemşirelik yüksek okulundan mezun olduktan sonra onun hastanesinde işe başlamış. İstanbul’un muhafazakâr semtinde büyüyen kendi halinde bir genç kadınmış. Ve dünyalar kadar da güzel. Ona dair aklımda kalan çökmüş, depresif bir kadın yüzü olsa da babamdan...” Hazar yaptığı hatanın farkına varıp kızgınca sözlerini düzeltti. “Sinan Önder’den önce herkesi imrendiren bir güzelliğe sahipmiş. Herkes bayılmış ona. Bu yüzden o adamın kadrajına takılması zor olmamış. Annemi güzel hediyeler ve vaatler ile kandırıp onu sevdiğine inandırmış. Halbuki annem birazcık uyanık olsa anlardı o şerefsizin kalp değil de taş taşıdığını. Böylece ilişkileri başlamış. Annem onunla evlenme hayalleri kurarken o şerefsiz Sinem’in annesiyle evlenmiş. Ama bu evlilik ilişkilerinin bitmesine yetmemiş tabi. O adam evli olduğu halde annem göz yummuş olanlara ve hayallerinin gerçekleşeceği günü beklemiş. Öyle bir şey olmadı tabi. O herif annemin bana hamile olduğunu öğrenince ilişkisini bitirmiş. Ailesi durumu öğrenince de reddetmiş annemi. Annem hem kalbi kırık hem de beş parasız kalmış ortada. O adamla bir geleceği olmayacağını anlayınca en azından benim geleceğimi garantiye almak için tehditle bana sahip çıkmasını istemiş.” Hazar biraz duraksadı. Derin bir nefes aldı. “Annem ölene kadar o herifin bize maddi destek sağladığını biliyorum. Çok nadir de olsa yanıma gelirdi. Bana bir gün bile sevgiyle bakmadı biliyor musun? Annem uzun süre majör depresyonla savaştı. Çocuk aklımla onun beni sevmediği için huysuz ve üzgün olduğunu düşünürdüm ama o adamın onda açtığı yaralar yüzünden kendi içinde büyük bir mücadele verdiğini bilmiyordum. Benim varlığımı unutturmuştu son zamanlarında. Neyse ki birkaç iyi arkadaşı vardı da onlar annemi idare ediyorlardı. Ve sonunda mücadeleyi bırakıp intihar etti. Banyoda bileklerini kesti,” dediğinde kalbime yum-

ruk yemiş gibi oldum. Ben ondan bir şeyler öğrenmek isterken böyle bir aile trajedisi öğrenmeyi beklemiyordum.

“Hazar devam etmek zorunda değilsin.”

“Sorun değil. Çocukluğumda onlarca kez psikiyatristlere anlattım bunu. Artık bir anlam ifade etmiyor. Ben görmeyeyim diye banyoya kilitlemiş kendini. Neyse ki onunla ilgili hatırladığım son anım beni uyuturken alnıma kondurduğu sevgi dolu öpücüğü ve beni terk etmeden önce soluk tenini aydınlatan parlak ela gözleriydi. Sonrası film hızıyla gerçekleşti. Annemin bir arkadaşı bizi kontrol etmek için eve geldiğinde onun cansız bedenini buldu. Çığlık sesleri, haykırışlar, polis sireni, kalabalık. Çevremde her şey o kadar ani değişmişti ki anlayamamıştım ne olduğunu. Sonra yetkililer babama ulaşmışlar kayıtlardan. Emniyete gelip beni emanet ettikleri sosyal hizmet yetkilisinden teslim aldılar. Baba bir bakışı vardı ki o adamın...” İç geçirdi Hazar sıkıntıyla. “Bana yıllar boyunca çektireceği ıstırapın bir fragmanı gibiydi o bakış. Çocuk aklımla sanki bu olanların tek sorumlusu benmişim gibi içli içli ağlamıştım suçlulukla. Yanında da daha önce hiç görmediğim bir kadın vardı sonra, Esra anne. Beni şefkatle kucaklayıp evine götürdü. Sinan Önder hiç mutlu değildi ama. Beni hiç istemedi zaten. Öğrendim ki Esra anne ısrar etmiş bana sahip çıkması için. O, o kadar yüce gönüllü bir kadın ki kendisini aldatan adamın oğlunu kabul etmiş. Bana sorarsan etmemeliydi. Annem de Esra anne de o şerefsize siktiri çekip gitmeliydi. Belki bunu başarsalardı şimdi hiçbirimiz bu durumda olmazdık.”

“Onları suçlamamalısın.”

“Suçlamıyorum,” dedi Hazar bardağını doldururken.

“Gayet de suçluyorsun. İnsanlar bazen sevdikleri için kendilerinden taviz verir.”

“O sevinecek bir adam değil,” diye hiddetle karşı çıktı. “Esra annenin onu sevdiği için bunlara katlandığını düşünmüyorum. Köklü bir aileden geliyordu ve onların saçma tutumları yüzünden evliliğini bozmadı.”

“Sevinecek adam değildir elbette. Ben sevdikleri derken sizi kastediyorum. Seni ve Sinem’i. Bazılarımız sevdiklerini korumak

adına fedakârlık yapar. Ben de buna karşıyım ama bir yandan da onları yargılamayı yanlış buluyorum. Herkes güçlü değil Hazar. Zayıflıklar da yaşamın bir parçası.”

“Sen böyle durumda ne yapardın?” diye sordu. Biraz düşündüm. Ne yapardım?

“Kendimi iki kadının yerine koyuyorum da sanırım benim için sarsıcı olacak bir ilişkiden kaçınırdım. Sinan Önder gibi duygusuz bir adamı hayatıma almazdım. Düşünsene hep çabalayan taraf sen oluyorsun. İlişkinin yükü senin üzerinde oluyor ama partnerin sadece sefasını sürüyor, zor zamanlarda asla ortalarda yok. Ne bir sorumluluk ne de fedakârlık var. Babanı tanımıyorum ama bu tavırlarından imtiyazlarla doğup hiç sıkıntı yaşamadığı için empati yeteneğini geliştirememiş bir adam canlanıyor gözümde.”

Hazar keyifsizce güldü. “Ta kendisi.”

“Bu yüzden de insanlar onun için piyon gibi. Birisini kaybettiğinde onun yerini doldurabilecek nicesi var. O yüzden kaybetmekten korkmuyor. Yine de satranç strateji oyunudur ve sıra büyük taşlara da gelir bir şekilde. En acısı birkaç hamleyle mat da olabilirsin. Baban bunun farkında olmadığı için çokça hata yapıyor olmalı.”

“Onu tanımadığına emin misin?” diye sordu Hazar yarı alay yarı ciddiyetle.

“Tanımıyorum. Kendime insan sarrafı diyemem ama iyi bir toplum mühendisiyim. İnsanları gözlemleyip analiz yapma konusunda fena sayılmam.”

“Ya,” dedi Hazar ilgiyle. “Senin sorunu yeterince cevapladığıma göre artık kendi soruma geçebilirim sanırım. Söylesene Özde, benim hakkımda ne düşünüyorsun? Yeterince gözlem yaptığını düşünüyorum. Muhteşem analiz yeteneğini kullanarak analiz et beni.”

Öyle bir söylemişti ki bunu, boğazım kurumuştı. Hazar’ın viskisinden biraz koyup bir yudum aldım. Viski kaynayan mideme kibrit atmışım gibi bir his yarattı.

“Neden bana geçmişimi sormuyorsun?”

“Senin hakkında her şeyi biliyorum da ondan,” dedi Hazar.

“Yoksa sorum seni rahatsız mı etti?”

“Aksine, fazla tekdüze,” diye yalan söyledim.

“Özde,” dedi inanmayarak.

“Peki. Soğuk bir insan değilsin. Aksine duygusal birisin ve bunu göstermekten çekinmiyorsun. Bence bu çok kıymetli bir şey. Duygularını çok yoğun yaşıyorsun. Ama bazen de tehlikeli. Özellikle de çevrendekilere karşı,” dediğimde neyi kastettiğimi anlamıştı. Tekirdağ’daki yazlıkta Hazar’ın öfkesi yüzünden çok canım yanmıştı. “Bunu dengelemen gerekiyor. Sonra, ileri görüşlüsün. Salih Hisarlı planında zekice fikirlerin vardı. Sağduyu ve uyumlusun. Tam olarak lider vasfına sahipsın ama gruba sen değil de Onat liderlik ediyor.”

“Onat lider değil. Hiçbir zaman lider olamayacak. Diğer yandan benim otorite kurmak gibi boş ve ayrıştırıcı meselelerle işim olmaz. En küçük ast-üst ilişkilerinde bile ayrışma meydana geliyor. Ben dostluğa egomdan daha çok değer veriyorum. O yüzden de çevremden saygı görüyorum,” dedi.

“Peki. Devam etmemi ister misin?”

“Lütfen,” dedi Hazar.

“Sinem’e çok değer veriyorsun,” dediğim de Hazar ‘*ciddi mi-sin?*’ dercesine bir bakış attı. “Bakma öyle dalga geçercesine. Bu yüzden Sinem senin yumuşak karnın. Onun iyiliği için dünyayı karşına alabilecek karakterde birisin. Seni bir şeye ikna etmek için Sinem’i kullanabilirim. Eminim ki ona şimdiye kadar hiç hayır dememiştir.” Düşünürken işaret parmağımla çenemde ritim tuttum. “İyi bir adamsın. Güçlü bir karakterin ve duruşun var. Aslında biliyor musun, Sinem ile birebir aynısınız. Sinem de senin gibi. Tabi seninle karşılaşana kadar onun bir ağabeyi olduğunu bile bilmiyordum ama seni tanıdığımda sana alışmakta hiç zorlanmadım.” Sonra hayal kırıklığıyla uzaklara daldım. “Belki de o kadar aynı değilsiniz. O bana yalan söyledi. Hem de defalarca kez yaptı bunu. Yüzüme baktığı her dakika beni aptal yerine koydu.”

“Sinem sana değer veriyordu,” dedi Hazar.

Güldüm.

“Hazar sence değer vermek böyle bir şey mi?”

“O seni korudu.”

“Sinem beni kandırdı,” diye üsteledim.

“Kandırmadı. O sana yalan söylediği her an acı çekti. Buna bizzat şahit oldum. Kaç defa denedi sana gerçekleri anlatmayı bir bilsen.”

“O benden babam hakkındaki gerçekleri sakladı Hazar. Ben bunu affedemem.”

“Bu konuda bir şey diyemem. Ben de şok oldum onu dinleyince.”

“Hiç mi haberin yoktu bundan? Sinem nasıl oldu da sizden sakladı?”

“Bilmiyorum. Kız kardeşimin benden sır saklayacağını düşünmezdim. Seni hem bizden hem de Pilot’tan korumak için böyle bir karar vermiş olmalı.” Mevcut durumda Sinem’in çabaları pek işe yaramamış gibi görünüyordu. “Şimdi sıra sende. Sor bana sorunu,” dedi Hazar.

Yeni sorum için çok düşünmedim. “Pilot ile aranızdaki sorun ne? Düşmanlığınızı ne fitilledi?”

Hazar bir müddet duraksadıktan sonra kararsız yüzüme baktı. “Hadi uyuyalım. Yeni bir hikâye için fazla yorgunsun,” dedi sorumu geçiştirip.

“Oyunbozanlık bu,” diye isyan ettim.

“İkiye iki. Gayet adil bir oyun oldu. Sonra konuşuruz bu konuyu ama şimdi değil,” dedi Hazar itiraz istemeyen bir ses tonuyla.

Pes edip ona uydu. Pilot ile olan anıları bugün anlattıklarının yarısı kadar bile trajikse duyacaklarımı kaldıramayabilirdim ama Hazar’ın özellikle bu konuyu anlatmaktan kaçınması merakımı daha çok cezbediyordu.

Bugün uysal davranıp “Peki,” dedim. Hazar bana kendini açtığından mıdır nedir, ona artık eskisi kadar mesafeli kalamıyordum. Ne kadar da omurgasız biriydim.

Burada yatak odası olmadığı için Hazar oturduğum çekyatı açıp çift kişilik yatak haline getirdi. Getirdiği nevresimleri serip temiz yastık ve battaniye koydu.

“Tek bir yatak olduğu için beraber yatmamızda bir sorun olmaz umarım,” dedi Hazar. Şaşkınca ona baktım. Kulübede çekyat dışında yatılabilecek hiçbir şey yoktu. Sadece Hazar’ın az önce oturduğu berjer vardı ama onda da uyunmazdı.

“Olmaz,” dedim yarım ağız. Olurdu ama şartlar işte. Meraklı gözlerle beni izlerken çekyata uzanıp örtüyü üzerime çektim. Hazar da aramızda biraz mesafe bırakmaya çalışarak yanıma kıvrıldı ama ne mümkündü? Hazar koca cüssesiyle yerin yaridan fazlasını kaplıyordu. Geri çekilmeye alışırken az daha yere düşüyordum. Hazar beni düşmeden tutup kendine çekti ve sıkıca sarıldı. O an elektrik çarpmışa döndüm.

“Hazar biraz özel alan mı bıraksak kendimize?” dedim sarılışına anlam vermeye çalışarak. Bana güldü.

“Burada özel alan kapsama dışında,” deyip daha sıkı sarıldı. Bu sarılış bir başkaydı. Her şeye rağmen huzur vericiydi. Artık geri çekilmesi için diretmiyordum. Bir ara basınç ve sıcaklıktan nefes alamadığımı fark ettim. Ama bedenimin buna ayak uydurması fazla sürmemişti. Gözlerime uyku hücum ederken Okan’ı düşünmekten kendimi alamadım. İyi miydi acaba?

“Okan...” dedim fısıltıyla. Hazar’ın yüzü Okan’ın adını duyunca kasıldı.

“İyidir şimdi. Onat yanında.”

Yüzünü bana çevirip gülümsedi. Uçuk bir gülüştü. Nasıl yorumlarsan o yöne çekilecek cinstendi. Yanağıma bir öpücük kondurup geri çekildi. Yanaklarımda kan akışı hızlanmıştı. Fazla mı sıcak oldu burası? Kendimi liseli kızlar gibi hissettim.

Hazar’ın gözleri hala üzerimdeydi.

“Bu gece de sana mutlu uykular dilerken, her şeyimi sana veriyorum bir solukta. Benim mutluluğum sende erimektir,” diye fısıldadı kulağıma. Dudağından tane tane dökülen sözler asıl benim erimeme neden olmuştu. Soluğumun kesildiğini hissettim. Böyle olması tuhaftı. Eksik bir parça gün yüzüne çıkmıştı sanki. Alışılmışın dışındaydı.

Bu alıntıyı bir yerlerden tanıyordum.

Milena’ya Mektuplar.

“Franz Kafka,” diye fısıldadım.

Hazar gülümsedi.

“Evet,” dedi. “Milena’ya Mektuplar’ı okumuş muydun?”

“Lisedeyken okumuştum. Hoş, o dönemde umutsuz bir âşık olduğum için aşka dair her şeyi okumuş olabilirim,” diye itirafta bulundum.

“Aşk kelimelere indirgenemeyecek kadar kutsaldır. Eminim ki onu kitaplarda bulamamışsındır.” Yatakta ona doğru dönüp yumruk yaptığım elimle başımı destekledim. İkimiz de leş gibi içki kokuyorduk. Kafamız güzeldi. Başımızda onca dert varken nasıl oluyor da böyle fütursuzca davranmaya cüret edebiliyorduk?

“Yani, şimdi sen... Kafka’ya, Nazım’a, Cemal Süreya’ya ve daha nice yazar ve şaire çamur mu atıyorsun? Onların aşkları efsaneydi!” Hazar derin bir iç çekip burnuma fiske vurdu.

“Sözlerimi neden her seferinde çarpıtıyorsun? Ben kimseye çamur atmıyorum. Senin şahit olduğun şey onların aşklarının bir zerresi sadece. Aşk, harflerle ve sayılarla ifade edilemez. O hissi ‘aşk’ gibi bir kelimeye indirgemek de yanlış bence. Acı, korku, sevgi ve öfke için de bu geçerli. Bırakalım da bazı şeyler kelimelere dökülmesin de olduğu gibi aksın ruhumuza. İnsan bu duyguları bir kalıba sokmadan da hissedebilecek derinliğe sahip. Tam olarak anlatmak istediğim buydu.”

Kuru kuru, “Anladım,” diyebildim. Sonra konuyu değiştirmek için başka bir soru sordum. “Okumayı sever misin?”

“Sevmekten çok ihtiyaç duyarım,” dedi.

“Anlamadım?”

“Şaşırdım mı? Hayır.”

“Hazar,” diye tısladım sinirle.

“Peki, peki. Son olarak bu konuya da açıklık getirip geceyi noktalayacağım. Lise dönemim benim için bir dönüm noktasıydı. İçinden çıkamadığım bazı problemlerim vardı. Annemi kaybettiğim günden o güne dek hep bir boşluk içindeydim. Yalnızdım ve bu durumdan kurtulmak için çaba veriyordum ama inan bu o kadar güç bir şeydi ki! Her seferinde duvara toslar gibi

bir engele çarpıp ağlayarak en başa dönüyordum. Ergenliğimde bu boşluk daha da büyüdü. O dönemi bilirsin, yaşıtların bir aidiyet hevesine kapılır ve bir arkadaş grubunun içine girmek için çaba verirler. Uzun zamandır kendi kabuğumdaydım ve artık bunu aşmam için elimdeki fırsatı değerlendirmem gerekiyordu. Ayrıntıya girmeyeceğim. Çabalarımın hepsi ayyuka çıktı. Okul hayatım bir cehennemden farksızken evde beni düşman gibi gören bir baba ve bana olan sevgisinden şüphe duymasam da uğradığı ihanetin bir kanıtı olarak ona her gün acı çektiirdiğim bir üvey anne vardı. Kalbimi bir tek Sinem'e açmıştım. Ama o da üstümdeki yükü omuzlayamayacak kadar narındı. Kısacası Özde," dedi okyanus mavisi gözlerini gözlerimle buluşturup. "Yapayalnızdım. Bulunduğum boşluk her saniye beni tüketiyordu. İnsanlardan bir fayda gelmeyince kendimi bireysel uğraşlara adadım. Kendimi odama kapatıp saatlerce film izleyip bilgisayar oyunu oynadım. Müzik dinlemeyi severdim bunu ilerletip aktif olarak müziğin içine girmeyi denedim. Kendi kendime gitar çalmayı öğrendim, yeri geldi kendi şarkımı yazdım." Gülümsedi. Anlatırken anılar gözünde tekrar canlanıyor olmalıydı. "Sonunda onlar da kâfi gelmeyince kitapların arasında buldum kendimi. İtiraf etmeliyim ki edebiyat aşığı biri değilim. Sadece benim bulunduğum durumda olan başka insanları tanıyıp kendimi yalnız hissetmek istemedim. Bunu anlayabiliyor musun? Yalnızlığı paylaşmak... Hem de hiç var olmayan insanlarla. İçimde ur gibi büyüüp yayılan o çirkin hissi söküp atmak istedim. Biraz araştırdıktan sonra bana hitap eden yazar ve şairleri okudum. Kafka, Emily Dickinson, Sylvia Plath, Sabahattin Ali, Ahmet Hamdi Tanpınar, Baudelaire, Marquez, Nietzsche. Teknik olarak savundukları şey aynı değil, fakat bir orkestra gibi kusursuzca aynı ezgiyi çalıyorlardı: *Melankoli*. Her sayfada kendimden bir parça buldum ve zihnimdeki baskıyı onların eserlerine kustum. Sonrasında mucize gibi bir şey oldu ve Eren ile Onat girdi hayatıma. Eh, Onat'tan nasıl mucize oluyor, deme. O şartlar altında en iyi seçenek oydu."

Yalnızlığı paylaşmak... En sevdiğim şair Özdemir Asaf'ın çok güzel iki dizesi vardı bu durumu ifade eden. Hazar'a da fazlasıyla uyuyordu.

"Yalnızlık paylaşılmaz,

Paylaşılsa yalnızlık olmaz”

“Hazar bu...” gerisini tamamlamaya mecalim yoktu. Konuşmaya çalıştıkça bir şeyler soluğumu kesiyordu sanki. “Yaşadıklarının tahayyül bile edemiyorum ama çok zor olmalı.”

“Artık geçti. Ayakları yere basan biriyim şimdi. O zamanlar korktuğum tek şey ölümdü. Annemin küçükken üzerimde bıraktığı etkiden olsa gerek, buna hiç cesaret edemedim ve sürekli direndim güçlü kalmak için. Gördüğün gibi de çabalarım karşılık verdi.”

“Senden son bir şey isteyebilir miyim?” diye sordum.

“Hayır, desem vazgeçer misin?” diye sordu. Başımı iki yana salladım.

“Hayır.”

“İste bakalım,”

“Milena’ya Mektuplar’dan başka bir alıntı daha yapar mısın? Tabi hatırlıyorsan?” Hazar boğazını temizler gibi öksürdü.

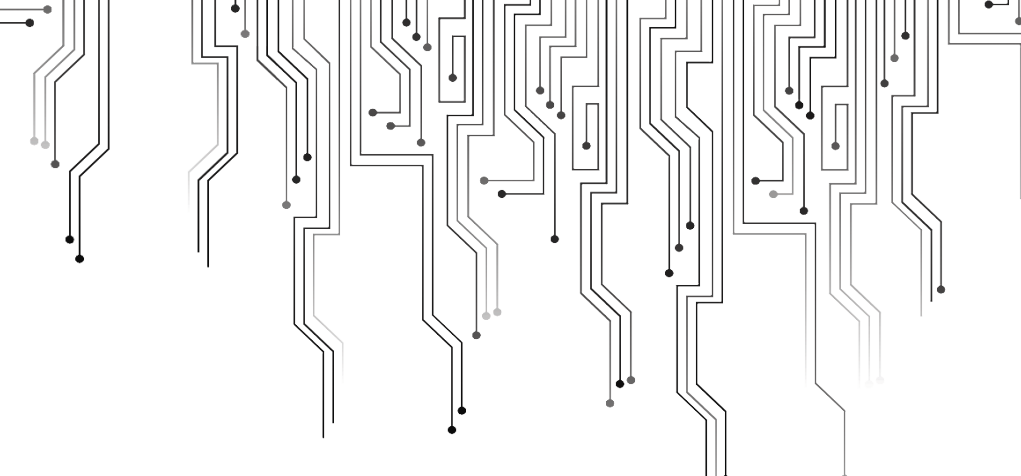
“Buna hazır mısın bilmiyorum ama işte geliyor,” dedi ve beni şaşkına çeviren sözleri söyledi. *“Evet, seni seviyorum budala! Tıpkı denizin, kendi dibindeki bir çakıl taşıyı sevmesi gibi... Evet, işte sevgim seni böyle kaplıyor! Ve Tanrı izin verirse, senin yanında bu kez ben çakıl taşı olacağım.”*

“Hazar,” dedim şaşkınlıkla. Hazar yeni bir alıntıyla devam etti.

“Milena yardım et bana! Söyleyebildiklerimden daha fazlasını anla!”

Şaşkınlıktan ağzım balık gibi açıldı ve adını tekrar söyledim. “Hazar?”

“Bu sefer kendi sözlerimle söyleyeceğim. Her şey aniden gelişti. Ancak bu kadarını söyleyebilirim sana. Ne anladıysan hissettiklerin kadardır. Ben dümeni eline verdim, şimdi hedefi sen belirle. Bir garip hissediyorum. Mantiğımın rotası saptığından beri...”

15. SAVAŞ

Bir haftadır tabiri caizse yabanın ortasındaydık Hazar'la. Yiyecek stokumuz iyice azalıyordu. Bu da burada geçirdiğimiz zamanın artık dolduğunun habercisiydi. Ne bir televizyon ne de kitap olduğundan günün büyük çoğunluğunu ya uyuyarak ya da sohbet ederek geçirmiştik. Sohbetten kastım öyle merak uyandırıcı konular falan değildi. Seyahat ettiğimiz yerler, izlediğimiz filmler, bazen de politika üzerine oluyordu. Beklentim farklı konular olduğu için bu sohbetler çok keyif vermiyordu açıkçası. Hazar hâlâ Pilot arasındaki o gizemli geçmiş hakkında konuşmaktan kaçınıyordu. Bense azimle bunun üzerine gidiyordum ama Hazar hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da katır gibi inatçı olduğuydu. O istemediği sürece ağzından tek bir kelime çıkmıyacaktı. Ben de mecburen o günün bir an önce gelmesini umut ederek bekleyecektim.

Bu bir haftalık sürede düşündüğüm şeylerden biri de Pilot olmuştu. Bu yaptıkları amansız bir savaşın ayak sesleriydi. Sıradaki hamlesinin ne olduğunu kimse kestiremese de bunların daha başlangıç olduğunu biliyorduk. Artık bir düşmanım vardı. Etiy- le kemiğiyle ailemin üzerine lanet gibi çökmüş bir düşman... Üzeri örtülmüş bir cinayetin sorumlusu... İsteddiği her neyse onu bizden almadan durmaya da niyeti yoktu.

Günlerdir ekipten hiçbir haber almıyor oluşumuzu hayra yormuştuk Hazar'la. Ama bence en kötü ses, sessizlikten iyiydi. Sessizlik deliliğe sürükleyebiliyordu insanı.

Düşüncelerimin ağırlığı zihnimin kaldıramayacağı raddeye geldiğinde başımı yastıkta sağa çevirdim ve uymakta olan Hazar'la yüz yüze geldim. Bir de o vardı. Bir hafta boyunca her sabah gözlerimi onun koynunda açmıştım. O da kalbini açmıştı bana.

Ona her bakışında onunla aynı hisleri paylaşıyor muyum diye düşünüyordum. Geleceğe karamsarlıkla bakarken kalbimin çevresine dikenli teller çekmeyi uygun bulmuştum. Teller o kadar sık ve kalbime yakındı ki birisi onları aşmaya çalışırsa en az onun kadar ben de zarar görecektiği şekilde ayarlamıştım. Bu yüzden aşk denen şeyi kendimden uzak tutmayı başarmıştım. Ta ki geçen haftaki umulmadık itirafına kadar.

Onu izlemeye devam ettim bir süre. Uyurken nasıl da rahattı öyle! Dünya yansa umurunda olmayacaktı sanki. Ahtapot gibi doladığı kollarını üstümden çekip biraz kenara kaydım. Huzursuzca kıpırdandı ama uyanmadı. Yattığım yerden doğrulup ayaklarımı aşağı sarkıttım. Üstümdeki örtüyü sıyırdığım anda dondurucu soğuk kendini hissettirdi. İrkilerek örtüyü tekrar üstüme çektim. Hazar'ın da üstü de açılmış olmalıydı ki yine kıpırdandı. Üstümdeki kirli eşofman altını inceledikten sonra kaşlarımı çattım.

“Özde?” diye mırıldanınca başımı ondan tarafa çevirdim.

“Daha ne kadar kalacağız burada?” diye sordum. Hazar uyku mahmurluğuyla yüzünü ovuşturdu.

“Sana da günaydın,” dedi keyifsizce ve uyuşuk bir sesle ekledi. “Güvende olduğuna emin olana kadar kalacağız.”

“Peki ya Okan,” dediğimde Hazar bıkkın bir bakış attı.

“Okan iyi. Öyle olmasa birileri bize haber vermek için gelirdi buraya kadar. Bir haftadan beri ne gelen var ne giden. Demek ki her şey yolunda.”

“Evet şehirden en az iki saat uzağa gelirler kesin. En azından bir uydu telefonu edinmeyi akıl edememişsiniz,” diye hayıflandım.

“Özde başımı şişirdin ama! Saat çok erken zaten, yat uyu.”

“Beklemekten sıkıldım artık. Boğulduğumu hissediyorum burada,” dedim bezgince.

Sinirle battaniyeyi üzerimizden atıp ayağa kalktım. Küçük kulübe beni fazlasıyla klostrofobik hissettirince soğuğa aldırmandan dışarı çıkıp ahşap verandanın kenarına oturdum.

Ormandaki kuş sesleri ve rüzgârın uğultusu dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Tüm suni sesler kilometrelerce uzaktaydı. Gözlerimi kapatıp doğa anayı dinledim. Yoğun oksijen ve sessizlik biraz sakinleştirdi beni. Sonra biraz düşündüm. Düşününce de ani çıkışımı gereksiz buldum. Endişeliyken fevri çıkışlarım oluyordu. Bu huyumu sevmiyordum ama bir türlü kurtulamıyordum da. Sakin olunca daha makul bir insana dönüşüyordum. Hazar ile aramızdaki büyüğü bozmaya yemin etmiş gibi can sıkıcı kişiliğime bürünmüştüm. Bunca yıl istikrarlı bir ilişkimin olmamasına şaşmamalıydı.

İyice üşümüştüm ama soğuk kendime getirmişti beni. Tüm algılarım açıldı ve mantığım devredeydi. Yarım saat kadar sonra kulübenin kapısı açıldı. Hazar omzuma bir battaniye atıp elime de çinko bir kamp kupası tutuşturdu. Üşümüş ellerimle sıcak kupayı tutmak bile kedi gibi mayışmama yetmişti. Kahve kokusu burnuma dolunca keyifle iç geçirdim.

“Kusura bakma soba anca tutuştu da su ısıtabildim. Su kaynayanaya kadar bekleyemedim üşüme diye,” dediğinde pişmanlığım katlandı.

“Özür dilerim.”

“Neden?”

“Az öncesi için. Gereksiz yükseldim.”

Hazar yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Benim hatam. Öyle davranmamalıydım. Uyanınca pek sevimli biri olmuyorum,” derken sesi keyifliydi. Etkilenmiş bir şekilde yüzüne bakarken Hazar kakhaha attı. Komik olanın ne olduğunu bilmediğim için safça ona baktım. “İlk kavgamızı yaptık az önce.”

Solgun bir çiçek kadar dayanıksız boynum bükülüp Hazar’ın göğsüne düştü.

“Bu son olmayacak ama biliyorsun değil mi? Birimiz kırarken diğeri kırılıyor. Böyle bir yola düşünmeden girdiğim için en çok da kendime kızıyorum,” deyip boşluğu izlemeye başladım.

“Ben senden daha çok kızıyorum emin ol ama şunu da unut-

ma. İkimiz de baskın karakterleriz. İster istemez bir konuda ağırlığımızı koymaya çalışıyoruz. Eğer alttan almayı öğrenirsek ve fevri çıkışlardan uzak durursak her şey daha güzel olabilir.”

“Sence bunu becerebilecek miyiz?” dedim alayla karışık.

“Bu durumda asla sağlıklı bir ilişkimiz olmayacak,” dediğinde başımı kaldırıp yüzüne baktım.

“İlişki? Hangi ilişkiden bahsediyorsun? Tek taraflı bir şeyin adı ilişki değil. Bilmiyorsan söyleyeyim,” diye takıldım ona.

“Tek taraflı, öyle mi? Senin de benden hoşlandığını biliyorum. Buraya gelip düşüncelere gark olduğuna göre derecesi de belli,” dedi sırıtarak. Yumruk yaptığım elimi omzuna indirdim hiddetle. Yaptığı eşeklik yetmezmiş gibi bir de olayları çarpıttıyordu.

“Hiç de bile. Ayrıca bu aramızdaki etkileşimi fazla büyütme derim. Sonra çok kırılırsın maazallah.”

“Etkileşim demek biraz basit kaçıyor. Sen sandığından daha uzun süredir aklımdasın,” dedi Hazar alnıma düşen bir tutam saçı kenara çekerken.

“Nasıl yani?”

“Sinem seni bana anlattığından beri. Yıllardan beri.”

“Hadi oradan canım,” dedim inanamayarak.

Hazar gülümsedi. Şu kısacık zamanda ne çok gülümser olmuştu. Gülümserken yanağında küçük bir gamze oluşmuştu.

“Sinem her gün heyecanla seni bana anlatırdı. Başlarda rapor verir gibiydi. Biliyorsun seninle ilk tanıştığında amacı farklıydı.”

Bu gerçeği hatırlayınca yüzüm düştü.

“Ee sonra?”

“Hiç susmadan senden bahsederdi. Ne kadar becerikli olduğunu söylerdi. Derslerde çok iyiymişsin. Çok kültürlü olduğundan bahsederdi. İzlediğin filmleri, dinlediğin müzikleri, okuduğun kitapları, okulda tiyatro kulübünde sergilediğin oyunları anlatırdı. Hatta bazı oyunlarını da izleme fırsatım oldu.”

“Hazar daha ne kadar şaşırırım bilemiyorum. Şaka yapıyorum de lütfen.”

“Şaka yapmıyorum. Seni onlarca kez gördüm. Mezuniyetinde, tiyatrodaki, ders çalışırken kütüphanede, sinemada... Birlikte o kadar çok zaman geçirdik ki bilsen şaşırırsın.”

Nutkum tutulmuştu. Şu an hissettiklerimi kelimelere dökerek gücüm yoktu.

“Peşimde bir sapık takipçi olduğu için korkmalı mıyım?” dedim şakayla karışık. Ben dünyadan habersizken birilerinin beni izlemesi fikri pek hoş değildi açıkçası. Bu kişi Hazar bile olsa...

Hazar kahkaha attı. “Korkma sapık falan değilim. Zaten pek çoğuna Sinem zorladı beni. Şartlar yüzünden tanışamamış olmamıza içerliyordu hep. Tabi ben de bir abi olarak görev bilinciyle kız kardeşimin kiminle vakit geçirdiğini anlamak için arada sizi takip ediyordum. Sonra seni tanımak istedim. Etkilemiştin beni. Çok güzeldin bir kere. O iri ela gözlerle kuşkuyla etrafını inceleyişini keyifle izlerdim. Benim gibi her şeyden kuşku duymaya meyilliydin. O güzel gözlerin bir beni görmezdi onca insanın içinde. Bu hem beni mutlu ederdi fark edilip seni huzursuz etmediğim için hem de biraz canımı sıkardı. Zaman geçtikçe Sinem sende büyük yer edindi. Sana güveniyordum artık ama arada seni görmekten alı koyamadım kendimi. Öyle sapık gibi nereye gidip geldiğini gözlemedim, sakın yanlış anlama. Sinem bazen laf arasında senin planından bahsediyordu ve ben de tesadüf bu ya o gün aynı etkinliğe bilet almış oluyordum, ya da aynı kafeye gidiyorduk vesaire.”

“Hangi filmlere geldin benimle?”

“*Whiplash* hatırladıklarımın birisi. *Gone Girl* vardı.” Biraz hafızasını zorladı. “Ha bir de *Diriliş*. Film bitince yanındaki arkadaşına Leonardo’nun artık Oscar’ı alma vaktinin geldiğini söylemiştin.”

Bu doğruydum. Sınıf arkadaşlarım İnci ve Çağrı ile gitmiştik filme. İnci’nin doğum günüydü ve Leonardo Dicaprio’ya hayrandı. Zamanlama da mükemmel olunca küçük bir sürpriz yapmıştık ona. Kim bilebilirdi ki o anda Hazar tarafından gizli gizli izlendiğimi. Bunu düşünmek beni biraz daha ürpertti.

“Peki hangi oyunuma geldin?”

“Keşanlı Ali Destanı ile İhtiras Tramvayı.” Keşanlı Ali dest-

nı ilk oyunumdu benim. Zilha karakterine hayat vermiştim. O güzel günleri hatırlayınca kalbim ısındı.

“Beğendin mi peki?”

“Keşanlı Ali Destanı’ndaki tiradın çok güzeldi. Sahneye yakışırıyorsun,” diye iltifat etti. “İhtiras Tramvayı’nı tiyatrodaki ilk izleyişimdi ve çok etkilendim. Daha önce siyah beyaz filmini izlemiştim. İzlemediysen mutlaka izle. Marlon Brando’nun ilk filmlerinden. Dehşet bir oyunculuk sergilemişti.”

“İzlemedim. Belki birlikte izleriz,” dedim.

“İzleriz tabi,” dedi dudakları yavaşça dudaklarıma yaklaşırdı. Utançla başımı ters yöne çevirip yere eğdim. Soğukta buz gibi olmuş eliyle çenemi kavrayıp yüzümü tekrar kendine çevirdi. Bu sefer dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde kaçma çabalarına girmedim. Gözlerimi kapattım sadece. Öpüşü derinleşirken bir anda durduğunda hayal kırıklığıyla yüzüne baktım. Ne tuhaftı. Onu hayatımda istemediğimi haykırdığım zaman çok uzak değildi ama sanki aradan bir ömür geçmiş gibiydi. Sahi ne kadar olmuştu?

Uzaktaki bir arabanın sesi duyuldu.

“Kim bu?” diye sorduğumda bilmiyorum dercesine başını salladı.

“Bilmiyorum,” dedi Hazar. Araba sesi gittikçe yaklaştı. Kısa bir süre eski model BMW görüş alanımıza girdi. Camları filmli olduğu için arabanın içi görünmüyordu. Kuşkuyla arabayı incelerken Onat arabadan indi. Nerdeyse Hazar’ın kucagında olduğumu fark eden Hazar beni kenara çekip ayağa kalktı. Başkaları da var mı diye baktım ama sadece Onat gelmişti.

Onat aramızdaki mesafeyi kapatınca Hazar içimi kemiren o soruyu sordu. “Bir sorun mu var?”

“Yok, her şey yolunda sayılır birkaç pürüz haricinde. Okan’ı hastaneye kaldırdılar o gece. Durumu iyi. Birkaç ezik var ve burunu kırılmış kavgaya esnasında. Fakat olay çok göz önünde olduğu için polisler Okan’ı sıkıştırıyorlar. Bir de olay Özde’nin evinde oldu ve hane sakinlerinden kimse yoktu. Yapabilirsek araya birilerini sokup bu konuyu kapatmaya çalışacağız bakalım,” dedi Onat.

“Böyle bir şey mümkün mü?” diye sorduğumda Onat incinmiş bir bakış attı.

“Benim sayemde nelerin mümkün olduğunu bir bilsen şaşırırsın Özde,” dedi egoist bir tavırla.

“O kadar yolu bunları söylemek için mi geldin? Acil bir durum olmadıkça buraya gelinmeyecek diye sözleşmiştik,” dedi Hazar Onat’a sert bir tonla.

“Hayır. Acil bir durum var. Bu Pilot mevzusu fazla uzadı. Artık harekete geçmeliyiz. Bu yüzden Özde’yi almak için geldim. Kasımpaşa’da bir yer ayarladık. Eren ve Dora teçhizatı kuruyorlar oraya. Pilot’un ve çevresindeki piçlerin kirli sırlarını deşifre etmeliyiz artık. Bu Pilot’u ve her şeyi olan Mobicell’i yok etmek için en iyi yol. Önce itibarını ve hisselerini düşüreceğiz ki sonrasında onu yıkıp sonunu getirelim.”

Hazar, Onat’a küçümser bir bakış attı.

“Çok düşünmüş olmalısın bu planın üzerine. Kaç dakikayı aldı? On? Yirmi?”

“Hazar piçlik yapmayı bırak da işimize bakalım. Okan’a ve Özde’ye yaptıklarını gördün. Beklemenin kimseye faydası yok,” diye ısrar etti Onat.

“Özde güvende değil. Adam her yerde onu arıyor.”

“O yüzden onu güvenli bir yere götürüyorum. Tüm ayarlamaları gizlilik içinde yürüttüm. Özde güvende.”

“Değil,” diye karşı çıktı Hazar.

“Paranoyaklık etme. Güvende diyorum sana!”

Tenis maçı izler gibi Hazar ve Onat’ın tartışmasını izliyordum. Akşama kadar onların atışmalarını izleyecek değildim. Ayağa kalkıp omzumdaki battaniyeyi yere attım.

“Onat bu sefer haklı. Bir an önce bitirelim bu işi.” Bakışlarımı Hazar’a çevirdim. “Fare gibi burada saklanamayız Hazar. Biz kaçıkça o daha çok cesaretlenecek. İnceldiği yerden kopsun artık. Ben bu şekilde beklemek istemiyorum,” dediğimde bana hayal kırıklığıyla baktı. Ne düşünürse düşünsün. O ne beni ne de Sinem’i etrafımıza parmaklıklar çekerek koruyabilirdi. Bugün mücadele etmezsek eğer yarın mücadele edecek fırsatımız olma-

yabilirdi. “Hadi toparlanıp yola çıkalım.”

Hazar pes edip bana ayak uydurdu ve kısa sürede toparlanıp yola çıktık. Onat ve Hazar önde, ben arkada yola devam ediyorduk. Onat tasarladığı teknik planları anlatarak kafamızı şişirdi.

Bu sefer tüm varlığımızı ortaya koyarak girişiyorduk işe. Ya 1 olacaktık ya da 0. Ya var olacaktık ya da yok. Benim dünyamda tüm büyük işler bu iki rakama bağlıydı.

Şehir merkezine tekrar indiğimde başım hava değişiminden ve yoğun trafikten kaynaklı gürültüden ağrımaya başlamıştı. Şimdi düşününce Hazar’la o köhne evde geçirdiğimiz bir hafta boyunca odun çıtırtıları ve dışarıdaki rüzgârın uğultusu ne kadar huzur vericiymiş. Tekrar İstanbul gerçeğiyle yüzleşmek biraz can sıkıcıydı.

Onat arabayı kalacağımız evin önünde durduğunda büyük bir gizlilikle hareket ettik. Düzenli ve sakin bir yere gelmiştik. Üç katlı küçük bir apartmanın birinci katındaydı ev. Yeni yapılmış olmalıydı. Dış cephesinin boyası bile tamamlanmamıştı henüz. Eve girdiğimizde bizi Dora ve Eren karşıladı. Pek sıcak bir karşılama olmadı tabi bu. Okan’ın başına gelenler yüzünden herkesin suratı asıktı.

Onat Hazar ile aramıza girip bizi çekiştirerek bir odaya götürdü. “Sizi çok önemli biriyle tanıştırmak istiyorum. Eve gelene kadar sürpriz olmasını istedim,” dedi odanın kapısını açmadan önce.

“Onat ne işler karıştırıyorsun?” diye sordu Hazar sıkınca. Cidden bir sürü derdin arasında ne işler çeviriyordu bu adam?

Onat Hazar’ın sorusunu görmezden gelip kapıyı açtı.

Keşke açmaz olsaydı.

Yüzü kucağındaki kadın yüzünden görünmeyen adam ve onun kucağında kulak tırmalayıcı sesler çıkararak yiyişen kadının görüntüsü kuma isteği uyandırdı. Utançla başımı başka yöne çevirirken arkalardan kafasını uzatan Dora gülererek “Sana birilerinin inlediğini duyduğumu söylemiştim Eren. Haklıymışım,” dedi. Birileri tarafından açıkça izlendiğinin farkında olan çift umursamadan işlerine devam etti.

“Bu mu sürpriz?” dedi Hazar öfkeyle. Bir yandan da Dora

ve benim bu olaya daha fazla şahit olmamam için görüntüyü kapatmaya çalışıyordu.

Şaşkına dönen Onat çifti durdurmak için hafifçe öksürdü. Fakat onların durmaya pek niyeti yok gibiydi.

“Markus,” dedi en sonunda Onat.

Hazar şaşkınca Onat’a baktı. “Hangi Markus’tan bahsediyorsun?”

Adamın kucağındaki kadın kenara çekilince adam ayağa kalkıp gülümsedi. Kalıplı beyaz tenli bir adamdı Markus. Ayağa kalkınca açıkçası gözüme biraz korkutucu görünmüştü. Varlığıyla odayı dolduruyordu. Grubun en uzununu Eren’den bile rahat on santim uzundu. Kanı çekilmiş gibi duran soluk beyaz teniyle tezat oluşturan kuzguni siyah saçlı, griye yakın mavi gözlü bir adamdı. Korkutucu olduğu kadar göze de hoş geliyordu. Tek kusuru daha önce kırılmasından kaynaklı olduğunu düşündüğüm hafif eğri burnuydu ama o da çok dikkat edilmediği sürece göze batmıyordu. Bakışlarımı yanındaki kadına çevirdim. Adamın aksine daha canlı bir ten rengine sahipti. Işıl ışıl parlıyor desem abartmış olmazdım. Uzun sarı saçlarının uçlarında tek bir kırık yoktu. Hafif uzun ve sivri yüzü son derece kadınsıydı. Kedilerinin anımsatan badem gözleri, minik burnu ve kan kırmızısına boyanmış dolgun dudakları ile ahenk içindeydi. Onun da tek kusuru adamla fazla yiyiştği için dağılmış rujuydu. Ona bakınca kendi halimden utandım biraz. Kirli kıyafetler içindeydim. Saçlarım dile gelecekti neredeyse onları bu bakımsızlıktan kurtarmam için. Yüzüm çökmüştü ve morluklar içindeydi. Esefle iç çektim. Kimdi bu kapak çekiminden fırlamış gibi görünen çift?

“Selam eski dostlar,” dedi Markus bozuk bir Türkçeyle. Hazar vakit kaybetmeden adama yaklaşıp erkeklere has kısa bir sarılma gerçekleştirdi.

“Senin ne işin var burada?” diye sordu Hazar beklediğimden neşeli bir sesle.

“Pilot ile olanlar geldi kulağıma. Son olayları da duyunca kalktım geldim. Savaşın eşiğine gelmişsiniz ha?”

“Savaşın tam ortasındayız,” dedim keyifsizce. Adam dikkatini Hazar’dan bana yöneltti.

“Beni yeni ekip arkadaşınızla tanıştırmayacak mısınız?”

Hazar koluma girip beni kendine çekti. “Bu Özde. Ekibimizdeki en iyi hackerlardan birisi ve benim de kız arkadaşım,” dediğinde onun dışında herkesten şaşkınlık nidası yükseldi. Bunlardan biri de bendim. Gözlerimi yuvalarından çıkacakmış gibi kocaman açıp ona baktım. Henüz bir teklif bile almamışken nasıl onun kız arkadaşı olabiliyordum acaba?

Eren ve Dora merakla bize baktı. Bir yabancıнын yanında onlara açıklama yapmak istemediğim için meraklı bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım.

“Sen bizi bırak da güzel arkadaşınla tanıştır bizi,” diye araya girdi Onat. Gözlerini meraklı gözlerle bizi izleyen kadından almıyordu. Onu bunun için suçlayamazdım. Kadın fazla güzeldi.

“*Moy dorogoy*³,” dedi Markus kadına. Üniversitede ikinci yabancı dil olarak aldığım Rusça derslerinden kadına sevgilim diye hitap ettiğini anlamıştım. Kadın oturduğu yerden kalkıp adama sokuldu. “Bu nişanlım Anna. Kalbimin diğer yarısı desek yanlış olmaz,” dedi adam kadına aşk dolu gözlerle bakarken. Dediklerini Anna’ya Rusça çevirdikten sonra kadın hepimizi pek iyi sayılamayacak bir İngilizceyle selamladı.

“Yediğin naneleri bilmesek inanacağız,” dedi Onat Markus’a alayla.

Anna anlamayan bakışlarla Onat’a baktıktan sonra Markus’a “*Chto on skazal?*⁴” diye sordu. Onat’ın ne dediğini merak etmişti.

Markus kadının omzunu okşadıktan sonra “*On skazal, chto vy ochen’ krasivy*⁵,” dedi. Anna tatlı bir tebessüm paylaştı Onat’la. Markus’un kadının yüzüne baka baka yalan söylemesine canım sıkıldı. Onat iltifat falan etmemiştii.

“Neden yalan söyledin kadına?” diye sordum Markus’a. Adam ilk defa şaşırmış görünüyordu.

“*Rusça biliyorsun demek*,” dedi Rusça.

“*Oldukça iyi*,” diye karşılık verdim ona. Aksan yapma konusunda iyi değildim ama akıcı bir şekilde konuşuyordum.

3) Sevgilim (Rus.)

4) Ne dedi? (Rus.)

5) Senin çok güzel olduğunu söyledi. (Rus.)

Anna cevabımdan hoşlanmış olmalı ki konuşmam konusunda iltifatta bulundu. Ona teşekkür ettim ve kısa bir sohbet gerçekleştirdik.

“Ne olduğunu bize de anlatır mısınız?” diye münasebetsizce araya giren Onat. “Ayrıca sen Rusçayı nereden biliyorsun?”

“Çok merak ediyorum Onat. CV’mi falan okumadıysan neye dayanarak beni bu gruba kattın?” diye sordum ona. Halbuki ilk görüşmemizde “Seni tanıyorum,” derken kendinden çok emin duruyordu. Yalancı herif!

“Neyse, ayakta kaldık. Oturalım,” dedi Hazar. Az önce Markus ve Anna’nın yiyiştği yerden uzak bir köşedeki ikili koltuğa oturdum. Yanımdaki boşluğa da Hazar oturdu.

“Ben Rusya’dayken çok fazla şey olmuş. Pilot’un sizinle tekrar uğraşmayacağını düşünüyordum. Ne yaptı yine?” Markus’un sorusu beni memnun etmişti. Hazar’ın konuşmak için sonraya ertelediği Pilot konusu açılıyordu sonunda.

“Rahat durmayacağını biliyordum,” dedi Hazar. Sesinde biraz öfke vardı. “Üç ay önce Sinem’i öldürmeye çalıştı. Sinem araba kullanırken adamlarının kullandığı araç yüzünden yoldan çıkıp refüje çarptı. Planlı bir şeydi kesinlikle. Kızın kaza yapması için onu sıkıştırmışlar.”

Sinem’e olan öfkem hâlâ tazeliğini korusa da başına gelen şeyi hatırlamak beni üzdü.

“Kusura bakma dostum bilmiyordum. O iyi mi şimdi?” diye sordu Markus endişeyle.

“İyi.”

“Bu yüzden siz de savaş başlattınız.”

“Biz başlatmadık ama kesinlikle bitiren taraf olacağız,” diye araya girdi Onat. “Bugün Sinem yarın ben, Dora’ya ya da Eren’e olabilir. Şimdi de Okan hastanede yatıyor onun yüzünden. Artık bitmesi lazım. Onu cehennemin dibine göndermeliyiz.”

“Orada da ondan kurtulamayacağını biliyorsun değil mi Onat?” dedi Markus alayla. Buna güldüm. Onat önce bana sonra da Markus’a ters bir bakış attı.

“Neyse ki yanımda sevdiğim arkadaşlarım olacak da sıkıntı

çekmeyeceğim,” diyerek şutu gole çevirdi Onat.

“Aklınızdaki plan nedir?”

“Mobicell’i yok edeceğiz. Pilot’un her şeyi orası. Mobicell olmazsa ne Pilot var olabilir ne de onun bağlantıları,” dedi Onat. “Başta birkaç sağlam hack girişimiyle bu işi bitirebileceğimizi düşündüm. Kullanıcıları engelleyecek birtakım zararlar işimize yarayabilir ama daha büyüğüne ihtiyacımız var. Pilot’u öyle bir duruma sokacağız ki ne ölüsü para edecek ne de dirisi... Onun için bundan daha iyi bir ceza olamaz sanırım.”

“Kulağa hoş geliyor da plan ne? Bu plan değil,” diye üsteledi Markus. Yakışıklı bir yüzden daha fazlası olduğunu anlamıştım. Net ve garantici biriydi.

“Özde şirket sistemine sızacak. Oradan Pilot’a ait sırlara ulaşacağız. İlk denememizde oyuna getirildiğimiz için başarısız olduk. Hazır buradayken büyük faydan dokunabilir bize. Rusya’daki insanların en son işimizde hayatımızı kurtarmıştı.” Markus Onat’a bakıp sinsice gülümsedi.

“Bunun bir bedeli var. Adamlarım artık eski fiyata çalışmıyorlar. Tabi ben de.”

“Bir dosta yakışan sözler değil bunlar ama merak etme gereken neyse veririz,” dedi Onat.

“O zaman anlaştık. Daha önce Rus İstihbarat Servisi’nde çalışmış tanıdıklarım var. Abartmayı sevmem ama alanlarında en iyileri onlar. Mobicell’i avucunuzun içinde bilin. Bence Pilot’u yok etmek için onun servetinden daha fazlasına zarar vermeliyiz. Bugün Mobicell gider yarın başka bir şey gelir. Adamın yurtdışında pek çok fonu ve yatırımı var. Ben diyorum ki temiz bir suikast planıyla işi kökten çözelim.”

“Öldürmek yok,” diye araya girdi Hazar. “Biz katil değiliz.”

“Markus’a katılıyorum” dedi Onat. “Mobicell’i yok edelim ama Pilot’un bu taraftaki vadesi doldu. Pilot yaşadığı sürece bize rahat yok.”

Hazar Onat’a öldürücü bakışlar attı. Hiç kimse Onat’tan böyle bir çıkış beklemiyordu. Kendimi arada kalmış hissettim. Ne Onat’a ne de Hazar’a hak verdim. Ailemi parçalayan adamın ölmesini her şeyden çok istiyordum ama katil olma fikrini

düşünmem bile imkansızdı. Dünyanın en berbat insanı bile olsa birinin hayatına son vermenin vereceği ağır vicdani baskıyı kaldıracak güçte biri değildim.

“Onat senden çok ben istiyorum hayatımın içine sığın puştı yok etmeyi ama bunu yapamayız. Birincisi herif ülkenin en nüfuzlu iş adamlarından. İş dünyasından siyasetçilere herkesle arası iyi. Ölümünün arkası aranmayacak mı? En ufak şüphe bile buradaki herkesi tehlikeye atar,” dedi Hazar. Benim aksime vicdani yükü umursamadığı açıktı. Sadece sevdiklerine zarar gelmesin istiyordu.

“Herif mafya,” dedi Eren. “Ölümünü başkalarının üzerine yıkabiliriz. İşlediği suçları ortaya çıkarırsak kahraman bile ilan edilebiliriz.”

Hazar hayal kırıklığıyla Eren’e baktı. Onun Hazar’a karşı çıkabileceğini hiç düşünmezdim. Genelde çatışmalardan uzak objektif biriydi. Taraf tutmaz, tarafları ayırırdı. İlk kez Hazar’ın karşısındaki saftaydı.

Dora Eren’in konuşmasından güç alıp kararını açıkladı. “Hazar üzgünüm ama ben de Pilot’un ölmesini istiyorum. Pislik herif daha fazla hayatımızı sikmemeli.”

Dörde karşı bir olan oylamada hiçbir etkisi olmayacağını bilmelerine rağmen tüm gözler kararımı öğrenmek için merakla bana döndü. Özellikle Hazar ondan yana karar vermemi isteyen umut dolu gözlerle bana bakıyordu. Kaybettiğinin o da farkındaydı. Sanırım sadece benim desteğimi umursuyordu. Ama ben bile ne istediğimi bilmezken ona katıldığımı söyleyemezdim.

“Ben çekimser oy kullanıyorum. Zaten hiçbir şekilde sonucu etkileyemem.”

“İsteğin ne Özde?” diye sordu Hazar.

“Ne istediğimi bilmiyorum. Ben de o piçin ölmesini istiyorum ama bunu yapan kişi olmak konusunda şüpheliyim.”

“Onu siz öldürmeyeceksiniz,” dedi Markus.

“Neyse ne,” dedim işten bir an önce sıyrılmak için. “Oyum belli.”

“O zaman çalışmalara başlayalım. Pilot’u yok etmek için ne-

ler yapabiliriz?” dedi Onat hevesle. Onun kaostan beslendiğine emindim artık. Yunan mitolojisindeki savaş tanrısı Ares’in yer-yüzündeki suretiydi.

“Ben bu aşamada izin kullanmak istiyorum,” dedim bitkin bir sesle. “Biraz dinlenmek istiyorum. Sonrasında size katılırım.”

“Ben de,” diye bana katıldı Hazar. Gruptan itiraz sesleri yükseldi ama ısrarcı olmadılar. Dora bize bir oda gösterip burada dinlenebileceğimizi söyledi. Kocaman çift kişilik bir yatağın olduğu odaya şüpheyle baktım. Bizi bilerek mi bu odaya koymuştu acaba Dora. Neyse. Bu takılacağım bir konu değildi şimdilik.

Hazar kapattığı kapıya yaslanıp beklentiyle kollarını kavuşturdu.

Ona dik dik bakıp “Ne?” diye sordum.

“Neden çekimser oy kullandın?”

“Pilot’u öldürmek istediğini sanıyordum,” dedim sorusunu duymazdan gelip.

“İstemek ile yapmak arasında kocaman bir uçurum var Özde.”

“Sonuç değişmeyecekti nasıl olsa,” derken bakışlarımı kaçırdım ondan.

“Benim yanımda yer alman daha kolay olabilirdi senin için.”

“Senin yanında yer almak istediğime emin değildim. Bu yüzden en mantıklı seçimi yaptım.” Bu tartışmanın devam etmesinden korkarak Hazar’a baktım. Neyse ki konunun üzerine gitmedi daha fazla. Sessizliğinden yararlanıp “Markus kim?” diye soruverdim.

“Eskiden bizden biriydi. Bizi bir araya o getirdi. Beni Onat ve Eren ile o tanıştırdı. Birlikte büyük işler yaptık. İsteddiği kazancı elde edince de gönüllü olarak ekipten ayrılıp Rusya’ya döndü.”

“Pek ekip ruhuna yakışan bir hareket olmamış,” dedim dü-rüstçe.

“Hepimizi baştan beri çıkarlarımızı doğrultusunda hareket ettik. Zamanı dolan ayrıldı. Markus bizim için yeterince şey yapmıştı zaten. Gitmek istediğinde kararına saygı duyduk.”

“Ayrılan başkaları oldu mu peki?”

“Hayır Markus tekti.”

“Ne zamandır tanışıyorsun onunla?” diye sorduğumda merakla bana baktı

“Sorguya çekildiğimi hissediyorum.”

“Sadece seni tanımak istiyorum. Sorgu morgu yok.”

Hazar düşünürken bakışlarını yukarı çevirdi ve zihninin derinliklerinde küçük bir araştırmaya çıktı. “Sekiz sene vardır. Liseye gidiyordum ben. Markus benden büyüktü tabi. Tarihi eser kaçakçılığıyla uğraşıyordu. Bazen yurtdışından buraya gelen alkol ve sigara gibi ürünlerin simsarlığını yapıyordu. Daha pek çok işi vardı ama hatırlamıyorum. Şimdi bildiğim kadarıyla büyük bir Rus mafyasının üyesi.”

“Rus mafyası ha!” dedim şaşkınca. Adam mafyatik olmaktan çok iyi eğitilmiş bir iş insanı benziyordu.

“Evet.”

“Çevrende çok tuhaf insanlar var biliyor musun?” dediğimde kapının önünden çekilip yatakta yanıma oturdu.

“Tuhaf ve güçlü insanlar var,” diye destekledi sözlerimi.

“Onat konusunda öyle düşünmüyorum” dedim gülererek. Hâlâ o salağın bir parazitten fazlası olmadığına dair hislerim vardı. Bir teneke kutu kadar boştu ve onun gibi kulak tırmalayıcı sesler çıkarıyordu.

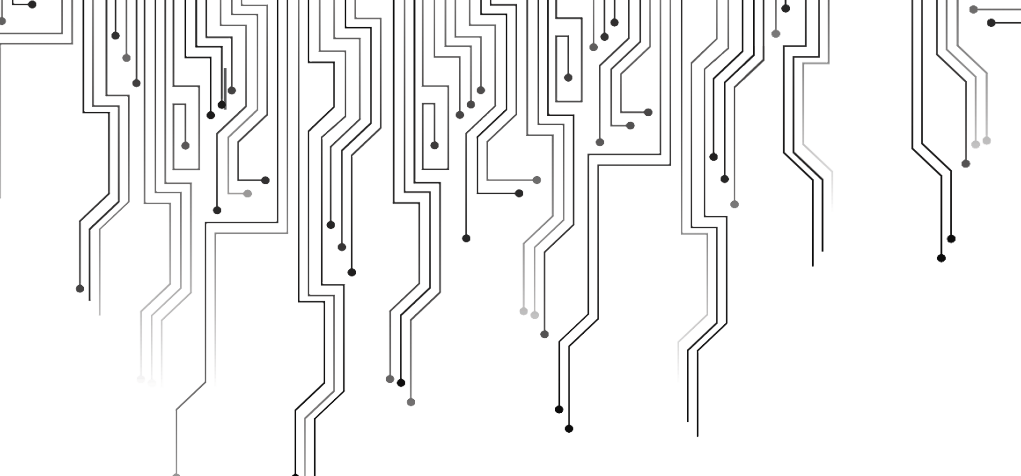
“Onat’ın sahip olduğu çevre hiçbirimizde yok. Bağlantıları inanılmaz güçlü,” dedi Hazar arkadaşını ezdirmemek için. Onu savunma şekline şaşırmamak elde değildi.

“Seni tanımasam Onat’a hayranlık duyuyorsun diyeceğim.”

“Kimseye hayranlık duymam ben. Ama Onat’ın gücünü de inkâr edemem.”

“Tamam tamam. Onat en iyisi. Hatta o bir tanrı,” dedim sahte bir hayranlıkla. Hazar buna güldü.

Onun için yatakta daha fazla yer açıp yatağa uzandım. Başta kalabalıktan kaçmak için uyku bahanesini kullanmış olsam da Hazar’ın sıcak kolları arasında uykuya dalmam fazla zaman almamıştı. Boynumu okşayan ılık nefesi eşliğinde rüyalara daldım. Uyanmak istemeyeceğim kadar güzel rüyalara...

16. YIKIM

Pilot'u yok etme fikri düşündüğümden daha çok hoşuma gitmeye başlamıştı. Özellikle işlerimiz tıkr tıkr işlerken. Yeni planımız seri siber ataklar ile Mobicell'in etkinliğini azaltmaktı. Sürekli müşterilere sorun çıkaran altyapı ve bazı kullanıcıların özel bilgilerinin ifşa edilmesi Pilot'un hem borsada çakılmasına hem de saygın çevresinde itibar kaybına sebep oldu. Pilot kan kaybediyordu ve yarasını onaramadan daha derin yaralar açmak için elimizden geleni yapıyorduk. Markus'un varlığı inanılmaz avantaj sağlamıştı bize. Onun adı geçince bizimle iş yapma niyetinde olmayan herkes bir anda karar değiştiriyordu. Şehrin karanlık yüzünde inanılmaz bir şöhrete sahipti. Mensubu olduğu Rus mafyasının etkisi de büyüktü şüphesiz. Ayrıca onun ayarladığı Rus hackerler inanılmazdı. "Hayaletin Eli" anlamına gelen *Ruka Prizraka* adındaki bir hacker çetesi ile çalışıyorduk. Dünyanın her yerinden üyeye sahip büyük köklü bir çeteydi. Onlar için kırılmayacak şifre, erişilemeyecek sunucu yoktu. Eren ve ben utanmasak bir kenarda ağlayacaktık onların başarıları yüzünden.

Önümüzde dizili ekranları izlerken Eren'e takıldım. "Kendini işe yaramaz hissediyor musun? Ben tam şu anda öyle hissediyorum çünkü." Rusların aktivitelerini buradan takip edebiliyorduk. Mobicell'deki üst düzey çalışanların bazılarının kişisel hesaplarına erişmeyi başarmışlardı. Üst düzey yöneticilerin bilgileri ve önemli veriler başka bir sunucu üzerindeydi. Ona ulaşmak büyük ölçüde işimizi kolaylaştırmıştı. Çalışanların internete bağlanan her cihazını izliyor, hatta çevrelerindeki güvenlik

kameralarından ne yaptıklarından haberdar oluyorduk. Tabi şirketin verilerinden Pilot'un karanlık işlerine dair ne kadar bilgi edinebilirdik bilmiyordum.

"Fazlasıyla ama artık buna takılmıyorum. Sinem varken de ben geri planda kalırdım," dedi Eren umursamazca.

Ah, tabi ya!

"Onun bu kadar mükemmel olmasını aklım almıyor," diye itiraf ettim.

"Neden?" diye sordu Eren merakla. Bir yandan da Rus hackerler ile güvenli bir iletişim için kullandığımız karanlık ağ üzerinde yazışıyordu. Markus'tan eski bir Rus ajanı olduğunu öğrendiğimiz Victor, aynı zamanda Ruka Prizraka'nın lideriydi, bize ele geçirdiği yeni bilgileri gönderiyordu.

"Okulda pek çaba sarf etmeden iyi notlar alırdı," dedim. "Ben onun kadar başarılı değildim. Ona yakın notlar almam için sabahlara kadar ders çalışmam gerekirdi. Onun yeteneği Tanrı vergisi olmalı."

"Bu konuda sana katılıyorum. O kazadan sonra pek çok işimiz yarım kaldı. Bazılarını Okan ile hallettik ama bir o kadar da başarısızlığa uğrayıp zarar ettik."

Sinem'in kulaklarını bu kadar çok çınlatmak hoşuma gitmiyordu. Bu çatı altındaki herkesi bir şekilde affetmiştim ama bana söylediği yalanlardan sonra onu affedeceğimi sanmıyordum. Babam hakkındaki gerçekleri bilip de susmuş olması en büyük hatası olmuştu.

Bir süre Eren ile Victor'un gönderdiği belgeleri inceledik. Bazı şirket çalışanlarının mailleri ve yapılması planlanan iş anlaşmalarının kopyalarıydı.

"Bunlardan bir şey çıkmaz," dedi Eren sıkınca. Sürekli ekrana baktığı için kızaran gözlerini ovuşturuyordu. "Hepsi normal iş üzerine."

"Bunun gibi incelenecek yüzlerce dosya var ve benim enerjim kalmadı. Yiyecek bir şeyler almaya gideceğim," dedim. Hava karmak üzereydi ve ben kahvaltıdan beri hiçbir şey yememiştim.

"Çıkma şimdi. Dora alışverişe gitmişti. Yiyecek bir şeyler al-

mıştır o,” dedi Eren. Ama ben çoktan bilgisayarını kapatıp hazırlanmaya başlamıştım.

“Biraz hava almak istiyorum. Günlerdir burada tıkdım kaldım. Sokağın sonunda bir hamburgerci gördüm. Güzel bir yere benziyordu. Sen de ister misin?”

“Olur. Çıkmadan önce her ihtimale karşı kimliğini gizle,” diye uyarıda bulundu.

“Tamamdır. Bir isteğin var mı benden?”

“Hamburger duble köfteli olsun. Patates kızartması da olsun mutlaka yanında. Hazır dışarıdayken Redbull da alırsan seviniyorum. Dörtlü paket olursa çok makbule geçer,” dedi tatlı bir sesle.

“Olmuş bil,” deyip odadan çıktım. Salon tarafından gelen şapur şapur sesler karşısında yüzümü ekşitip kaldığım odaya geçtim. Markus ve Anna’nın mıç mıç hallerine bir türlü alışmamıştım. Belki de Hazar ile benim yeni ilişkimizin sarılıp uyuma ve yüzeysel sohbetlerden ileri gitmediği içindir. Normal olan hangimizdik bilmiyorum ama buldukları her köşede birbirlerini yiyen çiftler bana çok sağlıklı gelmiyordu. Biraz sen sus, libidon konuşsun mantalitesindeydi. Hazar ile benim ilişkim de pek sağlıklı değildi, kabul ediyorum. Tüm bunlar bittiğinde her şeyin daha güzel olacağını ve normal çiftler gibi bir ilişki yürütebilirdik belki.

Düşünceli şekilde çekmeceleri karıştırıp Hazar’ın bıraktığı paralardan ihtiyacım kadar aldım. Dolaptan kendime kapüşonlu kaşe kabanı çıkardım. Kabanı üzerime geçirdikten sonra boynuma Dora’nın şalını doladım ve şal ile yüzümün yarısını kapattım. Artık gözlerim dışında hiçbir yerim belli olmuyordu. Bu şekilde kimse beni tanıyamazdı.

Vakit kaybetmeden evden çıkıp daha önce markete giderken gözüme çarpan hamburgerciye doğru yürüdüm. Hava gün geçtikçe soğuyor, kasvetini daha da arttırıyordu. Üşüyerek kabanın yakalarını yüzüme siper etmek için çekiştirdim. Kışı seven insanlardan değildim. Soğuk ve uzun geceler beni hep depresif hissettirirdi. Kar yağdığında şehirdeki hayat felce uğradığından hiçbir açıdan romantize edilecek olay kalmıyordu. Belki Noel Baba gerçek olup çocuklara hediye dağıtsaydı ve herkesin sıcak

yuvaya sahip olduğuna emin olsaydım sevebilirdim. Ben sıcakı severdim hem. Pırıl pırıl parlayan güneşi, denizi, kumu...

Düşünceler içinde hamburgerciye varmam beş dakikamı almadı. Masaları tıka basa dolu olan mekânın ortasındaki kasaya gidip siparişimi verdim. Eren için istediği gibi double köfteli hamburger ve büyük boy patates kızartması aldım. Kendim için de cheeseburger ve salata. Diğerleri de belki aç olur diye fazla sipariş verdim. Paketlerimin hazırlanmasını beklerken yemek barının önündeki sandalyeye oturup yemek yiyip sohbet eden insanları imrenerek izledim. Bir zamanlar ben de normal bir hayat yaşıyordum. Sosyalleşip eğleniyordum. Mutluydum. Şimdiki halime baktım bir de. Harabeden farksızdım. Sanki suç işlemişim gibi hep bir kaçış halindeydim.

Siparişlerim hazır olduğunda mutfak kısmından gelen bir garson iki koca paketi önüme bıraktı. Paketleri alıp dalgınca çıkışa yürürken yanakları soğuktan al al olmuş küçük bir kız çocuğu önümü kesti. Beş yaşından daha büyük olduğunu düşünmüyordum. Siyah saçları sıkı bir balerin topuzu yapılmıştı. Koyu kahve gözleri heyecanla bana bakıyordu. Kızın geçmesi için yana çekilirken o da aynı anda hareket edip karşıma geçti. Kıza gülümseyip bu sefer aksi yönde hareket ettiğimde yine karşıma geçti.

“Geçebilir miyim?” dedim kibar olmasına özen gösterdiğim bir ses tonuyla. Kafam bir milyonken bir de küçücük çocuğu üzmem istemişim.

Kız “Sana bir şey vermem gerek,” dedi isteğimi duymazdan gelip. Şaşkınca ona baktım.

“Ne vereceksin?”

Kız elinde tuttuğu ikiye katlanmış not kâğıdını bana uzattı. “Al bunu.”

Önce kıza sonra bana uzattığı kâğıda baktım.

“Ne bu?”

“Al bunu.”

“Kim verdi bunu sana?”

“Al bunu,” dedi kız ısrarla.

“Sana bunu kimin verdiğini söylemezsen alamam,” dedim. Kız hayal kırıklığıyla bana baktı. Endişeli bakışları dükkânın dışında doğru kaydı. Onun bakışlarının odaklandığı yöne bakıp birilerini görmeyi umdum ama sokak ışıklarının aydınlatığı yolda kimsecikler görünmüyordu.

“Al bunu. Annem kızacak bana yoksa.”

“Alamam,” diye ısrar ettim. “Annen mi verdi kâğıdı yoksa?”

“Hayır. Ama annem beni bulamazsa çok kızacak. Al bunu.” Kızın bozuk plak gibi aynı şeyleri söylemesinden gına geldiği için kâğıdı aldım. Aldığım gibi kız koşarak dışarı çıktı ve karanlıkta gözden kayboldu. Ellerimdeki poşetler beni yavaşlattığı için ona yetişemedim. Kağıtla ne yapacağımı bilmiyordum. Kızın kaybolduğu yöne son kez bakıp eve doğru yürüdüm. Henüz onu okumak istemiyordum. Kâğıdı kim vermişti acaba? Evin önüne geldiğimde aceleyle kâğıdı cebime tıktırıp dalgınca zili çaldım. Kapıyı Hazar açtı. Şaşkınca ona baktım. Bir süre onu beklemiyordum. Onat ile şehir dışına çıkacaklardı önemli bir iş için. Çabuk dönmüştüler.

Hazar söylenerek elimdeki poşetleri aldı. “Bir süre daha gelmeseydin seni aramaya çıkacaktım. Eve söylemek varken neden kendin gittin yemek almaya?”

“Biraz hava almak istemiştım,” dedim durgun bir sesle. Aklim başka yerde olacağı için onunla tartışmak istemiyordum.

“Kendini riske atıyorsun.”

“Sonra konuşalım mı Hazar, çok üşüdüm ben.”

Hazar anlayışla başını sallayıp elindeki poşetleri mutfağa götürdü. Onun yokluğundan istifade edip üzerimdeki kabanı çıkardım ve kabının cebindeki ikiye katlanmış kâğıdı yumruk yaptığım avucumun içine gizleyip banyoya girdim. Kapıyı üzerime kilitledikten sonra kâğıdı açıp okudum.

“Yarın sabah 10.00’da tek başına arka sokaktaki çocuk parkında ol. Gelmezsen ve diğerlerinin haberi olursa bedelini ailen öder.

-S. T.”

Serhan Tekin.

Kalbim kulaklarımda atıyordu resmen. Pilot her şeyi bili-

yordu. Nerede yaşadığımı, ailemin yerini, onun için yaptığımız planların hepsini biliyordu. Dibime kadar gelmişti bu kâğıdı verebilmek için.

Allah'ım nasıl bir pisliğin içine çekilmiştim böyle!

Ne yapacaktım şimdi? Yarın onunla nasıl yüzleşecektim?

Beni ailemle tehdit etmişti üstelik. Onların yerini biliyordu kesinlikle. Ya onlar güvende değilse. Panikle ayağa kalkmaya çalıştım. Hazar'a onların durumunu sormalıydim. Ama öncesinde sakinleşmeliydim. Pilot açıkça kimsenin bilmemesini istemişti. Kâğıdı klozete atıp sifonu çektim ve banyodan çıktım.

Her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyordum ama olmuyordu.

Mutfığa geçtiğimde paketlerdeki hamburgerleri servis tabaklarına yerleştiren Hazar bana bakıp gülümsedi. Ona zoraki bir gülüş sergileyip kendime bir sandalye çektim. Önüme servis tabağı ile bir bardak kola koydu. Hamburgerin yanında ketçap ile kalp çizip içine de adımızın baş harflerini yazmıştı. Yaptığı şey karşısında güldüm. Onun ne yaptığını gören Eren kusarmış gibi hareket yaptı.

“Siz iki moronun hâlâ sevgili olduğuna inanamıyorum,” dedi Eren eğlenen bir sesle.

Ona sert bir bakış atıp “Pardon ama kim moron?” diye sordum. “Ayrıca biz sevgili değiliz, henüz birbirimizi tanıma aşamasındayız,” diye de ekledim.

Bu sefer kızgınca bakan taraf Hazar'dı.

“Sevgili değilsen neyiz peki?” diye sordu bana imayla.

“Bir ad koymak için henüz erken bence. Akışına bırakalım da zaman seçsin bizim için gereken sıfatı,” dedim ve beni bu konuda darlamamasını umut ederek hamburgerimden koca bir ısırık aldım.

“Bu konuyu konuşacağız,” dedi Hazar konunun kapanmadığını belirtmek için ve o da aldığı hamburgerlerden birini yemeye başladı.

Yemeğini bitiren Eren buzdolabını kurcaladıktan sonra hayal kırıklığıyla bana baktı.

“Özde Redbull almadın mı?” diye sorduğu esnada Markus geldi. Bize selam verdikten sonra bir tepsiye henüz açılmamış paketleri kendisi ve Anna için hazırlamaya başladı.

Küçük kız yüzünden unutmuştum onu. Eren de üstüne basa basa demişti al diye.

Hemen bir şeyler uydurmaya çalıştım. “Ellerimdekiler çok ağırdı. Markete giremedim. Özür dilerim,” dedim üzgünce. Markus mutfaktan çıkmadan önce bana tuhaf bir bakış attı. Bakışın sebebini anlamlandıramasam da üzerinde duramadım.

“Neyse sağlık olsun,” dedikten sonra takılmalarına devam etti Eren. “Bu Markus da görmeyeli aşk çocuğu olmuş canım. Sevgilisini elleriyle besliyor.”

Eren’i duyan Markus içeriden “*Zatknis’ idiot*” diye bağırdı.

“O az önce bana aptal mı?” dedi Eren. Aptal kelimesi İngilizcedeki gibiydi. Sadece burasını anlamıştı o da.

“Evet,” diye onu onayladım. “Bir de kapa çeneni dedi.”

“Lafımı geri alıyorum. Asıl moron Markus. Siz aşk böceklerimsiniz,” dedi Eren ve hamburgerimden son ısırığımı almadan önce yanaklarımı ellerinin arasına alıp kızartana kadar sıktı.

“Eren kızla daha fazla uğraşma,” dedi mutfığa giren Dora. O da sona kalan hamburgeri alıp yemeye başladı. Onun hâlâ dışarıda olduğunu düşünüyordum ama muhtemelen ben geldiğimde o odasına çekilmişti.

Doyduğumda herkese afiyet olsun deyip mutfaktan çıktım. Az önce okuduğum kâğıt yüzünden tüm iştahım kaçmıştı ama onlara anormal bir şeylerin olduğunu hissettirmemek için olabildiğince doğal davranmalıyım.

Odama çekilip yarın neler olacağını düşünmeye başladım. Pilot’un yanına gidince ne olacağını kestiremediğim için diken üzerinde hissediyordum. Evime düzenlediği başarısız baskında olduğu gibi beni kaçırmaya mı çalışacaktı? Onun için köstebeklik yapmamı isterdi belki de. Ailemle tehdit etmişti beni. Bunu kullanarak işi ileriye götürebilirdi.

Düşünmek bana iyi gelmiyordu. Beynimin içinde sürekli bir münakaşa dönerdi. En ufak bir konuyu bile öyle mi, yoksa böyle 6) Kapa çeneni aptal (Rus.)

mi, diye tartışmaktan yorulmuştum. Asla olayları akışına bırakıp ne olacağını görme fırsatı tanımıyordum kendime ve bu da beni bir hastalık gibi içten içe tüketiyordu.

Sonunda Eren çalışmaya devam edip etmeyeceğini öğrenmek için kapımı çaldığında düşüncelerimin üzerine çelikten bir kapı kapandı. Eren'e yorgun olduğumu söyleyip gönderdim. O gittikten dakikalar sonra Hazar geldi yanıma beni kontrol etmek için.

"İyi misin?" dedi Hazar. Yatağın kenarına oturduğunda pencereden içeri sızan sokak lambalarının ışığıyla aydınlanan yüzüne baktım. Endişeli bakışları neyim olduğunu anlamak istercesine beni inceliyordu.

"Yorgunum biraz. Bütün gün çalıştım. Gözlerim ağrıyor ekrana bakmaktan," dedim. Yalan sayılmazdı.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Ağrı kesici ister misin?"

Elini sıkıca tutup "Ağrı kesiciye gerek yok," dedim. "Ama benim için küçük bir şey yapabilirsin."

"Tabi ne istersen," dedi Hazar hevesle. Dağ evindeki o itiraflarından sonra Hazar'ın geçirdiği dönüşüme ayak uydurmakta zorluk çekiyordum. Gittikçe daha uyumlu ve sevgi dolu birine dönüşüyordu. Benim aksime, adını henüz koymadığımız bu ilişkinin yükünü taşıyan taraf oluyordu.

"Annemle konuşmak istiyorum," dedim lafı dolandırmadan.

"Özde biliyorsun ki..." diye başladığı cümleyi kestim.

"Annemle konuşmalıyım artık. Daha fazla gerçekleri saklamanın alemi yok. Onunla konuşmak ve onun iyi olduğunu bilmek istiyorum. Kardeşimi de çok özledim."

Hazar kararsız şekilde bana baktı. "Sorgulanmaya hazırsın yani?"

"İnceldiği yerden kopsun. Belki annem benim bilmediğim şeyler biliyordur babam hakkında."

"Bu konuyu ben de düşündüm ama anneni şüphelendirmek için sormadım," dedi Hazar.

"O zaman onu ara da ne biliyor öğrenelim."

Hazar telefonunu çıkarıp bir numarayı tuşladıktan sonra aramayı hoparlöre aldı. Telefon cevaplanana kadar nefesimi tuttum. Pilot ailem ile beni tehdit ettiğinden beri içimde bir sıkıntı vardı. Onların iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Sonunda karşıdaki kişi telefonu cevapladı.

“Merhaba Hazar Bey,” pürüzlü bir erkek sesi.

“Merhaba Halit. Melike Hanım ve kızı için aradım. Nasıllar?” diye sordu Hazar.

Adam “Gayet iyiler,” dediğinde içimde yanan korkunç ateş söndü. Rahat bir nefes verdim. “Şimdi yemek yiyorlar.”

“Geç kalmışlar,” dedi Hazar saate bakıp. Saat 9 olmuştu neredeyse.

“Öykü mantı istedi son dakika. Hacer abla da geç demeden yapınca bu saate kaldı yemek.” İstemsizce gülümsedim. Manti Öykü’nün en sevdiği yemekti. Öyle hazır mantı falan sevmezdi hanımefendi. Taze taze gözünün önünde yapılacaktı. Tabi bu işteği biraz da hamurla oynamayı sevmesinden kaynaklanıyordu.

“Telefonu Melike Hanım’a verir misin?”

Adam “Tabi, bir dakika,” dedikten sonra bir kapı açılıp kapandı. Arka fonda “Hazar Bey arıyor,” dedi adam. Annemin Hazar’ı tanıdığını fark edince şaşırdım. Sanırım bu süreçte sürekli iletişim halinde olmuşlardı.

Annem ince sesiyle “Alo,” dediğinde bam telime dokunmuştu. Birkaç damla yaş bu anı bekliyormuş gibi yanaklarıma süzülüydü. Çok şükür ki güvendeydiler. Hazar konuşmam için çenesiyle telefonu işaret etti.

“Anne,” dedim titrek bir sesle. Onu çok özlemiştim.

“Kızım. Özdem iyi misin sen? Neler oluyor? Neredesin sen?” Sorularını tek tek sıraladıktan sonra ağlamaya başladı. O ağladıkça benim bir parçamı söküyorlardı sanki.

“Annecim ağlama. Ben iyiyim. Güvendeyim. Her şey yoluna girecek yakında.”

“Neler oluyor?” Ah anne ben de bilsem neler olduğunu sana anlatacağım da bilmiyorum işte.

“Anlatacağım ama önce senin bazı soruları cevaplaman gere-

kiyor. Babam hakkında bilmem gereken bir şey var mı?”

Annem bir süre duraksadı. Tüm bu kaosun içinde babamı soracağımı beklemiyor olmalıydı.

“Baban mı?”

“Evet anne. Babam sana işi hakkında bir şey söyledi mi hiç? Başkalarının bilmemesi gereken türde bir şey. Ya da sana şüpheli gelen bir hareketi oldu mu?”

“Yok,” dedi annem tereddüt etmeden. “Hem baban neden bir şey gizlesindi ki?”

“Anne hafızanı yokla. Bu konu çok önemli,” dedim ısrarla.

“Babanın konumuzla ilgisi ne?”

Sıkınca Hazar’a baktım. Annemin tepkilerinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum. Sonunda onun üzüleceğini bilme-me rağmen gerçeği söyledim.

“Babam bize yalan söylemiş. Bize yıllarca bir yalanı yaşatmış,” dedim buruk bir sesle.

“Bu da ne demek? Babanın dürüst bir adam olduğunu biliyorsun,” diye hemen karşı çıktı annem.

Bildiğim her şeyin yanlış olduğunu ona söylemedim.

“Öykü yanındaysa müsait bir yere geçer misin?” dedim. Annem itiraz etmeden rahatça konuşmak için başka yere geçti.

“Anlatabilirsin,” dedi annem.

“Serhan Tekin’i tanıyor musun?” Annem bir süre sessiz kaldı. Hâlâ hatta mı diye öğrenmek için ona seslendim. “Anne?”

“Babanın çocukluk arkadaşı. Aynı mahallede büyümüşler.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Fotoğrafları vardı albümde. Ona sorduğumda anlatmıştı bana da.”

“Başka ne biliyorsun peki?” diye sordum beklentiyle.

“Çok bir şey bilmiyorum. Yakın bir akrabasından büyük bir miras kalınca babanın büyüdüğü mahalleden taşınmışlar. Adam ondan sonra aldı yürüdü biliyorsun. Mobicell’in sahibi.”

Sıkıntıyla nefes verdim. “Peki, neden hiç bahsi geçmedi bu adamın?” Öfkeden bir yerleri yumruklamak istiyordum. Bu na-

sıl bir işti böyle?

“Sen de alemsin. Yıllarca görüşmemiş etmemiş. Neden konusu geçsin. Ayrıca niye soruyorsun bu adamı şimdi?” Hazar’a ne yapacağımı bilemeyerek baktım. Benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle “Anlat,” dedi Hazar.

Kendimi hazır hissettiğimde başladım anlatmaya.

“Babam onun yüzünden öldü anne. Ayrıca bildiğin her şey yalan. Babam bize fark ettirmemiş ama uzun süre onunla iş yapmış. Detaya girmek istemiyorum ama bizim tanıdığımız babama yakışacak türde bir iş değil yaptıkları. Babam bizi kandırmış.”

Annem ağlamaya başladı. O ağlarken benim canım daha çok yandı.

“Özde sen ne diyorsun?”

“Babamın ölümünün sorumlusu o. Tam olarak ne olduğunu ben de bilmiyorum ama bu meseleyi halledeceğim. Şimdi bir kere daha düşün babamın şüpheli gelen bir hareketi var mıydı?”

“Yoktu kızım,” dedi annem ısrarla.

“Yoktu da biz nasıl fark edemedik?” diye çıkıştım istemeden. “Anne bu adam bize her Allah’ın günü işe gidiyorum diyerek nereye gitti yıllarca? Hiç mi bu adamın iş yerine gitmedik? İş arkadaşlarıyla tanışmadık. Ben aptaldım da dikkat etmedim sen hayat arkadaşının, nasıl gerçek yüzünü göremedin?” diye suçladım onu. Yaptığım şey çok yanlıştı ama engel olamıyordum kendime. Babama körü körüne inandığımız için mi bir baloncuğun içinde yaşadık?

Annemin ağlamaları şiddetlenince “Onu suçlayarak yanlış yapıyorsun,” dedi Hazar.

“Özür dilerim anne. Ne yapacağımı bilmiyorum artık. Aylardır bu yaşananlara anlam vermeye çalışıyorum.”

“Her şey normaldi,” dedi annem hıçkırıklarının arasından. “Öykü’ye hamile kaldığımı öğrendiğimden beri onunla meşgul oldum çoğunlukla. Hamilelik zorlu geçiyordu. Öykü doğdu ve onunla ilgilenmeye başladım. Zor bir bebektir sen de biliyorsun. O sürede Öykü olmuştur hayatım. Bu dediklerine dikkat etmedim.”

Ben de daha küçüktüm. Okul ve sınavlar derken ben de fark edememiştim babamın yaptıklarını. İstese daha uygun bir ortam olamazdı.

“Haklısın,” dedim. Konuyu değiştirsem iyi olacaktı. Şimdilik annemden işimize yarar bir bilgi öğrenemeyecektim. “Öykü nasıl? Beni soruyor mu?”

“Hem de her gün en az on kere soruyor seni,” derken sesi düzelmmişti annemin. “Artık hiçbir bahanem inandırıcı gelmiyor ona. Bekle de çağırayım onu.”

Daha sonra annem Öykü’ye seslendi.

Annem “Ablan arıyor Öykü,” dediğinde minik ördeğim sevinç çığlıkları attı.

“Abla sen misin?” dedi Öykü kuşkuyla.

“Canım.”

“Ablaaa,” dedi daha neşeli bir sesle. “Abla nerdesin sen? Uçaa binip para kazanmaya mı gittin?” Görünen o ki hâlâ bazı harflerle olan sıkıntısı devam ediyordu. Ama bu şekilde konuşması onu mümkünmüş gibi daha tatlı yapıyordu.

“Evet. Az kaldı ama geleceğim yanınıza.”

“Ne zaman? Annem çok var dedi.” Annem ne dediyse odur. Kadını yalancı çıkarmayalım şimdi.

“Belki birazcık daha beklemen gerek. Neyse, sen neler yapıyorsun? İyisin değil mi?”

“İyiyim ama sıkılıyorum. Oynayacak arkadaşım yok. Burada Hacer Teyzenin kızı Derya abla var ama o da okula gidiyor her zaman oynayamıyoruz.”

“Biraz sabret ablacım. Ben gelince seninle bol bol oyun oynayacağım.”

“Çamurcuk da oynar mıyız?” Gülmeden edemedim.

“Oynarız tabi.”

“Ponylerle de oynar mıyız?”

“Oynarız bebeğim. Sen ne istersen onu oynarız.”

“O zaman çabuk gel de oynayalım,” dedi Öykü sabırsızca.

“Geleceğim. Hadi saat geç oldu yemeğini yediysen uyu sen.

Böylece zaman çabuk geçsin de ben de hemen yanına gelirim.”

“Tamam abla. Öpüyom seni.”

“Ben de bebeğim,” dedikten sonra telefonu annem aldı.

“Hazar’ı nereden tanıyorsun?” Beni hazırlıksız yakalayan o soruyu sorduğunda şaşkınca ne diyeceğimi bilemedim. Bana yardımcı olması için Hazar’a baktım ama onun pek de umurunun da değil gibiydi.

“Bunu sonra konuşuruz annecim. Şimdi kapatmam gerek sonra konuşuruz,” diye geçiştirdim onu.

“Özde kapatma. Soracağım çok şey var,” dese de veda edip telefonu kapattım.

“Şimdi daha iyi hissediyor musun?” diye sordu Hazar.

“İyiyim ama annemler güvende olursa daha iyi olacağım.”

“Güvendeler zaten.”

“Emin olamıyorum. Pilot zorlandıkça en savunmasız yanı-mıza zarar vermeye kalkacak. İstese çok rahat bulur onları. Güvenliklerini arttır Hazar. Senden tek istediğim bu.”

“Bu konuda şüphelen olmasın. Güvenlik konusunda gerekeni yapacağım. Ama sen de endişelenmeyi bırak artık.”

“Deneyeceğim,” dedim. Bildiklerimi bilse ne tepki verirdi Hazar acaba?

Hazar ayağa kalktı ve dolaptan bir sırt çantası çıkardı ve içine birkaç kıyafet koydu.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordum merakla onu izlerken.

“Barış ile Ankara’ya gidiyorum. Orada Pilot’un eski bir ortağı ile görüşeceğim.”

“Neden?”

“Pilot’un ihtirasları yüzünden adam tüm mal varlığından olmuş. Şimdi düşmanlar. Onunla konuşup Pilot hakkında işimize yarayan bir bilgi var mı onu öğrenmeye çalışacağım.”

“Ne kadar kalacaksın?”

Hazar kafasında bir hesap yaptı. “İki gün.”

“Çokmuş,” dedim sıkıntıyla “Ne zaman yola çıkacaksın?”

“Gece yarısı çıkacağız ama ondan önce birkaç yere uğrayacağız.”

Hazar’ın bu gece gidiyor olması iyiydi. Yarın sabah evden çıkarken bana sorun yaratabilecek tek kişi oydu.

Hazar hazırlığını bitirdiğinde yanıma gelip bana sarıldı. Alnıma yumuşak bir öpücük kondurduğunda içimdeki tüm buzlar eridi ve ılık bir şeyler aktı ruhuma.

“Kendine dikkat et ve güvenlik konusunu dert etme,” dedi benden uzaklaşıp. Çantasını alıp odadan çıktığında onu uğurlamak için dışarı çıktım. Hazar bana el sallayıp kapının önünde bekleyen Barış’ın arabasına bindi ve gitti. Umarım sorunsuzca geri dönerdi ve o döndüğünde ben bıraktığı yerde olurdum.

Daha fazla soğukta kalmamak için kapıyı kapatıp içeri girdiğimde Markus ile yüz yüze geldim.

“Vedalar her zaman zordur,” dedi beni anlıyormuşçasına.

“Öyle,” deyip yanından geçmeye çalışınca koluyla önümü kesti.

“Bugün yemekler şahaneydi ama aç olduğunda bir daha bizden birine söyle yemek getirtmek için. Dışarısı tehlikeli,” dedi imalı bir sesle. Kuşkuyla buz rengi gözlerine baktım. Markus bir şeyler biliyor olabilir miydi? Belki de insan psikolojisini iyi analiz edebiliyordu.

“Olur.”

Rusça “*Akıllı kız,*” deyip yolumu açtı. Ben yarın için asıl tehlike olarak Hazar’ı düşünmüştüm ama yanılmışım. Markus çevremdeyken daha tetikte olmalıydım.

Odama geçip huzursuzca sabahın olmasını bekledim.

Saat gece yarısını geçerken bir ara uyuklar gibi oldum ama çok kısa sürdü. Sabahı ettim gram uyku uyumadan. Gün ağardığında odanın ortasında volta atacak duruma gelmişim. Zaman bir türlü geçmiyordu. Vakit öldürmek için üzerimdeki gündelik kıyafetlerden kurtulup dışarısı için daha uygun bir kot pantolon ve hâkî rengi bir sweat giydim.

Saat 9.30’du. Saçımı aceleyle topuz yapıp siyah bir bere taktım ve montumu giydim. Elimden geldiğince sessiz olmalıydım.

Buradaki herkes gece kuşu olduğu için öğleden önce uyanmazdı. Bu hem iyiydi hem de kötü. İyiydi çünkü kimseye fark ettirmeden dışarı çıkabilirdim. Kötüydü çünkü başıma bir şey gelirse fark etmeleri saatler alırdı.

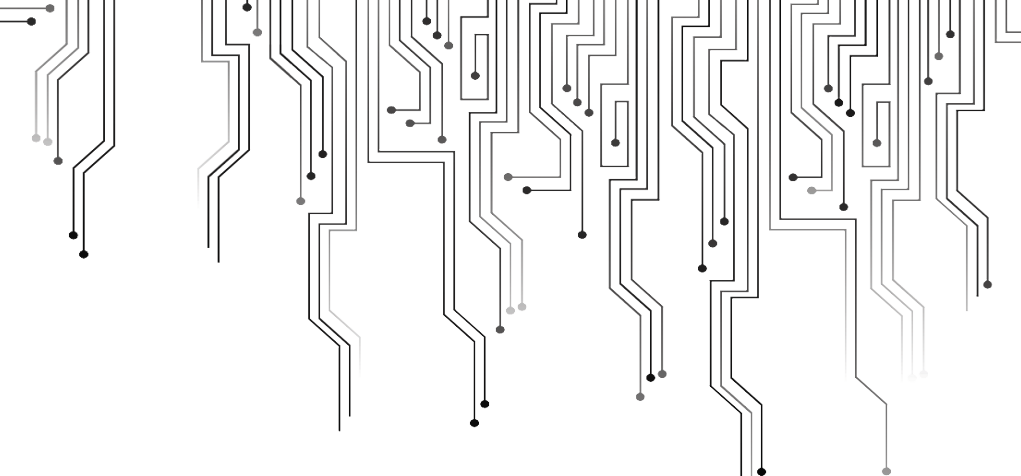
Sıkınca etrafıma baktım. Bir telefon olsaydı işim kolay olurdu ama Pilot'un onu bende bırakacağını sanmıyordum.

Tüm savunmasızlığımla evden çıkıp Pilot'un bahsettiği parkı aramaya başladım. Çevredeki insanlara sora sora bulmam çok zor olmadı. Ortasında büyük bir basketbol sahası ve oyun parkı olan alanı merakla inceledim.

Onunla ilk defa yüzleşecektim. Yıllar önceki istisnai karşılaşmamızı saymıyordum. Bu iki düşmanın ilk resmi buluşmasıydı ve beni ölümüne ürpertiyordu. Görüntüsünün aksine maskesinin altında yatan gerçek benliği şimdi bile elimin ayağımın titremesine neden oluyordu. Tek başıma babamın katiliyle yüzleşecektim.

Hava soğuk olduğu için parkta kimse yoktu. Çıplak ağaçların çevirdiği parkın yürüyüş yolunda yürüdüm. Boş basketbol sahasının öbür ucundaki bankta oturan adamı fark ettim. Başındaki kasketi burnunun ucuna kadar indirmişti. Yüzü buradan seçiliyordu. Ama ben o olduğunu biliyordum.

Hayatımı cehenneme çeviren kişi buradaydı.

17. DÜŞMAN

Çevrede başka kimse yoktu. Yalnız mı gelmişti yoksa beni ürkütmemek için adamlarını mı gizlemişti etrafa? Ölgün adımlarımı o yöne yönlendirdim. Şimdi ne olacaktı bilmiyorum. Muhtemelen geçen başaramadığı şeyi yapacaktı. Hazır ben yalnızken tereyağından kıl çeker gibi alıp götürcekti beni. Ne aptal biriydim ben? Ne zaman birilerinden kaçsam her defasında tıpış tıpış onların kucağına dönerken buluyordum kendimi.

Sonunda aramızdaki mesafe kapandığında Pilot başını kaldırıp bana baktı. Kasketin gizlediği yüzünün açığa çıkmasıyla iğrenç sıfatını gördüm. Bana gevşekçe gülümsediğinde gözlerinin etrafındaki kırışıklar belirginleşti. “*Ophelia* da gelmiş,” dedi keyifli bir sesle. Onun iğrenç sesini duymak midemi bulandırdı.

“Bana öyle hitap etme,” diye de ekledim. Bu cesareti nereden buldum bilmiyorum ama bana Hamlet’in sevdiği kadının adıyla hitap etmesi canımı sıkılmıştı. İşin ironik yanı Shakespeare’in eserlerindeki en sevdiğim karakterdi Ophelia. Bana bu şekilde seslenerek en ima etmeye çalışıyordu?

“Peki peki. Hiddetlenme bu kadar.”

“Ne diyeceksen de. Daha fazla burada durmak istemiyorum,” dediğimde alaycı bir bakış attı bana. Cesaret kırıntıları yavaş yavaş geri gelmesine rağmen huzursuzluğumu hiçbir şey değiştirmiyordu.

“Ben gidebilirsin demeden kimse gidemez küçük hanım.

Şimdi otur şuraya,” dedi yanındaki boşluğu işaret ederek. Saniyeler süren bakışmamızdan sonra bankın ucuna oturdum. Bakışlarımı itinayla ondan kaçırıp boş basket sahasının ortasında rüzgârda sürüklenen kuru yaprakları izledim. Babamın katiliyle aynı havayı soluduğuma inanamıyordum.

“Öktem çok seviyordu seni,” dedi kuru bir sesle. Öfkeyle ona döndüm.

“Babamın adını ağzına almaya cüret etme sakın!”

Pilot güldü. Neşeden yoksun, şeytani bir gülüştü bu.

“Aynı baban gibisin sen de. Keşke ilk fırsatta seni de öldürseydim,” dediğinde boğazıma bir yumru oturdu. Yaptığını itiraf etmişti sonunda.

“Sen...” diyebilirdim güçlükle. Kelimeler dökülmemek için yemin etmişti sanki. “Nasıl yaptın bunu?” Dolan gözlerimi ondan saklamaya çalıştım. Onunla baş edecek kadar güçlü olmadığımı biliyordum ama bu durumda ipleri onun eline bırakmamalıydım.

“Nasıldan çok nedenleri konuşsak daha iyi olur. Baban benim en büyük projemi baltaladı. Beni dünyanın en zengin insanlarından biri yapacak buluşumu çaldı.”

“Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Olsaydı ölmüş olurdun zaten,” dediğinde bakışlarımız keşti. “Babanla olan bağımız kopma noktasına geldiğinde ailesini güvenceye almak için benim için önemli olan bazı belgeleri ve askeri alanda çığır açacak çipin prototipini çaldı. Çip üç yıldır ortada yok. Emeklerimi çaldığı yetmezmiş gibi prototipe ait bütün bilgileri yok etti ve onu geliştiren mühendislerin ölümüne sebep oldu,” dedi. Ona inanmak istemedim. Yok. Babam her şeyi yapardı da asla birilerini öldürmezdi. Babam birisine zarar veremezdi ki! Kavgı ve dövüşten bile nefret ederdi.

“Yalan söyleme bana. Babamı çok iyi tanıyorum.”

“Tanıyor musun gerçekten?” dedi alayla. “12 yıl boyunca babanın benimle çalıştığından haberin oldu mu? Koskoca 12 yıl. Sizi gerçek hayatından uzak tutmak konusunda o kadar paranoiyaktı ki milyonlarca lirası olmasına rağmen sizi küçücük bir apartman dairesinde yaşamaya mecbur etti. Kızını dünyanın en

iyi okullarında okutmak yerine gitti devlet okulunda okuttu. Sizi, size verebileceği her türlü lüks ve imkândan mahrum bıraktı.”

Gözlerimin önünde dönen tiyatrolara inanamıyordum.

“Şimdi niye bunları anlatıyorsun bana?”

“Babanın benden çaldığını geri istiyorum da ondan. Çipi ve belgeleri bana getireceksin.”

Adamın derdi benim Hazarlar ile iş birliği yapmam falan değildi. Geldiğimden beri onların bahsini bile açmamıştı. Babamın ondan çaldığı çipi istiyordu.

“Peki bu çipi benim bulabileceğimi düşündüren şey ne sana? Hem de aradan üç yıl geçmişken?”

“Öktem ölmeden önce her şeyi yok ettiğini söylemişti. Başta yok ettiğine inanmıştım. Onu ölüme götüren de bu oldu zaten. Sonrasında Öktem’in yardımcısından o çipi sakladığını öğrendim. Piç herif göt korkusundan gerçeği söyleyememiş iş başına kalır diye. Ama tahmin ettiği gibi de oldu,” dedi Pilot pis bir gülümseme eşliğinde. “Bunu öğrendiğim gece de seni almak için evine geldim ama Hazar benden önce davranıp seni kaçırdı.”

Okan’ı tek başına bıraktığım o korkunç geceyi hatırladım. Pilot’un benim peşime düşmesinin sebebinin Hazar ve çetesiyle ilgili olduğunu düşünmüştüm hep. Meğer konu bambaşkaymış.

“Hazar çip konusunu biliyor mu?”

“Bilmiyor. Bilmeyecek de.”

“Ben de bir şey bilmiyorum. Ayrıca bu konuşma fazla uzadı.”

Gitmek için ayaklandığımda etrafım birden beş tane iri korumaya tarafından çevrildi.

“Çipi bulacaksın,” dedi Pilot kesin bir sesle.

“Allah’ın belası! Babam her nereye sakladıysa o kıymetli çipini, bu bilgi de onunla birlikte gömüldü. Mezarına gidip ondan sor hesabını.”

“Çipi bulamazsan anneni ve küçük kardeşini öldürürüm. Edirne’de, Yunan sınırına yakın bir çiftlikte saklandıklarını biliyorum. Hazar etraflarına çelik duvar çekse de bana engel olamaz. Sana bir hafta süre veriyorum. Bir hafta içinde çipi ve ona ait

belgeleri bana getir ailenin peşini bırakayım.”

Onun karşısında dik durabilmek için büyük çaba sarf ettim. Öğrendiğim her gerçek belimi büküyordu zira. “Bilmiyorum,” dedim acı dolu bir sesle. “Yemin ederim.”

“Bunun bir önemi yok. Babanı tanıyan kişi sensin. Onun çipi nereye saklayabileceğini düşün. Bul ve bana getir. Şimdi çapulcu dostlarının yanına dönebilirsin,” dediğinde şaşkınca ona baktım. Beni öylece bıraktığına inanamıyordum.

Pilot banktan kalkıp kıyafetlerine çeki düzen verdi. Tam dönüp gideceği sırada bana döndü. Kısılmış gözlerle beni süzdükten sonra “Hazar’a söyle boşuna çırpınıyor,” dedi. “Mobicell’i batırsa bile yaptıkları zerre sikimde değil. Ona insanların zayıf noktalarını bulmayı öğretememişim. Ne yazık! Beni tanısaydı benim hiçbir zayıf noktam olmadığını anlardı. Bu çocukça çabaları sadece asabımı bozuyor,” dedi ve gitti. Parkın yanından geçen yolda siyah bir Rolls Royce durdu. Pilot araca binip uzaklaştığında ardından bakakaldım.

Bir hafta.

Bu işi bitirmem için bir haftam vardı.

Pilot hayatımın ortasına pimi çekilmiş ikinci bombayı bırakmıştı.

Yeniden başladığımız noktadaydık. Ne yaparsak yapalım o hep bir adım öndeydi bizden. Mümkünü yoktu. Başaramayacaktık.

Düşünce denizinde dibi boylamışken Eren’in endişeli sesini duydum. Ondan tarafa baktığında yüzündeki endişeyi okuyabiliyordum. Ne zamandır buradaysam artık merak edip beni aramaya çıkmış olmalıydılar. Eren arayı kapatınca bana sıkıca sarıldı. Onun kolları arasında bir ceset gibi hareketsiz kaldım.

“Neredesin sen? Başına bir şey geldi diye aklımız çıktı.”

“Beni götür buradan,” dedim onu duymazdan gelip.

“Gidelim tabi. Mosmor olmuşsun soğuktan. Habersizce evden çıkarken aklında ne vardı?”

“Eren beni babamın mezarına götür. Hemen şimdi.” Eren şaşkınca bana baktı önce. Ne olduğuna anlam vermeye çalışıyor-

du muhtemelen. Ona az önce olanları anlatsam bana inanmazdı.

“Önce bizimkilere iyi olduğunu haber verelim sonra gideriz,” dedi Eren. Eren Dora’yı arayıp iyi olduğumu ve bir yere gideceğimizi söyledi. Neresi olduğunu özellikle belirtmediği için memnundum. Sonrasında evin sokağına geri döndük ve eve girmeden park halindeki araca binip yola koyulduk. Babamın mezarına gidebilmemiz için karşıya geçmemiz gerekiyordu. Şimdi trafik çok yoğun olmalıydı ama umursamıyordum. Bugün onun yanına gitmeliydim.

Mezarlığa vardığımızda vakit öğleden sonraydı. Eren servi ağaçlarıyla bezeli alanda babamın mezarını ararken beni takip ediyordu.

Şehrin ortasında bu kadar ıssızlığa yabancı olduğum için “Burası çok ürkütücü,” diye geçirdim içimden.

“Bakma ürkütücü görüldüğüne, yeryüzündeki en büyük buluşma noktalarından biridir,” dediğinde adımlarımı durdurup Eren’e baktım şaşkınlıkla. Muzipçe gözlerini kaçırdı. “Sesli düşünüyordun.”

Yürümeye devam ettim. Bu kadar büyük bir yerde onu nasıl bulacaktım? Huzursuzluğum gittikçe artarken Eren konuşmaya devam etti.

“Biliyor musun, büyükannemi kaybedene kadar ben de korkardım mezarlıklardan. Hatta yanılmıyorsam ondan önce hiç gelmemiştim.”

“Büyükanneni kaybettiğinde kaç yaşındaydın peki?” diye sordum tereddütle. Yedi sekiz gibi küçük bir yaş söylerse kafasına geçirecektim bir tane. “Yirmi bir,” dediğinde öyle olmadı ama. Açıkçası ne diyeceğimi bilememiştim.

“Anladım,” diyebilirdim kısaca. Artık ağaçlar seyrekleşmişti. Açıklığa geldiğimizde, “Doğru yerdeyiz,” dedim ortadaki mermerden yapılmış çeşmeyi göstererek. Eğimli arazide patikayı takip ederek aşağı doğru indim.

“Yanında olmamı ister misin?” diye sordu Eren. Biraz düşündükten sonra hayır anlamında başımı salladım. “Peki, ben burada bekliyorum seni.” Ona minnetle gülümseyip mezarların arasında dolaşmaya başladım. Yine de korkmamak elde değildi.

Kısa süre sonra babamın adının yazılı olduğu mezar taşını gördüm. Gözyaşlarım sel olup akmaya başladığında dikkat etmediğim ayrıntı o zaman dikkatimi çekmişti. Ağır adımlarla yaklaşıp babamın mezarının yanında diz çöktüm. Kaburgalarımın ortasında bir alev yükseldi sanki. Elimi oraya koyup ölmeden önce bana hediye ettiği kolyeye sıkıca tutundum. “O sadece bir hediye değil,” demişti el işi altın kolyeyi boynuma takarken.

“O çok değerli bir hazine. Senden isteğim onu hiçbir zaman boynundan çıkarmaman. Kaybetmeyi ya da kimseye vermeyi aklından bile geçirme. O artık sana emanet.”

“Bana sadece bu kolyeyi emanet etmiş olsaydın,” diye yakındım. “Baba sen bana acıyı, hüznü, çaresizliğin bin bir türlüünü emanet ettin ve ben artık bu emanetleri taşıyamıyorum. Keşke yaşasan da akıl versen bana. Keşke... Keşke yaşasan da bu olanlara sağlıklı bir açıklama getirsen. Günlerdir içim içimi kemiriyor, ‘babam bu işlere neden girdi,’ diye. Ardında bir iz, bir işaret bıraksaydın en azından. O zaman, ben de alsam o şerefsizin canını tıpkı benim canımı aldığı gibi.”

Mezar taşının ucuna oturup nemli toprağı elime aldım. Toprağı ufalayıp yere dökülmesini izledikçe gözyaşlarım da ona eşlik ediyordu. Mezar taşına baktıkça babamla olan anılarım zihnime akın etmeye başladı. Hangi birini dile dökseydim ki? Onunla geçen bir dakikam bile ziyan değildi. Benim gibi sorunlu bir çocuğa her dakika neşeli ve sıcak gülüşler armağan etmişti. Ama şimdi burası soğuktu. Tıpkı toprak ve ruhumu ele geçiren yeni duygular gibi.

“Sen soğuğu sevmezdin ki!” dedim hıçkırarak. “Sen güneşi severdin, yazı, denizi... Soğuk ve karanlık bu toprağı değil!” Çamurlu ellerimin tersiyle gözyaşlarımı silip puslu gökyüzüne baktım.

“Neden gittin ki? Bizi neden bıraktın? Kızmakla kırılmak arasındaki ince çizgideyim. Ah bir bilsem, olanları bir bilsem.”

“Ama yokluğunda şunu da öğrendim. Sen yokken hiçbirimiz ayakta bile duramıyoruz. Dağıldık. Aslında bunun suçlusu benim biliyor musun? Benim yüzümden geldi bunlar başımıza. Senin katilin, bunu utanarak söylüyorum, ortada cirit atarken ben asalak gibi başkalarının üstünde yaşamaktan başka bir şey

yapmıyorum. Ne bir amaç ne de bir beklenti var içimde. Ama bugün olanlar bardağı taşıran son damlaydı. Ama bitecek. İntikamını alacağım. Hep söyledin “İntikam isteyen biri kendisi için de bir mezar kazsın,” diye. Ama başka çarem yok baba. Ne ilahi adaleti ne de günümüzde kusurlu olarak işleyen adaleti bekleyecek kadar zamanım yok benim. Artık bir ümidim de yok.” Gözyaşlarımdan yanaklarıma kadar uzanan ıslak bir yol oluşmuştu. Soğuk tenime değdikçe ürperiyoordum. “Geleceğe yönelik hayallerim suya düştü. Toparlanmaya şimdi başlasak bu eksikliklerle yeni bir hayat kurup bunlara alışmak uzun zaman alacak. Kızma bana lütfen. İlk defa kendim için doğru bir şey yapıyorum. Eğitimime devam eder miyim bilemiyorum. Açıkçası bu işe karşı zerre sevgim kalmadı. Ama söz veriyorum, Öykü’nün ve annemin en iyi şekilde hayatına devam etmesi için elimden geleni yapacağım. Tabi bu, parazitleri ortadan kaldırdıktan sonra olacak.” Daha fazla dayanamayacağım için ayağa kalktım. Mezarın başına dikilip son bir dua okurken dudaklarım titriyordu.

“Güle güle baba! Gelecek seferki ziyaretimde sana güzel haberlerle geleceğim. Ben gelemesem de o haberler sana ulaşacak mutlaka.” Mezar taşına son defa sarılıp giderken gözyaşlarım eşliğinde sürekli arkama bakıyordum. Çıkışa yakın olan çeşmede çamurlu elimi yıkayıp yoluma devam ettim. Eren yanıma geldi. Bana mahremiyet tanımak için biraz uzaklaşmıştı ama çok fazla uzağa gitmemişti.

“Nasılsın?” diye sordu.

“Daha iyiyim. Buraya gelemedikçe içime dert oluyordu.” Anlayışla başını sallayıp omzuma sarılıp mezarlıktan çıktık. Arabanın yanına geldiğimizde beni yolcu koltuğuna itinayla oturup sürücü koltuğuna geçti.

“Küçük Hanım, sizi nereye götürmemi istersiniz. Şoförünüz emrinize amadedir efendim.” Muzip bir şekilde şoförcülük oynayan Eren’in beni güldürme çabaları takdire değerd.

“Bilmem. Eve gidebiliriz belki.”

“Eve şimdi gitmeyelim. Önce yemek yiyelim ne dersin? Acıkmışsındır,” dediğinde onu onayladım.

Sessiz yolculuğumuzun ardından Eren bizi işlek caddelerden

birindeki bir aile restoranına getirdi. Mekânın tıka basa insanla dolu olması hiç hoşuma gitmemişti.

“Eren burası çok kalabalık,” dedim etrafımızda yankılanan insan ve çatal bıçak seslerinden rahatsız olduğumu belli ederek.

“Yukarısı boş oluyor genelde,” dedi üst kata çıkan merdivenlere yönelirken. Başka çarem olmadığı için onun peşinden gittim.

Üst kata çıktığımızda karşılaştığım manzara aynen de Eren’in dediği gibiydi. O kadar masanın içinde sadece bir masa doluydu. Orada oturan yaşlı çift de kalkmaya hazırlanıyordu zaten. Sağ tarafa yürüyüp cam kenarında bir masaya oturdum. Eren de tam karşıma geçip oturdu. Garson menüleri vermek için geldiğinde Eren onu geri çevirdi.

“Kardeşim sen boş ver menüyü bize iki tane duble porsiyon Balıkesir köfte,” derken bana döndü. “Valla ben kurt gibi açım ama yer misin sen o kadar?” diye sorduğunda “Bir porsiyon yeterli,” dedim.

“Tamam, o zaman. Şimdi bir duble bir tane normal porsiyon köfte istiyoruz. Varsa sıcak bazlamalardan var ya ondan da getir,” diye başladı Eren isteklerini sıralamaya. Bu haliyle Cem Yılmaz’ın stand-up gösterisinde anlattığı bir karaktere benzemişti. “İki tane de açık ayran. Tatlı olarak neyin var?”

“Kaymaklı ekmek kadayıfı ve hoşmerim. Hoşmerim günlük geliyor,” dedi garson.

“Güzel. Ben bir hoşmerim alayım,” dedi Eren. Sonra merakla bana baktı. “Sen ne istersin?”

“Aynısından,” dedim.

Garson siparişleri not edip gittikten sonra gözlerimi kocaman açıp Eren’e baktım.

“Bu gece Balıkesir geçidi yaşıyoruz galiba?” diye sorduğumda başını salladı.

“Ama ne güzel değil mi? Mekâna bak ya, memleket kokuyor.” dediğinde daha çok şaşırdım.

“Balıkesirli olduğumu bilmiyordum.”

“Fırsat olmadı ki söyleyeyim. Hazır ol biraz sonra hayatını-

zın en güzel köftesini yiyeceksin. Köfte ama ne köfte? Yerken parmaklarına sahip ol Özde,” diye takıldığında gülümsemekle yetindim.

Yaklaşık on dakika sonra yemeğimi geldiğinde hem konuşup hem de yemeğe başladık. Bazı detaylar yediğim yemeği bana zehir etse de çoğunlukla Eren sayesinde gülüyordum.

Sonra gözüüm duvardaki takvime takıldı. Yarın... Doğum günündü. Zaman ne çabuk geçiyordu. Sanırım ona ayak uydurmayı beceremeyen tek bendim.

Anıların içinde kaybolurken Eren’in sesi silikleşmeye başladı. Şimdi ben ve Sinem vardım sahnede.

4 Yıl Önce...

“Nefesim bile ağırlık yapıyor üstüme,” diyerek elimdeki kitapları masaya fırlattım ve kendimi sandalyeye bıraktım. Dönem sonu yaklaştığı için üst üste gelen vizeler yetmezmiş gibi bugün derslerimin en yoğun olduğu gündü. Dile kolay dokuz saat ders vardı. Dokuz!

“Yüklenme bu kadar,” dedi Sinem. “Bir şekilde bitireceksin sonuçta okulu. Seni işe alırlarken yüksek notlarına bakmayacaklar.” Onun tuzu kuruydu tabi, tüm ders boyunca zekasını konuşturup tekrara bile gerek kalmadan kapıyordu her şeyi. Ama ben öyle miydim? Tamam, ortaokul ve lise sürecini başarıyla atlattım. Okulun gözde öğrencisi olarak ders çalışmadan iyi notlar alırdım. İyi bir üniversiteyi girmiştim ve eski tutumumu sürdürürsem kaybedeceklerimin büyük olacağını farkındaydım. Sonuç olarak, son iki senedir olduğu gibi bu sene de çalışma maratonuna tam gaz devam ediyordum.

Sinem ise her gece o kulüp senin, bu disko benim dolaşacaktı beni bir türlü tanıştırmadığı alemci arkadaşlarıyla. Hatta yarın sabah erkenden olacak olan vizeye bile geç kalabilirdi. Keşke ben de öyle olabilseydim. Hiçbir şeyi umursamadan deli gibi eğlenme fikri benim de içimi kıpır kıpır ediyordu. Gerçekler canımı sıktığında burnumun ucuna kadar gelen gözlüğümü çıkarıp kantindekileri incelemeye başladım.

“Gözlüklerden nefret ediyorum.” Sinem bana bakıp gülmeye

başladı.

“Lens takmanın zamanı gelmedi mi artık?” Lens mi? İlk denememde yaklaşık on beş dakika uğraşmıştım onun için. Sonuçta gözlerim tahriş olup kızarmıştı ve acıdan o gece uykusuz kalmıştım.

“Lensle aram iyi değil. Sömestr tatilinde ameliyat olacağım zaten. Bir iki ay daha katlanacağım sadece.”

“Öyle olsun,” dedi ve karton bardaktaki kahvesinden bir yudum aldı Sinem. Yine içiyordu o zehirden farksız kahvesini. Kahvesi o kadar ağırdı ki dumanındaki acı aroma sigaraninkinden farklı değildi.

“Ben bu kahvenin kokusunu alınca bile kendime geldim. Bün-yen her gün nasıl dayanıyor buna?” Sorum üzerine gülümsedi Sinem.

“Alışkanlık, kardeşimden geçti sanırım.” Son sözleri söyledikten sonra duraksadı. Sanki pot kırmış gibiydi. Yıllardır bu duruma alışık olduğum için yadırgamadım. Söz konusu ailesi olunca yüzü birden renk değiştiriyordu. Eğer kötü bir ailesi varsa anlardım. Ama en yakın arkadaşı olarak, ki o her zaman bunu vurguluyordu, benimle paylaşmaması beni kırıyordu. Yine de lafımı esirgemedim.

“Şu gizemli ailenle beni hiç tanıştırmayacaksın değil mi?” diye sorduğumda alt dudağını ısırıp başını hayır anlamında salladı. Alışkın olduğum cevaba onun da alışkın olduğu bir cevap verip masadan kalktım.

“Eve geç kalıyorum. Ailene selamlarımı ilet, iyi akşamlar sana.”

Hızlı adımlarla kantinin çıkışına ilerlerken Sinem durmam için seslendi. Sözlerine aldırmış etmeden, kantinde sıra bekleyenlerin arasında geçip çıkışa ulaştım. Saat altıya yaklaştığı için hava kararmaya başlamıştı. Eve gitmek için otobüs durağına yöneldim. Kafam şimdiden kazan gibiydi, bu da yetmezmiş gibi bir buçuk saatlik yol çekecektim.

Hatanın âlâsı da bendeydi. Kız en baştan bu konu hakkında konuşmayacağını söylemişti. Israrla neden değişiyordum ki? Saman alevi gibi öfkemle taşkınlık yapıp kalbini de kırmıştım şimdi. İyi mi oldu sanki? Durağa geldiğimde yalnızdım. Otobüs bekleyen başka biri de yoktu. Muhtemelen seferin birini kaçırdım.

“Soğukta yarım saat bekle bakalım,” diye kendi kendimi azar-

ladım. Soğuk, metalden olan banka oturmuyup sırtımı cama yaslandım. Gelişi güzel taktığım beremi ve atkımı düzeltip çantamda eldivenlerimi çıkardım. Yün eldivenlerin birini rahatça takıp diğerinde zorlandığımda yine söylenmeye başladım. “Akılsız başımın cezasını yine akılsız ben çekerim işte. Ne vardı kızın üstüne gidecek, şimdi oturmuş gül gibi salep içiyor olurduk.”

“Belki fazladan gözlüğü olan sevimli mi sevimli aynı zamanda yardımsever biri, bu üşümüş gözlüksüz pandaya bir bardak ısırmalar ha?” İrkilerek yerimde sıçramam bir yana Sinem’in anlatmak istediklerini anlamaya çalışıyordum. Gözlüksüz? Üşümüş? Panda?

“O benim,” dedim gülerek. Sinem yanıma yaklaşıp elindeki bir kutuyu ve kalkarken masada unuttuğum gözlüğü uzattı. Gözlüğü alıp gözlerime taktıktan sonra bana uzattığı kutuya baktım. Fiyonklu miyonklu bildiğin hediye kutusuydu. Onu üzen benken neden o hediye alıyordu ki? “Seni seni... Yarın sınavdan sonra okulu kıracaksın ve ben yalnız kalacağım diye gönlümü almak için hediye mi veriyorsun,” dedim uzattığı kutuyu alırken. Âdet yerini bulsun diye küçük kutuyu hafifçe salladım. Duyduğum küt sesle gülümsemem daha da genişledi.

“Hediyeyi açtıktan sonra ara beni tamam mı?” dedi imayla. Ne demek istediğini anlamadığım için bir şey demedim. Saçma sapan bir şey mi almıştı yoksa?

“Neden, içinden fırlayarak palyaço kafası falan mı çıkacak? Bak öyle bir şey olursa affetmem valla!” Kutuyu elimde çevirip daha detaylı incelemeye başladım. “Hoş, öyle bir şeyin bu kutuya sığacağını sanmıyorum.”

“Onu boşver de Volkan almaya gelmiyor mu artık seni?” diye sordu. Buruk bir şekilde başımı salladım. Hayırsız erkek arkadaşımın adını duymak bile istemiyordum bir süre.

“Aramız çok kötü. Sanırım ayrılacağız,” dedim üzgün bir şekilde. “Son zamanlarda tavırları değişti. Hayatında başka biri var galiba.” Bu düşünce canımı acıttı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Seni teselli edecek bir şey söyleyemediğim için üzgünüm ama onu hiç gözüüm tutmamıştı zaten,” dedi Sinem.

“Sinem senin gözüünün tuttuğu biri var mı ki?”

“Neyse, ne,” diye geçiştirdi Sinem. “Sen kendini üzme yeter ki. Kutuyu açana kadar hayal gücünü zorla tamam mı? Ama önce otobüsü kaçırmadan bir sarılayım sana,” dedi trafik ışıklarında bekleyen otobüsü işaret ederek. Bir elimde hediyeyle onunla sarıldım. Ayrıldığımızda yine bir utanç duygusu sarmıştı beni.

“Özür dilerim. Yani kurcalamamam gerektiği halde yine...” Sinem boş ver der gibi elini salladı.

“Unuttum bile. Hadi kaçırma sen otobüsünü,” dedikten sonra okula doğru yürümeye başladı. Ona el sallayıp otobüse bindim. Elimdeki kutuya bakıp gülümsedim. Nur topu gibi bir hediyem olmuştu.

Bir saat... İstanbul trafiğinde eve varmam tamı tamına bir saat sürdü. Sinem’in ne aldığını merak ederek geçen bir saat. İçinden esprili bir şey çıkma ihtimaline karşı bir sürü insanın içinde kutuyu açmaya cesaret edememiştim. Eve adım attığımda yapacağım ilk şey odama kapanıp kutuya bakmak olacaktı.

Kapının önüne geldiğimde çantamdan anahtarı çıkarıp eve girdim. Her yer karanlık olduğu için kapıda bir müddet bekledim. İçeri girerken gelen fısıltılar bir anda kesilmişti. Tereddütle seslendim.

“Anne?” Ses gelmeyince bir adım geriledim. “Baba?” Yine ses yoktu. Az önce fısıltıları duyduğuma emindim. Bu durum yıllar önce dershaneden dönerken başımdan geçen olaya benziyordu. Karanlık sokakta iki keş ansızın önümü kesmeden önce de böyle fısıltılar duymuştum. Tabi o zaman bütün haftalığımı feda ederek kurtulmuşken şimdi benzer bir senaryo tekrar canlandığında apartmanı ayağa kaldıran çığlıklar atarak merdivenlerden aşağı inmeye başladım.

“Ben dedim size böyle sürpriz yapmayalım diye. Bak kızın yüreğine indi.” Arkadan annemin sesini duymamla olduğum yerde durdum. Evden çıkmış hızlı adımlarla yanıma geliyordu.

“Anne,”

“Fıstığım.” Boynuma sarıldığında çocuk gibi ağlamaya başladım. O anı tekrar yaşama fikri bile beni dehşete düşürmüştü.

“Tezeye iyi misiniz?” Kuzenimin sesini duymamla başımı yukarı kaldırdım. Başında Hello Kitty’li kukuletayla bize bakıyordu. Onu

o halde görmemle tüm derdimi unutup kahkahayı bastım.

“Soruyor musun bir de? Sizin aklınıza uyup doğum gününü kızımın yüreğine indiriyordum az daha!” Bir dakika, bir dakika... Annem ne demişti? Doğum günü? Bugün 5 Kasım’dı. İşe bak! Haftalar öncesinden beklemeye planlar yaptığım doğum günümü unutmuştum. “Gel kızım, içeri geçelim hadi,” diyen annemle birlikte yukarı çıktım. Babam da bana acı bir gülümseme gönderip dışarı toplaşan komşulara olayı izah etmeye çalışıyordu. Gülmekle gülmemek arasında kalıp salona geçtim. Birkaç yakın akrabayı salonda görünce planladıkları şeyin aile arasında bir doğum günü olduğunu anladım. Az önce olanlar yüzünden misafirlere mahcup bir gülümseme gönderip kenardaki tekli koltuğa oturdum. Herkes bir araya gelince pasta faslı, yemek, sohbet derken saat akşam 11.00i geçiyordu. Yarın sınavım olduğu için müsaade isteyip odama geçtim. Kitaplarımı almak için çantamı açtığımda Sinem’in hediyesi bana oradan göz kırptı. Telaştan hediyesine bakmayı unutmuştum. Kutuyu elime aldıktan sonra telefonumu bulup onu aradım. İkinci çalışta cevapladı.

“Efendim?”

“Beni ara demiştin,” dedim gülerek.

“Evet. Anlayabildin mi bari hediyeinin sebebini.”

“Evet.”

“Peki, beğendin mi?”

“Aslında bakarsan daha kutuyu açmadım. Yani fırsatım olmadı.” Tepkimi merak eden Sinem karşıdan açmam için üsteledi. Telefonu kulağı ile omzum arasında sıkıştırıp paketi açmaya başladım. Karşıma çıkan şeyle iç geçirdim.

“Ay Sinem, bu çok güzel,” dedim hayranlıkla. İnce metal bir kemeri olan saate baktım. Analog saatleri anlamadığım için dijital olanından almıştı. Sadeydi ve çok kibardı.

“Beğenmene sevindim. İyi ki doğdun!”

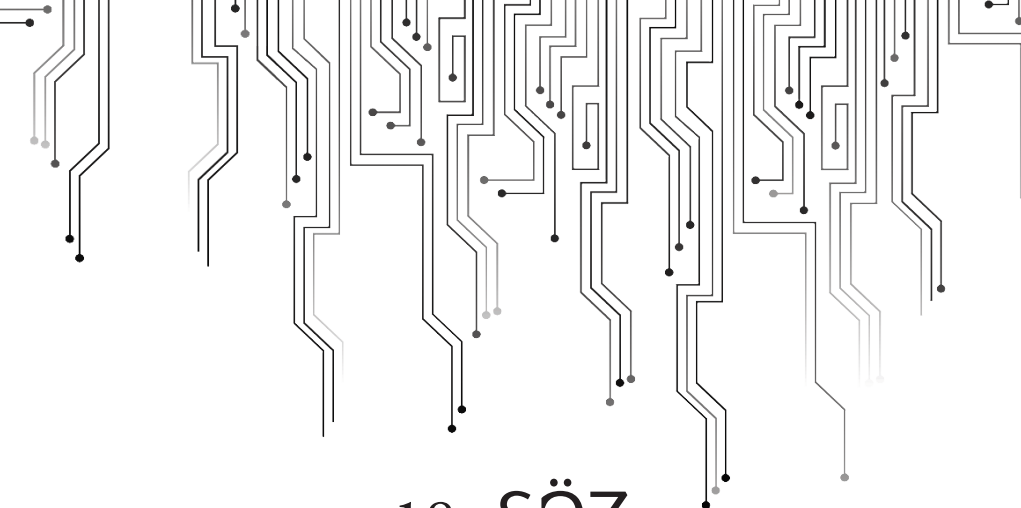

En son dört yıl önce kutlamıştım doğum günümü. Hafızama kazıdığım en güzel anılardan biriydi. O doğum günün sonrası ise tam bir felaketti. Hayatımın aşkı olduğunu düşündüğüm

adam o gece bana haber bile vermeden hayatımdan sonsuza dek çıkmıştı. Onu takip eden aylarda babamın ölüm haberini almıştım. O günden sonra hayatım bir daha rayına girmemişti. Her anı acı, hüznün ve gözyaşıydı.

Her detay kör bir hançerle kazındı zihnime. Her saniyesi aklımın ucunda hâlâ. Bütün anılarım gidecekti benden ama bunlar gitmeyecekti. Bir keresinde bir hocam insan kelimesinin kökünün unutmak anlamına gelen nişyandan geldiğini söylemişti. Biz unutturduk. Yaşanmışlıkları, sözleri, hataları...

Ama ben unutmayacaktım. Ne bugünü ne de dünümü. Her bir detay mıh gibi kazınmıştı aklıma.

18. SÖZ

“Özde,” diyen ses beni kendime getirdi. Dalgın bakışlarımı Eren’e çevirdim. “İyi misin?” diye sordu.

“Dalmışım.”

“Bu sadece dalgınlık değil. Bir anda yüzün soldu. Aklına kötü bir şey mi geldi?”

“Bitkinim sadece. Bu tempolu hayata yetişmekte zorluk çekiyorum,” dedim. Ona bugün olanları ve öğrendiğim yeni şeyleri anlatmak istiyordum. Eren değil bir başkası da olabilirdi. Sokaktaki kediye bile anlatabilirdim. Birine anlatıp sessizliğin verdiği yükten kurtulmak istiyordum. Ailemin hayatının saatlere bağlı olduğunu biliyordum. Fakat harekete geçmek için ne yapıyordum ben? Hiçbir şey. Oturmuş normal bir gün gibi yemek yiyordum. Sanki hayatımda normal diye bir kavram varmış gibi...

Eren “Anlıyorum seni,” dediği sırada yemekler geldi. Masaya o kadar çok şey koydular ki hangi birini yiyeceğimi bilmiyordum. Zaten hatırıma düşen şeyler iştahımı kaçırmıştı. Eren’i üzmemek adına tabağıma konan köfteleri yedim. O hiçbir şey olmamışçasına sohbet etmeye çalışırken ona ayak uydurmayı denedim ama olmadı. Yaptığı espriler ve anlattığı komik hikayeler bir nebze de olsa beni anıların pençesinden çekip almıştı.

“Kaburgan nasıl?” diye sordu.

“Ani hareketlerden kaçıyorum onun dışında iyiyim. Yakında kontrole gideceğim,” dedim.

“Aman ihmal etme kontrolü. Sağlığın her şeyden önemli.”

“Ederim,” dedikten sonra önündeki boş tabağa baktım. “Yemeğini bitirdiysen kalkalım mı?”

“Bitirdim. Eğer acelen yoksa bir de çay içseydik?” diye öneride bulundu.

“Başka zaman olsa olur mu? Saat de bayağı geç oldu. Evdekilere daha hesap vermem gerekiyor,” dediğimde Eren başını anlayışla salladı.

Akşam trafiğine takılmıştık dönüş yolunda. Eren trafikte sürekli dur kalk yapmaktan kasılan bacağından şikâyet etmeye başladı. İşinden alıkoyup onu peşimden sürüklediğim için vicdan azabı duyuyordum.

Boğaziçi köprüsüne yaklaştığımız sırada Eren’in telefonu çaldı. Telefonun ekranına baktığında sıkıntı dolu bir nefes verdi.

“Onat arıyor,” diye açıkladı kimin aradığını sormamama rağmen. “Muhtemelen bugün olanları duydu.”

“Açacak mısın?”

Eren başka seçeneğim var mı dercesine bir bakış attı bana. Telefonu telefon tutacağına yerleştirip aramayı cevapladı ve Onat’ı hoparlöre aldı.

“Efendim Onat,” dedi Eren. Emniyet şeridini ihlal eden bir ayıya da tepki olarak korna çaldı aynı zamanda.

Onat nefes nefese “Kod 7,” dediği anda Eren’in gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı. Bir ara direksiyon hakimiyetini kaybeder gibi oldu. Endişeyle ona baktım.

“Ne?” diye bağırdığında boş bulunup geriye doğru sıçradım ve omzumu kapiya çarptım. Neler olduğunu anlayamıyordum.

“Kod 7. Fazla vaktimiz yok, Dora ve Markus ile teçhizatı toplamaya çalışıyoruz. Stratejik polis kontrol noktalarından uzak dur. Gideceğin yeri biliyorsun değil mi?”

“Evet,” dedi Eren donuk bir sesle. *Kod 7* ne anlama geliyordu? Eren’i bu kadar etkileyecek ne olmuş olabilirdi?

“Telefondan kurtul.”

“Bunların hepsini biliyorum. O iyi mi?”

Onat ve Eren'in üstü kapalı konuşmasından hiçbir şey anlamıyordum.

Onat "İyi. Gelince konuşuruz. Kapatmam gerek," deyip telefonu kapattı Onat. Eren sim kartını çıkardıktan sonra telefonu otobana fırlattı. Telefon arabalarının tekeri altında paramparça oldu.

"Neler oluyor?" dedim korkuyla.

Eren endişeyle yola baktı. "Anlatacağım ama gişelere gelmeden önce bu yoldan çıkmalıyız."

"Beylerbeyi kavşağına çıkalım," dedim. "Sağ şeride gir."

Eren şerit değiştirdi. Onat öyle bir anda aramıştı ki iki dakika geç kalsa her neyden kaçırıyorsak bizim için geç olabilirdi. Çevreyolundan çıkıp kıyı şeridi boyunca ilerledik.

"Ne oldu? Kod 7 ne? Birine bir şey mi oldu?" Bütün planımızı yerle bir edecek kadar kötü ne olmuş olabilirdi.

"Kod 7 bir acil durum planı. Tıpkı ondan önceki altısı gibi," diye anlatmaya başladı Eren.

"Yani?"

"Yani Hazar'ın başı dertte," dediği anda başımdan aşağıya kaynar sular döküldü sanki.

"Ankara'da bir şeyler mi yaptılar ona?" diye sordum endişeyle. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"İnan bilmiyorum. Ama Onat Kod 7'yi devreye soktuğuna göre Hazar'ı tutuklamış olmalılar ama o aranmıyordu. Tutuklanması için bir sebep yok."

"Hazar'ı neden tutuklasınlar ki!" diye söylendim itiraz edencesine. Hiç mi bitmez bizim derdimiz?

"Pilot'un işi olmalı." Eren öfkeyle direksiyona vurdu. "Sikeyim böyle işi! Bekle dur şimdi haber gelsin diye."

Böyle durumlarda ne yapılırdı bilmiyorum. Hazar'ın tutuklanması bir gözdağı olmalıydı. Kimseye değil, bana bir ders vermeye çalışıyordu Pilot. Sözde babamın sakladığı şu çipe ulaşmam için birkaç günüm vardı.

Uzun süren bir yolculuğun ardından çiftlik evine geldik. Hiçliğin ortasında ihtişamlı bir kale gibi duruyordu. Hazar ve

diğerlerinin sahip olduğu en güzel yer olduğunu düşünüyordum. Onat'ın öve öve bitiremediği korunaklı kapısından içeriye girdiğimizde tüm dünya geride kalıyordu sanki.

Fakat bugün bir değışiklik oldu. Bugün buraya ait olmayan onlarca sır taşıyordum içimde. Bu görkemli yeri varlığımla kirlletiyordum.

Eren arabayı durdurduğu anda karanlığın içine gömülen eve doğru koştum. İki basamaklı ahşap terasa varamadan soğuk hava bastırđığım tüm duyguları tetikledi ve hıçkırıklara boğuldum. Kalbimin ortasında öyle büyük bir ağırlık vardı ki onu söküp atsam ancak hafifleyebilirdim.

Ben rotasını kaybetmiş gibi oradan oraya sürüklenen bir gemi değildim.

Ben yurtsuz bir bedevi değildim.

Ama kimsenin olmak istemediği bu kişiyim ben. Paratoner gibi bütün belaları kendisine çeken o talihsiz kişiydim.

Eren yanıma gelip ağlarken sarsılan omuzlarımda tuttu beni kaldırmak için.

“Benim yüzümden,” dediğim hıçkırıklarımın arasından. “Pilot yaptı bunu. Benim yüzümden.”

“Senin yüzünden değil,” dedi Eren şefkat dolu bir sesle. Gözyaşlarıyla bulanık bakışlarımı onun ay ışığı ile parlayan kahverengi gözlerine diktim. “Benim yüzümden Eren. Bana ders vermek için yaptı. Sonra da ailemi öldürecek.”

“Ne dersinden bahsediyorsun?” Eren hem şaşkıncı hem de endişeli. İçimdeki karmaşa ona da sirayet etmişti.

“İçeri geçelim. Sana anlatacağım.”

Eren başıyla beni onaylayıp koluma girdi. Cebinden yedek anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. İç çeke çeke peşinden gittim. Salonun ışığını açtı Eren.

“Gel otur şuraya. Diğerleri gelmeden bana anlat her şeyi. Sabah ne oldu?”

İnanamayarak ona baktım. Bugün olanları biliyordu. Bilme- se bile bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu.

“Nasıl anladın?”

“Bir şey anlamadım aslında. Şüpheli davranışlarından sonra seni denedim.” Yüzü ifadesiz dursa da sesindeki sıcaklık çözülmeme yetti. Eren’in içimizdeki en objektif insan olduğunu biliyordum. Beni yargılamazdı. Hatta sırrımı kendi sırrı gibi korurdu.

“Bu sabah parkta Pilot ile buluştum,” dediğim anda Eren’in bakışları sertleşti. Bu konu hakkında ona yorum yapma fırsatı tanımadan sözlerime devam ettim. “Yemin ederim kötü bir amacım yoktu. Hiçbir bilgi paylaşmadım onunla. Tamamen şahsi bir şeydi.” Onun bana inanması için elimden geleni yapmaya çalıştım.

“Bu buluşmayı kim ayarladı?”

“Pilot,” dedim sıkınca. “Ama yemin ediyorum planlı bir şey değildi. Dün yemek almaya çıktığımda küçük bir kız bana not getirdi. Notu ona kimin verdiğini bulamadım ama okuduğumda Pilot’un gönderdiğini anladım. Beni bu sabah parka çağırdı ve bunu birilerine söylersem ailemi öldürmekle tehdit etti. Mecbur kaldım.” Ne tepki vereceğini görmek için yüzüne baktım. Devam et dercesine elini kaldırdı. “Babamın ondan çaldığı bir çipi bulmamı istedi. Böyle bir şey var mı onu bile bilmiyorum. Eğer çipi bir hafta içinde ona götürmezsem ailemi öldürmekle tehdit etti. Kimseye bir şey anlatamadım. İşin ucunda ailem vardı. Bana göz dağı vermek için de Hazar’ın başına iş açtı. Ona yaptığı aileme yapacaklarının teminatı sadece,” dedim ağlamaklı.

“Onu anlarız yakında. Şu çip konusunu anlat. Ne çipi bu?”

“Tam bilmiyorum. Onun dediğine göre askeri sanayide çığır açacak bir silahın parçası. Pilot onu geliştirip sattığında dünyanın en zengin insanı olacağını söyledi.”

Eren salonun ortasında volta atmaya başladı.

“Kayıp bir çip var ve Pilot bunu senin bulacağını düşünüyor, doğru mu?”

“Evet,” dedim tedirgince.

“Peki çipi senin bulacağına dair inancı neyden kaynaklanıyor?”

“Bilmiyorum.” Düşünceli bakışlarımı ahşap işlemeli tavana çevirdim. “Babamın çipi saklayacak stratejik noktaları tahmin

edebileceğimi düşünüyor.”

“Bulabilir misin cidden?” Ona alaycı bir bakış attım.

“Kendime bir gram bile inancım olsa şu an bu konuyu tartışmazdık,” dedim. “Onun düşündüğünün aksine babamı hiç tanıımıyormuşum ben. Onun yarattığı illüzyonun içinde yaşamışız yıllarca.”

“Yine de babanın yerine kendini koyup düşün. Sen onun kızısın. Baban nasıl bir illüzyon yarattıysa Pilot o tarafa geçememiş hiç. Bu yüzden senden bunu istiyor. O çip senin tarafında. Baban onu her nereye sakladıysa senin onu bulacağına dair bir işaret bırakmış olmalı.”

“Böyle mi düşünüyorsun gerçekten,” diye sordum ona umutla. Beni onaylarcasına başını salladı.

Belki de Eren haklıdır. Babamın zamansız ölümü her şeyi tetaklak etse de o ölmeden önce bana bir iz bırakmıştır. Pilot’un aklına gelmeyecek, bize özel bir iz. Zaten bana gönderdiği son mesajda önemli bir şey konuşmamız gerektiğini yazmıştı. Belki de konuşmak istediği buydu.

“Pilot başka bir şey dedi mi?” diye sorduğunda planımız hakkında

Bunu nasıl söyleyeceğim bilmiyordum. “Mobicell’e yaptığımız şeyin umurunda olmadığını söyledi. Bu çabalar sadece sinirini bozuyormuş.”

“Şerefsiz,” diye tısladı Eren.

Diğerleri gelene kadar babamın çipi nereye saklamış olabileceğini düşündüm. Onu bulmam için babamın bıraktığı işaret ne olabilirdi? Zeki bir adamdı o. Kolay bir süreç olmayacaktı bu yüzden.

Çiftliğe yaklaşan araçların ışıkları önümüzde uzanan araziye aydınlattı önce. Sonra araba motorunun derinden gelen homurtuları duyuldu.

Gelmişlerdi.

Endişeyle Eren’e baktım. “Anlattıklarım aramızda sır olacak değil mi? Ailemin güvenliği söz konusu,” dediğimde Eren yanıma gelip sıkıca sarıldı bana.

“Üzgünüm ama bunu onlara da anlatmam gerek. Öncesinde aileni güvence altına alacağımıza emin olabilirsiniz. Madem Mobicell mevzuğu onun için önemli değil, pek kıymetli çipinin elimizde olması ona karşı büyük bir koz olacak.”

“Ailemi tehlikeye atamam.”

“Atmayacaksın zaten. Ben her şeyi halledeceğim. Şimdi Hazar’a ne olduğunu öğrenelim.”

Bir de o vardı. Nefesimi tutmuş Onat’ın gelip neler olduğunu anlatmasını bekledim.

Kapı açıldığında Onat hışımla içeri girdi. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Gri gözleri buz kristalleri gibi parlıyordu. Ardından Dora ve Markus ellerinde kolilerle onu takip etti. Son olarak da Anna, Vogue’un kış çekiminden fırlamış gibi yakası kürklü şık kabanının içinde manken gibi poz keserek salona girdi. Onun dışında herkes asık suratlı olduğu için aramızda ruhani bir varlık gibi parlıyordu. Ona hem imrendim hem de kızdım. Ayrıca umarım o şık kaban için bir canlıya zarar verilmemiştir çünkü bu kadar derdimin arasında bir de bunu düşünüp sinirlenmek istemiyordum.

“Hazar nasıl?” diye sordu Eren merakla hemen.

“İyi. Barışla birlikte Ankara’da gözüktüler şimdi,” dedi aksi bir sesle. “Barış yasadışı insan ticareti yaptığı için aranıyormuş. Ankara’da çevirmeye takılınca almışlar içeri.”

“İnsan ticareti mi?” dedim şaşkınca.

“Evet. İt herifin burnu boktan çıkmadığı için sonunda basımızda patladı,” dedi Onat öfkeyle. Halbuki Barış çok efendi birine benziyordu. Hiç bu tür işlere bulaşmış olabileceğini tahmin etmemiştim. Tabi Onat ile çalışırken ne kadar düzgün işler yaptığı da tartışma konusuydu.

“Hazar’ı bırakırlar o zaman,” diye fikir yürüttüm.

“Nah bırakırlar,” dedi Onat öfkeyle. “Bir sürü sabıkası var. Şimdi didikleyecekler her şeyi bu işle ilgisi var mı diye öğrenmek için.”

“Sinan Önder’i ara,” dedi Markus. “Onun teşkilatta tanıdıkları vardır. Hazar onun oğlu olduğu için insan kaçakçılığı gibi

bir işe bulaşmayacağı anlaşılır.”

“Sinan Önder, Hazar’ı evlatlıktan reddetti,” dedi Onat. “Ölse böyle bir şey yapmaz.”

“İtibarıyla tehdit ederiz,” dedi Dora. “O reddetse de haber her yere Sinan Önder’in oğlu diye yayılacak. Onu ne kadar inkâr etse de kan bağıını inkâr edemez.”

“Dora haklı,” dedim. Sinan Önder itibarı için her şeyi yapacak nitelikte bir adamdı. Hazar’ın anlattıklarından ulaşımtım bu sonuca.

Onat, kararsızca bize baktı. “Ona ulaşmaya çalışacağım.”

“Sinem’i ara,” dedi Dora. “O babasını ikna edebilir.” Sinem’in adı geçtiğinde içim buruldu yine. Bu hissi hemencecik yok saydım ve içinde bulunduğumuz duruma odaklandım.

Onat birkaç görüşme yaptı. İlk aradığı Sinem’di kısaca durumunu anlatıp ondan yardım istedi. Eğer babası olur vermezse Dora’nın planını sokacaktık devreye.

Nitekim beklenen oldu ve Sinan Önder kesin bir dille Hazar’ı kurtarmayı reddetti. Onat ikinci telefon konuşmasını onunla yaptı ve son kozunu oynadı. “Bu işi çözecek bağlantılara sen sahipsin. Ya ahbablarını arayıp Hazar’ı serbest bırakmalarını istersin ya da yarın sabah ülkenin dört bir yanında parsel parsel haberlerin çıkar. Sinan Önder adını herkesin göreceği şekilde yazdıracağıma temin ederim seni. Hazar’ın kaybedecek bir şeyi yok ama senin itibarın var Sinan. İki saatin var. İki saat içinde bana iyi haberlerini bekliyorum,” dedikten sonra telefonu yüzüne kapattı Onat. Hazar’ı önemseydiği için miydi bu çabası yoksa çetenin çıkarları için miydi bilmiyordum ama etkilenmişim. Bazen o kadar da boş olmuyordu.

Sinan Önder’in güzel haberi vermesi bir saati bulmadı. Onat’ı arayıp Hazar’ın serbest bırakıldığını söyledi. Ama maalesef aynı şey Barış için geçerli değildi. Yargılanana kadar tutukluluğu devam edecekti.

Hazar geri dönene kadar beklemek üzere yukarıya onun odasına çıktım. İçeri girdiğimde burnuma o bilindik ahşap kokusu doldu. Daha gideli bir gün olmasına rağmen onu özlemiştim. Burada geçirdiğim süre boyunca hep Hazar’a ait odaları kul-

landım. Bir odaya sahip olamayacak kadar değersiz olduğuma üzülsem mi, Hazar'ın odasında kalma lüksüne eriştiğim için sevinsem mi bilemedim. Ona kızsam da kırılısam da şansına şükrettim. Keşke şimdi yanımda olsaydı.

Yatağa oturup gözlerimi ay ışığının sızdığı pencereye diktim. Eren çip mevzusundan bahsetmemişti henüz. Hazar'ı kurtarmak öncelikli olduğu için ertelemiş olmalıydı. Sessizce dışarıyı izlerken yaptığım şeyin doğru olmasını umut ettim. Benim yüzümden aileme zarar gelmesini kaldıramazdım.

Göz kapaklarım ağırlaşır kapanmaya başladığında Hazar'ın kokusunun sindiği yastığı kucağıma alıp uykuya daldım

Sabah olduğunda izlendiğimi hissederek gözlerimi açtım. Hava henüz tam aydınlanmadığı için etrafı net göremiyordum ama karşımdaki tekli koltukta biri vardı. Yüzü karanlıkta kalsa da nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Önce panik yapıp yatakta geriledim. Sonra aklıma bu anı daha önce yaşadığım geldi. Ancak bir kişi karanlıkta bu şekilde yüzünü gizlerdi.

“Hazar?” dedim şaşkınca. Hazar gölgelerin arasından çıkıp yanıma geldi.

“Özde.”

“İnanamıyorum, gelmişsin,” dedim hayretle. Rüyada olup olmadığını anlamak için kendimi çimdiklemek istiyordum. Onun yerine akıllıca davranıp Hazar'ın kollarına atıldım. “İyisin değil mi?”

“İyiyim. Kötü bir gündü ama geçti.”

“Nasıl oldu bu? Barış yüzünden dediler.”

“Barış uzun zamandır bizimle çalışıyor ama Pilot yüzünden işlerimiz aksadığında bizden habersiz bir takım işlere bulaşmış,” dedi. Canını sıkı bir durum olduğu sesinden belliydi. “Ne desem bilemiyorum ki. Böyle ucuz işlere gireceğine bize deseydi paraya ihtiyacı olduğunu ikiletmeden verirdik.”

“Olan olmuş artık,” dedim üzgünce. “Çok yatacak mı?”

“Bilmiyorum. Yargı süreci başlamadı henüz. Avukata falan ihtiyacı olacaktır.”

“Ona yardımcı olmayı düşünüyor musun?”

Hazar derin bir nefes verdi. Mantiğıyla hisleri bir çatışma içindeydi anladığıma göre. “Yaptığı iş bizim ince çizgilerimizden. Ama sen de diyeceksin bir sürü pislige batmış adamsın ilke-li olmak senin neyine, diye.”

“Demem,” diye araya girdim. Yaşadığı ikilemi anlıyordum.

“Neyse. İnsan kaçakçılığı büyük suç. Barış’ı bu konuda savunamam.”

“Bu yüzden de için için kemiriyor,” diye tespitte bulundum.

“Evet. Beni serbest bıraktıklarından beş dakika konuşma fırsatım oldu. Ona da söyledim bunu. Anlayışla karşıladı.”

“Vicdanını rahatlatacaksa eğer Barış’ın ailesine destek olabilirsin.”

“Onun kimsesi yok,” dedi Hazar. Bunu öğrendiğim için kal-bim kırıldı. “Bu yüzden onu yüzüstü bırakmak istemiyorum.” Sıkınca yüzünü ovuşturdu. “Çok kötüyüm Özde.”

Onunla aynı hisleri paylaşıyordum. Ona tekrar sarılıp teselli vermeye çalıştım. Sıcak tenini okşadıkça anın gerçekliği yüzüme çarptı. Hazar buradaydı ve iyiydi. Diğer sorunlarım yüzünden onu ihmal ettiğimi düşündüm. Gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü.

Ağladığımı fark eden Hazar “Hangi insanın dakikada bir ruh hali değişir ki?” diye söylendiğinde gözlerimi açıp mavi gözlerine odaklandım.

“Anlamadım.”

“Diyorum ki, bir insan neşeliyken bir anda nasıl üzülebilir? Ya da üzgünken sinirli olabilir?”

“Ben böyle miyim?” diye sordum çekinerek. Tabi ki böyleydim. İnsanları anlayamadığım için çoğu zaman net olamazdım. Duygularım onlara ayak uydurmaya çalıştıkça yaşadığım geçişler ruhuma da işlemişi.

“Şüphesiz. Ama tahmin edilemeyen tepkilerin seni farklı kılıyor. Sırf yarın nasıl bir ruh haline bürüneceğini düşünerek seninle bir ömür geçirirdim.”

Sorumun başımda patlayacağını ummamıştım. Aldığım nefes ciğerlerimde hapsoldü. Bir saniyeliğine dünya durmuştu san-

ki. Beni kendine çekip başımı göğsüne yasladı.

“Zaferimiz yakındır. Pilot’un sonu hazır artık,” dedi Hazar. “Bunların üzerine çizgi çekip yeni bir sayfa açacağız yakında.”

“Bitiyor yani,” dedim duyduklarıma inanamayarak. Markus zaten bunun haberini vermişti ama Hazar kadar etki etmemişti söyledikleri.

“Bitiyor güzelim.” Başımın üstüne bir öpücük kondurduğunda etkisini hissedemeyecek kadar kendimden geçtim. Aylar önce hayalden öteye gitmeyen isteklerim şimdi gerçek oluyordu. “Kendimizi topladığımızda bir süre tatile gidelim,” dedi Hazar. “Gözlerden uzak çok güzel bir ev almıştım yıllar önce. İnci gibi saklı bir koya karşı tek katlı güzel bir yer.”

“Sadece ikimiz ama...” diye de ekledim

“Sadece ikimiz.”

Bir süre sessizce durup anın tadını çıkardık.

“Annemi ve Öykü’yü kimsenin bulamayacağı bir yere saklamalıyız,” diyerek bütün büyüyü bozdum. Gerçekleri daha fazla saklayamazdım ondan.

Onun yüzünü göremiyor olsam da kaşlarının çattığını tahmin edebiliyordum. Kuşku dolu bir sesle “Neden?” diye sorduğunda bundan kesinlikle emin oldum.

“Pilot onların yerini biliyor,” dediğimde Hazar hışımla kalıp karşıma dikildi.

“Onunla mı konuştun?” dedi bana inanamayarak. Çaresizce onu onayladım

“Beni ailemle tehdit etti. Onunla yüzleşmek zorundaydım.”

Hazar ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi açtı. Odanın içinde ileri geri hareket ederken aklını kaybetmiş gibiydi.

“Sen gidip bizim düşmanımızla mı görüştün?”

Sıkıntıyla nefes verdim. Lafın neden en olmadık yerini baz alıyordu?

“Hazar önce beni dinler misin? Ailemi güvene al diyorum sana! Pilot beni ailemle tehdit ediyor. Bunları bile size söylemem gerekiyordu ama sizden başka bana yardım edecek kimsem olmadığı için söylüyorum. Ankara’ya gittiğin gün yemek almaya

gittiğimde küçük bir kızla bana not yolladı. Beni ailemle tehdit etti, kayıtsız kalamadım.”

“O yüzden o gün durgundun.”

“Evet,” dedim bakışlarımı ondan kaçırıp.

“Devam et anlatmaya,” dedi buyurgan bir tavırla. Tavrını görmezden gelip anlattım.

“Dün sabah onunla buluştum. Babam ona karşı elinde koz bulundurmak için önemli belgeleri ve çok değerli bir silaha ait bir parçayı çalmış. Bir çip. Onu bulmamı istiyor. Haftaya salı gününe kadar vaktim var. Çipi bulmazsak aileme zarar verecek. Ailemin Edirne’de olduğunu biliyor.” Ben bile nerede yaşadıklarını bilmezken o biliyordu. Üzgünce iç geçirdim. Zaman hepimizin aleyhine işliyordu.

“Çipin yerini biliyor musun?”

Hayır anlamında başımı salladım.

“Bilmiyorum.”

“Ailen güvende olacak,” diye temin etti beni Hazar.

“Ne olur gözümün önünde olsunlar. Onlar uzaktayken endişelenmeden edemiyorum. Lütfen onları buraya getir.”

“Burada olamazlar. Öykü için çok tehlikeli. Çiftliğin kahyası Halit ile görüşüp onları buraya getirteceğim. Eğer Pilot peşlerine gözcü taktıysa Halit gözcüyü atlatıp onları güvenli bir şekilde getirir.”

“Bunun yeterli olacağını düşünüyor musun?” Hazar’a inancım tam olsa da ailemin güveni her şeyden önce geliyordu.

“Destek sağlarım elbette. Pilot’un ne yapacağı belli olmaz.”

Sonrasında ona Eren’e anlattıklarımın aynısını anlattım. Eren’le konuştuğumuzdan farklı olarak babamın bu çipi nereye saklamış olabileceği üzerine düşündük. Hazar onun kendi bildiği bir yere saklamış olabileceğini varsayıyordu.

“Çocukluğunu geçirdiği bir yerde olabilir. Bilirsin her çocuğun kendi gizli alanı olur,” diye fikir yürüttü Hazar. “Aşırdığı şekerleri falan saklarlar. Baban da öyle bir yere saklamış olabilir.”

“Eğer öyleyse onu bulmak için hiç şansım yok,” dedim. “Ba-

bamın çocukluğu hakkında fazla bilgim yok. Annesi ve babası o çok küçükken ölmüş. İki tane abisi vardı. Onlar da zamanında babamı kandırıp büyüdükleri evi satmışlar. Konuşmuyorlardı zaten bu yüzden.” Babamın bizim dışımızda ne kadar yalnız bir hayatı olduğunu düşünüp içlerdim. Onu destekleyecek doğru düzgün bir ailesi olmamıştı hiç. “Ayrıca babam benim çipi bulmamı istiyorsa onu ikimizin bilebileceği bir yere saklamıştır.”

“Evinizi düzgünce aradın mı?”

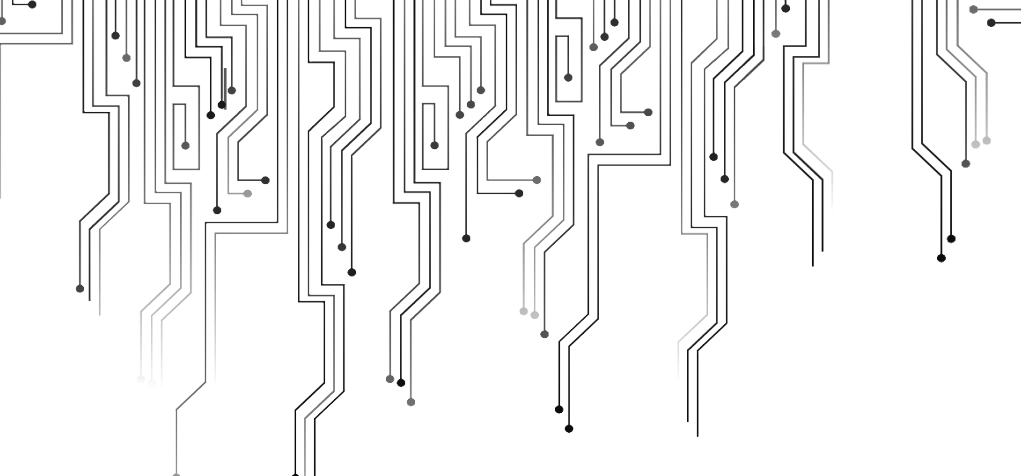
“Hayır ama orada olacağını sanmıyorum,” diye mantık yürüttüm. “Evimize saklayıp bizi riske atmaz.”

Hazar bana hak vererek başını salladı.

Konuşmamız uzadıkça gün aydınlandı ve güneş tepeye yükseldi. Hazar diğerleri ile konuşmak için aşağıya indi. Kendimle biraz baş başa kalmak istediğim için aşağıya inmeyi bir süre erteleddim.

Günışığı altında uzayıp giden çam ormanını seyrederек önümde uzayıp giden sancılı geleceği düşündüm.

Yumak olmuş sorunların arasında ayakta kalmak gittikçe zorlaşıyordu.

19. KAOS

Bir ruh her daim sevgiye muhtaçtır. Ve ruhu da yalnızca koşulsuz sevgi besler. Sevginin olmadığı ortama ise kaos hâkim olur. Tahrip gücü yüksek bombalar yüzünden onca yürek enkaz altında kalır. Kimileri son nefesini verir oracıkta, kimileriye nefes alacak kadar şanslıdır fakat hayatlarına eksik bir şekilde devam ederler. Ve bu mücadeleye devam etmek için o ruh tedaviye ihtiyaç duyar. Ama bence hastalıklı bir ruhun doktoru yine o ruhtur. Kanamaya devam eden açık yaraları ancak kendi sarabilir. İşte ben bu noktada en güzel bireysel tedavinin müzik olduğunu düşünüyorum. Çünkü müzik insanın afyonudur. Hayat ile bağ kurmasının en kolay aracıdır.

Şimdi de Hazar'ın odasında ona ait müzik setinden yayılan ritimlerle kendimi buluyordum. Tarzı benim müzik tarzımdan olabildiğince farklı olsa da ilaç gibi gelmişti ruhuma. Onun gibi birisi tabi ki de Led Zeppelin, Arctic Monkeys, AC/DC gibi kültleşmiş rock gruplarını dinlerdi. Ondan Indie ya da klasik müzik dinlemesini beklemezdim zaten. Benim çığlıklarım ruhumda can bulduğu için dışarıya fısıltı şeklinde çıkıyordu ama Hazar her zaman konuşmasını bilmiş yeri geldiğinde de aslan gibi kükremişti. Tıpkı temposu yüksek şarkılar gibi.

Başımın altında birleştirdiğim ellerimi çekip yataktan kalkmak için destek aldım. Bugün hava kapalıydı. Yataktan kalkıp balkon ile odanın içini ayıran cama yaklaştım. Alnımı ve sağ avucumu cama yaslayıp soğuğu hissettim. Isı farkı yüzünden

avucumun içi nemlendi. Elimi camdan çekip kazağımla kuruladım ve aynı şekilde dışarıyı izlemeye başladım. O sırada çalan müzik değişti. Bu seferki daha hafif ve bildiğim bir parçaydı.

Sözleri öyle birini hatırlıyordu ki. Aklımın bulanmasına neden oldu.

Nasıl anlatsam?

Eklemlerimin bin parçaya bölündüğünü.

Hayatımın tüm eskizlerinin dağıldığını.

Tam o anda her şeyin mükemmel olduğunu.⁷

Şarkı tam olarak beni anlatıyordu. O kadar anlamlıydı ki her bir cümlesi, şarkının içinde kayboluyordum.

Kaos ve huzur.

Şarkı bitene kadar bulduğum pozisyonu bozmadım. Bittiğindeyse camdan uzaklaştım ve alnımda hafif bir uyuşma hissettim. Muhtemelen soğuktan kızarmıştı da. Aşağıya inmek için bir nedenim olmadığından Hazar'ın çalışma masasını karıştırmaya başladım. Dünkü konuşmamızın ardından çip konusunu araştırmak için gitmişti Hazar. Ailem şimdi güvendeydi güya ama Pilot'un yeni hamlesini görene kadar yine diken üstündeydim. Artık her ihtimale karşı saat başı annemle görüşüyordum. Pilot'un buna karşı tepkisi ne olacaktı bilmiyorum. Açıkça savaş ilan etmiştim. Kölesi gibi onun isteğine boyun eğmemiştim.

Üstüme vazife olmadığı halde Hazar'ın çalışma masasında yaptığım küçük keşif bir sonuç vermişti. Şimdiye kadar burada geçirdiğim sürede ne böyle bir şey aklıma gelmişti ne de bunu yapacak cüretim vardı. Masanın üst kısımdaki raflara destek olan kirişin kenarına sıkıştırılmış siyah kutuyu önüme çekip kapağını kaldırdım. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu düşünmüyordum, ta ki kutunun içindekileri görene kadar. İçimdeki bu yaptığımın yanlış olduğunu düşünen doğrucu yanımda derhal kutuyu kapatmamı söylüyordu. Meraklı olan diğer yanımda ise devam etmem için teşvik ediyordu. Doğrucu yanımda en zor zamanlarda bir köşeye sinip beni nefsimle baş başa bıraktığı için bu sefer de ben onu dinlemeyip kutuyu karıştırmaya başladım. İçinden

7) Bebe – Siempre Me Quedará şarkısından.

mücevher kutusu olduğunu düşündüğüm kadife kaplı üç tane küçük lacivert kutu, bir sürü fotoğraf ve bir de not defteri çıktı.

Mücevher kutularına ve not defterine dokunmadan sadece fotoğrafları aldım elime. Tek tek incelemeye başladım. İlk fotoğraf bayağı eskiydi. Üç numaraya vurulmuş saçları ve iri mavi gözleriyle dört beş yaşlarındaki erkek çocuğu bir kadının kucığında oturuyordu. Kısacık saçları hafif kepçe kulaklarını ön plana çıkarmıştı. Bu çocuk Hazar'dan başkası değildi. Elindeki çikolataya gülümseyerek bakarken gür kirpikleri yanaklarına dökülüyordu. Mavi gözleri o kadar neşeli bakıyordu ki bu neşenin kaynağının bir parça çikolata mı yoksa kucığında oturduğu kadının varlığı mı olduğunu merak ettim. İri ela gözlü kadınsa tam kadrāja bakıyordu. Hazar'ın annesi olmalıydı. Oval bir yüzü vardı. Hafif çıkık elmacık kemikleri ve çenesindeki gamzesiyle sevimli duruyordu. Diğer fotoğrafta sadece Hazar'ın annesi vardı. Bembeyaz hemşire önlüğüyle ve o zamanlar hemşirelerin taktığı keple poz vermişti. Boydan bakınca minyon tipli biri olduğu fark ediliyordu. Bir sonraki fotoğrafa geçtim.

Hazar'ın çocukluk hallerine tekrar tekrar baktım. Çocukluğuna dair o kadar güzel anıları, öyle masum bir hali vardı ki! Şimdiki zor adamın tozu bile yoktu ortada. Ama bu yüzden ona değil, onu bu sürece iten babasına ve onu bir başına bırakan annesine kızıyordum. Ona farklı bir hayat verseydiler Hazar için her şey daha kolay olabilirdi. Belki de ebeveynleri tarafından kaderine terk edilmiş olduğundan gardını almış sürekli savunma halindeydi.

Masanın üzerine dağıttığım resimleri bir araya toplayıp kutuya geri koyacağım sırada oradaki not defteri tüm albenisiyle bana göz kırptı. İçimden bir ses '*al bak,*' dedi. Not defteriydi sonuçta, özel bir günlükle uzaktan yakından alakası yoktu.

Kendimle verdiğim mücadelede yenik düştüm ve not defterini elime aldım. Bu kadar özeline indiğime göre buna bakmamda da bir mahsur yoktu. İki kapağı birleştiren mıknatıslı kemeri çekip defterin kapağını kaldırdım. Vicdanım beni yokladığında daha sayfaya bile bakmadan defteri kapattım. Bunu yapmamalıydım.

"Hazar arıyor!" Dora kapıyı pat diye çarpıp içeri girdiğinde

panikle ayağa kalktım. O sırada elimdeki kutu gürültüyle yeri boyladı ve fotoğraflar etrafa saçıldı.

“Özde?” Elinde telefonla karşımda dikilen Dora’nın bir pot kırmaması için telefonu elime alıp sus işareti yaptım.

“Alo? Dora bir sorun mu var? O ses de neydi?” Hazar’ın endişeli sesini duyduğumda gülümsedim ve yerde bağdaş kurdum. Bir elimde telefonu tutarken diğer elimle fotoğrafları topluyordum.

“Yok bir şey. Sakarlığım yüzünden bir şeyleri devirdim,” dedim bana bıyık altından gülen Dora’ya kaşlarımı çatarak.

“Anladım. Bir sorun yok yani?”

“Yok,” diyerek ikinci defa onayladım.

“İyi. Bugün benimle bir yere gelmeni istiyorum.”

“Nereye? Hem deli gibi yağmur yağıyor. Nasıl geleceğim ben yanına?” Sorum üzerine güldüğünü hissettim. Düşününce komik bir şey bulamadım.

“Ben alacağım seni merak etme. Yoldayım.”

“Bekle,” dedim panik yapmamaya çalışarak. “Sen şimdi mi geliyorsun?”

“Çiftliğin girişine yaklaştım,” dediğinde gerçek anlamda paniğe kapıldım. Bir an önce buraları toparlamam lazımdı. Özel eşyalarını karıştırdığımı bilmemeliydi.

“Aptal! En azından yola çıktığında arar insan, ben de ona göre işlerimi ayarlayayım değil mi? Buraya kadar gelmişsin öyle arıyorsun,” diye çıkıştım. Sözlerim üzerine afallamış olmalıydı ki şaşkınca ses çıkardı.

“Özde iyi misin? Aslında sürpriz yapacaktım ama dayanamadım işte. Neden bu kadar abarttığını anlamıyorum.”

“Neyse kapat. Oyalama beni işlerim var,” dedikten sonra telefonu kapatıp yere bıraktım. Tam bir moron gibi davranmıştım. Fotoğrafları bir araya getirip her köşesinin üst üste gelmesi için yere vurdum ve onları kutunun içindeki not defterinin üzerine koydum. Mücevher kutularını da eskisi gibi kutuya yerleştirerek kapağı kapattım. Umarım Hazar bir şey fark etmezdi.

“Hazar’ın eşyalarını mı karıştırdın?” diye sordu Dora eğilip

yerdeki telefonu alırken. Kendimi savunamayacak kadar suçlu olduğum için sessizliği tercih ettim ve kutuyu da elime alarak ayağa kalktım. Onu aldığım yere koyup Dora'ya döndüm.

“Şeytana uydum diyelim,” dedim utançla yere bakarken. Telefonu eline ritmik olarak vurup bana bakmaya başladı. Yüzüne bakacak cesareti kendimde bulup başımı kaldırdığımda güldüğünü gördüm. ‘*Ne var?*’ dercesine bir bakış attım.

“Yalanını sevsinler. Şeytana uymuşmuş...” diye mırıldandı dışarı çıkarken. Aptallığıma yandım. Kediye merak öldürmüştü. Ben de bu gidişle çok yaşamayacaktım. Ya Hazar aramayıp sinsi sinsi gelseydi?

Kan gövdeyi götürürdü kesin.

Tamam, abartmaya gerek yok. Haklı olarak kızardı en kötü ihtimalle.

Altıncı hissi kuvvetli midir nedir? Tam ben suç işlerken geliyordu. Kapı zili çaldığında gülümseyip aynada saçımı düzelttim ve montumu aldım. Umarım buraya gelmek istemezdi. İçimden bir ses o buraya girerse ne yaptığımı anlayacağını söylüyordu. Ve o anlardı. Aslında büyük bir suç işlememiştım. Sadece fotoğraflara bakmıştım.

Çiftliğin tek kusuru olan eski ahşap merdivenleri gıcırıtları eşliğinde inerken üzerine siyah şişme montuyla bana gülümseyen Hazar'ı gördüm. O gülücükler az önce tanıştığım beş yaşındaki çocuğa aitti. Öylesine saf ve masumdu ki! O çocuğun hiç büyümemiş olmasını dilerdim.

“Selam,” dediğinde başımı sallayarak karşılık verdim. Hâlâ pot kırmaktan korkuyordum. “Hazırsan çıkalım.”

“Olur,” deyip Dora ve Eren’le vedalaştım. Sırtı bize dönük olarak televizyon izleyen Onat’a imalı bir şekilde “Güle güle,” dedim ve kapıya ilerledim. Evden çıkıp karların arasında bata çıka ilerlerken Hazar’a baktım. Bana bakmadan yürüyordu. Acaba yanlış bir şey mi yapmıştım?

“Hazar?” Adımlarını durdurup bana baktı.

“Efendim?”

“Bir sorun mu var?” diye sordum çekinerek. Acaba Dora eş-

yalarını karıştırdığımı ona söylemiş miydi? Dora yapmazdı öyle bir şey. Hem bunun için hiç vakti de olmamıştı.

“Senin ruhsuzluğun dışında hayır,” dedi ve yürümeye devam etti. İstemsizce ‘hah!’ sözcüğü döküldü dudaklarımdan. O, bana trip mi atmıştı?

“Ruhsuz mu?” diye sorma fırsatım oldu arabanın yanına geldiğimizde. Kapıyı açmak için kapı koluna giden eli durdu. İki farklı uçtan birbirimize bakıyorduk şimdi.

“Evet, ruhsuz. Önce telefon konuşman, şimdi de bu mesafeli halin beni deli ediyor. Söylesene yine neyden nem kaptın?” Hiçbir şeyden nem kapmadım diye bağırmmak için kendimi tuttum. Tepkilerimde abartılı bir şey görmüyordum. Sadece yaptığım hatayı şimdi elime yüzüme bulaştırmak istemiyordum. Biraz abartılı tepkiler vermiştim. Sorusunu cevapsız bırakıp arabaya bindiğimde o da bindi ve kapıyı çarparak kapattı. Kar yağışı yoğun olduğu için yolda yavaş ilerliyorduk. Aramızda ete kemiğe bürünen sessizlik üçüncü bir şahıs gibi aramıza oturdu. Bu duruma daha fazla katlanamayınca hatamı düzeltmeye karar verdim.

“Senlik bir durum yok tamam mı? Ne yaptığımı ne dediğimi bilmiyorum. Davranışından dolayı özür dilerim. Ama sen de bana biraz anlayış gösterebilirsin.” Cümlemi bitirip konuşmasını bekledim ama yaptığı tek şey sessiz kalmaktı. Bu beni daha da delirtti. “Hazar? Şu an sana yaptığımı düşündüğün şeyi yapıyor-sun farkında mısın? Bu şekilde mi çözüm üreteceksin?”

“Konuyu kapatalım,” dedi gözünü yoldan ayırmadan. Bu konuşmadan sonra kapatmayıp da ne yapacaktık ki?

Yaptığım şey için çoktan pişman olmuşum. Hazar bunu daha öğrenmeden aramız açılmıştı. Bilse belki de affetmezdi beni. Annesi onun yarasıydı.

Üç saatin sonunda şehir merkezine ulaştığımızda Hazar benim evime giden yola döndü. Trafik kar yağışından ötürü çoktu. Gideceğimiz yerin aynı istikamette olması içimi burktu. Evimi görmeyi çok istiyordum ama bu mümkün değildi. Bir enkazı daha kaldıramazdım.

“Nereye gidiyoruz?” Cevap vermedi. Bu sonucu göze alarak

sormuştum sorumu zaten. Aksi bir tepki vermedim. Trafiğin yoğun olduğu caddeden çıkıp tanıdık sokağa girdiğimizde nefesimi tuttum. Bu kadar da tesadüf olamazdı. “Evime mi gidiyoruz?” Bu sefer saniyelik bir bakış atıp yola odaklandı. Hazar arabayı apartmanın önünde durdurdu. Zaman kaybetmeden araçtan inip gözlerimi üçüncü katın camına diktim. Annemin ben eve girmek üzereyken camdan bağıra bağıra marketten bir şeyler istediği anlar geldi gözümün önüne. Özlemle iç çektim.

Hazar elindeki anahtarla ön kapıyı açıp içeri girdi. Girmem için beni beklediğinde şaşkınlıkla ona bakıp içeri adım attım. Hayır, evimin anahtarının onda ne işi olduğunu merak etmiyordum. Muhtemelen Onat beni kaçırdığında geride kalan çantamdan almıştı. O çanta da yalan olmuştu ya o kargaşada.

Hızlı adımları merdiveni çıkıp kapının önünde durdum. Bunu görmek benim için iyi olmayacaktı. Ama bir şekilde yüzleşmeliydim. Hazar ağır adımlarla arkamdan gelip kapıyı açtı. İki adım atıp kapı eşiğinde durdum. Burnuma dolan kokularla gözlerim kısıldı. Her şeyi beklemiştim. Dört duvar arasında çürümeye mahkûm olan geçmişimin rutubetli kokusu ya da evin terk edilmişliğini gösteren rutubet kokusunu. Ama kesinlikle sabahları süsleyen annemin dere otlu poğaçalarının kokusunu değil. Heyecanla araladığım gözlerim ifadesizlik maskesini tüm heybetiyle taşıyan Hazar’a döndü.

Rüya olamazdı değil mi? Bu kadar gerçekçi hissettiren bir rüya olamazdı.

Hazar’ın ifadesiz dudaklarına saniyelik bir hızla yerleşen ve yine aynı hızla yok olan duyguyu gördüm. Gerçek miydi? Koşar adım eve girdiğimde salonda annemi ve kardeşimle karşılaştım. İri yeşil gözleri kocaman olmuş duygu dolu bakışlarla bakıyordu bana. Vakit kaybetmeden yanına gidip boynuna sarıldım. Son görüşmemizden beri hayli kilo kaybetmişti annem. Derisine batarcasına belli ediyordu elmacık kemikleri kendini.

“Anne!”

“Yavrum!” Gözyaşlarımızın süslediği sarılma faslı her şeyin kanıtıydı. Rüya olamayacak kadar net ve gerçekti. Sonunda ayrıldığımızda kardeşime döndüm. Onunla sarılmamız annemle

sarılmamdan daha uzun sürdü.

“Bal böceğim seni çok özledim,” dedim gözyaşları içinde.

“Ben de abla,” dedi Öykü. “Sen yokken bir sürü macera oldu biliyor musun? Ata bindim ben. Kuzuları besledim,” diye başladı anlatmaya. O uzun uzun maceralarını anlatırken anneme döndüm.

“İyi misiniz?” diye sorduğumda herkesin yüzü düştü. Çok iyilerdi zaten. Hatta o kadar iyilerdi ki...

Neyse.

Kimseden ses çıkmayınca ben de üstelemedim. Eve göz gezdirdiğimde her gün beni karşılayan ferah kokusunu içime çektim. Ailemin yokluğunda kaldığım ruhsuz soğuk ev başka bir yerdi sanki, burası başka bir yer...

Gece yarısına kadar annemle hasret giderdik. Annem haklı olarak sürekli bize sorular sorup neler olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Neyse ki onun sorularını başarıyla bir şekilde atlatıp daha güzel konulara odaklandık. Sonrasında Hazar saatine bakıp yanına geldi.

“Bu anı bozduğum için özür dilerim ama bizim gitmemiz gerek. En kısa zamanda döneceğiz. Bu arada Melike Hanım lütfen bir süre evden dışarı çıkmayın. Her yerde korumalar var. Bir ihtiyacınız olursa Halit ve Doğan kapıda bekliyor,” dedi. Sorarcasına bir bakış attım ona. Daha ailemle hasret gideremedim nereye gidiyorduk?

“Nereye?” diye sordu Öykü hayal kırıklığıyla. Koyu renk gözlerine bakıp bilmediğimi belirtircesine başımı salladım.

“İşimiz var ablanla,” diye yanıtladı onu Hazar. Daha sonra beni kenara çekip konuşmaya başladı. “Ailenle vedalaş şimdi. İşimiz bittiğinde geçirecek bolca vaktiniz olacak.”

“Tamam. Sen kapıda bekle beni, geliyorum,” dedim ve merak içinde kalan annemin vedalaşıp evden çıktım.

Hiçbir şey korktuğum gibi olmamıştı ve bu durumdan son derece memnundum. En azından ailemi bir araya getirmek için ekstra bir çaba göstermeyecektim. Bunda büyük payı olan Hazar’a önce özür sonra da teşekkür borcum vardı. Benim yüzüm-

den aramız açılmıştı ve yaptığım hatanın cezasını çekmek pahasına gerçekleri anlatıp ondan özür dileyecektim. Apartmandan benden önce çıkıp arabaya bindi. Son defa yukarı bakıp camdan beni izleyen anneme el salladım. Geri döndüğümde yapacağım ilk şey kucağında uyumak olacaktı. Tıpkı eskisi gibi.

“Annemlerin güvende olduğunu söylemiştin ama onları evimize getirdiğini söylemedin.”

“Sürpriz olmasını istedim. Güvenliğinden şüphe duyma. Pilot bırak evine, sokağına adım atamaz. Her yerde koruma var.” Bundan şüpheliydim ama bir yorumda bulunmadım. Ayrıca burası nezih bir semtti. Hazar’ın korumaları fazla dikkat çekerd. Geçen haftalarda yaşanan kargaşanın üstüne mahalle sakinlerinin bunu kaldıracabileceğini düşünmüyordum.

Çalışır durumdaki arabaya binip vakit kaybetmeden o gelmeden önce olanları anlatmaya başladım.

“Sana bir şey anlatmam gerek. Bana kızmakta yüzde yüz haklısın. Ben çiftlik evinde yapılmaması gereken bir şey yaptım ve bunu saklamak için takındığım tavır yüzünden seni kızdırdım. Yine kızacağını bile bile söylüyorum. Senin odanda bir kutu var ya çalışma masasında... Ben onu açıp içindekileri karıştırdım. Çok, çok özür dilerim yapmamam gerekiyordu. Ama yemin ederim defterini okumadım. Aklımdan geçti okumak ama yapmadım.”

“Tüm sorun bu muydu?” diye sorduğunda boğazım bir şey oturdu sanki. Oradaki hayali yumruyu yok etmek için yutkundum. Kızması gerekiyor muydu?

“Kızmadın mı?” diye sordum bir ihtimal.

“Neden kızayım ki?” dedi kayıtsızca. “Ama bunu baştan söyleseydin daha iyi olurdu. Boşuna tatsızlık çıktı.”

“Özür dilerim,” dedim belli belirsiz.

“Kabul edildi,” dedi gülerek.

Dikkatle yolu izledim. “Nereye gidiyoruz.”

Hazar bilmek istemeyeceğimi garantileyen bir bakış attı. “Pilot ile görüşmeye.”

Şaşkınca ona baktım. “Anlamadım?” Hazar cevap vermeyin-

ce üsteledim. “Hazar ne işimiz var onunla?”

Lüks evlerin bulunduğu bir sokağa girdik. Hazar’ın telefonu çaldı o esnada. Telefonu cevaplamak için kaldırdığında ekranda Markus’un ismini gördüm.

“Ne durumdasın?” diye sordu Hazar. Markus’un derinden gelen sesi bir şeyler söyledi. Hazar hoparlörü açmadığı için ne yazdığını göremedim.

“Tamamdır ben geldim. İçeri giriyorum.”

Hazar arabayı koruya bakan üç katlı villanın iki ev gerisine park edip bana baktı.

“Buna seni de bulaştırdığım için çok üzgünüm ama bu işi en iyi ikimiz halledebiliriz. Pilot’un evi sokağın sonunda geniş bir arazi üzerine kurulu. Son düzlüğe gelmiş bulunuyoruz.”

“Ne düzlüğü? Neyi görüşeceğiz onunla.”

“Pilot evde yalnız. Gireceğiz ve bu işi bitireceğiz. Markus her şeyi ayarladı. Birazdan dediklerimi harfiyen uygulayacaksın tamam mı?”

İçim hiç rahat olmasa da kabul ettim. “Tamam.”

“Yapacağımız şey basit. Eve gireceğiz ve onu yakalayıp bu işe son noktayı koyacağız.” Bitecek öyle mi? Gireceğiz ve bitecek. Bu çok bilinmeyenli denklemde bir şeyler eksik gibiydi.

“Bana söylemeyip de yapmayı planladığın şey ne?” Cevabını bildiğim soruları sormak bende huy olmuştu. Hazar Pilot’u öldürecekti.

“Bilmek istemezsin,” dedi ve torpido gözüne uzandı. Oradan çıkardığı silahın şarjörünü kontrol edip emniyet kilidi açık bir şekilde bana verdi.

“En ufak bir tehdit hissedersen kullan. Kullanmasını biliyorsun değil mi?” Teoride nasıl silah kullanılacağını biliyordum. Emniyet kilidini aç, namluyu hedefe sabitle, tetiğe bas ve bam! Fakat pek çok şeyde olduğu gibi silah kullanmada da teorik bilgi değil de tecrübe önemliydi. Ben hayatımda paintball dışında elime hiç silah almamıştım. Düzeltiyorum hiç gerçek silah kullanmamıştım.

“İhtiyacım olmamasını umuyorum,” dedim soğukkanlı bir

sesle.

“Sana güveniyorum,” dedi ve arabadan indi. Ben de inip yanına geçtim. Etrafı kontrol ederek kale suru gibi yükselen demir kapının önüne kadar geldik. Hazar ses çıkarmamak için dikkatlice kapıyı açıp içeri girdi. Etrafta herhangi birinin olmaması beni ürkütüyordu.

“Kimse yok,” dedim fısıltıyla.

“Markus tüm güvenliği indirdi. Pilot şu anda evde tek başına.”

“Anladım. Peki, neden sadece ikimiziz? Diğerlerinin de gelmesi gerekmiyor muydu?”

“Sessiz sedasız bitireceğiz bu işi. Bir tek Eren biliyor. O da yolda zaten.” Eren ile vedalaşırken bana hiçbir şey söylememişti. Davranışlarından da anlam çıkarmamıştım. Evin çift kanatlı giriş kapısını es geçip arka bahçeye yöneldik. Burada boş bir havuz ve yağmurdan korunması için üstlerine branda çekilmiş bahçe mobilyaları vardı. Ve gözümün alabildiğine uzanan bir koru vardı. Hazar elimi bıraktı.

“Ben birazdan geleceğim. Buradan sakın ayrılma, Eren de burada olur.”

“Beni yalnız bırakma,” dedim korkuyla.

“Etrafı kolaçan edip döneceğim. İkimiz ses yapabiliriz,” dediğinde umutsuzca kabul ettim. Ellerimi montunun cebine sokup Hazar’ın gidişini izledim. Kimse olmadığı için rahat olmam gerekiyordu. Ama hiç de öyle değildim. Soğuğun altında öylece beklerken kar tekrar atıştırmaya başladı. Hemen dibimdeki çardağa sığındım. Üşümeye başlamıştım. Zaman su gibi akıp geçerken ne Hazar vardı meydanda ne de Eren... Arka taraftan bir tıkırtı duyduğumda yere eğilip ahşap korkulukların arkasına sığındım. Aralıktan kim olduğunu görmek için baktım. Pilot siyah kabanına sarılmış doğruca çıkışa ilerliyordu. Ama görünürde Hazar yoktu. O etrafı süzerken görünmemek için olduğum yere sindim.

Neredesin Hazar?

Hazar’ın olmaması içime kuşku tohumları ekti. Pilot’u eli-

mizden kaçırmamak için belimdeki silahı çekip emin adımlarla peşinden gittim. Yüksek demir kapıya yaklaştığında silahı ona nişan aldım ve bağurdım.

“Dur!” Sesimi duyduğunda olduğu yerde kalsa da bu fazla sürmedi. Gideceğini tekrar anladığımda havaya bir el ateş açıp ona nişan aldım. “Sana, dur dedim.” Manidar gülüşünün yer edindiğı yüzünü bana çevirdi.

“Beni vuracak mısın *Ophelia*?”

“Bana bu şekilde hitap etme demiştim sana! Ölmek istemiyorsan bir adım bile atma,” diye tehdit ettim onu. Alaycı bir kahkaha atıp olduğu yerde kaldı. Hazar’ın bu silahı hangi amaçla bana verdiğini bilmesem de o iğrenç adamı öldürmek için içimde bir yer can atıyordu.

Aksi gibi o da gelmemiştii. Bu bağırışları duyup çoktan gelmesi gerekirdi.

“Lafımı tekrar ettirtme!” Pilot bir süre hareketsizce durdu.

Ona biraz yaklaşıp elimdeki silahın soğuk namlusunu başına nişan aldığımda yolun sonuna geldiğimizi anladım. Artık hiçbirimizin kaybedeceği bir şey yoktu. Cesaretlenmek için derince nefesler alıp verdim.

“Senin ellerin kana bulanamayacak kadar temiz küçük kız.” Niyetimin gerçekliğini kanıtlamak için silahın horozunu çektim. Klik sesi etrafta yankılanmıştı.

“Sabrımı sına. Hazar nerede, söyle! Yoksa sebebi olduğun insanların yanı başına senin mezar taşını dikeceğim.” Zaman akıp giderken cesaretimin yerini korku almaya başladı. Ama o hâlâ soğukkanlıydı.

“Afli laflar da öğrenmişsin. Ama boşuna çabalıyordu. Benden sana asla laf çıkmaz,” diyerek güldü. Ondan gelecek olası bir hamleye karşı için diken üstünde bekliyordum. Bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anlamalıydı. Hamlemi yapmadan önce son kez ona baktım. Heykel gibi duruyordu ve bu beni daha da geriyordu. Aldığım nefesi verdim ve hiç düşünmeden dizinin arkasına nişan alıp tetiğı çektim.

Pilot acıyla çığlık atarak yere yığılırken gri gözleri bana dön-

dü silahı alnına sabitledim.

“Şimdi, hissettiğin son şeyin alnının ortasındaki merminin soğuğu olmasını istemiyorsan hareket etme.

“Adi kaltak! Seni mahvedeceğim biliyorsun değil mi? O çok değerli Hazar’ının gözleri önünde en iğrenç işkenceleri uygulayacağım sana. Bakalım hanginiz daha fazla gözyaşı dökcek.” Silahın namlusunu omzunda hizaladım ve tetiğe bastım. Gözlerimi açmaya korktum. Katil olma ihtimali zihnime türlü işkenceler uyguluyordu.

Hazar’ın hangi cehennemdeydi? Beni bu herifle nasıl yalnız bırakabilmişti?

Gözlerimi açtığımda bir adım geri çekildim. Hedefi ıskalamıştım.

“Sana söyledim. Hareket etmeyecektin. Hazar gelene kadar bir milim bile kıpırdamayacaksın. İstersen dene. Seni yaşatmak için yüzlerce nedenim var. Şimdi de karşımdasın. Şansını zorlama.” Hazar’ı beklerken gerginliğim had safhadaydı. O kadar zamandır neden gelmiyordu? En azından silah sesleri üzerine gelmeliydi. Pilot ona bir şey yapmış olabilir miydi?

“Hazar’a bir şey yapmadın değil mi?”

“Bilmem,” dedi kayıtsızca. İnleyip kanamakta olan dizine dokundu. “Hem söylesene eline kan kokusu sinmiş bir katil için neden hayatını tehlikeye atıyorsun?”

“Bana yaşayacak bir hayat bırakmadın emin ol. Şuracıkta canını aldığımda da zerre pişmanlık duymayacağım.”

“Kastettiğim kişi ben değil, Hazar’dı. Yoksa çok değerli Hazar’ının katil olduğunu bilmiyor muydun?”

“Ne güzel işte. Ben de seni öldürdüğümde eşitleneceğiz,” dedim sözlerini tiye alarak.

Pilot öfkelenip bana saldırmaya kalktığında nereye hedef aldığıma bakmadan silahı ateşledim. Pilot acıyla çığlık attıktan sonra sessizleşti. Kıpırdamadan yerde yatan adama baktım. Az önce bana ağza alınmayacak küfürler sıralarken birden sessizleşmişti. Taşlı yolu kırmızıya boyayan kanın koyu rengi alacakaranlıkta bile kendini belli ediyordu. Bu hiç de hayra alamet

değildi.

Lütfen bayılmış olsun, diye dua ettim içimden. Haklıydı, bir pislik yüzünden katil olmak istemiyordum. Ölmediğine dair bir işaret ederken yerde cansız yatan adamın etrafında bir tur dolandım. Hiçbir canlılık belirtisi yoktu. Ona dokunamayacak kadar panik olduğum için ayağımla omzunu dürttüm.

Ve saniyeler içinde yaptığım hatayı acı bir şekilde fark ettim.

Pilot'un eli ayak bileğimi kavradığında panikle geri adım atmaya çalıştım. Ayak bileğimi bırakmadan gri gözlerini bana çevirip tuttuğu nefesini verdi ve bittiğimin resmi olan o sinsî gülüşünü gönderdi.

“Baban da senin gibi aptaldı,” diye tısladı. Bu cümle üstüne ben gerilirken o sakinliğini korudu. Ona daha fazla koz vermemek için yaklaşmadım. Tek yapabildiğim ayağımla onu tekmeleyerek kurtulmaktı ama o pislik tüm gücünü beni tutmak için harcıyordu. Dehşetle ne yapacağımı düşünürken elime tuttuğum silah ben buradayım, dercesine varlığını hissettirdi. Silahı kaldırdığımda namluyu ona doğrultacağımı anlamıştı. Benden önce davranıp var gücüyle bileğimi çekti ve havalandırarak sırt üstü yere çakıldım. Acıyla inlerken en büyük darbeyi tam olarak iyileşmeyen kaburgalarım almıştı. Elimdeki silah kargaşa arasında fırlayıp karanlıkta kayboldu.

“Seni küçük orospu,” dedi dizini karın boşluğuma bastırıp boynumu kavrarken. Omzumdaki acı yetmezmiş gibi hem karınımdaki hem de boğazımdaki baskı tüm direncimi kırıyordu. İki kurşun yediği halde benden daha güçlü oluşu sinirime dokundu. Çektiğim acının bir tarifi yoktu. Tek bildiğim, katil olduğumu sanırken aslında kurban olduğumdu.

Ölecektim.

“Bırak,” dedim zorla. Öldürmeye odaklanmış gri gözler kordudan iri iri açılmış gözlerime değdi. Soluk borumun ezildiğini hissediyordum. Bu dakikadan sonra ölüm kaçınılmazdı, değil mi?

“Baban da ölürken böyle demişti. Uslu bir kız olsaydın onun son dakikalarını izletirdim sana.” Bu duyduklarım gerçek olmazdı. Şu anda beynime yeterli oksijen gitmediği için sağlıklı

düşünemiyordum. Bu aklımın oyunuydu sadece. Duyduklarım doğru olmazdı.

“Benim... babam...trafik kazasında öldü. Bırak beni! Ah!” Artık ciğerlerim tümüyle oksijene hasret kaldığında direnmeyi bıraktım. Nefes almayı denesem de karın boşluğumdaki baskı buna engel oluyordu. Babamın katilinin kollarında gönül rahatlığıyla ölüme koşuyordum. Ne kadar da acınası bir haldeydim.

“Özde!” Bir an Eren’in sesini duyar gibi oldum. Kapanmak üzere olan bilincimin oynadığı bir oyun muydu yoksa gerçekten gelmiş miydi? “Kahretsin!”

Boğazımdaki eller çekilirken kapanmak için direnen gözlerimi zorla olsa da açtım. Pilot yaralı omzunu tutup ayağa kalkmaya çalışıyordu. Sonunda yerdeki silaha uzanıp şakağıma dayadı. Kendisi kalktıktan sonra beni de zorla kaldırıp bedenine siper etti. Canım inanılmaz derece acıyordu ama Pilot’un durumunun benden daha kötü olduğunu biliyordum. Boğazımdaki acıyı geçirmek için yutkunurken kanın metalik tadını hissettim. Aldığım hasar tahmin ettiğimden ciddiydi

“Özde,” diyen Eren’in sesi daha yakından geliyordu. Başımı kapıya çevirdim.

“Eren,” dedim pürüzlü sesimle. Acıyla inledim.

“Onu bırak,” diye bağırdı Eren. Eren’in ardından Onat ve Markus da gelmişti.

“Onunla gideceğim. Siz de bize engel olmayacaksınız,” dedi Pilot.

“Özde’yi bırak. Sonra hangi cehenneme gitmek istersen gidebilirsin,” dedi Markus. Pilot’a nişan almış gözünü kırpmadan hareketlerini izliyordu.

“Kıymetli arkadaşınızın yaşaması için önümden çekilmenizi teklif ediyorum,” dedi Pilot bulunduğu duruma rağmen soğuk kanlılıkla. Ayağımla yaralı bacağına vurmaya çalıştım ama başaramadım.

“Reddedildi,” diye bağırdı Eren. Öfkeden kanının kaynadığına emindim. Onat’ın hâlâ sessiz kalışı ise beni deli ediyordu.

“Onat beni bilirsin,” diye konuşmaya başladı Pilot diğer

adamı umursamayarak. “Benim kaybedecek bir şeyim yok. Ama kız ölürse...”

“Tamam,” diye bağırdı Onat. Pilot’a “Gidebilirsin,” derken hayal kırıklarımın keskin uçları kalbime batmıştı. Bunu yapacaksa bile bu kadar kolay olmamalıydı. Benden kaçırdığı yüzünde bir pişmanlık emaresi aradım. Bunu yapması için bir sebep aradım.

Ama yoktu.

Pilot denen bela bedenimi kendine siper alıp kapıya kadar ulaştı. Diğer adam Pilot’u durdurmak için hamle yapsa da Onat onu engelledi. Hazar’ın çıkagelmesini bekledim. Gelip de bu olanlara dur demesini. Muhtemelen o geri döndüğünde çok geç olacaktı. Ve umarım Onat’a bu yaptığığın hesabını en acı şekilde ödetirdi.

Pilot’un evini dış dünyadan ayıran kapıdan geçerken siyah bir araba tam dibimizde durdu. Gelenin bizden biri olması düşüncesiyle gözlerim parladı. Ama bu çok uzun sürmemiştii. Arabadan inen adamlardan biri koşarak yanımıza geldi ve Pilot’a destek oldu. Benden daha güçlü dursa da ikimiz de kötü durumdaydık. Arabaya doğru ilerlerken gelen ikinci kişiyle duraksadık.

“Salih,” dedi Pilot. O adamı tanıyordum. O Allah’ın cezası adamı maalesef ki tanıyordum.

Satranç oyunundan farksız bu oyunda kozlar sürekli el değişirse de elbette tek kazanan olacaktı. Bu oyunu oynadığım yüzlerce defada çok az mat edilmişim. Kazanan taraf hep ben olurum.

Ani bir hareketle boşta kalan kolumu Pilot’un karnına geçirip silahını kaptım. Benim reflekslerim güçsüzdü ama şu an fark etmişim ki o bu konuda benden de kötüydü. Olabildiğince geriye gidip silahı onlara doğrulttum. İyi bir nişancı değildim. Tecrübem yoktu. Üçe karşı biri oynayamazdım.

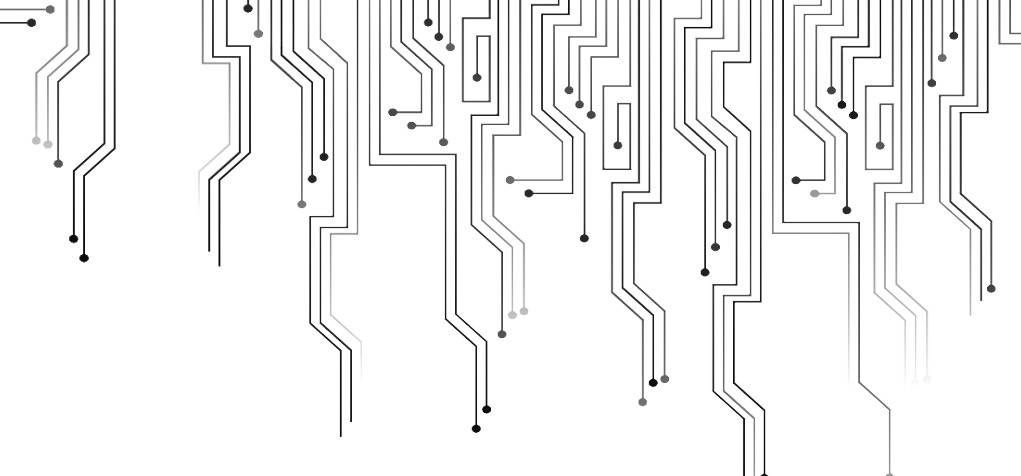
“Ne yaptığını sanıyorsun pis fahişe?” dediğinde yumruğumu sıktım. Sindiremeyeceğim kadar ağır bir hakarete uğradığımda genellikle böyle yapardım. Şiddet kimisine göre en kolay çözümdü. Fakat benim çözümüm mantıklı sağlam stratejilerdi.

“Doğru konuş!”

“Bırak gitsin bekleyerek zaman kaybediyoruz,” dedi Salih Hisarlı. “Nasıl da bir işimize yaramaz artık.”

“Emanetim onda Salih. O çipi almadan onu bir yere bırakmam.” Sonra bana döndü. “Bırak o silahı! Bir yere kaçamazsın!”

“Kaçacağımı kim söyledi?” dedim bir adım geri giderek. Namluyu başıma dayadım. “Sen eninde sonunda hak ettiğin cehenneme gideceksin. Ama bu yolda beni harcayamazsın. Ben kimseye kendimi harcatmam!”

20. ÖPİLELİ

Hazar'dan,

O silah sesi dilsiz duygularımın vaveylasıydı. Engellere çarpıp defalarca yankılandığında benim de kalbim kör kurşunlara hedef oluyordu. Bu korku pişmanlıklara gebedi.

Her defasında kendimi az kaldı diyerek motive ediyordum. Ulaştıyordum, başka yolu yoktu. İçimi parçalayan o hisse rağmen sağ salim ona ulaştıyordum. Ağaçlar seyrekleşip ay ışığı koruyu aydınlatmaya başladığında hızımı daha da arttırdım. Özde'yi bıraktığım yer görüş alanıma girdiğinde beni karşılayan tek şey yalnızlığı.

Yoktu.

Onu göremeyince beynimden vurulmuşa döndüm. Sakin kalmalıydım. Sakin kalmalıydım. Buralarda bir yerde olmalıydı. Bulunduğum karanlık köşeden çıkıp bahçenin kapıya bakan yüzüne döndüm. Onat ve Markus ellerinde silahlarla kapıya yakın bir mesafede dikiliyordu. Onat'ı bu konulardan uzak tutmak istediğim için haber vermemiştim. Nasıl oldu da buraya gelmişti?

“Onat!” Birkaç adımda yanlarına ulaştığımda Eren hemen bana döndü. Onat'sa hâlâ ifadesizliğini koruyordu.

“Hazar neredeydin sen?”

“Koruda Pilot'un peşine takıldım. Kaçtı elimden. Özde nerede?” Soruma bir cevap beklerken aldığım tek yanıt sessiz-

likti. “Eren, Özde nerede?” Yüzüme dahi bakmaması öfkemi körüklüyordu. Ne olduğunu ne zaman anlatacaklardı? “Onat! Özde nerede?”

“Peşinden gittiğin kişi Pilot değildi,” dedi Markus. Eren yokluğumda olanları anlatmaya başladığında duvarın arkasından bir el silah sesi duyuldu. Savunma içgüdüsüyle elim belimdeki silaha giderken neler olduğunu anlamaya çalıştım. Onat “Özde!” diye bağırarak dışarı koştu. O an yaşadığım duyguların tarifi yoktu. Uzun zaman sonra ilk defa böylesine endişe duyduğumu hissettim. Demir kapıdan çıktığımda gördüğüm tek şey ise hızla buradan uzaklaşan araçtı. Bu Salih Hisarlı’nın arabasıydı.

“Özde o arabada mı?” Barış başıyla beni onaylayınca koşarak Onat’ın arabasına geçtim. Neyse ki anahtar aracın üzerindeydi. Son yarım saatlik süreçte ne olduğunu deli gibi merak etsem de yapmam gereken ilk şey giden arabaya yetişmektir. Dar yolda geri dönmek için sert bir manevra yapıp yola koyuldum. Onlar çevre yoluna çıkana kadar vaktim vardı. Ne kadar hızlı olursam en kısa sürede onlara yetişir gözden kaybolmalarına engel olurum. Gaza yüklendikçe ona yetişmek için dua ediyordum. Çevre yoluna yaklaştığımda birkaç metre ötemde bir karaltı görür gibi oldum.

“Az kaldı. Az kaldı.” Öndeki araç sokak lambasıyla aydınlandığında gördüğümde emin oldum.

Hız göstergesi 190’i zorlamasına rağmen hâlâ aradaki mesafeyi kapatamamıştım. Ayağımı gaz pedalından çekmeden yola devam ettim. O kadar ince bir çizgide hareket ediyordum ki önüme çıkacak en küçük engel takla atmama neden olabilirdi.

Sol şeride yaklaşan aracı aynı hızda takip ederken mesafeyi biraz olsa da kapatmıştım. Hızımı ayarlayıp arka tampona vurmak için zaman kollamaya başladım. Tam dip dibe geldiğimizde siyah araç direksiyonu sağa kırdı ve gözümü alan dördüleriyle karşı karşıya kaldım. Ters şeride girdiğimi o an fark etmiştim. Önümdeki araçla aramızdaki mesafe kapanırken son bir hamleyle direksiyonu sağa kırdım ve yoldan çıkıp ormana daldım.

Çarpmanın etkisiyle hava yastıkları şişerken emniyet kemeri sıkı sıkı sarıldım.

Yine kefeni yırtmıştım. Bu hızla arabanın parçalara ayrılma-
mış olması mucizeydi.

Arabadan inip hasarı kontrol ettim. Kaporta olduğu gibi içi-
ne çökmüştü. Bu arabayla kesinlikle yola devam edilmezdi.

“Kahretsin!” diye bağurdım ön tekere tekme atıp. Bin kere
kahretsin! Onun da dediği gibi; böyle şanssızlık olmazdı. Bir in-
sanın her işi ters gidemezdi.

Olduğum yerde deli gibi dönerken yoldan geçen bir iki araç
durumu görüp yavaşladı. Onlara devam etmelerini işaret edip
telefonuma sarıldım.

Kime hesap soracaktım?

Eren?

Onat?

Markus?

Hesap sormam gereken kişi kendimdi. Neden almıştım ki
onu yanıma? Bu kararı alırken ne düşünmüştüm? Cebimden te-
lefonu çıkarıp Eren’i aradım.

“Hazar?”

“Yetişemedim. Onu götürdüler.” Sesimdeki hüznü gölgeleye-
miyordum. Hepsı benim yüzümdendi.

“Hazar ben...”

“Bir şey söyleme! Bakalım bu sefer işin içinden nasıl çıkaca-
ğız?”

Saatlerdir zihnimde yankılanıyordu sesler. Duyduğum tek el
silah sesi ve akabinde onu takip eden yankıları... Zihnimin du-
varlarına çarpıp kafayı yememe neden oluyordu.

Kaçırdığım detayları Eren ve Markus’tan öğrendiğimde ilk
durağım Onat oldu. Özde ile arasında tanıştıklarından beri
süren bir tezatlık olduğunu biliyordum. Ne Özde Onat’ı ne de
Onat Özde’yi günahı kadar sevmiyordu.

Ama bu Onat’ın Özde’yi Pilot’a teslim edeceği anlamına gel-
miyordu!

“Lan sen ne hakla bunu yaparsın?” Ardından dilimden dö-
külen sözlerin asıl hedefi bendim. Aptallığım. Dora’nın hemen

önünde dikilen Onat'a yumruğumu geçirdim. "Onu koruyamadım," Bir yumruk daha. "Onu koruyamadım," Gırtlığımı yırtacak kadar çok bağırdım. Onat'ın yüzü artık tanınmaz hale gelmişti. "Ben onu koruyamadım ama sen de gözünü kırpmadan bizi sattın! Dostluğumuzun değeri bu kadar mıydı?" Suçunu bildiği için tepki vermemesi işime gelmişti. Kardeşim dediğim adamın bu yaptığı akıl almaz bir şeydi. Artık kendinden geçtiğinde gözlerim Eren'i aradı. Sıra ondaydı. Hayatım boyunca çekmediğim vicdan azabını şu dakikalarda çekiyordum. Özde kanlı canlı yanıma gelene kadar asla geçmeyecek bir acıydı. "Eren! Neredesin ulan!"

Eren oturduğu yerden kalkıp karşıma dikildi. Ne karşı koyan bir duruşu vardı, ne de teslim olan. Yumruğumu daha sert sıkıp elmacık kemiğine geçirdim. Parmaklarımın eklem yerleri acısa da içimdeki acıyı bastıramadı. Onu koruyamamıştım. Sevdiğim kızı koruyamamıştım.

"Hadi bu şerefsiz bir bok yedi. Sen neden karşı çıkmadın?" Eren karşılık vermedi. "Sayıyla mı gönderdiler lan sizi bana? Konuşsana!" Eren'den cevap beklerken arkamdan bir ses yankılandı. Etin ete çarpmasıyla oluşan şak sesi ben dahil herkesin donmasına neden oldu. Arkamı döndüğümde boş gözlerle bakan Onat'ı ve karşısında yaşlı gözlerle dikilen kız kardeşimi gördüm. Yaşlı gözlerinin yanı sıra yüzünde ölümcül bir ifade vardı.

"Yaptıklarını sineye çekecek gücüm kalmadı artık. Bu Onat'ı tanıyamıyorum. Sen bunu Özde'ye nasıl yaparsın? Onu nasıl o şerefsizle teslim edersin?"

Başkalarından duymak istemediği cümleleri başkalarına sarf edebilecek iki yüzlülüğe sahip varlığa 'insan' denir. İnsan, varoluş gayesiyle yeryüzünde hüküm süren en üstün ırk. Yaratıcı tarafından en yüksek konuma getirildiği halde kendi içinde bile bölünme yaşayıp ötekileştirmeye meyilli tek canlı.

Öyle ki; bir başkası senden daha eksikse, sen yücesindir.

O silah Pilot'un beyinde patlasaydı keşke. Bir kıvılcımın böyle büyük yangınlara gebe olacağını kimse tahmin edemezdi. Hazar ile geldiğim yolu şimdi kiminle geri dönüyordum? Yanı-

yordum. Birlikte yanıyorduk. Bu kadar büyük bir yangının közü onlarca insanın kalbine düşmüşken kime kızmalıyım? Kimlere lanet edip yaşadıklarımızın, bizlere yaşattıklarının hesabını sormalıyım? Başkalarının canını yakmadan önce kalplerindeki paslanmış tabakayı söküp atsalar ne olurdu sanki? Ama hayır; onlar erdemli, iyi insanlar değildi.

“Sen ne aşağılık birisin?” diye haykırmıştım başımdaki silahı ani bir refleksle ona çevirmeden önce. Boşa geçirdiğim her saniyenin aleyhime işleneceğini bildiğim için savunma içgüdüleriyle tetiğe basmıştım. Yürek yemiş olmalıyım bu kadar cesur davranmak için. Öfkeden gözüm dönmüştü. Bir anlığına, sadece bir anlığına insanlıktan çıktım.

Parçalanan camların çıkardığı tiz ses bu isteğimi reddeder nitelikteydi. Deneyimsizliğim, hayatın bana orta parmak gösterme şekliydi. Yine de bu yaptığımdan kısa sürede pişmanlık duydum. Ben insanlıktan çıksam da insanlıktan nasibini alamayan birileri hala hayattaydı. Varlığının canımı yakması bir yana, onun ve onun gibilerin yaptığınyı yapacaktım. Neredeyse bir insanı öldürecektim, o bu sıfatı hak etmese de!

Vicdanım artık uykusundan uyanmış kulağıma sürekli onun babamın katili olduğunu fısıldıyordu. Ben nasıl bir evlattım? Babamı öldüren adamı öldüremeyecek kadar acizdim.

Bundan sonra başka bir söz söylemeye gerek yoktu sanırım.

Elimdeki silahın kayarak yere düşmesinin ardından adamlarına emir verdi Pilot. “Alın şunu.” İki kolumdan sıkıca kavranıp arabaya sürüklenirken bedenim hareket etmeyi bırakmıştı. Kurmalı oyuncaklar gibi küçücük bir hareket tepki vermeme neden oluyor ve yine aynı hızla içimdeki ateş sönüveriyordu. Oyuncak demiştim değil mi? Ne ironik ama... Başkalarını eğlendirmek için elden ele dolaşırken bu tabir üstümde pek de eğreti durmuyordu.

“Serhan kan kaybediyorsun. Hastaneye gitmen lazım,” dedi Salih Hisarlı. Berelenmiş boğazım nefes almamı zorlaştırdığı için güçlükle nefes alışlarımı düzenlemeye çalıştım. Betер olsun.

“Daha görülecek hesabım var. Hastaneye gidemeyiz bu durumda. Bir şeyler ayarlamaya çalış.” Yan tarafımdaki adama bak-

tım. Az önce birbirimizi öldürmek için elimizden geleni yaparken şimdi hayata dört elle sarılmış tutunmaya çalışıyorduk.

“Peki, bu halde ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Senin Kalamış’taki evine gidelim. Hastane kesinlikle olmaz.” Pilot’un kesik kesik kurduğu cümlelerin üzerine ön tarafta oturan Salih Hisarlı telefonuna sarıldı. Birilerine talimat verdi ve kapattı. Yolumuzu aydınlatan farların eşliğinde yolu izlemeye başladım. Belki de işim çoktan bitmişti. Pilot vücudunda bulunan iki kurşun yarasının hatta niyetlendiğim üçüncüsünü de hesaba katarsak, benden acısını fazlasıyla çıkaracaktı. Belki de öldürürdü beni. Eğer bir şeyleri düzelterekse buna da razıydım. Tabi önce babamın sır gibi sakladığı çip mevzusuna öncelik verirdi. Bu oyun ziyadesiyle uzamıştı zaten. Can sıkıcıydı ve bir o kadar da yakıcı...

“Hazar peşimizde,” dedi dikiz aynasından yolu gözetleyen şoför. Onun ismini duymam bile tüylerimin diken etti. Boynumdaki acıya rağmen arkama dönüp peşimizdeki arabaya baktım. Süratle bize yaklaşan araba mesafeyi kapatmak üzereydi.

“Hadi Hazar!”

“Ne duruyorsun bas gaza Şeref!” Salih Hisarlı’nın emri üzerine araba daha da hızlandı. Gözümü ayırmadan Hazar’ın arabasını izliyordum. Mesafeyi yine azaltmıştı. Tek umudum oydu.

“Abi yaklaşıyor.” Şoför elinden geleni yapsa da mesafe azalıyordu. Gözlerimi kapatıp dua etmeye başladım. Şimdi olmazsa bir daha asla kurtulamazdım. Bu ancak bir mucizeden ibaret olurdu benim için.

“Öndeki arabaya doğru sür.” Pilot’un sözleri üzerine gözlerimi açıp ön tarafa döndüm. Yol boş olduğu için olsa gerek karşı şeritten bir araba son sürat bize doğru geliyordu.

Salih Hisarlı bize ona dönüp “Aklını mı kaçırdın sen? Bizi de mi öldürmek istiyorsun?” diye bağırırdı. O adamdan şimdiye kadar duyduğum en mantıklı şeydi bu. Aklından ne geçiriyordu bu şerefsiz?

“Dediğimi yap. Ben işaret verince manevra yapacaksın.” Düşündüğüm şeyi yapmamalıydı. Arkaya döndüm tekrar. Çok

bir şey yoktu aramızda. Biraz ışık vursaydı yüzüne, gözlerini net olarak görebilecektim onun. Panikle ön tarafa baktım. Şoför arabayı karşıdaki arabanın üstüne sürüyordu. Karşıdaki kişi ne olduğunu anlayınca direksiyonu kırdı ama şoför de aynı yöne kırdı.

“Durun!” diye haykırdım. “Öldüreceksiniz onu, durun!” Pilot bana ölgün bir gülüş attı. Çabalarım boşa çıkınca elimde kalan tek şey ürkütücü diyaloga şahit olmaktı.

“Efendim döneyim mi?”

“Henüz değil. Onu kör noktaya sokmadan hamle yapmak yok. Ben dediğimde.”

Bir şey yapmalıyım. Onu riske atamazdım. Arkaya dönüp deli gibi camı yumruklamaya başladım. Belki beni fark ederdi.

“Aptal,” diye tısladı Pilot.” Beni camın önünden çekip kapıya çarpmadan önce. “Filmli camların ardından seni görebileceğini mi sanıyorsun?” Çarptığım yerlerim sızlarken nefesim kesildi. Artık tek umudum fark etmesiydi. “Şimdi,” diye emir verdiğinde şoför direksiyonu sağa kırdı. Neredeyse çarpışacaktık. Karşıdan gelen araba benim olduğum kısmı teğet geçmişti.

Hazar...

Olduğum yerden dik pozisyona gelip arkaya baktım. Arabayı son anda fark ettiği için manevra yapmıştı. Frenin ve tekerleklerin çıkardığı acı ses içimi yaktı. Yoldan çıkıp ormanlık alana daldı ve ağaca çarparak durdu. Kalbimin yerinden çıktığını hissettim. Kızısam da küssem de onun saçının teline bir zarar gelmesi bile beni bitirirdi. Şimdi başka bir şey için dua ediyordum.

“Lütfen ona bir şey olmamış olsun. Lütfen ufacık bir çizik bile almadan o arabadan çıksın.”

Gittikçe arkadaki görüntüsü silikleşmeye başladı. Çok geçmeden ana yola girdik ve hızımız düştü. Yolda zaman akıp giderken aklımı meşgul eden tek şey oydu. Nasıldı, yara almış mıydı? Ya birilerine ulaşamadıysa?

Şehirden uzakta bir yere gelip sürüklenerek içeriye götürüldüm. Zaten ayakta duracak takatim yoktu üstüne bunu yapmaları canımı daha da acıtmıştı. Evden çıkan adamlar yarı baygın olan Pilot’a müdahale ederken şoför bana gözcülük etti.

Beni karanlık bir odaya itip kapıyı üstüme kilitledi. İçimde fırtınalar kopsa da tepki verecek gücü kendimde bulamıyordum. Kendimi yere bırakıp pencereden sızan ay ışığıyla aydınlanan odayı inceledim. Karanlıkta tam rengini seçemesem de koyu renkli bir köşe takımı, tekli koltuk ve onun yanında dekoratif bir abajur, bir de orta sehpa vardı. Ağır adımlarla köşe takımına geçip kendimi bıraktım. Işığı açmadım. Bilinenin aksine karanlık beni ve korkularımı gölgeliyordu. Tek başıma bir yerde karanlıkta kalmayı, aydınlıkta kalmaya yeğlemiştim her zaman. Bu sefer korkularımı karanlığın içinden söküp çıkardım ve ruhumu ele geçirmesine izin verdim. O kaza anı gözümde canlandıkça ağlama isteğim güçleniyordu. Hazar'ın iyi olup olmadığını zihnimde irdeledikçe çıldıracak gibi oluyordum. Ellerim boğazıma gitti. Baskıdan dolayı kan toplayan boğazım şişmişti. Belki de daha kötüydü. Şimdilik hissettiğim tek şey yutkundduğumda nükseden acıydı.

Bir gün fiziksel acıya maruz kalıyorsam ertesi gün ruhum da bundan nasibini alıyordu. Tükenmek üzereydim. Belki de çoktan tükenmişim de ayaktayım, güçlüyüm diyerek kendimi kandırıyordum. Düşündükçe duygularım yoğunlaştı, yoğunlaştıkça bir hıçkırık koptu boğazımdan. Onu da bir erkek çılgılığı takip etti. Kime ait olduğunu anlamak için çok yormadım zihnimi. Pilot olduğunu anladım. Hastaneye gidemediği için burada tedavi ediyorlardı. “Geberirsin inşallah!” diye bağırdım sanki duyacakmış gibi. “Beter ol!”

Dört duvarın arasında günler geçerken zaman kavramını yitirmeye başlamıştım. Günlerdir duyduğum tek ses pencereden içeri dolan doğa ananın sesiydi. Arada bir gelen adamlar araladıkları kapının arkasından beni kontrol edip gidiyordu. Ölüp ölmeyeceğimi mi merak ediyorlardı, yoksa kaçacağımı mı? Bu gidişle ölümüm kaçınılmazdı. Günlerdir kuru bir ekmek ile bir bardak sudan fazlasını vermemişlerdi. Pilot beni tehdit ettiği şeyi yapıyordu. Beni bu şekilde cezalandırıyordu.

Kaçma fikri çok uzaktı benim için Zemin kattaydım ve pencerenin etrafı demir korkuluklarla çevriliydi. Kaçamazdım. Kaçsam da en fazla nereye gidebilirdim ki? Günlerdir buz gibi

yerdeydim. Boğazım şişmişti, nefes almakta bile güçlük çekiyordum. Acı ilk günden katbekat fazlaydı. Çok bir şey istemiyordum onlardan. Sadece bir sıcak yudum su. Boğazımı yumuşatacak, acımı dindirecek kadar.

En kötüsü de her yerimi uyuşturan soğuktu. Üstüme saracak bir şey olmadığı için koltuğun kirlentlerini kendime siper etmiştim. Ama bunun bile pek faydası olmadı. Ve ailem... Meraktan ölmüşlerdi kesin. Acaba öldüğümde ne yapacaklardı? Annem toparlayamazdı kendini. Öykü ise daha küçüktü. Belki bunun travmasını yaşasa da ileride hiçbir şey hatırlamazdı. Belki de ben onun zihninin bir köşesinde yer etmiş belli belirsiz bir abla figürü olurdum.

Bunları düşünürken korktuğum tek bir şey vardı: Unutulmak. Ben Öykü'nün her daim yanında olmak istiyordum. Ona bir abladan çok bir anne, bir baba olmak istiyordum. Onun büyüdüğüne anbean tanıklık etmek istiyordum. Üzüldüğünde teselli etmek, düştüğünde yaralarını sarıp sarmalamak istiyordum.

Ölmek istemiyordum.

Demir parmaklıklar arasından dışarıyı izlerken kaldığım odanın kapısı açıldı. Boyu boyumun iki katı olan iri kıyım bir adam yanıma gelip kolumdan tuttu. Ölgün bakışlarımı ona çevirdim.

“Yürü,” diye emir verdiğinde bu emrine uyamayacak kadar bitkindim. Bakışlarımı yere çevirdim. “Yürü lan,” diyerek tuttuğu kolumu sarstı. Bir süre hareket etmemi bekledikten sonra hareket etmediğimi görünce beni sürüklemeye başladı. Üzerindeki hakimiyetini kaybettiğim vücudum etrafa çarparak yerde sürüklenirken ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum. Yüreğimden kopuk gelen çığlıklar dudaklarımda takılı kalıyor sadece kesik kesik inlemeler şeklinde ortaya çıkıyordu.

Adi piç kuruşu nihayet durduğunda titrek bir nefes aldım. Kolumu tutmayı bıraktığında bedenim halı gibi serildi yere.

“Karşıma oturtun,” diye buyurdu Pilot adamlarına. Başımı zorlukla hareket ettirip çatılı kaşlarımın altından ters bir bakış attım ona. Halime güldü. Pilot'un adamları beni kaldırıp yanı başımdaki koltuğa oturttu. “Kusura bakma Ophelia. Seni iyi bir ev sahibi gibi ağırlayamadım,” dedi yalancı bir mahcubiyetle.

Ophelia... Ophelia... Beynim sadece o ayrıntıda takılıp kalıyordu. Bana neden Ophelia diyordu? “Neden burada olduğunu biliyorsun. Bana çip hakkında bildiklerini anlat, ben de sana karşılığında acısız bir ölüm bahşedeyim.”

Tam da tahmin ettiğim gibiydi. Adamın tek derdi o kahrolası çipti.

Konuşmadan önce güçlkle yutkundüğümde ağzıma kan tadı geldi. Biraz suya ihtiyacım vardı. Acizliğimi gizleyip vakur bir tutum takınmaya çalıştım ve zorlukla “Su,” dedim.

“Önce bilgi,” dedi Pilot.

“Konuşa-...” Kısa bir sessizlik. “Konuşamıyorum,” dedim. Bunun üzerine Pilot adamlarından birine işaret verdi. Yaklaşık bir dakika sonra elime su bardağı tutuşturuldu. Buz gibi suyu dudaklarıma yaklaştırıp hayattaki tüm amacım o suyu içmekmiş gibi kana kana içtim. Soğuk su tahriş olmuş boğazımdan yağ gibi akıp kısa süreliğine de olsa acımı dindirdi.

“Şimdi konuş bakalım. O çip nerede? Hazar’a mı verdin yoksa?”

“Sana daha önce de söyledim,” dedim tane tane. “Bilmiyorum. Bilseydim bile sana vermek yerine onu bulup yok ederdim.” Bu doğrudu.

Pilot öfke kontrolünü kaybedip üzerime atıldı. Kurşun yediği bacağıının üzerine fazla ağırlık verdiği için acıyla tısladı ve sağlam olan koluyla boğazıma sarıldı. Nefes almak bir yana hasarlı bölgeye yaptığı baskı gözlerimi kararttı. Onun kan kokan ellerinden kurtulmak için çırpındım.

“Öldür,” dedim anlaşılmaz bir sesle. Ona diklenecek bu gücü nereden bulduğumu bilmiyordum ama onun karşısında güçlü durdukça çıldırdığını görebiliyordum. Pilot ne demeye çalıştığını anlamadığı için boğazımı bıraktı. Krize girmiş gibi öksürmeye başladım. Kanın tadını artık daha net hissediyordum. “Öldür beni. Bilmediğim bir sorunun cevabını alamayacaksın benden.” Sesim yalvarır gibi çıkmıştı. “Dayanamıyorum artık. Öldür beni.”

Özür dilerim anne.

Özür dilerim Öykü.

Özür dilerim Hazar. Belki hayatta bile değilsin... Eğer yaşıyorsan sorumlusu olduğum her şey için özür dilerim.

Hepinizin hayatını cehenneme çevirdiğim için özür dilerim.

Bu keşmekeşliğe dayanacak gücüm kalmadı.

Artık Hazar'ın beni bulacağına dair bütün ümitlerim git gide yok oluyordu. Daha o kazadan sağ çıkıp çıkmadığını bile bilmiyordum. Arkamdan üzülecek tek kişi annemdi. Eminim ki Sinem ona ve Öykü'ye destek olacaktır. Ona kızgın olsam da aileme destek olacağını biliyordum. Onun yerinde ben olsam ben de aynısını yapardım çünkü. Ya Pilot istediğini elde edemeyince ya onların peşine düşerse?

“Demek ölmek istiyorsun,” dedi Pilot sırtarak. “İstediğin gibi olsun. Senin için hayalini kurduğum ölüm planını öğrenmek ister misin? Belki biraz canın acıyacak ama öldüğünde o kadar güzel görüneceksin ki insanlar seninki gibi bir ölüm için can atacak,” dediğinde acıyarak baktım ona.

“Ruh hastasının tekisin. Suçsuz bir aileye ve suçsuz gençlere yapmadığını bırakmadın. Senin gibi biriyle aynı havayı solumaktan tiksiniyorum,” dedim yüzümü buluşturarak.

Utanç duyulması bir herifti.

“Suçsuz gençler mi? Hazar ve ekürilerinden mi bahsediyorsun?”

“Evet.” Aramızdaki mesafeyi kapatıp karşımdaki boş koltuğa oturdu Pilot.

“Sana benim hakkımda ne anlattılar?”

“Aslında bakarsan hiçbir şey anlatmadılar. Tek bildiğim ölümüne bir düşmanlığınız olduğu,” dedim. Konuşacak kadar toparlamıştım kendimi artık. Öteki tarafa cevapsız sorularla gitmek istemiyordum. “Fakat senin tutum ve davranışların nasıl biri olduğunu ele veriyor,” diye de ekledim.

“Sana bu hikâyeyi anlatacak kadar vaktim var tatlım. Ama öncelikle ölüm seremoninin için hazırlık yapılması gerek,” dedikten sonra yanındaki adamlardan birine döndü ve “Kız için havuzu doldurun,” dedi. Şaşkınlıkla ona bakıyordum.

“Ophelia,” dedim. Benim için Ophelia'nın ölümü gibi bir

ölüm planlıyordu. Ophelia'nın ölümünün bir kaza mı, yoksa intihar mı olduğu bilinmiyordu fakat ben bir cinayetin kurbanı olacaktım. Babasının ve sevdiği adamın ağırlığı altında ezilen güzel Ophelia... Saflığıyla etrafındakiler tarafından kukla gibi oynatılan kadın...

Pilot beni onunla mı özdeşleştiriyordu?

“Evet. Onun nasıl dünyaya gözlerini yumduğunu biliyor musun? Aptal kız.” Gri gözleri bana döndü. “Havuz dolana kadar hikayemizi anlatayım madem. Önder ailesi ile olan geçmişim yıllar öncesine dayanıyor. Hazar'ın babası benim küçük ortaklarımdan biri. Onu tanıyordur. Sinan Önder... Hazar, Sinan ve Sinan'ın metresi Hülya'nın gayrimeşru çocuğu. Sinan onu ve Hülya'yı uzun yıllar boyu sakladıysa da Hülya'nın intiharı her şeyi bozdu ve Hazar onun üstüne kaldı. Sinan bu yüzden Hazar'ı sevmez. Ona göre Hazar'ın hiç var olmaması gerekiyordu ama olmuştu işte bir şekilde.” Bunların çoğunu biliyordum. Bilmediğim şey ise Pilot ile Hazar'ın babasının arkadaşı olduğuydu. “Hazar küçükken içine kapanık sessiz bir çocuktü. O kadar silik biriydi ki hayalet gibi yaşadı bir süre. Fakat çocukluktan ergenliğe geçişinde her ne olduysa ruhsal bir evrim yaşadı ve şimdi tanıdığın Hazar'ın temelini oluşturmaya başladı. Sinan ile ortaklığım olduğu için Hazar'ı çok sık görme fırsatım oluyordu. Onu her gördüğümde inanılmaz dönüşümüne şahit oluyordum. Babasından sürekli azar yediğı için korkup bir kenara sinen çocuk artık ona direnmeye başlamıştı. Sinan'la çata çat kavga edip bir sözüyle babasını sindiriyordu. Fiziksel olarak da kendini güçlendiriyordu Hazar. Disiplinli bir şekilde spor yapıyor, saatlerce atış poligonlarında atış denemesi yapıyordu. Başını sürekli belaya sokup Sinan'ı utandırmaya başladığında anlamıştım amacının ne olduğunu. İtibarına önem veren Sinan Önder'i en büyük silahıyla vurmak istiyordu ve bunun için de azimle çalışıyordu. Ondaki hırs, zekâ ve disiplin sayesinde her şeyi yapabiliirdi. Benim de böyle birine ihtiyacım vardı. Hazar Sinan'ın umurunda olmadığı için peşine düşecek birisi de yoktu. Hazar'a tutunacağı bir amaç verdim. Başlarda bana şüphayle yaklaşıtıysa da ciddi olduğumu anladığında benim yanımda yer aldı. Onu iyi bir şekilde eğittim. Kendisiyle birlikte üç arkadaşını da eğitmemi istedi. Markus, Eren ve Onat'tan bah-

settiğimi anlamışsındır. Kabul ettim. Geleceğe yatırım yapmayı seven bir adamım ben ve o dörtlü tam istediğim adamlardı. Bir süre işler yolunda gitti. Onları her alanda eğittim. Hazar'ı asıl uzmanlaştırmak istediğim alan hackerlik olsa da ondaki hırsın boyutları eline böyle bir koz vermemem için geçerli bir sebepti. Onat ise dengesiz herifin tekiydi. Onu zaten baştan elemiştim. Eren onlara göre daha uysal biriydi. Bu konuya karşı ilgisi olduğunu öğrenince Eren'i eğitmeye karar verdim. Markus feleğin çemberinden geçmişti zaten. Onu eğitmek için çabalamam gerekmedi. İlerleyen zamanlarda Sinem de benim yanımda yer aldı. Onun amacı babasına başkaldırmaktan çok Hazar'ın yanında olması.”

“Sen,” diyerek araya girdim. “Arkadaşına ihanet mi ettin?”

“Öyle de denebilir ama bu Sinan'ın pek umurunda olmadı. O hep Hazar'ı adam etmek için himayeme aldığını düşünmüştü. Gerçeği hiçbir zaman bilmedi. Benim hiç çocuğum yok. Yaşlandığımda işlerimi birinin idare etmesi gerekecekti. Hazar bu işi sırtlandığı takdirde Sinan'ın işine gelirdi. Neyse, aradan birkaç yıl geçtiğinde Hazar, Onat, Eren ve Markus artık sahaya çıkmaya hazırdı. Onları sahaya sürmem gerektiğini biliyordum. Başlarda basit, sonraları ise daha zorlu işler verdim. Hepsini te-reyağından kıl çeker gibi hallettiler. Güçleniyorlardı. Bir gün benim almak istediğim bir iş için ihaleye giren bir şirketin tüm hesaplarını çöktürmelerini istedim onlardan. Fakat başarılı olmadılar ve kimlikleri açığa çıktı.”

“Sen de onları yüzüstü bıraktın?” diye tahminde bulundum.

“Doğru,” dedi. “Benim de bir itibarım vardı sonuçta. Onların arkasında dursaydım eğer adım beş paralık olurdu. Ben de onları kaderlerine terk ettim. Nasıl olduysa bir şekilde kendilerini akladılar ve serbest kaldılar. Onlara ihanet ettiğim için tekrar yanımda yer almadılar ve beni düşman ilan ettiler. Benim emeklerim sonucu bir yere gelen beş tane velet bana karşı geldiler, inanabiliyor musun? İntikam hırsları hiç soğumadı. Beş parasızlarken tırnaklarıyla kazıya kazıya bir yere geldiler. Bu konuda onlarla iftihar etmem gerek sanırım. Beni yanıltmadılar.” En başta bu beşli varsa eğer Dora ve Okan gruba sonradan dahil olmuştu. Onların Pilot'u neden yok etmek istediklerini anlıyor-

dum artık.

“Peki, benim babamı neden bu pisliğin içine çektin?” dedim öfkeyle.

“Baban çaresizde kapıma iş dilenmek için geldi yıllar evvel. Öncesinde yerli bir bilgisayar firmasında tekniker olarak çalışmış falan filan. Benim de o yıllarda büyük bir hayalim vardı ama bu büyük ve illegal bir hayal olduğu için gizli bir şekilde yürütülmesi gerekiyordu. Baban o kadar çaresizdi ki ne buyursam yapacaktı. Bu fırsatı tepemezdim. Babana güvenip bu iş için bir şans ve iyi bir ücret verdim. O zamanlar o da maddi zorluklar çektiği için düşünmeden kabul etti. Baban zeki bir adamdı. İş çabuk kapmıştı ve yıllar içinde rüştünü ispat ederek projemin bir numaralı adamı oldu,” dedi.

“İnsanları sömürerek doldurmuşsun hep cebini. Gözün doysun! O parayı bırakacağın birisi bile yok! Seni piç!” diye bağırduğımda yaralarını umursamadan yanıma gelip kolumdan tuttu ve beni kapıya doğru çekiştirmeye başladı. Ona direnmiyordum. Çırpınışlarım bana acı vermekten öteye gitmiyordu. Çektiği acıyı misliyle bana çektiriyordu. Sonunda bahçeye çıkıp yarısı dolu olan havuzun kenarına getirdi beni.

“Piç ha? Ölürken çığlıklarının suya karışmasını zevkle izleyeceğim.” Ona karşı koymak için çırpınsam da beni omuzlarımdan tutup tüm gücüyle havuza itti. Su yeterli seviyede olmadığı için düşerken sırtım mermer zemine çarptı. Acıyla haykırdım fakat haykırışlarım suya karıştı. Ardından Pilot da suya girdi. Ondan kaçmak için geriledim ama beni köşeye kısırdığında kaçacak yerim kalmadı. Kazağımın yakasından kavrayıp göğsümden baskı uygulayarak bedenimi suya ittirdi. Su görünüşümü bulanıklaştırıyordu. Çırpınmaya çalışıyordum ama ona güç yettiremiyordum. Nefesim kesiliyordu. Alamadığım nefesi istercesine göğsüm istemsizce kasılıp gevşiyordu. Az kalmıştı. Bitecekti her şey. “Akciğerlerine suyun doluşunu izlemek istiyorum.”

Bilincim çöküyordu.

“Düşleyebilirim sular altında kalan geleceği,

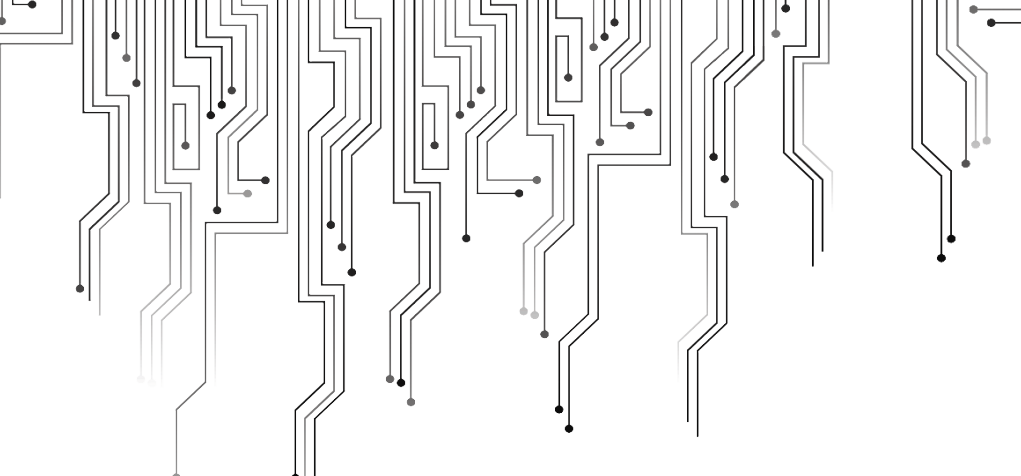
Usul usul batarken bedenim.

Kimse olmamak istemediği bu kişi benim.”

Ölüm üzerine düşünecek çok fırsatım olmamıştı. Bana hep korkunç bir şey gibi geldiği için hep kaçınmıştım onu düşünmekten. Öürken son düşündüğümüz şeyin ne olduğunu merak etmiştim ama. Fakat şimdi hayatımın gözümün önünden film şeridi gibi geçmesini beklerken zihnime nakış gibi işleniyordu hafızama kazıdığım şiirin son dizeleri. Kimsenin olmak istemediği o kişi bendim.

Uyku isteğiyle sarmalandı zihnim. Hayır, bu kadar kolay olmamalıydı. Babamın katilinin ellerinin arasında ölmemeliydim. Ama olmuyordu.

Çaresizlikle gözlerimi sıkıca yumdum ve asla sahip olamayacağım geleceği hayal ettim.

21. MASKE

Göğsümde bir baskı vardı. Kaburgalarımı acıtıyor, kuş kadar yüreğime umut üflüyordu. “Uyan Özde,” dedi ağlamaklı bir ses. Hazar? “Yalvarırım aç gözlerini, bitti her şey. Kurtulduk. Tüm belaları defetmişken beni bırakıp gidemezsin. Bunu yapamazsın. Özde lütfen!” Göğsümdeki baskı durdu. Yumuşak dudaklar kuru dudaklarıma değdi. Sıcacık teması beni sarsarken dudaklarının arasından dudaklarıma ılık bir rüzgâr gibi esti nefesi. İşte buna kayıtsız kalamamıştım.

Öksürükler eşliğinde gözlerimi açtığımda yuttuğum suyu atmam için beni doğrultup omzuna yasladı ve sırtıma yumuşak hareketlerle baskı uyguladı. Krem rengi kazağım kırmızıya boyanmıştı. Üzerimde tuhaf bir koku vardı. Bu koku burnumu yakınca yüzümü buruşturdum.

“Hazar,” dedim güçlükle. Kollarının arasında küçücük kalmıştım. “Ölmedin mi?” diye aptalca bir soru sordum olanlar aklıma geldiğinde.

“Ölmedim güzelim. Ölmedim,” dedi teselli verircesine. Bakışlarını kaşındaki yara bandına takıldı. Kazadan sonra olmuş olmalıydı. İçim ezildi. “Şimdi seni buradan götüreceğim tamam mı?”

Başımı güçlükle kaldırıp etrafa baktım. Evin kapısının önünde iki adam yerde yatıyordu. Pilot’un adamlarıydılar.

“Pilot? O?”

“Öldü,” dedi Hazar.

“Nasıl?”

“Zorlama kendini. Bunları daha sonra konuşuruz,” diyerek beni kucağına aldı. Çıkış kapısına doğru giderken kırmızıya boyanmış havuz girdi görüş alanıma. Cansız bir beden suda yüzüstü duruyordu. Ne olduğunu anlayınca gözyaşları eşliğinde başımı göğsüne yasladım. Hazar onu vurmuştu.

Hazar’la beni arabaya bindirdi. Hala onun kucağındaydım. Ölmemiştim. Hazar beni kurtarmıştı. Şu an dünya ben ve ondan ibaretti sanki. İnsanlar, mekanlar hepsi bulanık bir arka plandan ibaretti. Gözlerimin odağına düşen tek görüntü ona aitti.

Sonrasını hatırlamıyordum. Bazı sesler, parça parça görüntüler, Hazar’ın elinin sıcak teması...

Bunlar olurken bayılmış olmalıydım.

Tekrar gözlerimi açtığımda Hazar’ın evindeydim. Etrafımda bir sürü tanıdık yüz vardı. Fakat hiçbiri Hazar’a ait değildi.

“Hazar,” dedim çatallaşmış sesimle. Sinem başucuma gelip saçlarımı okşadı.

“Doktorun verdiği ilaçları almaya gitti. Birazdan gelir,” dediği anda yatak odasının kapısı açıldı. “Hatta geldi bile.” Bakışlarımı kapıya çevirdim. Hazar elinde eczane poşetiyle karşımda duruyordu.

“Uyanmışsın,” dedi Hazar. Onu onaylamak için başımı salladım.

“Evet,” dediğimde öksürük tuttu. Öksürüğün geçmesini beklerken elim refleksle boğazıma gitti. Sargılı boğazımı yokladığım da bir eksiklik fark ettim. Kolyem yoktu. “Kolyem nerede?”

“Bende. Doktor seni muayene ederken çıkarmıştı,” diyen Hazara baktım. Kolyeyi cebinden çıkarıp elinde evirip çevirmeye başladı. Sanki onu ilk defa görüyormuş gibi bir şaşkınlık vardı gözlerinde. “Özde seninle şu kolye hakkında konuşmak istiyorum.”

“Oğlum bir rahat bırak da kız iyileşsin ağız tadıyla,” dedi peşinden odaya giren Eren.

“Bu önemli bir şey. Senin şu kolye... Üzerinde bazı koordi-

natlar var.”

“Kelebekler Vadisi.”

“Anlamadım?”

“Koordinatların gösterdiği yer,” diye açıklamada bulundum. “Kelebekler vadisi.”

“Biliyordun yani?”

“Evet. Babam ölmeden önceki yaz ailecek oraya tatile gitmiştik. Ben orayı çok seviyorum. Babam da bu yüzden doğum günümde bana böyle anlamlı bir hediye verdi,” dediğimde hayal kırıklığına uğramıştı Hazar.

“Ben bunun Pilot’un aradığı çip için bir ipucu olduğunu düşünmüştüm,” dediğinde bu ihtimali hiç düşünmediğim geldi aklıma. “Çünkü kolye tek bir parçadan oluşmuyor. Arada bir boşluk var. Bak iki yüzü sonradan lehimlemişler,” dedi kolyeyi bana uzatıp. Doğru, küçük bir bozuk para büyüklüğündeki kolyenin bir tarafında Kelebekler Vadisi’nin adına istinaden kanat çırpın bir kelebek arkasında ise gittiğimiz yerin koordinatları vardı ve içi de boştu. “O boşluk tesadüf olamaz.”

“Hazar,” dedim şaşkınlıkla. “Belki de çip bunun içinde olabilir.”

“Kolyeyi açmamız gerek,” dedi Sinem.

“Bu şartlarda ona zarar vermeden açmamız mümkün değil,” dedi Hazar. “Hem Özde’nin babasının hatırasına hem de içindeyse eğer çipe zarar vermememiz için uzman biriyle açmalıyız.”

“Takı tasarımcısı olan bir arkadaşım var. Kendisi de bu tarz özel şeyler hazırlıyor. Bize yardımcı olur,” dedi Dora. Herkesin gözü onay beklercesine bana kaydı.

“Ne bakıyorsunuz? Benim için sorun değil. Artık Pandora’nın kutusunu açma vakti geldi,” dedim. Eğer Hazar’ın dediği gibiyse bu işin sonuna gelmiştik. Günlerdir aradığım şeyi babamın gözümün önüne saklamış olabileceğini düşündükçe heyecandan vücudum titriyordu. O, bana bu kolyeye çok iyi bakmam gerektiğini söylemişti. Bu tesadüf olamazdı.

“Bunu Özde iyileştikten sonra yapacağız,” dedi Hazar.

“Onun iyileşmesine daha çok var,” dedi Dora.

“Bekleyeceğiz,” dedi Hazar.

“Zaman kaybediyor olabiliriz,” dedim.

“Ne için?” diye sordu Hazar.

“O çip her ne halta yarıyorsa Pilot onu deli gibi arıyordu. Demek ki zararlı bir şey ve biz onu bulup yok etmeliyiz,” dedi Sinem.

“Sinem doğru söylüyor,” dedim. “Pilot o çipi silah sanayisinin de çığır açacak bir buluş olarak değerlendiriyordu.” Babam o çipi her nereye sakladıysa hâlâ onu bulmak isteyen birileri olabilirdi. Pilot bu işte yalnız değildi.

“İyileşmen gerek,” dedi Hazar. Gözlerindeki mavi ateş sancıyla titreyordu.

“Ben iyiyim,” Hazar inanmamışçasına baktı. “Tamam, çok iyi sayılmam ama bu şekilde yatacak kadar ağır bir durumum yok. İyi bakıldığım takdirde çabuk iyileşeceğim.”

“Yetişemeseydik ölüyordun,” dedi Hazar itiraz edercesine.

“Ama ölmedim. Lütfen bir an önce bu işe son noktayı koyalım.”

“Siz de aynı mı düşünüyorsunuz?” diye sordu Hazar ümitsizce. Herkes onu onayladı. “Dora arkadaşını ara durumu üstü kapalı anlat, kolyeyi açmak için ne lazımsa benim buraya getirsin. Sinem sen Özde’nin yanında bekle. Onat sen de benimle gel, bir şey konuşacağız,” diye buyurdu Hazar. Herkes bir kenara dağıldığında Sinem ile yalnız kaldık.

Hazar’ın neden onu benimle baş başa bıraktığına anlam veremedim. Sinem bana kaçamak bir bakış attı. Babam hakkında bildiklerini itiraf ettiği geceden sonra onu hiç görmemiştim. Hazar bu olayın ekibin içinde ayrılmaya neden olmaması için onu dışarıda bırakmıştı. Onunla baş başa kalmışken ne desem bilemiyordum. Ona hala öfkeliydim ve bunun öylece geçeceğini sanmıyordum.

Dora arkadaşıyla konuştuktan sonra elinde bir tepsiyle yanına geldi. “Sana tavuk çorbası yaptım. Onu içtikten sonra ilaçlarını al da çabuk iyileş,” dedi alışkın olmadığı sevecenlikle. Arada gıcıklığı tutsa da seviyordu beni kesin. İnsan sevmediği

insana karşı bu kadar sevecen olmazdı Yatağın kenarına oturup kendim içebilecek durumda olmama rağmen çorbayı kendisi içirince düşüncelerimden emin olmuşum. O arada Sinem de sessizce bizi izledi ve ben ilaçlarımı alınca dinlenmem için ikisi de beni tek başıma bıraktılar.

Sudaydım. Bedenim ne batıyor ne de yüzüyordu. Etrafım çiçek tarhı gibi rengarenk çiçeklerle bezeliydi. Günışığı nemli cildimi okşuyordu. Kanat çırpır gibi kolumu ileri geri hareket ettirdim. Suyun içinde kanat çıpan bir kelebek gibiydim.

Gözlerimi kapattım.

Huzurluydum.

Günışığım kesilince gözlerimi açtım.

Hazar'ın mavi gözleriyle kesişti gözlerim. Gülümsediğinde yanağının birinde gamzesi belirdi. Gülümsedim. Usulca bana yüzünü yüzüme doğru eğdi. Dudaklarına uzanmak üzereyken tuhaf bir şeyler oldu. Su bulandı ve rengi kanın kırmızısını aldı. Karşımdaki yüz ise Hazar değil de Serhan'dı.

Adice sırtıtp bedenimi suya bastırdı.

Kanın kırmızısı görüşümü kapattı. Çırpındım. Çığlık atmaya çalıştım. Çığlıklarım suya karıştı.

“Hayır,” diyerek yerimden sıçradım. Kalbim hızlı hızlı atıyordu. Yaralı bir hayvan gibi çırpınıp nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Gerçekten boğuluyormuşum gibi nefes nefeseydim. Odaya koşarak giren Sinem'e sıkıca sarıldım.

“Geçti,” diye teselli etti beni.

“Sinem,” dedim emin olmak için.

“Benim güzelim. Her şey geçti. Kâbus gördün sadece.” Derin nefesler alıp etrafımı kontrol ettim.

“Ne zamandır uyuyorum?”

“İki saat olmuştur en fazla.”

“Kolyeyi açtılar mı?” diye sordum merakla.

“Açmadılar. Dora'nın arkadaşı bir saate burada olacak,” dedi Sinem.

“Yardım et de duş alayım o gelmeden önce.”

“Peki diyerek,” ayağa kalktı. “Ben suyu ayarlayayım. Sen de o sırada kendine kıyafet hazırla.” Başımla onu onaylayıp gardıroba yöneldim. Mutlaka bir iki parça kıyafetim vardır bir köşede. Dediğim gibi de olmuştu. Uzun kollu bir badi ve eşofman altını alıp banyoya geçtim.

“Su hazır,” dedi Sinem. “İstersen yardım edebilirim?”

“Yok, daha iyiyim ben. Kendi başıma hallederim. Çok durmam zaten,” dedim.

Sinem banyodan çıktığında üzerimdekileri çıkarıp duşa girdim. Su aktıkça vücudumdaki kan lekeleri suyu pembemsi bir renge boyuyor gibiydi. Ya da ben hayal görüyordum, bilmiyorum. Bu yaşadıklarımın sonrasla su ile aram iyi olmaz diye düşünmüştüm ama düşündüğüm gibi olmamıştı. Yine de üzerimde ufak bir tedirginlik vardı.

Gözyaşları içinde başımı duş kabininin soğuk camına yasladım. Ölümün kıyısından dönmüştüm. Babamın katilinin kanıyla yıkanmıştı bedenim. Suyun altında boğulduğum an asla gözlerimin önünden gitmeyecekti.

Elime Hazar’ın mentollü şampuanından bir avuç dolusu döküp saçlarıma yaydım. Ölümün kokusu tenimden silinsin istiyordum. Yalnızca Hazar’ın iç gıcıklayan kokusuna bulanmak istiyordum.

İyice temizlendikten sonra duştan çıktım. Lavabonun aynasındaki nemi silip aynadaki aksime baktım. Gözlerimin feri gitmişti. Gözaltılarımda en kaliteli fondötenin bile kapatamayacağı mor halkalar oluşmuştu. Boynumdaki çürük yeşile dönmüştü. Vücudumun çeşitli yerlerinde darp izleri kaybolmak üzereydi. Gözlerimi aynadan çekip tarak ve kurutma makinesi aramaya başladım. Birbirine dolaşan saçlarımı gelişigüzel taradıktan sonra makineyle kurutup duştan çıktım.

Yatak odasına geçtiğimde yatağın ortasında oturan Hazar ile karşılaştım. Çekingence hareket edip yatağın ucundaki çamaşırları aldım. Aramızda geçen kısa bakışmadan sonra banyoya gideceğim sırada kolumdan tutup beni durdurdu.

“Burada giyinebilirsin. Ben çıkıyorum,” dedi.

“Peki,” deyip gitmesini bekledim. Ama o gitmek yerine bana

yaklaşıp gözlerini boynumdaki morluğa dikti.

“Ne zaman oldu bu?”

“Beni kaçırdığı gece.” Hazar öfkeyle yumruğunu sıktı.

“Bu kadar kolay ölmeyi hak etmiyordu. Derisini diri diri yüzmeliydim onun,” dedi hiddetle. Ona göre ben daha soğukkanlı davranıyordum.

“Bunları düşünmenin zamanı değil artık. Ve lütfen zorunda kalmadıkça o adamı hatırlatacak bir şey söyleme bana,” dedimde dudakları dudaklarıma uzandı. Kısa süreli bir öpücüğün sonunda benden ayrıldı.

“Onu sana hatırlatmamak için elimden geleni yapacağım,” dedikten sonra odadan çıktı.

Üzerimi giyinip salona geçtiğimde bizimkilerin arasında yabancı bir erkek vardı. Tuhaf tipli çocuğa gerekenden uzun süre takıldı bakışlarım. Neon sarısına boyadığı dalgalı saçlarından alamıyordum gözlerimi. Salaş kazağının düşük yakasından görünen göğsü ve boynunun tamamı eşitli dövmelemlerle kaplıydı. Kaşında, burnunda ve dudağında sayısız piercing vardı. Fazla sıradan duran grubun arasında eğreti durmuştu.

“Özde de geldiğine göre şu işi halledelim,” dedi Onat.

“Peki,” dedi yabancı çocuk. “Şu kolyeyi verin bakalım.”

“Açarken dikkat et,” diye uyardım çocuğu.

“Ona bir bebek gibi muamele göstereceğime emin olabilirsin,” dedi çocuk. Hazar cebinden çıkardığı kolyeyi çocuğa uzattı. Çocuk onu elinde evirip çevirdikten eline makas benzeri bir alet alıp kolyeyi kesmeye başladı. Gerginlikle çocuğun işini bitirmesini bekledik. Eğer içi boşsa boşuna ümitlenmiş olacaktık. Ama tam tersi olursa eğer bu meseleyi kökten çözecektik. Çocuk kolyenin yarısını kestikten sonra açık kısmı avcuna doğru çevirdiğinde küçük bir parça düştü eline. O an kalbimin atışı durmuştu sanki.

Çocuk elindeki şeyi Hazar’a uzattı. Çok küçük bir şey olduğu için seçemiyordum. Çip olabilirdi. Hazar elindeki şeyi inceledi.

“Bu bir bellek kartı.” Babam çipi bir kolyenin içine saklayacak kadar tedbirsiz biri değildi. Ama bu da bir şeydi. O kartın

içinde çipe dair bir ipucu vardı.

“Şu kolyeyi birleştirdikten sonra gidebilirsin,” dedi Dora çocuğa. Çocuk alenen kovulduğunun farkındaydı. Yine de bozuntuya vermeyip işine döndü.

“Ben bunu ancak atölyede lehimleyebilirim. İsterseniz bunu alayım yarın lehimleyip Dora’ya veririm,” dedi çocuk.

“Kesinlikle olmaz,” diyerek kolyeyi çocuğun elinden aldım. Kolyenin üzerinde önemli bir koordinat vardı ve bu bilginin bizden dışarıya çıkmasını istemiyordum.

“Peki,” diyerek ayağa kalktı çocuk. Onat çocuğa kabarık beyaz bir zarf verdikten sonra yolcu etti.

“Bana bir bilgisayar ve kart için adaptör bulun,” dedi Hazar. Sinem çalışma odasından bir bilgisayar ve adaptör getirdi. Hazar bilgisayarı açıp kartı yerleştirdiği adaptörü bilgisayara taktı. Biraz heyecan ve biraz gergin bir şekilde, beklemeye başladım. Hazar kartın dosyasını açtığı anda on dakikalık bir video çıktı sadece. Hazar bilgisayarı masaya koyup videoyu başlattı.

İlk önce evimdeki çalışma odasının boş sandalyesi girdi görüş alanıma. Sonra da babam girdi ve sandalyeye oturdu. Neredeyse unutmak üzere olduğum yüzünü inceledim. Özlem baskın çıktığında çipi falan boş verip ağlamaya başladım. Babam kamerayı kontrol ettikten sonra konuştu.

“Canım kızım,” diye başladı konuşmasına. “Umarım sen, bıraktığım ipuçlarını takip edip bu videoyu izleme şansına erişmişsindir. Bu videoyu izliyorsan bir şey gerçek olmuştur aynı zamanda. Ben artık bu dünyada değilim ve sen tüm gerçekleri biliyorsun. Umarım benimkisi kötü bir kehanetten ibarettir. Gerçekten kötü işler yaptım. Ama en kötüsü de Serhan Tekin’e hizmet etmem oldu. Bunu yapmak için geçerli sebeplerim olsa da bu beni haklı çıkarmıyor, biliyorum.

Bana yanında bir iş ayarladı ve bunun karşılığında benden tek bir şey istedi. Yaptığım işten asla kimseye bahsetmeyecektim. Aileme bile... Bulunduğum şartlar içinde işi kabul etmek en akılcı şeydi. Sonuçta çalmıyordum çırpıyordum. Onun kurduğu operatör şirketinde Ar-Ge kısmında normalde yan yana bile glemeyeceğim mühendis ve uzmanlardan iş öğreniyordum. Ser-

han'ın bu gizliliğini iş hassasiyetine vermiştim. Yeni bir sektörde riskli bir iş yapıyordu ve güven onun için en önemli şeydi.

Bu düşüncem beş yıl falan sürdü muhtemelen. Onu tanıdıkça kirli yüzünü görmeye başladım. Beş yıl içinde Serhan inanılmaz bir başarı elde etti ve sektörde dizginleri ele aldı. Çeşitli küresel şirketle iş birliği yapan ülkenin en zengin insanlarından biriydi artık. Bense hâlâ onun gölgesinde yalan bir hayat süren üst düzey bir çalışandım. Paraya doymayan aç bir ağız gibi daha fazlasını istiyordu. Sahip olduğu konum ve serveti onu zehirledi. Bir noktadan sonra para hırsı da ondaki sonsuz açlığı tanımlamak için yetersiz kaldı. Bu şekilde onunla daha fazla çalışmazdım. Sizi bir ömür rahat ettirecek kadar para kazandığım için istifa edeceğimi söyledim. Fakat o kabul etmedi.

Çok üzgünüm. Kızlarımın büyüdüğünü göremeyecek olmak canımı yakıyor. Anneni ve seni zor durumda bıraktığım için üzgünüm,” Babamın ela gözleri yaşlarla parlaklaştı. Onu öyle gördükçe ben daha şiddetli ağladım. “Tek isteğim beni affetmeniz. Şimdi asıl konuya geleceğim. Serhan iğrenç bir amacın peşinde. Dünyanın gittiği berbat durum malumken o bunu hızlandırmak istiyor. Askeri sanayide öne çıkmak isteyen çok uluslu şirketler için bir silah üretti. Silahın yıkım gücü çok büyük. Elimde o silahı programlayacak bir çip var. Çipi kopyalamadan önce elindeki tek örneği ve onunla ilgili tüm belgeleri çalıp sakladım. Neden direkt yok etmediğimi sorabilirsin. Ona da açıklık getireyim. Beni sizinle tehdit ediyordu uzun zamandır. Onun tehditleri yüzünden yıllarca çıkamadım o bataklıktan ama artık bıçak kemiğe dayandı. Koz elde etmek için çipi çaldım ve onunla ilgili çalışan herkesi, her şeyi yok ettim. Sizi güvence altına almakta tek amacım. Çip bende olduğu sürece, siz dokunulmaz olacaktınız. Ama artık ben olmadığımı göre bir konuda başarısız olmuşum demektir.” Gözlüğünü çıkarıp gözyaşlarını sildi. “Çip, Kelebekler Vadisi'nde senin keşfettiğin mağaradaki küçük bir oyukta. Oyuğu rahatlıkla bulman için onun bulunduğu duvara bir kelebek figürü oydum. Tüm belgeler ve çip özel bir çantanın içinde orada saklı. Onu bul ve yok et. Orada aynı zamanda iki milyon lira ve bir adet külçe altın var. Size daha fazla para bırakmak isterdim ama Serhan'dan habersiz yapabildiğim bu oldu. Oyuğu betonla kapattığım için yanına onu kıracak bir şeyler al.

Parayı yurtdışı merkezli bir bankaya yatır. Annene ve kardeşine sahip çık kızım. Sen bunu başarabilecek kabiliyettesin. Onlara eksikliğimi hissettirme. Allah’a emanet olun. Beni affet. Sizi çok seviyorum.” Video bittiğinde canım çıkana kadar ağlamaya başladım. Dayanamıyordum. Her şey gülle gibi düşüyordu üzerime.

Hazar yanıma gelip belime sarıldı.

“Üzgünüm,” dedi Hazar. Gözyaşları içinde onun kollarında teselli bulmaya çalıştım ama olmadı. Babamın yarattığı boşluk daha fazla büyümüştü.

“Onu özlüyorum,” dedim. “Beni bu dünyada yapayalnız bıraktığı için ona kırgınım ama onu çok özlüyorum.”

“Hişt. Sen yalnız değilsin. Annen var, kardeşin var, ben varım. Hiç kimse olmazsa bile yanında ben olacağım. Biz bir aileyiz artık. Defet bu düşünceleri aklından. Sabah erkenden yola çıkacağız. Hem dileğini de yerine getireceğim,” dediğinde ondan ne dilediğimi düşündüm bir süre.

“Ne dileği?”

“Unuttun demek,” dedi Hazar “O zaman gidince göreceksin.”

Ağır geçen bir gecenin ardından sabah erkenden uyan-dım. Hazar’ın kollarındaydım. O benden önce uyanmış tavanı izliyordu.

“Günaydın,” dedim gülümseyerek. Dudaklarıma küçük bir buse kondurdu.

“İşte şimdi günüm aydınlandı,” dediğinde utançtan başımı deveduğu gibi yastığa gömdüm.

“Beni böyle utandırıcaksan seninle işimiz var,” dedim utanç-la.

“Yeni yetmeler gibi utanacaksan asıl benim seninle işim var,” diye karşılık verdi Hazar.

“Bu konuyu uzatıp seni keyiflendirmeyeceğim. Diğerlerini uyandırırım da bir an önce yola çıkalım,” dediğinde Hazar kaş-larını çatı.

“Diğerleri?”

“Diğerleri işte. Sinem, Eren, Onat, Dora... Bizimle gelme-

yecekler mi?”

“Hayır. Onların burada başka işleri var. Biz ikimiz gideceğiz sadece.”

“Bu tehlikeli olmaz mı? Sen... Pilot’u öldürdün. Yani...”
Cümleyi tamamlayacak cesaretim yoktu.

“Pilot’u öldürdüğüm için ortalıkta dolaşmamam gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?” Evet anlamında başımı salladım.
“Merak etme o konuyu hallettim.”

“Nasıl?”

“Pilot’un kuzeni siyasetle uğraşiyor. Adam aynı zamanda Pilot’un ortağı. Ona Pilot’la yediği bokları belgeleyen birkaç delil gönderdim. Eğer Pilot’un ölümünün üstünü kapatmazsa daha fazlasını basına ve muhalefet liderlerine dağıtacağımı da ekledim. Korkudan götü tutuştu ve kabul etti. Siyasi gücünü kullanarak kolayca bu işin üstünü kapattı. Biz kendi başımıza böyle bir şeyi yapamazdık.”

“Akıllıca bir hamle yapmışsın,” diyerek onu takdir ettim. “O zaman burada oyalanmayalım da hazırlanalım. Bu arada, Muğla’ya uçakla mı gideceğiz yoksa arabayla mı?”

“Araba ile gideceğiz,” dedi. Saate baktım.

“Sekizde yola çıkarsak akşamüzeri orada oluruz,” diye fikir yürüttüm.

“Aynen öyle. Sen ikimiz için küçük bir çanta hazırla ben de orada ihtiyaç duyacağımız alet edevatı toplayayım.”

“Tamamdır patron,” diyerek yataktan çıktım ve gardıropta bulduğum çantaya ikimiz için kıyafet koydum. Orada ne kadar kalacağımızı bilmediğim için her şeyden fazlaca alıp odadan çıktım. Mutfaktan gelen sesler üzerine rotamı mutfığa çevirdim. Herkes kahvaltı ediyordu. Uzun zaman sonra özlediğim manzaraydı bu.

“Gelsene Özde,” dedi Sinem. “Kahvaltı et de ilaçlarını al.”

“Bakıyorum da erkencisiniz,” deyip Hazar’ın yanındaki boş sandalyeye oturdum. Sinem ve Hazar önümdeki tabağa kahvaltılık koymak için çetin bir mücadele vermeye başladı.

“Önemli bir gün bugün uyku tutmadı kimseyi o yüzden,”

dedi Dora.

“Versene kızım şu zeytini,” diye çıkıştı Hazar Sinem’e.

“Çek patilerini. Ben Özde’yi elimle besleyeceğim.”

“Sinem benim canımı sıkma.”

“Abartmayın isterseniz. Zaten bu kadar şeyi yiyemem ben.” İkisi de anlaşmış gibi aynı anda “O tabak bitecek,” dedi.

“İki kardeş bir olup darlamayın kızı,” dedi Dora. Neyse ki Dora’nın sözleri etkili olmuştu da Hazar ve Sinem beni rahat bırakmıştı.

“Biz yokken siz ne yapacaksınız?” diye sordum.

“Mobicell defterini kapatacağız.”

“Farkında mısınız bilmiyorum ama Pilot öldü. Niye böyle boş bir işle uğraşıyorsunuz.”

“Evet. Pilot denen puşt artık eşek cennetini boylamış olsa da Hisarlı hâlâ oranın ortağı. O çipin peşine düşecek olan bir numaralı aday aynı zamanda,” dedi Onat.

“Sonuna yaklaştık zaten. Ataklar ve basına sızan güvenlik ihlali kanıtlayan belgelerle iflas bayrağını çekmek üzereler. Pilot’un ölümü de bunda etkili oldu. Biz de bugün Pilot’a dair ne varsa tarihe gömüp ardından da bir basın bildirisi yayınlayacağız. Bizimle uğraşmak ne demek anlasınlar bakalım.”

“Pilot’un ölümünün üzerinden daha bir gün geçmişken mantıklı mı yaptığınız?”

“Gayet de mantıklı,” dedi Onat. “Bizi takip edemezler. Gerçek kimliğimizi açık etmeden yapacağız.”

“Bunun için güzel bir ada da sahip olmamız gerekiyor,” dedi Dora.

“Aklında bir fikir olan var mı?” Dora hayır anlamında başını salladı.

“Öyle gereksiz detaylara takılmadık hiç,” dedi Eren.

“Gereksiz deme lütfen. Siber korsanlık yapıyorsan eğer bir çeşit imzan olmalı. Bu da yaratıcı bir ad oluyor.”

“Senin bir önerin var mı?” diye sordu Sinem. Bir süre düşündüm.

“Var. *Maske*. Yaptığımız şeye yaraşır bir isim bence.”

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Onat. “Bir metafor olarak da kullanılabilir, ben sevdim. Başka bir öneri yoksa eğer kabul edilmiştir.”

“Akşam haberleri mutlaka izleyin,” dedi Eren. “Şenlik var şenlik.”

Kahvaltıdan sonra vedalaşıp Hazar’la birlikte evden çıktık. Yol uzundu ve zaman nasıl geçecekti bilmiyordum.

Gemlik’e yaklaştığımızda esnemeye başladım.

“Bakıyorum da çabuk pes ettin,” dedi Hazar.

“İlaçlar yüzünden sanırım, uykum geldi.”

“Olabilir. Koltuğu biraz yatır da rahat uyu,” diye öneride bulundu. Koltuğu rahat yatacağım şekilde ayarlayıp gözlerimi kapattım.

Beni tekrar uyandıran Hazar’ın ninni gibi sesi olmuştu. Tutulan boynumu ovarak başımı kaldırdım ve etrafa baktım.

“Neredeyiz?”

“Susurluk’ta dinlenme tesisine geldik. Hadi, hızlıca bir şeyler yiyelim de yolumuza devam edelim.” Dağılan saçlarımı toparlayıp emniyet kemerimi çözdüm. Hazar arabadan inip kapımı açtı ve elini uzattı. Uzattığı elini tutup aşağı indiğimde soğuk iğne gibi battı tenime. Arka kapıyı açıp montumu aldım vakit kaybetmeden.

Geldiğimiz dinlenme tesisi tıklım tıklımdı. İnsanlar bu soğukta terasa oturmuş çay keyfi yapıyorlardı. İçeri geçtiğimde ılık hava tenimi yalayıp geçti. Boş bir masaya geçip sıcakta kedi gibi mayıştım.

“Ne yemek istersin?” diye sordu Hazar.

“Hafif bir şeyler olsun da ne olduğu önemli değil. Ben iki dakika lavaboya gideceğim,” dedim.

“Bekle,” deyip cüzdandan para çıkarıp elime tutuşturdu. Neden bana para verdiğini anlamlandırmaya çalışırcasına ona baktım. “Bakma öyle. Dinlenme tesislerinde aldığın hava

bile parayla,” dedi. Çok sık seyahat etmediğim için bu ayrıntıya yabancıydım tabi. Hazar’ı bekletmemek için hızlı hareket ettim. İşimi bitirip tuvaletten çıktığımda hediyelik eşyalarının olduğu dükkân dikkatimi çekti. Fazla oyalanmadan dükkânın içini turladım. Çıkacağı sırada farklı çeşitlerde anahtarlıkların sergilendiği pano dikkatimi çekti. Anahtarlıklara karşı bir zaafım vardı. Alıntı sözlerin ve bazı tarihi eserlerin olduğu basit anahtarlıkları es geçip özel bir şeyler aradım. Siyah bir balo maskesi şeklinde olan anahtarlık hoşuma gitti. Onun aynısından altı tane daha alıp kasaya gittim.

Hazar’ın yanına geri döndüğümde sıkıntıyla önündeki çorbayı karıştırırken buldum onu.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum karşısına oturup.

“Yok.”

“Hazar seni artık tanıyorum. Belli işte, canın bir şeye sıkılmış.”

Elimi tuttu. “Gerçekten iyiyim ben. Sadece üstüne fazla mı geliyorum diye düşünüyordum. Son zamanlarda ağır şeyler yaşadın ve bunun seni hasta etmesinden endişeleniyorum.”

“Sakın böyle düşünme. Eğer sen beni kendi halime bıraksaydın yaşadıklarımı atlatamazdım. Bu şekilde kafam dağılıyor ve dertlerimi unutuyorum.”

“Uykunda ağlıyorsun,” dedi Hazar. “Dün gece de bugün yoldayken de ağladın. Ayrıca Sinem kâbus gördüğünü söyledi.”

“Tam olarak atlatmış sayılmam ama ileride geçecek,” dedim.

“Geçmeyecek,” dedi. “Sen psikolojik bir destek almadığın sürece dikiş tutmayan bir yara gibi kanamaya devam edecek. Ben de aynı yoldan geçtim.”

“Hazar,” dedim buruk bir sesle. İkimiz de travmatik şeyler yaşamıştık. Bunu atlatmanın kolay olmadığını biliyordum ama sürekli dile getirilmesi de canımı sıkmaktan başka işe yaramıyordu.

“Geri döndüğümüzde ilk işimiz bu olacak,” diye söz verdim ona.

“Peki,” dedim mecburen. Aramızda gergin bir hava vardı.

Bunu nasıl dağıtacağımı düşünürken aldığım anahtarlıklar geldi aklıma. Cebime tıktırdığım küçük paketlerden birini çıkarıp ona uzattım. Hazar bu ne dercesine bir bakış attı. “Lavabodan çıkınca hediyeelik eşya satan dükkân dikkatimi çekti. Anı olsun diye bir hediye aldım. Eren, Onat, Okan, Sinem ve Dora’ya da aldım ama onlarınkini dönüşte vereceğim.”

“Öyle mi? Ne aldın?”

“Hediyeleşmenin bir adabı var Hazar. Bana soracağına kendin bak.” Sözlerim üzerine paketi önüne çekip yapışkanlı kısmını açtı. Anahtarlıkları eline alıp incelerken yüzünde mimik oynamıyordu. “Bir şey demeyecek misin?”

“Güzelmış. Ve de anlamlı.”

“Artık maskelerimizi çıkarmamızı istiyorum. İkimizin de. Birbirimizden gizlimiz saklımız olmasın. İkimiz de yalın olalım. Tümüyle yalansız...”

“Yalın olmaktan kastın çıplak olmak mı? Hiçbir şey olmadan?” diye sordu muzipçe. Hazar’ın sözler karşısında yanaklarım ısındı. Gözlerinde ilk defa gördüğüm edepsiz bir ışıltı vardı.

“Edepsiz,” dedim kızarak.

“Yanımda senin gibi bir afet varken zihnimi uslu düşünceler süslemiyor, özür dilerim.” Bu halimle afetten çok afetzedeye benziyordum ama neyse.

“Hazar yemeğini ye de gidelim,” dedim konuyu kapatmak için. Sonrasında soğumak üzere olan çorbalarımızdan zorlukla birkaç kaşık alıp yola koyulduk. Hazar gözle görülebilir şekilde arttırmıştı hızını. Hiç durmadan yola devam edip Kelebekler Vadisi’ne ulaştık.

“Burası cennet gibi bir yer,” dedi Hazar manzarayı izlerken.

“Bunu çipi bulduktan sonra tartışalım. Hava kararırsa yarın aramak zorunda kalacağız,” dedim.

“İstikamet neresi?”

“İleride sağ tarafta mağaralar var. Benim keşfettiğim mağaranın önünde defne ağacı vardı. Önce onu bulacağız. Sonrası kolay.” El fenerlerinin olduğu çantayı bana uzattı. O ise iki koca balyozu omuzlayıp peşimden geldi. Çamurlaşmış top-

rağa bata çıka yürüdük. On dakika süren bir arayışın sonunda aradığım ağacı buldum.

“İşte burası Hazar,” dedim heyecanla. Defne ağacına yaklaşıp yapraklarının mis kokusunu içime çektim. Hazar tereddütle mağaraya yaklaştı.

“Burası olduğuna eminsin değil mi?”

“Evet.”

“İyi,” dedi etrafı kolaçan edip. “Bir an önce bu işi bitirelim.” Çantadan el fenerlerini çıkarıp birini ona uzattım. “Bir kontrol etsene yabani hayvan falan var mı diye?”

“Seni ödle!” diyerek mağaranın girişine yaklaştı ve içeriyi kontrol etti. “Boş görünüyor. Hadi gel.” Hazar ile içeri girdim. Gözüne ilişen oyukları kontrol etmeye başladı. “Bu mağaranın genişliği ne kadar?”

“Taş çatlasın 70 metrekafe falandır. Devamı yok zaten.”

“İyi. Sen sağ tarafı kontrol et ben de sol tarafı.”

Sağ tarafa geçip duvarda kelebek figürü aramaya başladım.

“Özde buldum,” dedi Hazar saniyeler sonra. Heyecanla yanına gittim. Hazar elindeki feneriyle basit kelebek şekline baktı. Kelebeğin hatlarını oluşturan boşluklarda parmaklarımı gezdirdim. Her bir santiminde babam vardı. Hazar figürün etrafını yokladı ve toprakla örtülmüş betonu açığa çıkardı. “Babanın betonla kapattığı yer burası işte. Bana ışık tut da şunu kırayım.” Hazar’ın elindeki diğer feneri de alıp oyuğa doğru tuttum. Hazar balyozu sıkıca kavrayıp darbeyi indirdi. İlk vuruşta sıva parçalandı. Hazar işimizi daha da kolaylaştırmak için bir kere daha vurup deliği büyüttü. Neyse ki mevsim kıştı da burada rahatlıkla hareket edebiliyorduk. Başka zaman bu mümkün değildi.

Hazar boşluktan içeriye elini uzattı.

“Çanta orada mı?”

“Evet. Ama biraz geride erişemiyorum. Sapını yakaladım sanırım,” dedi ve çantayı çekip çıkardı. Fazla efor sarf ettiği için ter içinde kalmıştı Hazar. Elimdeki feneri alıp yere bağdaş kurdu. “Bir sürü insanın hayatına mâl olan şu çip neye benziyormuş ba-

kalım,” diyerek çantayı açtı Hazar. Bir sürü dosyanın arasındaki kutuyu alıp açtım. Sim kart büyüklüğünde bir şeydi çip.

“Bunu nasıl yok edeceğiz?” Hazar’a baktım.

“Yakacağız,” dedim.

“Ya yanmaya dayanıklıysa?”

“Sanmıyorum. Özel bir durum söz konusu olsaydı babam bunu söylerdi.”

“Belgeleri dışarıda yakmayalım. Burada yakıp gidelim.”

“Olur,” dediğimde Hazar belgeleri ortaya toplayıp cebinden çıkardığı çakmakla tutuşturdu. Alev alan kağıtlardan yayılan ışık mağarayı doldurdu. Hazar çipi elimden alıp önce taş ile ezdi ve eğip büktü. Buna daha fazla dayanamayan metal ikiye ayrıldı. Daha sonra çakmakla ateşe verdi çipi. Dosyaların hepsi yanana kadar bekledik. Mağarada dumanın çıkışı için bir baca olmadığında her yerimiz is oldu. Dosyalardan geriye sadece küller kaldığında mağarayı terk ettik.

“Artık her şey bitti,” diye bağırdım. Dağlara çarpan sesim eko yaparak etrafa dağıldığında ağaçtaki kuşlar korkuyla havalandı. Özür dilerim kuşlar.

“Bitmedi,” dedi Hazar. Endişeyle ona baktım. “Temizlenmemiz gerek.” Bakışları ay ışığında aydınlanan denize dönmüştü. Aklından ne geçtiğini anladığımda korkuyla yutkundum.

“Hayır, bu havada olmaz.”

“Evet, bu havada olacak. Sen ve ben. Sadece ikimiz. Yakamoz saçlarına vuracak. Seni izlerken kendimden geçeceğim.”

“Hazar,” diye fısıldadım.

“Sona...” deyip beni umursamadan kazağını çıkardı. “Kalan...” Sonra ayakkabısını ve çoraplarını çıkardı. “Çürük...” En sonunda da pantolonunu çıkarıp boxerıyla kaldı ve koşturdu başladı “Yumurta!”

Onun heyecanlı hali karşısında cesaret alıp ben de üzerimi çıkardım. Bu maceranın sonunda zatürre olacak olsam da anı yaşamak istiyorum. Ben denize doğru koşarken Hazar çoktan suya girmişti. Denize yaklaştıkça tempom arttı. Tam anlamıyla suya girmezsem eğer bir daha asla cesaret edemezdim.

Koştum. Buz gibi su tenimi karıncalandırıyordu. Hazar'ı göremeyince panikleyip seslendim. "Hazar?"

"Aşkım?" dedi arkamdan. Ay ışığında parlayan silüetine baktım. Hitabı karşısında erimiştim resmen

"Beni yalnız bırakma bir daha," diye azarladım onu.

"Asla," dedi Hazar. Tır tır titreyerek yanına gittim ve boynuna sarıldım.

"Sen benim isteğimi gerçekleştirdin. Hadi sen de bir şey dile. Ne istersen yapacağım," dedim.

"Büyük konuşuyorsun bak," dedi Hazar muzipçe.

"Büyük oynuyorum. İsteddiğini dilemekte özgürsün."

"Peki. Benim dileğim... İstanbul'a döndüğümüzde senin resmen hayatımın kadını olmanı istiyorum. Üzgünüm elimde ne güzel bir yüzük ne de sana yakışacak bir teklif ortamı var," dediğinde ayaklarımdaki derman kesildi ve olduğum yerde sendeledim.

"Şaka yapıyorsun değil mi?" diye sordum.

"Gayet ciddiym," dedi sırtarak. "Hayırdır? Korktun mu?"

"Hazar," dedim inanamayarak. "Cidden benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Evet," dedi. "Ayrıca biri kız, biri oğlan ikiz çocuklar da istiyorum. Cinsiyetleri tutturmak şans işi de ikiz çocuk konusunda elimden geleni yaparım," dedi. Bu tarz imalı konuşmaları beni utandırıyor. Bana sıkıca sarıldı.

"Gelecekteki çocukların için isim düşündün mü peki?" diye sordum alayla. Maşallah benden habersiz bütün planı yapmıştı.

"Tabi. Kızım için Hazal, oğlum için de Hazar Jr. Güzel değil mi?" diye sorduğunda omzuna vurdum.

"Seni egoist pislik! Adınla uyumlu isimler mi koyacaksın çocuklarına?"

"Evet. Ne var bunda? Senin baban yapmış ya aynısını? Öktem, Özde ve Öykü. Ben yapınca mı egoist oluyorum?" Haklı olduğunu bildiğim için sustum.

"Hazar biraz daha suda kalırsak o hayalini kurduğun çocuk-

larımız hiç doğmayabilir. Ben çok üşüdüm,” dedim.

“Tamam, arabaya kadar yarış yapalım kazanan çocukların isim hakkını alır,” diye bir iddia ortaya atınca itirazsız kabul ettim. O kazanacaktı biliyorum ama nasılsa çocuğumuzun olacağı güne kadar bunu unutacaktı.

En azından böyle olmasını umuyordum.

Afacan çocuklar gibi hoplayıp zıplayarak giden adama baktım. Ben şimdi hayatımı onunla mı birleştirecektim? Masal gibi geliyordu bu düşünce. Ne güzel olur onunla aynı yastığı paylaşmak. Güzel seviyordu. Yaralı yüreğine rağmen güzel seviyordu hem de. Ece Ayhan *“İnsan; yarası yarasına denk geleni sever,”* derken haklıymış. İkimiz yaralı bir yüreği paylaşıyorduk. O beni bu kadar güzel severken ben onun hakkını verecek miydim, bilmiyorum. Onun gidişini izlerken esefle iç çektim. Çocuk sahibi olmadan önce asıl onu büyütmem gerekiyordu.

Arabanın içinde klimayı sonuna kadar açıp ısınmaya çalışırken birbirimize iyice sokulmuştuk. Her şeyin son bulduğu için rahattık. Uzun süredir güneşimizi gölgeleyen kara bulutlar dağılmıştı. Huzurluyduk.

“Bitti,” dedim heyecanla. Yaşadığım rahatlama ses tonuma da yansımıştı.

“Bitti,” diye karşılık verdi Hazar.

Arabanın soluk mavi ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Bakışlarımız birbirine kenetlendiğinde bu sefer ilk atağa geçen ben oldum ve dolgun dudaklarına bastırdım dudaklarını. Onu hissederek öptüm. Tenlerimiz birbirine karışırken bütün dertlerim kayboluyordu sanki. Sonunda nefes nefese ayrıldığımızda Hazar gülüyordu.

“Hızlı çıktın,” dedi eğlenerek bir sesle. Bakışlarımı utançla başka yöne çevirdiğimde çenemi kavrayıp aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı. “Sanırım sabah yola çıksak daha iyi olacak,” dedi elleri kazağının eteğine uzanırken.

“Kesinlikle,” diyerek onu onayladım. “Sabah yolculuk yapmak daha güvenli olur.”

“Doğru. Gece yollar güvenli değil,” diyerek saçma bahanemi destekledi.

Hazar arabanın kenarındaki sürgüyü çekip koltuğunu geriye doğru çekti bize daha fazla yer açmak için.

Onun kollarında kendimden geçmeden önce son duyduğum şey “Buradasın işte. Benimlesin,” sözleri oldu.

Anlaşmış gibi radyodan kısık sesle Billie Eilish, *Everything I Wanted*’i söylüyordu.

Onunlaydım. Kök salmış bir yalan sarmaşığını kurutup sonunda onunla bir gelecek düşleyebilirdim. Bedenlerimizi birbirimizin insafına bıraktığımızda ikimiz de kendimizden geçip bir bütün olduk.

Aklımda sadece o vardı.

Miladım bugündü, yarınım oydu.

ATEŞ HATTI ARKA KAPAK YAZISI

Dinen fırtınanın ardından çete geride kalan hasarı onarmaya çalışıyordu. Atlatılan zorluklardan sonra planlar yapılmış ve yeni kararlar verilmişti:

Artık illegal işler olmayacaktı.

Kararlar verilmişti verilmesine fakat Onat'ın yaptığı ölümcül hata tüm dengeleri alt üst etti ve çeteyi kaçınılmaz olana onları sürükledi.

Öte yandan geçmişin hayaleti Özde ve Hazar'ın arasına girdiğinde aşk onları kurtarmaya yetecek miydi?

*Her şeyin bittiğini düşünerek gardımızı erken indirmiştik.
Şimdi ateş hattının ortasında en büyük düşmanımızla
başbaşıydık.*

Kendimizle...

TEŞEKKÜR

Yeni bir baskıyla ve yeni bir yayıncıyla Maske tekrar elinizde duruyor ve bu nedenle teşekkür yazımda küçük bir revize yapmayı uygun gördüm. Bu sefer benim için farklı bir deneyim oldu ve kapak tasarımından sayfa tasarımına kadar her şeyde kendi imzama bıraktım. Kitaplarla ilgili her şeyi seviyorum derken mübalağa yapmıyordum.

Teşekkürüme nereden başlasam bilemiyorum. Yazma fikri ciddi bir bunalım geçirdiğim dönemde hayatıma girdi ve beni içinde bulunduğum çıkmazdan kurtardı. Sayısız hatanın ve meşakkatli bir karar verme sürecin ardından bu noktayız işte. Yaşasın! Tüm bu kitaplaşma süreci gerçekleşirken çevremdeki sayısız insan bana destek olup hayallerime giden yolda beni çabalamaya teşvik etti. Onlara olan minnettarlığımı kelimelere indirgeyemiyorum ama bir şekilde deneyeceğim.

Teşekkür edeceğim çok insan var. İlki şüphesiz beni var eden ve güçlü kişiliğiyle bana her zaman ilham olan annem Sergin Kav'a ve şimdi yanımda olmasa da benimle gurur duyduğunu bildiğim babam İsmail Kav'a,

Çocukluğumda yegâne oyun arkadaşım -hatta çoğu zaman suç ortağım- olan ve küçük kardeşten çok, bir ağabey gibi beni koruyup kollayan, biricik kardeşim Enis'e,

En ümitsiz anımda bile desteğini esirgemeyip çabalamam için beni motive eden ve bu kitabın elinizde olmasının en büyük sebebi olan kıymetli dostum, editörüm ve manevi ablam Gülsen Kılıçaslan'a,

Yazarken bana ilham olan kıymetli dostlarım vardı. Liste çok uzun ama hiçbirini atlamadan onlara teşekkür etmeyi kendime borç biliyorum. Sevgili Büşra Nur Deliveli, Nezaket Gülcü, Aslı Gaye Öner, Murat Sertyel, Nilüfer Korkmaz, Hilal Gültekin, Zeynep Doğan ve Yasemin Sayın'a,

Son olarak da Maske'ye inanan ve kitaplaşma sürecinde her türlü desteği sağlayan kıymetli patronum Tolga Uluaydın ve Cadı Yayınları ekibine sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

İyi ki varsınız.